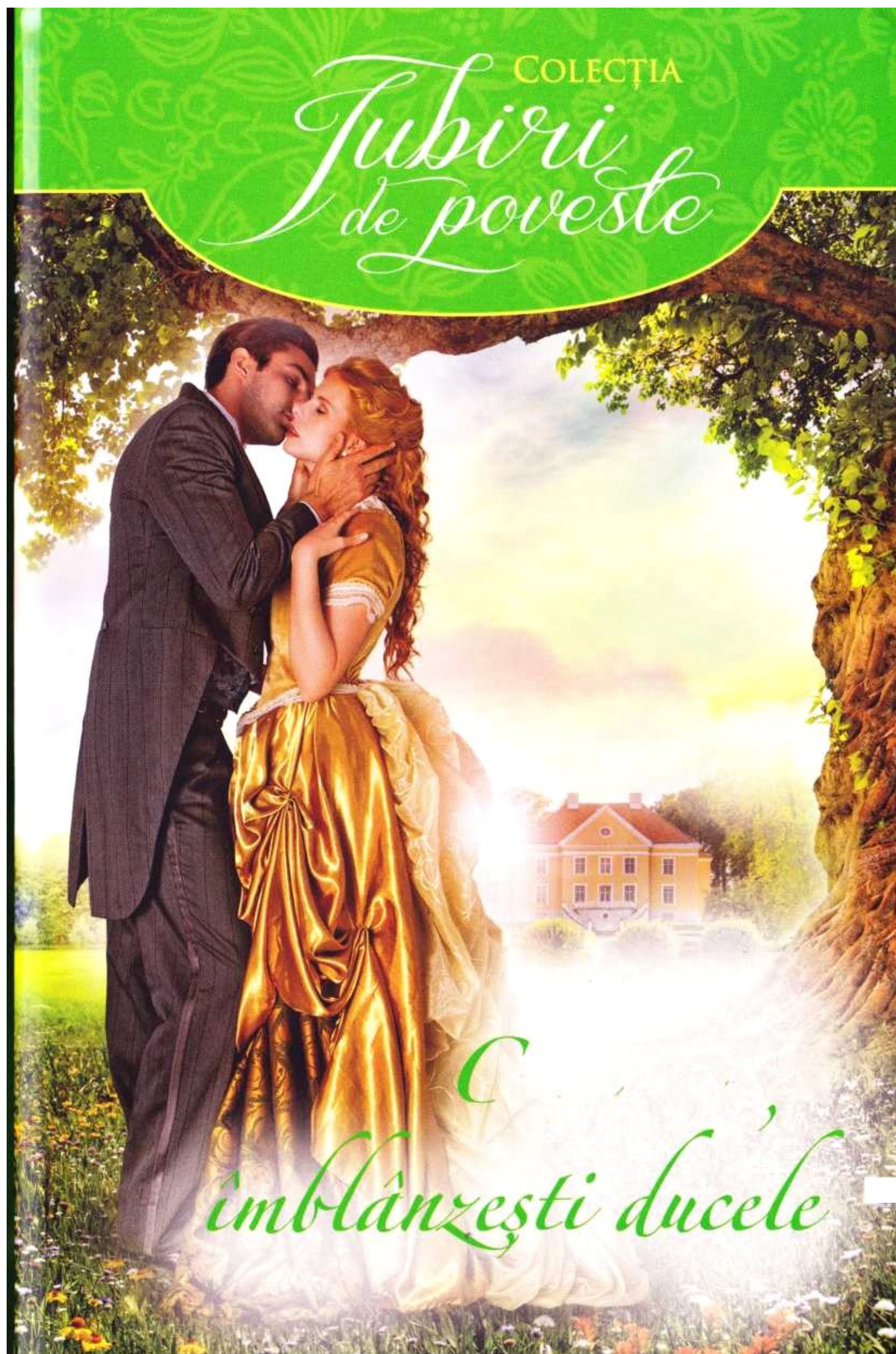

Colecția
Iubiri de poveste
C
îmblânzești ducele

Juliana Gray
Cum să-ţi îmblânzeşti ducele

***How to Tame Your Duke* by Juliana Gray**

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Elena Arhire/Graal Soft

Doamnelor de la Romance Book Club şi îndeosebi minunatei noastre Emily, care îşi întâlneşte propriul duce.

Tuturor bărbaţilor şi femeilor care nu s-au mai întors întregi din luptă şi celor care îi iubesc

Prolog

Londra, Anglia
Octombrie 1889

La două dimineaţa, în vreme ce ploaia rece de toamnă răpăia pe vitraliile ascunse de damasc ale reşedinţei din Park Lane, ducele de Olympia fu trezit de valetul său, care îi spuse că trei doamne îl aşteptau jos, în biroul lui.

— Trei doamne, ai spus? întrebă ducele, de parcă ar fi spus *trei hipopotami care se împerechează.*

— Da, domnule. Cu doi însoţitori.

— În *biroul* meu?

— M-am gândit că este cel mai bine, domnule, spuse valetul. Biroul este situat în spatele casei.

Ducele de Olympia se uită lung la baldachinul ducal de deasupra capului său.

— Nu este treaba lui Ormsby să aibă grijă de astfel de probleme? Dă-le pe femei afară sau, dacă nu, înghesuie-le până dimineaţă în dormitoarele de la etaj.

Valetul îşi ajustă mâneca de la halat.

— Domnul Ormsby a ales să lase chestiunea în seama mea, Excelenţă, ca pe o chestiune de natură personală, care necesită atenţia imediată a Excelenţei Voastre. Vocea lui accentuă minuţios cuvântul *imediată.* Desigur, însoţitorii se află în bucătărie.

Ducele ciuli urechile. Mintea lui întunecată de somn începu să se trezească şi să pâlpâie asemenea unui foc mocnit reaprins de o cameristă ursuză.

— Înţeleg, spuse el. Continuă să se uite la baldachin. Perna de sub cap era făcută din cel mai moale puf, învelită în cea mai bună pânză, şi simţea adierea delicată a parfumului de lavandă. Sub aşternuturile grele, corpul său se strânse într-un cocon cald pe moliciunea saltelei. Ridică o mână de la adăpost şi îşi smulse scufia de pe cap. Trei doamne, ai spus?

— Da, domnule. Şi un câine.

Valetul îşi făcu simţit dezacordul faţă de câine fără vreo schimbare a vocii.

— Bănuiesc că un corgi. Şi doamnele… două şatene şi una blondă?

— Da, domnule.

Ducele de Olympia se ridică şi scoase un oftat.

— Le aşteptam.

După opt minute, îmbrăcat într-un halat galben, având un imprimeu cu leii britanici, cu părul argintiu periat cu grijă şi cu faţa bărbierită ca prin minune, ducele de Olympia deschise uşa de la birou fără zgomot.

— Bună dimineaţa, dragile mele, spuse el prietenos.

Cele trei doamne săriră de pe scaunele lor. Până şi câinele corgi sări în aer şi ateriză, cu labele desfăcute, chiar pe nepreţuitul lui covor Axminster, pe care se uşură într-o fracţiune de secundă.

— Îmi cer iertare, spuse ducele. Nu vă ridicaţi, vă implor!

Cele trei doamne se aşezară la loc pe scaune, cu excepţia celei mai tinere, cea cu părul roşcat, care, cu o dojană şoptită, ridică în braţe câinele.

— Excelenţă, spuse cea mare, îmi cer mii de scuze pentru sosirea noastră neanunţată. Sper că nu v-am deranjat peste măsură. Nu voiam să vă deranjăm până dimineaţă…

— Numai că afurisitul ăsta de majordom al tău, Ormsby sau care Dumnezeu i-o fi numele… izbucni cea mai tânără.

— Stefanie, draga mea! exclamă cea mare.

Ducele de Olympia zâmbi şi închise uşa în urma lui cu un pocnet uşor. Păşi spre centrul încăperii şi se opri în faţa primului scaun.

— Luisa, copilă dragă. Cât de bine arăţi, în ciuda a toate! Îi luă mâna şi i-o strânse. Îmi face mare plăcere să te revăd, Excelenţa Voastră, după atâţia ani!

— O, unchiule! Obrajii palizi ai Luisei se îmbujorară, iar privirea absentă a ochilor ei albaştri păru învăluită de

amuzament. Eşti foarte amabil!

— Şi Stefanie, scumpa mea ştrengăriţă. Ştii, recent am întâlnit o tânără domnişoară care mi-a amintit foarte mult de tine. Te asigur că m-a durut inima asta bătrână.

Ducele se întinse spre mâna lui Stefanie, dar ea lăsă câinele din braţe, sări de pe scaun şi îl îmbrăţişă.

— Unchiule, ce frumos din partea ta să ne iei sub oblăduirea ta! Ştiam că o vei face. Întotdeauna ai fost un om de încredere.

Braţele lui Stefanie erau tinere şi puternice în jurul taliei lui, iar ducele de Olympia îi mângâie blând spatele şi râse.

— Ai fost dintotdeauna cea mai îndrăzneaţă fată din afurisitul ăla de principat numai păşuni şi fâneţe, căruia îi spuneţi voi acasă.

— Holstein-Schweinwald-Huhnhof nu e numai păşuni şi fâneţe, unchiule! Stefanie se trase din strânsoarea lui şi îl lovi uşor pe braţ. Este cel mai fermecător principat din Germania. Chiar domnul von Bismarck a spus că e magnific. Şi draga de Vicky…

— Da, sigur, draga mea. Te tachinam doar. Este absolut fermecător, sunt convins. Ducele îşi înăbuşi o tresărire. Peisajele bucolice îi făceau stomacul să se revolte. Se întoarse spre ultima prinţesă a fermecătorului principat de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, fata mijlocie, care încerca silenţios să îl liniştească pe corgi, care ba scheuna, ba gemea. Şi Emilie, spuse el.

Emilie ridică privirea şi îi zâmbi din spatele ochelarilor.

— Unchiule.

Ea lăsă câinele pe covor şi se ridică.

Ce vârstă avea fata acum? Douăzeci şi trei? Douăzeci şi patru? Dar ochii ei păreau mai în vârstă, rotunzi şi ca de bufniţă, incredibil de bătrâni pe pielea netedă şi pe structura delicată a chipului ei. Părul ei sclipea auriu în lumina singurei lămpi electrice de pe biroul ducelui. Celelalte două fete erau frumoase, cu linii maiestuoase care dădeau bine în fotografii, dar frumuseţea lui Emilie era mai subtilă. Se ferea şi se ascundea în spatele ochelarilor şi al

firii retrase. Emilie era o erudită: putea să analizeze latina şi greaca mai bine decât ducele de Olympia însuşi. Genialitatea curgea prin venele familiei, iar Emilie o avea din plin.

— Fata mea dragă! Ducele îi prinse mâinile şi o sărută pe obraz. Ce mai faci?

— Sunt bine, unchiule.

Vorbi încet, dar şoaptele ei trădau lacrimile ascunse.

— Luaţi loc toate. Am cerut să ni se aducă ceai. Trebuie să fiţi epuizate. Făcu semn spre scaune, iar el se propti de colţul biroului. Aţi traversat canalul noaptea trecută?

— Da, după apusul soarelui, spuse Stefanie. Mi s-a făcut rău de două ori.

— Serios, Stefanie!

Vocea Luisei era tăioasă.

— De la lemnul dulce, spuse Stefanie, lăsându-se pe spate în scaun şi privind lung tavanul aurit. N-am putut niciodată să rezist la lemnul dulce, iar băieţelul ăla de pe chei…

— Da, cam aşa e, spuse ducele. Şi însoţitorii voştri?

— O, au fost destul de bine. Au stomacuri rezistente, să ştii.

Ducele de Olympia tuşi.

— Vreau să spun, cine sunt ei? Sunt de încredere?

— Da, sigur. Luisa aruncă o privire dojenitoare – nu era prima – spre Stefanie. Guvernanta noastră, care, după cum ştii, e cu noi de o mie de ani şi valetul – vocea îi tremură uşor –, valetul lui *papa,* Hans.

— Da, îmi amintesc de Hans, spuse ducele. Se concentră asupra acelei amintiri: un tip voinic, nu cea mai delicată mână când venea vorba despre o lavalieră, dar ochii lui scăpărau a loialitate faţă de stăpânul său, pe care îl slujise încă de dinaintea căsătoriei prinţului cu sora mai mică a ducelui de Olympia. Îmi amintesc şi de domnişoara Dingleby. Eu am trimis-o la mama voastră atunci când Luisa era pregătită să meargă la şcoală. Mă bucur să aud că a scăpat teafără, împreună cu voi.

— Deci ai auzit povestea.

Luisa îşi privi mâinile, strânse încordat în poală.

— Da, draga mea, spuse ducele de Olympia, cu cel mai blând glas posibil. Îmi pare foarte rău!

— Bineînţeles că a auzit, spuse Emilie, cu o voce neaşteptat de aspră. Ochii ei, aţintiţi spre chipul ducelui, străluciră tăios în spatele ochelarilor. Unchiul nostru ştie toate lucrurile astea, adesea chiar înainte să afle restul lumii. Nu-i aşa, unchiule?

Ducele de Olympia îşi întinse mâinile late spre ele.

— Sunt un om discret. Pur şi simplu se întâmplă să aud lucruri din când în când…

— Prostii, spuse Emilie. Ne aşteptai. Spune-ne ce ştii, unchiule! Aş dori, măcar o dată, să aud întreaga poveste. Ştii că, atunci când eşti prins în desfăşurarea lucrurilor, totul devine foarte confuz.

Ea îl privi hotărâtă, cu ochii aceia înţelepţi, iar ducele, ale cărui măruntaie nu erau tulburate cu uşurinţă decât de peisajele bucolice, simţi un junghi în zona ficatului.

— Emilie, câtă impertinenţă, spuse Luisa.

Ducele de Olympia îşi îndreptă spatele.

— Nu, draga mea. În cazul ăsta, Emilie are pe deplin dreptate. Mi-am permis să investighez eu însumi, pe canale semioficiale, cazul vostru. La urma urmei, faceţi parte din familie.

Ultimul cuvânt răsună puternic în cameră, evocând imaginea mamei fetelor, sora ducelui, care murise cu un deceniu în urmă, când se chinuise să îl aducă pe lume pe mult aşteptatul moştenitor al principatului Holstein-Schweinwald-Huhnhof. Copilul, născut cu două luni mai devreme, murise la numai o zi după şi, chiar dacă prinţul Rudolf se mai căsătorise de două ori şi se dedicase cu înverşunare datoriei lui, noapte de noapte, niciun băiat nu îşi mai făcuse apariţia. Rămăseseră doar cele trei tinere: prinţesa Stefanie, prinţesa Emilie şi – supunându-se în cele din urmă inevitabilului, cu patru luni în urmă – prinţesa Luisa, moştenitoarea de drept la tronul Holstein-Schweinwald-Huhnhof.

Dar amintirea mamei lor încă dăinuia, asemenea unei fantome, în încăpere. Sora preferată a ducelui, chiar dacă nu ar fi recunoscut-o niciodată. Scumpa lui Louisa, isteaţă şi fermecător de frumoasă, care se îndrăgostise de prinţul Rudolf, în vara lui 1864, pe vremea când regalitatea germană era la mare modă.

Emilie, remarcă el, privind lung spre tinerele prinţese, avea ochii Louisei.

— Şi? întrebă ea atunci, mijind ochii aceia familiari.

Lampa pâlpâi uşor, de parcă se întrerupea curentul. Afară, un câine lătră slab la vreun beţiv care era prin trecere sau la gunoierul de noapte, iar corgiul se ridică pe vârful labelor, cu urechile ciulite. Ducele de Olympia îşi încrucişă picioarele lungi, apoi îşi sprijini mâna dreaptă de marginea biroului şi îşi strânse degetele pe lemnul vechi lustruit.

— Mă tem că n-am nici cea mai vagă idee în privinţa celui care a provocat moartea tatălui vostru şi – îşi întoarse privirea îndurerată spre Luisa, care stătea cu ochii aţintiţi în jos – a soţului tău, draga mea Luisa. Nu era chiar o minciună, dar nu era nici adevărul gol-goluţ; însă trecuse multă vreme de când ducele renunţase la orice urmă de delicateţe ipocrită în asemenea situaţii. Putem să bănuim, în mod firesc, că asasinatul a fost comis de vreo grupare indignată că Luisa a fost recunoscută oficial vara trecută ca moştenitoare a tronului şi de căsătoria ei ulterioară… îmi cer iertare, draga mea! Care era numele sărmanului, Dumnezeu să-l odihnească în pace?

— Peter, şopti Luisa.

— Peter, desigur. Îţi prezint cele mai profunde scuze că n-am putut participa la înmormântare. M-am gândit că nu avea să-mi fie simţită lipsa.

— Că tot veni vorba, ai trimis o coroană foarte frumoasă, spuse Stefanie. Cu toţii am fost absolut fascinaţi.

— Cu cea mai mare plăcere, spuse ducele de Olympia. Cred că a fost pusă deoparte cu grijă, nu?

— Chiar domnişoara Dingleby s-a ocupat de ea.

— Isteaţă domnişoara Dingleby. Minunat! Da, crimele.

M-am gândit să trimit chiar eu pe cineva după voi, dar, până să mă apuc de aranjamentele necesare, a ajuns la mine vestea că…

— Atât de repede? întrebă Emilie, cu ochii ei isteţi.

— *Există* telegrafe, draga mea. Până şi-n inima Holstein-Schweinwald-Huhnhofului, mi s-a spus, dar, în cazul ăsta, informaţia mi-a fost transmisă de un prieten din München.

— Ce fel de prieten?

Emilie se aplecă în faţă. Ducele îşi flutură mâna în aer.

— Oh, o cunoştinţă veche. În orice caz, el mi-a vorbit despre cele întâmplate în ultima criză… a… a…

Luisa ridică privirea şi spuse cu înverşunare:

— Te referi la răpirea mea?

— Da, draga mea. Întocmai. Am fost bucuros să aflu că te-ai apărat ca o adevărată reprezentantă a sângelui pe care-l porţi şi că ai scăpat. Când au relatat ziarele c-aţi fost date dispărute, împreună cu guvernanta voastră, am ştiut că nu mai aveam de ce să mă tem. Domnişoara Dingleby ştia ce trebuia să facă.

— A fost o eroină, spuse Luisa.

Ducele de Olympia zâmbi.

— N-am nicio îndoială.

— Bun, atunci, zise Stefanie. Când începem? Mâine-dimineaţă? Pentru că mi-aş dori să mă bucur măcar de-o noapte de odihnă înainte, după toată nebunia asta. Mărturisesc că n-am să mai privesc niciodată cu aceiaşi ochi o bucată de lemn dulce.

— Să începem? Ducele clipi nedumerit. Ce să începem?

Stefanie se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Păi, să investigăm problema, desigur! Să descoperim vinovatul! Aş fi mai mult decât fericită să joc rolul de momeală, deşi cred că mai curând sunt pe urmele sărmanei Luisa, să nu le ajute Dumnezeu!

— Draga mea, ia loc! Îmi dai ameţeli. Ducele ridică o

mână ca să-şi ferească ochii. Să investigăm? Să joci rol de *momeală*? Nici nu se pune problema. Nu-mi pun în pericol, sub nicio formă, scumpele nepoate.

— Dar trebuie făcut ceva! exclamă Emilie, ridicându-se la rându-i.

— Bineînţeles, şi *o* să se facă. Biroul de Afaceri Externe este foarte preocupat de întreaga chestiune. De instabilitatea din regiune şi toate cele. Vă asigur că o să desfăşoare cele mai riguroase cercetări. Dar, între timp, trebuie să vă ascundeţi.

— Să ne ascundem? spuse Emilie.

— Să ne ascundem! Stefanie se opri din mers şi se întoarse spre el, cu o expresie indignată pe chip. O prinţesă din principatul Holstein-Schweinwald-Huhnhof nu se *ascunde!*

Ducele se ridică de la birou şi îşi prinse mâinile la spate.

— Evident că n-are niciun rost să vă ascundeţi în felul clasic. Mi s-a spus că agenţii ăştia de pe continent sunt nefiresc de vicleni atunci când îşi urmăresc ţintele. N-o să fie suficient să vă trimit pur şi simplu în vreun sat uitat de lume. Fotografiile voastre au apărut deja în ziare.

Stefanie îşi împreună mâinile.

— Să ne deghizăm! Desigur! Vrei să ne deghizăm! Eu o să fiu lăptărească. Am muls o vacă o dată, la festivalul de vară din Schweinwald. Cu toţii au fost foarte impresionaţi. Lăptarul mi-a spus că am un talent înnăscut pentru muls.

— Prostii! O lăptărească! Ce idee! Nu, dragile mele. Mă gândesc la ceva mai subtil, mai încâlcit. Mai… dacă îmi veţi ierta cuvântul… Făcu o pauză, pentru efectul dramatic. *Năstruşnic.*

Luisa inspiră adânc aer în piept.

— Oh, *unchiule!* Ce-ai făcut?

— Recunosc că voi mi-aţi dat ideea. Mai ţineţi minte, acum mulţi ani, când am venit să vă vizitez… hmm… patria fermecătoare? Tu aveai doar cincisprezece ani, Luisa.

— Îmi amintesc.

Vocea ei era întunecată de o presimţire.

— Aţi pus în scenă o piesă de teatru pentru mine, nu-i aşa? *Hamlet,* cred, care era doar un fel de aiureală melancolică care i-ar fi *părut* atractivă unei fete de cincisprezece ani.

Ducele se apropie de un raft de cărţi, îşi sprijini cotul de primul volum şi le privi pe fete cu cea mai drăgăstoasă căutătură.

— Da, *Hamlet,* zise Luisa precaută.

— Îmi aduc aminte! exclamă Stefanie. Eu am fost şi Claudius, şi prinţul Norvegiei, lucru care s-a dovedit foarte incomod la final, iar Emilie, desigur, l-a jucat pe Polonius…

Zâmbetul binevoitor al ducelui se adânci.

— Şi Luisa a fost Hamlet. Nu-i aşa, draga mea?

Ceasul de pe şemineu anunţă ora trei cu bătăi uşoare şi pline de graţie. Câinele se învârti în cerc o dată, de două ori, apoi se ghemui neliniştit la picioarele lui Stefanie. Ciuli atent urechile în direcţia ducelui.

— Oh, nu, spuse Luisa. Nici nu se pune problema. Imposibil, ca să nu mai spunem că e total nepotrivit.

Stefanie bătu din palme.

— Oh, unchiule! Ce idee minunată! Dintotdeauna mi-am dorit să umblu îmbrăcată-n pantaloni. Ce libertate absolută! Gândiţi-vă numai! Eşti un geniu!

— N-o s-o facem, spuse Luisa. Gândiţi-vă la *scandal!* Şi la… *înjosire*! Nu, unchiule. Trebuie să te gândeşti la altceva.

— Oh, taci, Luisa! Eşti o ruşine pentru strămoşii tăi barbari…

— Sper să fiu! Măcar *eu* am o idee despre…

— Haideţi, doamnelor…

— … Care au invadat stepele din Rusia şi monumentele de la Roma…

— … Ce merită amintirea bietului meu soţ, şi nu este nevoie de *pantaloni…*

— Fetele mele dragi…

— … Ca să asigurăm avuţia şi puterea care ne fac, *întâi de toate,* ţintele asasinilor…

— *LINIŞTE!* spuse ducele.

Luisa se opri, cu un deget în aer. Stefanie se aplecă în faţă cu o expresie revoltată şi ridică în braţe căţelul, care tremura.

Ducele de Olympia îşi dădu ochii peste cap, înspre tavan, căutând înţelegere de la ornamentele aurite. Îşi simţea capul, neobişnuit cu ore aşa târzii, de parcă stătea să se desprindă de corp dintr-o clipă în alta şi să aterizeze pe covorul Axminster deja murdărit de corgi.

Liniştea i-ar fi priit de minune.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Luisa respinge ideea; Stefanie e de acord. Emilie, draga mea? Cred că îţi revine rolul de-a da votul decisiv.

Stefanie îşi dădu ochii peste cap, se aşeză neputincioasă pe scaun şi strânse câinele la piept.

— Ei bine, atunci asta a fost. Emilie n-o să fie niciodată de acord.

— Sunt şocată, unchiule, că un om cu poziţia dumitale poate să ia în considerare o asemenea idee ruşinoasă.

Luisa îşi netezi satisfăcută fustele.

Ducele de Olympia ridică mâna şi o privi pe Emilie. Ea stătea cu spatele drept şi cu mâinile împreunate, jucându-se cu vârfurile degetelor. Îşi înclină uşor capul într-o parte, privind parcă cu ochii mamei ei spre un obiect îndepărtat.

— Deci, draga mea? întrebă încet ducele.

Emilie ridică mâna şi bătu uşor cu degetul lung pe bărbie.

— Desigur, va trebui să ne tăiem părul, spuse ea. Cu constituţiile lor zdravene, pentru Luisa şi Stefanie va fi mai uşor să se deghizeze, dar eu o să fiu nevoită să port măcar favoriţi şi mustaţă. Şi slavă Cerului că nu suntem femei cu pieptul mare.

— Emilie! spuse Luisa, pe un ton şocat.

— Emilie *dragă!* strigă Stefanie. Ştiam eu că ai curaj!

Ducele de Olympia bătu din palme cu uşurare.

— Am stabilit! Problema s-a rezolvat. Discutăm detaliile dimineaţă. Unde o fi ceaiul? O să-l trimit în camerele voastre. Se întoarse şi apăsă un buton de pe biroul lui, un clopoţel electric de ultimă generaţie, pe care îl

instalase cu o lună înainte. Ormsby o să vă arate ce şi cum. Daţi-i bice, atunci!

— Unchiule! Doar nu te duci la *culcare*?

Ducele căscă, îşi strânse cordonul de la halatul de noapte şi se îndreptă spre uşă.

— O, ba da. Sunt epuizat. Flutură o mână. Ormsby ajunge în scurt timp!

— Unchiule! Luisa strigă disperată după el. Nu se poate să vorbeşti serios, unchiule!

Ducele de Olympia se opri cu degetele pe mânerul uşii. Se uită peste umăr.

— Haideţi, fetele mele, spuse el. Veţi fi bine instruite şi trimise în case onorabile. Aveţi un talent actoricesc excepţional, după cum mi-am dat singur seama. Aveţi demnitatea şi abilitatea celei mai nobile dintre familii. Aveţi, mai presus de toate, sprijinul meu necondiţionat. Deschise uşa, întinse braţul şi zâmbi. Ce ar putea să meargă prost?

Totuşi, ducele de Olympia nu se duse direct în camera lui. O luă în direcţia opusă, pe coridor, spre scara de serviciu din spatele casei. În timp ce cobora, expresiile de indignare feminină şi de entuziasm din biroul lui se risipiră încet, încet, până când aerul încremeni.

Domnişoara Dingleby îl aştepta în alcov, lângă cămară. Scoase un sunet uşor când el se apropie şi păşi la vedere.

— Ah! Iată-te, draga mea, spuse ducele. O privi atent, de la înălţimea lui impunătoare, şi îşi apăsă cu tandreţe mâna pe obrazul ei. Nu vrei să vii în pat şi să-mi spui toată povestea?

Capitolul 1

Noiembrie târziu, 1889
Un han dărăpănat din Yorkshire
(desigur)

Încăierarea începuse chiar înainte de miezul nopţii, aşa cum se întâmpla de obicei cu încăierările de prin cârciumi.

Nu că Emilie ar fi avut vreo experienţă în acest domeniu. Surprinsese câteva momente din vreo ciondăneală sau două pur întâmplător, în piaţa unui sat din Schweinwald (Schweinwald fiind de departe cea mai violentă dintre provinciile ţinutului Holstein-Schweinwald-Huhnhof, poate pentru că se afla cel mai aproape de Italia), dar guvernanta ei, sau alt adult responsabil, o lua întotdeauna de acolo înainte să înceapă vărsarea de sânge.

Prin urmare, privea cu interes desfăşurarea încăierării. Începuse ca o consecinţă firească a unui joc de cărţi înflăcărat de băutură. Emilie îi remarcase pe jucătorii de cărţi chiar din clipa în care se aşezase într-un colţ, când îşi îndoise coatele, îşi răsucise între degete mustăţile care o mâncau şi ceruse, cu cel mai gros glas al ei, o sticlă de vin roşu şi un pui fiert. Ei se jucau la o masă aflată în centrul încăperii, stând ghemuiţi, cu capetele plecate spre margine, de parcă se temeau că tavanul scorojit şi galben urma să cedeze în orice moment: trei sau patru bărbaţi laţi în spate, îmbrăcaţi în cămăşi de lucru, cu haine simple atârnând pe scaunele lor, şi un tinerel.

Miza trebuie să fi fost mare, pentru că jocul era tare încordat. O stare de tensiune plutea în aerul rece şi încărcat de fum. Un bărbat, cu mustăţi care se îmbinau perfect cu hăţişul de favoriţi de pe maxilar, îşi aranjă scaunul şi scoase un pârţ lung şi extrem de lent, atât de asemănător cu vibraţia nocivă a unui motor mecanic, încât aerul însuşi se cutremură. Câţiva bărbaţi de la o masă vecină ridicară privirile, cu sprâncenele arcuite de admiraţie.

Şi totuşi, tovarăşii lui rămaseră atât de atenţi la joc, că nu se deranjară să îl felicite.

În clipa aceea, Emilie scoase volumul Sfântului Augustin, varianta originală în latină, şi se lăsă complet absorbită de carte. Călătorii, descoperise ea la începutul călătoriei de la Londra, făcută în ziua aceea, erau tentaţi să

evite conversaţiile cu cititorii singuratici, mai ales dacă titlul cărţii era format din mai multe propoziţii într-o limbă străină, iar ultimul lucru care îi trebuia lui Emilie era un tovarăş iscoditor: genul acela care punea întrebări impertinente şi îţi observa fiecare mişcare. Sfântul Augustin era scutul ei, şi îi era profund recunoscătoare. Dar, în seara aceea, ajunsă la finalul chinuitor al călătoriei spre cel mai îndepărtat colţ din Yorkshire, în pustietatea aceea uitată de Dumnezeu, bătută de vânturi cumplite, cu mlaştini îngheţate, Emilie nu reuşea să se concentreze. Privirea ei continua să se furişeze peste marginea volumului, spre masa de lângă ea.

Băiatul îi atrăgea atenţia, hotărî ea în gând. Asemenea ei, el părea nelalocul lui în hanul acela murdar şi ponosit, de parcă – tot ca ea – căutase să fugă de locurile obişnuite ale nobilimii, ca să îi evite pe cei asemenea lui. Stătea în diagonală faţă de ea, cu partea stângă expusă privirii ei, luminată de focul ce sfârâia în apropiere. Nu avea mai mult de şaisprezece ani; poate nici atât. Chipul lui palid era presărat cu pistrui de toate mărimile, iar umerii erau aproape dureros de subţiri sub o coamă de păr lung şi blond. Era singurul care nu îşi scosese haina; de un albastru-închis şi făcută din lână de calitate, haina atârna pe oasele lui ca pe o sperietoare prea puţin umplută. Îşi privea cărţile cu mare atenţie din spatele unor ochelari ca de bufniţă.

Lui Emilie îi plăcea atenţia lui; îi plăceau pistruii şi degetele lui lungi. Îi amintea de ea la aceeaşi vârstă, cu membre neîndemânatice şi cu o hotărâre de neclintit. Fără să se gândească, Emilie îşi împinse ochelarii pe podul nasului şi zâmbi.

Era clar că băiatul câştiga.

Chiar dacă stivele de monede din dreptul lui nu se transformau în munţi, Emilie nu putea să fi confundat încruntarea tovarăşilor lui, foiala de pe scaune, loviturile precise cu care îşi trimiteau mizele la centrul mesei. Tocmai începură o rundă nouă, iar jucătorul care împărţea cărţile o făcea cu o iuţeală ameţitoare, ca să nu irosească nicio

clipă. Fiecare chip căpătă o expresie implacabilă; nu zvâcnea nici măcar o mustaţă. Un singur bărbat ridică privirea şi întâlni ochii lui Emilie cu o duşmănie rece.

Ea îşi întoarse privirea spre carte. Vinul şi puiul sosiră cu un zăngănit de cositor vechi, aduse de o chelneriţă nepăsătoare, cu obrajii netezi şi rumeni ca merele, şi cu degete zdravene. Emilie lăsă cartea jos şi îşi turnă vinul cu o mână uşor tremurătoare. Răceala din privirea bărbatului se înfipse ca un pumn în pieptul ei.

Emilie se concentră asupra vinului care se unduia în paharul ei, asupra sticlei reci şi netede de sub degetele ei. Paharul de vin era pătat, de parcă fusese trecut prin multe alte mâini şi văzuse foarte puţin săpun. Oricum, Emilie îl duse la buze, îşi păstră degetele ferm apăsate pe modelul faţetat şi sorbi o înghiţitură zdravănă şi masculină.

Şi aproape că îl scuipă afară.

Vinul era groaznic, înţepător şi subţiat, în acelaşi timp, cu un uşor gust de terebentină. Nu mai gustase niciodată ceva atât de groaznic, nici măcar plăcinta rece din inimă de mistreţ pe care fusese forţată să o mănânce în Huhnhof Baden, cu doi ani în urmă, ca invitat de onoare la festivalul de toamnă al cornului abundenţei. Doar simţul datoriei o ajutase să treacă prin experienţa aceea. „Mestecă şi înghite”, o instruise dintotdeauna domnişoara Dingleby. O prinţesă nu se îneacă. O prinţesă mestecă şi înghite. O prinţesă nu se plânge.

Emilie simţi că vinul îi clocotea în gură. Era posibil aşa ceva? Îşi ţinu respiraţia, îşi adună toată puterea şi înghiţi.

O ardea gâtul, ochii o usturau şi nările i se lărgiră. Atmosfera din încăpere, cu focul puternic şi cu cei douăzeci de bărbaţi asudaţi, o apăsa pe frunte cu o forţă care îi scotea perle de sudoare pe tâmple. Doar că prinţesele nu asudau; nici măcar prinţesele exilate şi deghizate în tineri. Se uită lung în tavan, studie grinda de lemn care îi ameninţa capul şi aşteptă ca gravitaţia să îşi facă treaba.

Abdomenul i se strânse, se relaxă, se umflă şi se linişti în cele din urmă, cu un chiorăit de avertizare. Un bâzâit răsună undeva înăuntrul urechilor care-i vâjâiau.

Cu degetele amorţite, Emilie luă cuţitul şi furculiţa, apoi tăie un copan din pui.

Treptat, începu să audă din nou, nasul îşi recăpătă mirosul. Din dreapta ei, se auzi o zarvă de nemulţumire dinspre jucătorii de cărţi.

— Exceptând cazul în care privirea mea ar putea să pătrundă prin cărţile dumitale, spuse băiatul, cu vocea alunecând primejdios între o octavă şi alta, acuzaţia este imposibilă, domnule. Trebuie să te rog să-ţi retragi cuvintele!

Unul dintre bărbaţi se ridică brusc şi îşi răsturnă scaunul.

— Nici în ruptu' capului, ticălos poponar ce eşti!

— Te înşeli în ambele privinţe. Nu sunt nici ticălos, nici sodomit practicant, spuse băiatul, cu un calm nefiresc.

Omul îşi întinse mâna şi răsturnă grămada de monede de lângă braţul drept al băiatului.

— Şi eu spun că eşti! urlă el.

Sau aşa presupuse Emilie. Cuvintele lui se pierdură în învălmăşeala de oameni care se iscă de îndată ce monedele aterizară pe podea.

Emilie, care tocmai ridicase, cu o anumită plăcere, copanul la gură – nu i se permisese niciodată, dar niciodată, să atingă o bucăţică de mâncare fără să se ajute de vreo ustensilă sau alta –, aproape se răsturnă în hărmălaia provocată când un corp cu picioare lungi se avântă de pe scaunul de lângă şemineu spre îngrămădeala de mâini şi picioare.

— Oh, naiba să te ia! ţipă chelneriţa, de la vreun metru. Ned! Adu găleata!

— C-ce? spuse Emilie.

Se ridică de pe scaun şi privi în jur cu groază. O monedă zbură dinspre grămada ce se zvârcolea înaintea ei şi o nimeri în frunte cu o bufnitură surdă.

— Iau eu asta.

Chelneriţa se năpusti şi smulse moneda dintre aşchiile de lemn.

— Doamnă, eu... Oh, Doamne sfinte! Emilie se feri

chiar la timp ca să evite sticla ce zbură spre ea şi care ateriză în focul din spatele ei, într-o explozie zguduitoare de cioburi şi aburi, aţâţată de terebentină.

Emilie se uită la vinul şi la puiul ei. Coborî privirea spre geamantanul din piele tăbăcită, ticsit sub povara lui străină de haine bărbăteşti şi mustăţi false. Inima i se zbătea agitată în piept.

— Scuzaţi-mă, doamnă, îi spuse chelneriţei şi se feri din nou când o halbă din cositor zbură prin aer, credeţi că…

— Ned! Adu afurisita aia de găleată! răcni chelneriţa. Abia dacă termină de vorbit, că un bărbat lat în umeri veni în fugă din spate, cu o găleată în fiecare mână şi cu pielea soioasă de la sudoare. Era şi timpul, spuse chelneriţa, smulgând o găleată, apoi îi azvârli conţinutul peste grămada dezordonată de oameni.

Pentru o clipă, priveliştea încremeni, un desen de natură moartă cu pumni uzi, opriţi la jumătatea loviturilor, şi buze arcuite peste dinţi ameninţători. Apoi un blestem explicit izbucni clar din gâtlejul unui bărbat, iar pumnii se înfipseră în carnea tare. Cineva răcni ca un leu rănit, un urlet sălbatic întrerupt de zgomotul sticlei sparte.

— Mai bine te pui la pământ, tinere, spuse chelneriţa, peste umăr, în timp ce aruncă şi a doua găleată peste grămada de trupuri.

— Aşa e, zise Emilie. Îşi luă valiza şi făcu un pas înapoi. Închiriase deja o cameră la etaj, deşi acum nu prea ştia cum avea să o găsească; dar măcar ştia că *exista* un etaj, un refugiu departe de încăierarea care părea să se înteţească, în loc să se liniştească. Cu ochi sălbatici, doi bărbaţi veniră în fugă din cealaltă cameră, scuipară şi săriră entuziasmaţi peste grămada de oameni.

Emilie făcu alt pas înapoi şi aruncă o ultimă privire plină de poftă spre puiul ei. Nu luase decât o muşcătură, prima ei masă după prânzul mâncat la repezeală la Derby, un sandviş cu brânză şi un ceai slab la cafeneaua din gară, cât aşteptase următorul tren din călătoria ei dinadins aleatorie. Nu se gândise să ia ceva de mâncare la ea. Ce prinţesă făcea aşa ceva? Mâncarea apărea pur şi simplu la

intervale corespunzătoare – până şi în călătoria de pe continent fusese procurată de vreun slujitor loial. (Hans chiar avea un talent deosebit când venea vorba despre găsit mâncare.) Puiul acela, tare şi prăpădit, îngălbenit şi mânjit cu unsoare congelată, era singura ocazie de a se hrăni până a doua zi. Copanul tăiat se sprijinea pe marginea farfuriei şi era insuportabil de ispititor.

Undeva în mintea lui Emilie, domnişoara Dingleby spunea ceva strict, ceva despre demnitate şi decenţă, dar cuvintele fură înăbuşite de zvâcnirea neîncetată a foamei, care se înteţea în materia ei cenuşie. Emilie se feri de o furculiţă care zbură prin aer, întinse o mână subţire şi albă, smulse pulpa de pui şi o vârî în buzunar.

Se răsuci pe loc şi şovăi doar o fracţiune de secundă.

— Te-am prins, sfrijitule care…

Strigătul veni dinspre încăierare, întrerupt brusc de o bufnitură şi de apa aruncată dintr-o găleată.

Emilie se întoarse, lăsă valiza jos, apoi apucă şi celălalt copan. Osul şi pielea îi alunecară printre degete; luă cuţitul şi tăie puiul până ce copanul se desprinse.

O monedă de o jumătate de coroană ateriză cu un zgomot surd pe platou, în despărţitura dintre copan şi pui, într-o baltă de grăsime îngroşată.

— Hei! ţipă cineva.

Emilie ridică privirea. Un bărbat se repezi spre ea, cu sângele curgându-i din nas şi cu braţele întinse. Emilie luă copanul, lăsă moneda şi se retrase în grabă pe lângă scaun.

— Ce ai tu acolo? Hei!

O mână grea se aşeză pe umărul ei şi o întoarse cu o smucitură. Emilie îşi înăbuşi un suspin când simţi mirosul greu de respiraţie greţoasă şi văzu strălucirea sălbatică din ochii bulbucaţi. Copanul rămase în mâna stângă încleştată, cuţitul în dreapta.

— Înapoi! se răsti ea.

Bărbatul îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Unul viu! Javră nemernică. O să…

Emilie vârî copanul în buzunar şi înălţă cuţitul.

— Am spus înapoi!

— O, ai un cuţit, nu? Bărbatul râse din nou. Ce-ai acolo în buzunar, băiete?

— Nimic.

El ridică pumnul butucănos şi izbi cuţitul din degetele ei.

— Am întrebat ce-ai acolo în buzunar, băiete!

Degetele lui Emilie amorţiră. Se uită peste umărul bărbatului.

— Ai grijă!

Bărbatul se răsuci. Emilie se aplecă, înşfăcă din nou cuţitul şi îl împinse cu toată forţa în fundul lui lat şi pleoştit. El se clătină înainte cu un geamăt greu şi se agăţă sălbatic de un scaun, care se sfărâmă sub mâna lui. Se prăbuşi ca o moară de vânt scoasă din pământ, cu braţele rotindu-se în cercuri ameţitoare, şi se rostogoli peste aşchiile murdare de pe podea. Se zvârcoli o dată şi rămase nemişcat.

— Oh, bună treabă!

Băiatul apăru de nicăieri, îşi curăţă mânecile şi rânji. Îşi împinse ochelarii pe nas şi cercetă atent farfuria cu puiul retezat.

— Cred că asta e a mea, spuse el, luând jumătatea de coroană şi aruncând-o în aer.

— P… poftim? întrebă Emilie neputincioasă.

— Freddie, guraliv de nimic ce eşti!

Era chelneriţa. Avea pumnii strânşi pe şolduri, iar părul îi cădea în şuviţe umede din bonetă.

— Îmi pare rău, Rose, spuse băiatul şi se întoarse spre ea cu un zâmbet.

„Rose?” se gândi Emilie şi clipi la chelneriţa lată în umeri.

— Trebuie să-ţi ţii gura, Freddie, spuse Rose, clătinând din cap. Alt strigăt veni dinspre mormanul de bărbaţi, îngrămădiţi ca şerpii, care se zvârcoleau unii peste ceilalţi, pe podea. Cineva sări spre ei, cu cămaşa scoasă din pantaloni. Rose ridică sticla de vin a lui Emilie, pe jumătate goală, şi o sparse nepăsător în capul bărbatului. Acesta gemu o dată şi se prăbuşi pe loc. Ţi-am tot spus.

— Ştiu, Rose, şi îmi pare rău!

Tânărul Freddie îşi privi pantofii cu ochii plini de remuşcare.

— Ai face bine să-ţi iei tălpăşiţa, Freddie, înainte să vină taică-tău să te caute. Şi ia-l şi pe sărmanu' ăsta cu tine. Nu-i în stare să se bată.

Freddie se întoarse spre Emilie şi zâmbi.

— Cred că-l judeci greşit, Rose. Are un caracter pe cinste.

— Eu n-am aşa ceva, spuse piţigăiat Emilie. Trase adânc aer în piept şi coborî vocea. Adică, m-aş retrage cu mare plăcere. Într-adevăr, cu cât mai repede – se aplecă chiar la timp ca să evite o farfurie care trecu prin aer, lovindu-se violent în perete o clipă mai târziu –, cu atât mai bine.

— Bine, atunci. Nu-ţi uita geamantanul! Freddie îl ridică şi i-l întinse zâmbind. Sub pistrui, chiar se ascundea un băiat frumos. Era înalt şi deşirat ca un căţeluş în perioada de creştere. Iar ochii lui erau de un albastru curat, mari şi prietenoşi în spatele sticlei transparente a ochelarilor.

— Mulţumesc, şopti Emilie.

Apucă valiza cu degetele ei unsuroase.

— Ai o cameră? întrebă Freddie ferindu-se de un alt pumn.

— Da, la etaj. Eu… Oh, ai grijă!

Freddie se întoarse, dar nu la timp cât să evite un umăr greu care se izbi de al lui.

— Jack, netrebnic beţiv! urlă Rose.

Freddie se clătină înapoi, chiar în pieptul lui Emilie. Ea dădu sălbatic din mâini şi din picioare şi se prăbuşi la pământ. Freddie ateriză peste ea o clipă mai târziu şi îi opri respiraţia. Cuţitul îi alunecă printre degete şi căzu pe podea.

— Aşa, corcitură nemernică, spuse atacatorul.

Era primul, constată tulburată Emilie; cel care aruncase monedele de pe masă. Era masiv şi beat, cu ochii injectaţi. Se aplecă, îl apucă pe Freddie de guler şi îşi trase pumnul înapoi.

— Nu! spuse Emilie.

Greutatea lui Freddie se ridică de pe pieptul ei. Încercă să se retragă cu totul de sub el, dar Freddie se zbătea să scape din strânsoarea celuilalt bărbat. Emilie se prinse cu pumnul în curbura unui cot imens, apoi se trase în sus, doar un pic, cât să-şi lase gâtul înainte şi să-şi înfigă dinţii în degetul mare al omului.

— Aoleu, ţipă el.

Îşi retrase mâna, îl lăsă pe Freddie să se prăbuşească la pământ şi să scape, dar o apucă de guler pe Emilie.

Emilie se prinse strâns de încheietura mâinii lui, zvârcolindu-se, dar bărbatul era puternic precum un armăsar şi mult mai puţin sensibil. Bărbatul îşi ridică pumnul şi miji ochii spre ea. Emilie încercă să ridice genunchiul, piciorul, orice. Închise ochii strâns şi aşteptă lovitura nimicitoare, biciul durerii, întunericul şi stelele sau orice altceva.

Cum Dumnezeu i se întâmplaseră toate astea? Bătăile aveau loc doar în ziare. Doar bărbaţii se trezeau prinşi printre pumni butucănoşi, aşteptând o lovitură ucigătoare în maxilar. Doar bărbaţii…

Dar apoi… ea *era* un bărbat, nu-i aşa?

Cu un ultim efort viguros, îşi întinse mâna şi bâjbâi după cuţit. Ceva îi atinse degetele, ceva tare, rotund şi alunecos. Ea înţelese, îl ridică şi…

— AOLEU! mârâi bărbatul.

Greutatea se ridică de pe ea. Gulerul scăpă din strânsoare.

Emilie se prăbuşi pe spate şi clipi. Se uită lung deasupra. La mâna ei cu copanul de pui între degete.

Se ridică ameţită. Doi bărbaţi trecură iute prin faţa ei, atacatorul şi altcineva, chiar mai masiv şi mai înalt, care îl ţinea pe individ cu o singură mână, incredibil de mare. Emilie se aşteptă să vadă ţâşnind şi celălalt pumn, zdrobind maxilarul bărbatului, dar asta nu se întâmplă. În schimb, nou-venitul ridică braţul drept şi îşi izbi cotul undeva între gâtul şi umărul adversarului său.

— Au?

Omul chiţăi şovăitor şi se încovoie la pământ.

— Oh, pentru numele Domnului, spuse Freddie. Se ridică de lângă Emilie şi îi întinse mâna. Chiar era nevoie?

Emilie luă mâna lui Freddie şi se ridică ameţită. Se uită la nou-venit, salvatorul ei, ca să îi adreseze câteva mulţumiri disperate.

Dar răsuflarea i se opri în piept.

Bărbatul domina spaţiul din faţa ei. Dacă Emilie se apleca înainte, poate reuşea să atingă cu fruntea umărul lui masiv. El rămase nemişcat şi se uită lung, fără vreo expresie aparte, la bărbatul prăbuşit pe podea. Profilul lui dansă în faţa ochilor ei, luminat de focul care fremăta încă, un profil incredibil de impecabil, încât lacrimile o înţepară în colţurile ochilor. Era bărbierit perfect, ca un zeu roman, cu maxilarul sculptural, obrazul formând un unghi adânc şi întunecat într-o parte a feţei. Buzele lui erau pline, fruntea înaltă şi netedă. Părul lui deschis la culoare şi tuns scurt se ondula în dreptul urechii.

— Da, spuse el, cuvântul răsunând răguşit din pieptul lat. Da, dragă băiete. Cred că *era* nevoie.

„Dragă băiete?"

Emilie clipi nedumerită şi îşi curăţă mânecile. Observă copanul de pui şi îl vârî iute în buzunar.

— Să ştii că mă pregăteam să-l dau gata, declară Freddie, pe un ton bosumflat.

Bărbatul se întoarse în cele din urmă.

— Vezi tu, n-aş fi vrut să-mi asum vreun risc.

Dar Emilie nu îi auzi cuvintele. Rămase încremenită într-un şoc îngrozit şi se uită lung la chipul aflat dinaintea ei.

Chipul aflat dinaintea ei: chipul *lui,* chipul eroului ei, atât de ireproşabil din profil, se frângea pe partea dreaptă într-un amestec de cicatrici, piele pătată, un gol în maxilar şi un ochi închis pentru totdeauna.

De undeva din spatele lui se auzi vocea rugătoare a lui Rose.

— Excelenţă, îmi pare atât de rău! Eu i-am spus, domnule…

— *Excelenţă?* spuse Emilie.

Cuvintele îi scăpară într-un suspin. Cu groază, începu să pună totul cap la cap.

Freddie îi întinse geamantanul lui Emilie şi spuse cu tristeţe:

— Excelenţa Sa. Excelenţa Sa ducele de Ashland, mă tem. Scoase un oftat lung şi resemnat. Tatăl meu.

Capitolul 2

Trăsura se zgudui pe drumul cufundat în umbră. Fiecare zdruncinătură răsuna în interiorul tăcut, apoi era absorbită de perdelele din catifea învechită şi de pernele cu broderii cu fir de aur.

Emilie răsufla superficial, abia îndrăznind să tulbure aerul încărcat. Oare câţi ani rămăsese trăsura închisă în grajdurile ducelui, scoasă ca să fie lustruită în fiecare lună şi dusă înapoi la locul ei? Încercă să se gândească la ceva de spus. Fusese educată să vorbească atunci când se aşternea liniştea, să întreţină o conversaţie în timpul interminabilelor mese oficiale şi al vizitelor de familie, dar în clipa aceea nu era în stare să scoată nici măcar un cuvânt.

Tânărul Freddie stătea lângă ea sau mai degrabă se tolănise lângă ea, moţăind pe catifeaua mucegăită. Freddie, marchizul de Silverton, după cum se dovedi. În faţa lor era aşezat ducele, neclintit şi masiv, cu capul uşor plecat ca să nu atingă acoperişul trăsurii. Se uita nemişcat, prin crăpătura dintre perdele, la mlaştinile de afară, bătute de vânt. Emilie abia dacă putea să îl vadă în întuneric, dar ştia că era întors spre dreapta ca să ascundă de privirea ei partea plină de cicatrici a feţei. Ea simţea, mai degrabă decât să vadă, cum pieptul lui se ridică şi cobora atunci când respira. Ritmul acela o fermeca. La ce se gândea, în vreme ce stătea acolo, cu respiraţia regulată şi cu bătăile măsurate ale inimii, în timp ce vântul zguduia pereţii

trăsurii? Ducele de Olympia nu îi spusese prea multe despre el. Locuia în inima Yorkshire-ului, la reşedinţa familiei Ashland, de unde pleca rareori. Fusese soldat înainte să îşi asume titlul – era fiul cel mic, aşa că nu se aşteptase să devină moştenitorul familiei – şi luptase în India sau prin acea parte de lume. (Pentru Emilie, care încă se înfiora la amintirea cotului împlântat cu iscusinţă în gâtul beţivului, era uşor de crezut.) Singurul său copil, Frederick, avea aproape şaisprezece ani, era extrem de inteligent şi se pregătea pentru examenele de admitere la Oxford; ultimul lui tutore plecase cu câteva luni în urmă, motiv pentru care avuseseră imediat nevoie de alt profesor.

Nu se menţionase nicio soţie.

Ea deschise gura ca să spună ceva, orice, dar vocea ducelui o opri:

— Deci, domnule Grimsby, spuse el, fără să îşi întoarcă privirea, suficient de tare cât să străpungă cu vocea lui extraordinar de groasă urletul crescând al vântului, asta chiar este o coincidenţă neaşteptată. Încă o clipă, şi eram nevoit să-i găsesc lui Frederick alt tutore.

Emilie îşi drese glasul şi se strădui să vorbească ferm.

— Iar eu vă mulţumesc din nou, Excelenţă. Vă asigur că n-am obiceiul să mă amestec în încăierări prin crâşme. Eu…

Aerul se agită când Ashland flutură din mână.

— Desigur, nu încape îndoială. Referinţele sunt impecabile. Într-adevăr, cred c-o să mă încred în judecata ducelui în astfel de chestiuni care mă depăşesc.

— Cu toate astea, aş dori să vă explic.

El se întoarse în cele din urmă – sau cel puţin aşa i se păru lui Emilie. Surprinse cu privirea o mişcare uşoară. Razele lunii luminară părul lui argintiu, şi ea se întoarse îmbujorată.

— Nu e nevoie să îmi explicaţi, domnule Grimsby, spuse el. La urma urmei, mi-aţi salvat secătura de băiat. Cred că pur şi simplu aţi fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Exact aşa, domnule. Cât despre han…

Aerul se agită din nou.

— Sigur, trebuia să fi trimis o trăsură la gară. Nu-mi dau seama de ce nu s-a gândit nimeni la asta. Presupun că majordomul meu e destul de bătrân şi nu e obişnuit cu musafirii. La fel ca mine.

Vântul şuieră puternic, iar trăsura se opri brusc. Emilie dădu să ţină de o chingă, dar, chiar în momentul acela, ea şi Freddie ţâşniră împreună spre bancheta din faţa lor.

Pentru o clipă, Emilie zbură, suspendată în aer, apoi se lovi cu o bufnitură în umărul drept al lui Ashland, iar capul lui Freddie se lovi de spatele ei.

Ashland se cutremură în urma impactului. Braţele lui puternice se închiseră în jurul amândurora, ca să îi sprijine.

— Oh! Îmi pare atât de rău!

Emilie îşi verifică ochelarii şi mustăţile. Freddie se dezmetici încet, mormăind, căutându-şi pe bâjbâite ochelarii, care zburaseră pe banchetă.

— Nicio grijă! Glasul ducelui rămase calm, dar lui Emilie i se păru că surprinse ceva ce putea fi emoţie, dezgust sau nerăbdare şi, când se chinui să se îndrepte, simţi că trupul lui se încordă. Simţi că, încă din clipa ciocnirii lor, oasele lui tresăriseră chinuite la atingerea ei.

Îl lovise aşa tare? Ea nu simţise nicio durere; fusese genul de lovitură surdă, nici măcar demnă de o vânătaie.

— Sunteţi bine? întrebă el. Nu aşteptă un răspuns. Deschise larg braţele şi le dădu celor doi drumul, aproape împingându-i la o parte.

— Da, da. Destul de bine.

Emilie îl înghionti într-o parte pe Freddie şi reveni la locul ei. Faţa ei ardea în aerul rece. *Jenă.* Da, asta era. Bineînţeles că ducele fusese jenat. Era firesc; şi ea se simţise jenată. Erau străini. Era pur şi simplu stânjeneala întâmplării.

— Vorbeşte pentru tine, Grimsby, spuse Freddie. Unde naiba au dispărut ochelarii mei?

— Aici, spuse Ashland din întuneric.

— Of, aşa-i. Freddie se lăsă pe spate şi se afundă în banchetă, chiar când trăsura se zgudui din nou. Să înţeleg

că ne apropiem de alee?

— Aproape am ajuns. Se aşternu o pauză. Ashland îşi mişcă trupul masiv. Lăsăm interviul pe mâine-dimineaţă, domnule Grimsby, dacă sunteţi de acord. Poate ar fi mai bine să vă duceţi direct în camera dumneavoastră.

— Da, Excelenţă. Trăsura încetini şi se clătină când coti. Emilie găsi chingile la timp.

— Cred că sunt deja pregătiţi pentru sosirea dumneavoastră. Desigur, îi veţi comunica majordomului meu dacă ceva nu e în ordine.

— Da, desigur. Mulţumesc, domnule.

Freddie tuşi.

— Trebuie să dai dovadă de mai multă tărie de caracter, Grimsby, dacă speri să supravieţuieşti o iarnă aici. De îndată ce vântul începe să bată cu putere, lucrurile capătă o melancolie tulburătoare.

O rafală de vânt zgudui ferestrele, urlând dincolo de cutele perdelelor.

— N-a început deja să bată cu putere? îndrăzni Emilie să spună.

— *Asta?* Freddie râse fără pic de amuzament. Lovi uşor geamul cu încheietura. Asta e doar o adiere blândă. Un zefir.

— Oh. Înţeleg.

Freddie râse din nou.

— Te afli în Yorkshire acum, Grimsby. Renunţă la orice speranţă. Dacă eram în locul tău, număram zilele până la primul meu sfârşit de săptămână liber şi făceam o rezervare pentru primul tren direct la Londra. Îi mai *dăm* câte un liber când şi când, tată, nu-i aşa?

Ashland nu se amestecă.

— Dacă progresul tău este satisfăcător, bineînţeles.

— Atunci, am să îmi dau silinţa pentru tine, Grimsby. Măcar atât pot să-ţi ofer. Şi sunt extrem de isteţ, să ştii. Să nu-ţi faci griji!

— Foarte isteţ sunt sigur, spuse Emilie cu convingere.

Fără nicio îndoială, tânărul Lord Silverton era foarte perspicace.

Trăsura încetini, se clătină, apoi se opri. Aproape înainte ca roţile să se oprească de-a binelea, uşa se deschise şi ducele ţâşni afară cu o viteză uluitoare.

— Ăsta-i tata, spuse Freddie resemnat. Nu-i plac deloc spaţiile închise. Tu mai întâi, Grimsby. Eroul zilei şi toate cele.

Luna strălucea rotundă şi plină din spatele unei perdele de nori plutitori. Lumină părul ducelui de Ashland într-o nuanţă alburie, în timp ce el se întoarse şi coborî privirea spre Emilie. Ea îi întâlni făţiş privirea pe sub borul pălăriei, temându-se să îşi lase ochii să hoinărească spre maxilarul distrus. Singurul lui ochi o învălui cu totul. În lumina lunii, putea să aibă orice nuanţă, de la gri-deschis la albastru intens.

— Simpson, dumnealui este domnul Grimsby, noul tutore al lui Silverton. Ai grijă ca personalul să se ocupe de el în seara asta.

Emilie era conştientă de trupul enorm şi întunecat din dreapta ei, imens în ţinuta lui impozantă, eclipsând cerul nopţii. O siluetă se ivi din bezna ca de smoală şi gulerul alb licări strălucitor în colţul ochilor lui Emilie.

— Da, Excelenţă, spuse o voce scăzută, împovărată de bătrâneţe. Veniţi cu mine, domnule Grimsby!

— Vă voi chema dimineaţă, imediat după micul dejun, ca să discutăm termenii angajării dumitale. O rafală bruscă de vânt mai că îi împrăştie cuvintele, dar Ashland nu se mişcă şi nu ridică vocea nici măcar cu un ton. Între timp, vă îndemn să vă faceţi confortabil în casa mea.

— Vă mulţumesc, domnule.

În ciuda şfichiuirilor ascuţite ale vântului, obrajii lui Emilie se aprinseră înflăcăraţi.

— Cu alte cuvinte, interveni Freddie, eşti liber pentru astă-seară, Grimsby. Eu aş fugi cât aş mai putea dacă aş fi în locul tău. De fapt, fiind un băiat ospitalier, cred că o să te conduc chiar eu.

O prinse de braţ.

— Frederick.

Cuvântul fu rostit tăios de duce.

Băiatul se opri, cu un pantof ridicat deasupra pietrişului.

— Da, tată?

— În biroul meu, te rog. Avem o chestiune de discutat.

Freddie se desprinse de Emilie.

— Ce chestiune, domnule?

— Frederick, băiatul meu drag. Am avut cu toţii o mulţime de necazuri în seara asta. Cred că se cuvine să facem o evaluare. Tu nu? Vocea catifelată a lui Ashland se ridică la ultimul cuvânt, sugerând o întrebare acolo unde nu exista cu adevărat una. Emilie auzi o lovitură uşoară, ca de mănuşi care plesneau o palmă nerăbdătoare.

Emilie nu îndrăzni să se uite la Freddie. Oricum, nu putea să îl vadă bine, căci luna tocmai se retrăsese în spatele unui nor mai gros. Dar, în ciuda vântului care şuiera printre hornuri, îl auzi înghiţind în sec. Inima i se strânse înduioşată în piept.

— Da, domnule, spuse Freddie smerit.

— Asta e totul, domnule Grimsby, zise ducele de Ashland. Majordomul se dădu la o parte, cu un scârţâit sugestiv pe pietriş, iar Emilie se întoarse şi urcă treptele spre Ashland Abbey, îndrumată de lumina aurie şi slabă din holul de la intrare.

*

Ducele de Ashland aşteptă ca paşii fiului său să se retragă cu totul în sus pe scări înainte să îşi permită un zâmbet în colţul gurii.

Ei bine, până la urmă *fusese* o seară distractivă şi trebuia să accepte că avea nevoie de puţină distracţie din când în când. Îşi înăbuşise un chicot când îl văzuse pe sărmanul Grimsby, cu ochii mari şi cu mustăţile zbârlite, cu un pumn firav, de învăţat, strâns într-o parte, iar cu celălalt fluturând un copan de pui. Dar chiar dovedise tărie de caracter. Tinerelul se pusese într-o primejdie inevitabilă ca să îl salveze pe Freddie. Era tot ce trebuia să ştie Ashland.

Se ridică de la biroul lui. Pe dulapul de lângă

fereastră, o tavă îl îmbia ispititor cu un pahar gol şi trei carafe de cristal: una cu vin de Xerex, una cu coniac şi una cu vin de Porto. Mâna lui dreaptă – cea care nu mai exista – zvâcni cu jind la vederea lor.

Se îndreptă cu paşi măsuraţi spre dulap, luă vinul de Xerex cu mâna stângă şi umplu până la refuz paharul gol. Un singur pahar de alcool în fiecare noapte: doar atât îşi îngăduia. Dacă ar fi băut mai mult, n-ar mai fi putut să se mai oprească vreodată.

Prima înghiţitură alunecă pe gât cu o senzaţie satisfăcătoare de arsură. Nasul şi gura lui se aprinseră de la gustul familiar, gustul destinderii. Ashland închise ochii şi îşi apăsă degetele pe modelul faţetat al paharului, lăsând timpul să treacă şi vinul de Xerex să se răspândească prin toate crevasele uscate şi dureroase din trupul lui. Rigiditatea din partea dreaptă a feţei începu să se potolească, iar zvâcnirea din mâna-fantomă, să pălească.

Cât de lung îl privise Grimsby iniţial. Ashland aproape că uitase reacţia pe care o trezea faţa lui distrusă. Cât timp trecuse de când întâlnise, fără mască, ultima oară un necunoscut, unul care să nu fi fost pregătit dinainte pentru monstruozitatea lui? Dar Grimsby îşi revenise iute şi se arătase amabil. Era bine-crescut. După ce coborâse din trăsură, nu îşi întorsese privirea de la el, nu se uitase în jos sau la mâinile lui ori la pălăria lui Ashland. Alt punct în favoarea tânărului. Poate că avea să se descurce. Era vorba doar despre câteva luni, până la urmă. Doar câteva luni până la examenele la Oxford ale lui Freddie, apoi Ashland nu avea să se mai deranjeze să aducă tutori în casă, în rutina lui ordonată, doar ca să îi vadă făcându-şi valizele şi plecând după o săptămână sau două. Freddie avea să plece, urmând a se întoarce la mlaştinile acelea îngrozitoare pentru vreo săptămână sau două, dar nu mai mult.

În sfârşit, ducele de Ashland avea să rămână singur. Fără tutori; fără Freddie care să împrăştie zvonuri despre farmecul lui depravat, ca al mamei lui; nicio amintire a zilelor anterioare plecării lui în India, el, simplul şi vârstnicul

locotenent, distinsul Anthony Russell, care lăsase în urmă o soţie frumoasă, un copil mic şi doi veri perfect sănătoşi care se interpuneau între el şi ducat.

Ashland mai luă o înghiţitură, mai lungă de data asta, şi îndepărtă draperia din catifea grea. Fereastra dădea spre nord; în lumina zilei, priveliştea era deosebit de sumbră. Şi în seara aceea, totul era negru. Norii se mutaseră cu totul, împinşi de vântul necontenit, şi nu mai rămăsese nicio rază de lună care să lumineze ierburile unduitoare, pietrele şi cele câteva pâlcuri de arbuşti care formaseră pe vremuri un soi de grădină în partea aceea a casei. În ultimul an, Isabelle lucrase cu înverşunare la grădină, angajase o hoardă de săteni ca să imprime peisajului un soi de ordine civilizată. Comandase statui şi plante rezistente la umbră şi la vânturi puternice, dar totul fusese în zadar. Numai statuile rămăseseră, ca ruinele unui oraş roman străvechi, cu membrele spintecate brusc când vântul îi răsturnase pe bieţii tovarăşi de pe piedestalele lor.

Era un detaliu foarte potrivit.

Altă înghiţitură. Mai avea puţin şi termina băutura. Cum de se întâmplase? Trebuia să bea cu măsură restul, câte o înghiţitură, pe rând.

Ce ar fi zis Isabelle despre tânărul Grimsby? „L-ar fi plăcut”, se gândi Ashland. Ei îi plăceau oamenii tineri, oamenii deştepţi, şi nu încăpea îndoială că Grimsby era deştept. Se vedea asta în ochii aceia mari, ascunşi în spatele ochelarilor. Ce îi scrisese ducele de Olympia? Că nu cunoştea un învăţat mai talentat în descifrarea subtilităţilor din latină şi greacă decât domnul Tobias Grimsby şi că matematica lui era impecabilă. Isabelle, care fusese educată de o guvernantă pretenţioasă, l-ar fi invitat pe domnul Grimsby la ceai în salonul ei în fiecare după-amiază. I-ar fi plăcut să îl tachineze, să îi afle opiniile, gusturile şi istoricul familiei.

Isabelle. Dacă Isabelle ar fi fost acolo, Ashland ar fi urcat chiar în clipa aceea scările spre dormitorul lui. Chiar în clipa aceea, s-ar fi schimbat în cămaşă de noapte şi în halat, i-ar fi dat seară liberă valetului său şi ar fi ciocănit

politicos la uşa dintre dormitoarele lor.

Ashland înclină paharul şi le permise ultimelor picături de aur să-i alunece pe gât. Un fior îi mângâie creierul, tăişul ameţelii fiind abia perceptibil. Era tot ce-şi permitea ca să poată domina dorinţa care îl asalta în fiecare seară, la ora aceea, în vreme ce se pregătea să urce scările şi să se culce în patul lui gol.

Trupul lui Isabelle, alb şi rotund în lumina lumânărilor. Trupul lui Isabelle, supus sub al lui. Suspinele ei uşoare în urechea lui, degetele ei pe spatele lui, mişcările ei precipitate. Avântul spre punctul culminant, fiorul eliberării, pulsul molcom de după. Sărutările lui Isabelle pe pielea lui netedă, corpul ei cuibărit la adăpostul corpului lui.

Ashland lasă draperia să cadă la loc.

Cu o precizie exagerată, aşeză paharul gol pe tavă şi îşi aranjă manşeta goală de la mâna dreaptă.

Coridorul era pustiu. Toţi slujitorii plecaseră la culcare, cunoscând preferinţele ducelui. Urcă scările şi se pregăti singur de culcare, căci provocarea de a-şi mânui nasturii şi mânecile îi ţinea mintea ocupată.

Capitolul 3

Emilie se trezi din somnul ei adânc când auzi un sunet cunoscut: zornăitul aspru şi metalic al coşului cu cărbuni, în vreme ce o servitoare aprindea focul în dormitorul ei.

Deschise ochii, aşteptându-se să vadă draperii de catifea şi unicorni zburdalnici pe o tapiserie medievală, să vadă lumina soarelui, care se furişa printre crăpăturile perdelelor de un albastru precum safirul şi masa de scris acoperită cu cărţi, bileţele şi cioturi de creion, întinse mâna şi se aşteptă să simtă căldura surorii ei care dormea.

Dar mâna ei găsi doar răceala aşternuturilor goale, iar

ochii găsiră doar un întuneric cenuşiu şi gros, mâzgălit de umbrele mobilierului necunoscut.

Se ridică.

— Domnule!

Se auzi un zgomot dinspre şemineu, apoi un zdrăngănit de metal pe piatră.

„Domnule”.

Emilie îşi acoperi obrajii. Peste noapte, îşi scosese mustăţile pentru că o mâncau îngrozitor, dar avea pe cap o bonetă din lână şi era îmbrăcată într-o cămaşă bărbătească de noapte.

— Îmi pare rău, spuse ea pe nerăsuflate, în speranţa că slujitoarea nu putea să o vadă prea bine.

Trase aşternuturile până sub nas.

— Am crezut că dormiţi, domnule, spuse slujnica şi se întoarse spre vatră. Nu era decât o siluetă vagă în întuneric; coşul cu surcele părea mai mare decât corpul ei. Vatra era mică, lucru de altfel firesc, îşi aminti Emilie, din moment ce Tobias Grimsby dormea la etaj, cu servitorii, nu în dormitoarele mai mari de dedesubt.

Dormitoarele mai mari, dormitoarele pentru duce, familia lui şi invitaţii lor de onoare: lambrisate, tapetate şi aurite, decorate cu mătase şi cu picturi în ulei, spaţioase şi frumos mobilate.

Emilie îşi amintea puţine detalii din noaptea trecută, câtă vreme se pregătise de culcare, dar rămăsese cu impresia unui spaţiu curat, simplu şi plăcut, cu câteva piese necesare de mobilier şi cu o singură fereastră, cu perdele din bumbac cu model în dungi. Aşternuturile de sub degetele ei erau netede, de lână şi fără ornamente. Confort, nu lux.

— Ştii cât e ceasul? o întrebă Emilie pe slujitoare.

— Vai, presupun că e aproape şase, spuse fata şi îşi îndreptă spatele. Aşa, gata! O să se facă bine şi cald numaidecât.

— Mulţumesc.

Tânăra se întoarse şi apucă mânerul coşului.

— Aţi face bine să vă treziţi cât de curând, pentru

micul dejun, domnule.

Micul dejun? Încă o durea capul de la oboseală. Cinci ore de somn nu fuseseră nici pe departe suficient ca să-şi revină după întâmplările petrecute cu o zi în urmă. Mic dejun? Foamea îşi făcu simţită prezenţa, dar nu se putea imagina târându-şi corpul amorţit afară din pat, îmbrăcat în cămaşa, pantalonii şi jacheta simplă.

Slujitoarea plecă, trăgând coşul după ea. Emilie se lăsă pe spate ca să admire tavanul cenuşiu. Zorii zilei erau doar un zvon dincolo de fereastră. Vântul se oprise pentru moment, potolit de apropierea răsăritului.

Mic dejun. Deci ducele obişnuia să se trezească devreme. Şi, din moment ce persoanele care se trezeau devreme tindeau să se uite cu dispreţ la cei care nu erau în picioare la primul cântat al cocoşului, era mai bine ca Emilie să asculte de sfatul servitoarei şi să se pună în mişcare.

După o jumătate de oră, cu pantalonii încheiaţi şi cu mustăţile puse frumos la locul lor, Emilie ajunse în centrul marelui hol de la intrare. Zorii începură, în cele din urmă, să se furişeze pe ferestre, cu o forţă şi o strălucire surprinzătoare, sugerând un răsărit de soare în adevăratul sens al cuvântului. Emilie trecu absent în revistă dimensiunile clasice, marmura lustruită, grosimea şi felul tencuielii. Reşedinţa Ashland fusese cel mai probabil reconstruită cu vreun secol în urmă sau aşa ceva, estimă ea, cu costuri considerabile. Pe vremea când Emilie era un copil, fusese nevoită să rămână cu familia Devonshire la Chatsworth (mama ei fusese prietenă bună cu Lady Frederick Cavendish în copilărie) şi simţea aici ecouri ale grandorii acelui conac, sentimentul acela al mărimii şi al proporţiei. Fiecare pictură încadrată în rame aurite era aşezată la locul ei, cu marginile perfect netezite; fiecare pliu al draperiilor atârna fără ca vreun fir de praf să îi tulbure culoarea.

Salonul pentru micul dejun, ştia Emilie, trebuia să fie plasat astfel încât să se profite la maximum până şi de cele mai discrete răsărituri de soare din Yorkshire. Se răsuci pe loc, observă unghiul luminii şi o porni spre dreapta: în aripa

de est, presupuse ea.

Trecu de o uşă şi de următoarea, o succesiune de saloane incredibil de impecabile, care se încheia cu un coridor grandios, decorat cu portrete. Se opri. Un clinchet de porţelan îi ajunse la urechi, urmat de o voce scăzută, dar răsunătoare.

Emilie îşi îndreptă gulerul şi o luă în direcţia din care se auziseră zgomotele.

— Pot să vă ajut, domnule?

Emilie se opri şi se întoarse. Majordomul stătea în faţa ei – cum îl chema? Simpson? Cu o înfăţişare vicleană, vorbind cu o voce mai aspră decât cuvintele pe care le spusese şi afişând o postură aproape dureros de corectă. Pieptarul alb al cămăşii părea să fie făcut din ipsos, nu din in.

Emilie încremeni. Ridică bărbia.

— Mă duc să iau micul dejun, vă mulţumesc. Vă rog să mă iertaţi.

— Domnule Grimsby, spuse majordomul cu răceală, cred că trebuie să ştiţi că personalul mănâncă dedesubt, în sala de mese de serviciu.

Personalul.

Emilie păli, apoi, într-o clipită, fu cuprinsă de o îmbujorare care îi provocă o senzaţie de mâncărime sub mustăţi. Se uită fix în ochii negri şi impasibili ai lui Simpson şi îşi dori să nu tresară, să nu se dea de gol printr-o simplă fluturare a genelor.

— Desigur, spuse ea, după ce se linişti. Poate m-aţi putea îndruma, domnule Simpson, dacă vă este cu putinţă.

El nu se întoarse.

— Înapoi pe coridor, domnule Grimsby, şi la dreapta. Veţi găsi scara de serviciu la capătul coridorului.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Simpson. Bună dimineaţa şi dumneavoastră.

Emilie se întoarse şi îşi sili picioarele să o poarte spre coridorul unde paşii răsunau. Sala de mese de serviciu, desigur. Construcţia grandioasă, clinchetul porţelanului de valoare nu mai erau menite pentru ea.

„Am luat cina la Chatsworth!” şi-ar fi dorit să strige, peste umăr. „Am stat la masă cu regi! Sunt verişoară cu o afurisită de ţarină!”

Bine, verişoară îndepărtată. Dar totuşi…

Fireşte, era mai bine aşa. Putea să se ascundă mai bine dedesubt. Dacă se întâmpla ca Ashland să primească musafiri nobili, oaspeţi pe care ea să îi fi întâlnit într-una dintre călătoriile anterioare în Marea Britanie? La masa ducelui, putea să fie văzută şi observată. Puteau să îi fie adresate întrebări. În rândul personalului, rămânea invizibilă. Nimeni nu îi observa pe servitori.

Asta era şi ideea, nu? Să se ascundă.

Pantofii lui Emilie răsunau pe dalele de marmură. Coti la dreapta şi găsi scările de la capătul coridorului, coborând în lumea necunoscută de dedesubt.

*

Douăzeci de capete se întoarseră când Emilie intră pe uşa sălii de mese a slujitorilor. Desigur, era obişnuită cu asta: în general, când o prinţesă Holstein-Schweinwald-Huhnhof intra într-o încăpere, oamenii o observau.

Dar acum era diferit. Emilie nu era învăluită în perle şi mătase, ci în postav negru, şi avea mustăţi răsucite. Ochii întorşi în direcţia ei nu erau plini de veneraţie, ci de o curiozitate impertinentă şi chiar ostilă. Recunoscu o singură figură: menajera de dimineaţă, cu obraji uscăţivi şi ochi mari. Era singura care zâmbea.

— Bună dimineaţa, domnule! Aproape că aţi ratat micul dejun, nu că nu v-aş fi avertizat.

— Îmi cer iertare, spuse Emilie. Nu sunt familiarizat cu planul casei.

Cineva chicoti. O femeie în vârstă, aflată la dreapta scaunului gol din capul mesei, puse jos lingura şi îşi şterse colţul gurii.

— Bună dimineaţa, domnule Grimsby. Sunt doamna Needle, menajera. Desigur, eşti bine-venit aici, chiar dacă sunt sigură că Lucy ar fi fericită să îţi aducă dimineaţa o

tavă cu mâncare, dacă preferi. Poţi să stai în locul lui Lionel, la stânga. El serveşte acum la etaj.

Lionel, cel care stătea la stânga scaunului majordomului, era, fără îndoială, şeful valeţilor, iar acum se îngrijea să satisfacă dorinţele lui Ashland, în sala pentru micul dejun. Privirea lui Emilie mai făcu o dată înconjurul mesei, cu mai multă atenţie de astă dată, şi luă notiţe în gând. La urma urmei, servitorii erau la fel de conştienţi de rang şi de întâietate ca stăpânii lor, iar apariţia unui tutore dăduse probabil totul peste cap. Tutorii şi guvernantele ocupau spaţiul acela de frontieră – nici servitor, nici stăpân, educat, dar totuşi angajat în slujba gospodăriei. De aceea, primise propunerea tăvii cu micul dejun, detaliu care ar fi uşurat lucrurile pentru toţi cei implicaţi. Lionel, căruia îi luase ea locul, ar fi fost încântat.

Dar iată că se afla acolo. Nu putea să dea bir cu fugiţii şi să se facă nevăzută.

Emilie ocoli masa, cu capul sus, şi trase scaunul lui Lionel. În dreptul lui se aflau deja un bol, o farfurie, o furculiţă, un cuţit şi o lingură. Se aşeză şi clătină din cap spre Lucy, care stătea de partea cealaltă, la câteva locuri distanţă.

— Pot să vă rog să-mi daţi pâinea prăjită, domnişoară Lucy? întrebă ea.

Lucy zâmbi. Îşi coborî genele.

— Desigur, domnule Grimsby.

Emilie mâncă în linişte, cu capul uşor plecat deasupra farfuriei, străduindu-se să se facă nevăzută în liniştea apăsătoare. Zăngănitul tacâmurilor se reluă. Cineva puse o întrebare cu glas şoptit; cineva răspunse un pic mai tare. Emilie îşi bău ceaiul.

— Oh, Lucy, zise una dintre slujitoare, a apărut o nouă poveste în ziarele de azi despre prinţesele pierdute în Germania. Cu poze şi tot tacâmul.

Emilie se înecă.

— Oh, nu mai spune! exclamă Lucy. Cum arată? Sunt frumoase? Au tiare?

— Da, unele mari şi frumoase, şi nişte eşarfe albastre

minunate pe piept. Cea mai mare cred că e cea mai frumoasă. Are părul splendid ondulat, la fel ca al tău. Se spune…

— Vai, domnule Grimsby, sunteţi bine? întrebă Lucy.

— Destul de bine.

Emilie răsuflă întretăiat, printre accesele de tuse.

— Aţi auzit despre prinţese, domnule Grimsby? E povestea aceea îngrozitoare.

— Nu, n-am auzit, doamnă Needle. Puteţi să-mi daţi – tuse, tuse – ceainicul?

Doamna Needle îi turnă îngrijorată o cană de ceai lui Emilie.

— Cu înghiţituri mici, domnule Grimsby. Aşa.

— E un regat micuţ prin Germania, domnule Grimsby, şi regele…

— Prinţul, Lucy, spuse cealaltă slujitoare cu pricepere. Nu e un regat, ci un *principat.* Condus de un prinţ. Aşa zic ziarele.

Lucy oftă.

— Germanii ăştia! Oricum, prinţul a murit acum vreo două luni, la vânătoare, împuşcat mortal împreună cu bietul lui ginere, care abia se însurase cu fiica lui cea mare. Şi, după o săptămână, când fiica cea mare trebuia să fie încoronată – prinţul neavând un fiu care să preia cârma principatului –, au fost toate date dispărute. Toate. Până şi guvernanta de la curte.

Se aplecă în faţă şi îşi accentuă cuvintele. Emilie îşi drese în cele din urmă glasul.

— Cât de şocant!

— Şi ştiţi ce zice ziarul de azi? Cealaltă slujitoare sări în scaunul ei. Se crede că prinţesele au venit în Anglia!

— În Anglia! O, Jane! exclamă Lucy.

— Pentru ce? şopti Emilie.

— Păi, pentru că mama lor era englezoaică, pare-se. A fost sora ducelui de Olympia, adăugă Jane.

Un singur suspin se auzi în jurul mesei. Emilie reperă un borcan de marmeladă în apropierea cănii ei şi îşi strecură mâna pe lângă porţelan ca să îl apuce.

— Excelenţa Sa îl cunoaşte pe ducele de Olympia. Sunt prieteni buni, spuse unul dintre lachei, dinspre capătul mesei. Nu este de glumă.

— Imaginaţi-vă, declară Lucy visătoare, jucându-se cu cana ei. Imaginaţi-vă cum ar fi ca prinţesele să se ascundă chiar aici, în sat. Imaginaţi-vă cum ar fi să stăm lângă ele la prăvălii.

— Aiurea, spuse doamna Needle. Mă îndoiesc că nişte prinţese rafinate ar putea găsi pe o hartă drumul spre Yorkshire. Oricum, bineînţeles că s-ar deghiza.

Marmelada lui Emilie se vărsă pe faţa de masă. Lucy trosni din degete.

— Aş putea să recunosc o prinţesă deghizată cât ai zice peşte.

— N-ai putea, spuse Jane.

— Ba aş putea. Are ceva în felul în care arată şi vorbeşte, spuse Lucy. N-ar putea niciodată să mă păcălească.

Emilie şterse cu furie marmelada.

— Vorbe goale. N-ai întâlnit niciodată o prinţesă, Lucy Mudge.

— Am văzut-o pe prinţesa Alexandra o dată, la Londra, nu?

Jane râse.

— De la câte străzi depărtare?

— Nu contează. Aş recunoaşte-o.

— N-ai recunoaşte-o.

— Ba aş recunoaşte-o!

— Lucy, ai pregătit sala de clasă? întrebă doamna Needle. Sunt sigură că domnii o să aibă nevoie de ea în dimineaţa asta. Nu-i aşa, domnule Grimsby?

Emilie îşi împături şerveţelul murdar de marmeladă lângă farfurie. Faţa îi ardea încă.

— Da, doamnă, dacă se poate.

Un râs înăbuşit veni dinspre femeile de la masă.

— Gata, Lucy, spuse doamna Needle.

— Ei bine, nu e ca şi cum tânărul stăpân n-ar mai dormi încă ore bune…

— Gata, Lucy, spuse din nou doamna Needle. Să aprinzi focul în sala de clasă, imediat după micul dejun, şi să faci curăţenie în încăpere.

— Ah, dacă e vorba de asta… doamnă Needle, spuse Lucy, sunt *fericită* să pregătesc totul pentru domnul Grimsby.

Emilie ridică surprinsă privirea. Lucy chiar *flutura* din gene? Înspre *ea?*

— Sunt sigură că eşti, spuse Jane arţăgoasă.

— Îndatoririle lui Lucy nu te privesc, Jane.

Doamna Needle bău din ceaiul ei.

— Nu mă deranjează deloc să-l servesc chiar eu pe domnul Grimsby, spuse Lucy. Chiar dacă am stat trează toată noaptea trecută, aşteptându-l pe Excelenţa Sa, şi stau trează şi noaptea asta…

— Asta e tot, Lucy, zise doamna Needle cu o voce tăioasă.

— Şi numai Domnul ştie cât de mult o să întârzie Excelenţa Sa de data *asta…*

— Lucy.

Un lacheu tuşi lângă umărul stâng al lui Emilie. Scaunul cuiva hârşâi uşor pe podeaua de lemn. Emilie ridică privirea şi observă cum Lucy mânuia mânerul cuţitului, cu buzele ţuguiate într-o bosumflare plină de graţie. Fata mormăi ceva.

— Ce-ai spus, Lucy? o întrerupse doamna Needle.

Lucy se uită în sus.

— Am spus, nu c-aş da vina pe sărmanu' om.

— Excelenţa Sa nu este un *sărman om,* Lucy. E un duce. Doamna Needle se întinse după ceainic şi îşi umplu din nou cana. Poţi să pleci.

— Da, doamnă.

Lucy se ridică, îşi luă farfuria goală şi cana de ceai, apoi părăsi încăperea.

Doamna Needle luă cleştele de zahăr şi prinse un cubuleţ. Degetele ei erau curate, cu vârfuri rotunde şi cu unghii tăiate aproape din carne.

— Iartă-ne, domnule Grimsby. Lucrăm împreună de

când Excelenţa Sa a venit să locuiască aici, şi mulţi dintre noi chiar mai dinainte. De aceea, suntem cu toţii un pic prea familiari.

— Ba chiar deloc, doamnă. Înţeleg foarte bine.

Paşi bocăniră dinspre scări şi, o clipă mai târziu, silueta în alb şi negru a lui Simpson, majordomul, umplu cadrul uşii.

— Excelenţa Sa a terminat micul dejun, anunţă el, iar slujnicele îşi ridicară în grup cănile şi le băură conţinutul.

Doamna Needle se şterse la gură şi se ridică.

— Fetelor, curăţaţi sala de mese. Jane, poţi să pui altă farfurie pentru Lionel. Domnule Simpson, cum se simte Excelenţa Sa în dimineaţa asta?

Vocea ei avea un ton ciudat de călduros şi de grijuliu.

Emilie îşi termină ceaiul. Micul dejun se aşeză cu noduri în burta ei. Cu colţul ochiului, privi cum Simpson se apropie şi văzu cum privirea lui se opri pentru o clipă pe pata de marmeladă de pe faţa de masă, chiar lângă farfuria ei.

— Excelenţa Sa se simte destul de bine, spuse Simpson şi se aşeză în capul mesei, cu un sunet surd scos de fracul lui. Se întinse după cană şi spuse, fără vreo introducere, cu vocea lui hodorogită: Domnule Grimsby, când vă este oportun, puteţi să vă alăturaţi în birou Excelenţei Sale. Unul dintre lachei o să vă îndrume.

*

Ducele de Ashland stătea lângă o fereastră înaltă, cu o cană şi o farfurioară în mână. Se întoarse când Emilie intră, iar lumina neaşteptată a soarelui auri partea stângă a chipului lui, partea perfectă, şi cufundă restul în umbră.

— Bună dimineaţa, domnule Grimsby, spuse el. Se pare că Yorkshire-ul vă întâmpină în modul cel mai atipic.

Vocea lui! Emilie crezuse că doar şi-o imaginase sau că bogăţia ei fusese provocată de înghesuiala din cârciumă şi din trăsură. Dar încăperea aceea era mare, cu tavan înalt, iar vocea lui Ashland continua să facă aerul să

vibreze.

— Sunt recunoscător pentru primirea călduroasă de care am avut parte în întreaga casă, Excelenţă.

Ashland se îndepărtă din lumina orbitoare de la fereastră. Emilie îşi ţinu răsuflarea. El purta o jumătate de mască neagră peste ochiul lipsă şi peste obrazul plin de cicatrici, un element care îi oferea un aer de pirat, iar părul tuns scurt, despre care ea crezuse în noaptea dinainte că era de un blond foarte deschis, era, de fapt, alb-argintiu.

Ea nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de ieşit din comun.

— Sper că personalul meu a fost politicos. Aţi mâncat?

— Da, domnule.

El puse cana jos, pe colţul biroului, apoi băgă mâna stângă în buzunarul de la piept, iar Emilie observă abia atunci că manşeta dreaptă era goală.

Făcu ochii mari şi ridică privirea spre chipul lui. Încă din copilărie, Emilie fusese învăţată să rămână politicoasă şi nepăsătoare indiferent de cât de supărătoare sau de extraordinară era priveliştea din faţa ei, dar bărbatul acela, totul la el – frumuseţea lui fizică, vocea lui, părul alb, cicatricile, manşeta goală –, era prea mult. Mintea i se împrăştie în mii de direcţii.

Ashland se uită la ceas.

— Fiul meu se află în acea etapă din viaţă în care un tânăr adoarme târziu şi se trezeşte târziu. Totuşi, am pus să i se trimită o tavă cu micul dejun în cameră şi mă aştept ca la ora nouă să începeţi lecţiile în sala de clasă. Ridică privirea şi zâmbi, iar genunchii lui Emilie se înmuiară ca reacţie la căldura din vocea lui. Cu sau fără băiat.

— Da, domnule, şopti ea.

Îşi împinse ochelarii pe nas. De ce nu putea să-şi găsească vocea?

Ashland fusese la război, îi zisese ducele de Olympia. Luptase într-o parte îndepărtată a Indiei, înainte să revină în Anglia ca să îşi asume titlul. Fără îndoială că fusese rănit acolo; astfel se explicau cicatricile şi manşeta goală şi, poate, chiar părul alb. Şocul fizic putea să provoace astfel

de lucruri. Totul era cât se putea de firesc.

— Da, domnule, repetă ea şi încercă să vorbească mai cu putere.

— Foarte bine. V-ar deranja dacă aş participa şi eu, ca să vă observ, la un moment dat, în după-amiaza asta? Doar ca să verific progresul fiului meu, vă asigur, nu abilităţile dumneavoastră. Vocea lui răsună autoritar, la fel ca atunci când i se adresase lui Freddie noaptea trecută, iar Emilie îşi dădu seama, încă o dată, că nu punea o întrebare.

— Sigur că nu. Aveţi tot dreptul.

Ashland puse ceasul la loc în buzunar şi luă cana.

— Beţi cafea, domnule Grimsby?

— Nu, spuse ea. Sunt obişnuit cu ceai.

— Am deprins obiceiul în străinătate şi mă tem că nu pot să-l schimb. Sper că nu vă supăraţi. În orice caz, dacă aveţi o clipă liberă, aş dori să mă aşez şi să revăd planificarea lecţiilor. Ashland făcu un semn spre scaunul din faţa biroului, pe care îl ocoli ca să ajungă la al lui. În ciuda trupului masiv, se mişca asemenea unei pisici sălbatice. La fel ca unul dintre leoparzii aceia din grădina zoologică din Berlin, iute şi fără zgomot, păşind cu o graţie neliniştită în cuşca lui. Ducele de Olympia, de altfel, vă recomandă cu căldură. L-aţi vizitat recent?

Emilie se aşeză pe scaun şi rezistă impulsului de a-şi atinge mustaţa, care o mânca groaznic. Ashland o privi cu chipul lui frumos şi pe jumătate distrus şi cu o expresie impasibilă, iar nervii ei vibrară într-un ritm trepidant. „Păstrează-te cât mai aproape de adevăr”, o instruise ducele.

— Da, domnule. Am plăcerea să vă informez că era foarte sănătos acum două zile.

— Sunt încântat să aud asta. Sunteţi norocos că aveţi un asemenea susţinător.

— Da, domnule. Suntem rude, din partea mamei.

— Excelenţa Sa are grijă de ai lui, spuse Ashland. Îşi ţinea mâinile – *mâna* – în poală. Emilie simţi un fior uşor de încordare dincolo de calmul lui.

— Este de o bunătate extraordinară.

Emilie îşi împreună mâinile.

— Bunătate. Da. Sub masca din piele neagră a ducelui, un muşchi zvâcni, de parcă Ashland îşi înăbuşi un zâmbet. Eu nu am nicio legătură de sânge cu el, şi totuşi se ocupă de afacerile mele din Londra cu o grijă aproape paternă. Cred că îi place rolul. Pe vremuri, cred c-ar fi dobândit o împărăţie.

Emilie zâmbi la imaginea ducelui de Olympia aşezat pe tronul său, oferind favoruri şi punând la cale expediţii de recunoaştere.

— Îl cunoaşteţi bine, văd. Cum v-aţi cunoscut?

Ashland o studie fără să răspundă, iar Emilie îşi dădu seama târziu că întrebarea era teribil de personală, deloc genul pe care un tutore să o fi pus angajatorului său. Deja îşi uitase rolul. Sângele i se urcă în obraji.

— Oh, cum se obişnuieşte, spuse Ashland, în cele din urmă. Ridică mâna stângă şi o flutură nepăsător. A început să se intereseze de mine, la începutul carierei mele, pe când eram un simplu locotenent în Gărzile Reginei. Dar ne abatem de la discuţia noastră. Examinările, dacă vă amintiţi, au loc în doar cinci luni, şi, chiar dacă recunosc că fiul meu este mult prea isteţ pentru binele lui, mă îndoiesc că ingeniozitatea va fi de ajuns ca să-i convingă pe membrii consiliului să-l accepte la o vârstă atât de fragedă.

Emilie se adună. Voce scăzută, voce calmă. Să se dea drept Grimsby. Să *devină* Grimsby.

— Dacă îmi permiteţi, Excelenţă, de ce dă examen atât de devreme? N-ar putea să profite de un an sau doi de studiu în privat, înainte de universitate?

Ashland aranjă singura foaie de hârtie pe sugativa din piele.

— A fost ideea fiului meu, domnule Grimsby. Bănuiesc că-şi doreşte să scape.

— Să scape, domnule?

Ashland ridică privirea, iar singurul lui ochi bun era de un albastru de gheaţă când o privi.

— Da, domnule Grimsby. Să scape din Yorkshire, să scape de casa asta mare şi friguroasă, să scape de

prezenţa neinteresantă a tatălui său.

— Mă îndoiesc, domnule. Nu îmi păreţi deloc neinteresant.

O zvâcnire uşoară mişcă un colţ al gurii lui Ashland.

— Cât de amabil sunteţi, domnule Grimsby. Cu toate astea, fiul meu doreşte să aplice la Oxford, iar eu am fost de acord să-l ajut cu pregătirea.

Emilie întredeschise buzele ca să spună ceva potrivit, ceva amabil. El era, la urma urmei, angajatorul ei, şi ea era obligată să îi facă pe plac. Dar o adiere îi mângâie obrazul, rece şi neatinsă de focul din celălalt capăt al camerei, iar Emilie se auzi spunând:

— *Vreţi* ca el să treacă examenele, domnule?

Capul alb al lui Ashland se lăsă pe spate un centimetru sau doi.

— Poftim?

Altă gafă. Emilie se înroşi. Se descurcase atât de bine în rolul ei în urmă cu o zi, fusese atât de serioasă şi de rezervată, păstrând fiecare cuvânt şi acţiune sub un control atent. De ce tot uita de sine în prezenţa *acestui* bărbat, cel pe care trebuia, mai presus de oricine altcineva, să-l păstreze la distanţă de orice bănuială? Dar cuvintele nu puteau fi retrase. Continuă cu curaj:

— Adică, doriţi să părăsească reşedinţa şi să plece la anul la universitate?

— Ce întrebare nemaipomenită, domnule Grimsby.

— Desigur, n-am vrut să credeţi… începu Emilie.

— Ba da, aţi vrut.

— … Dar, desigur, este de datoria unui tutore să înţeleagă motivaţiile elevului lui, ca să stabilească mai bine direcţia de studiu.

Ashland îşi arcui o sprânceană. Emilie rezistă tentaţiei de a se foi, de a-şi împinge ochelarii pe podul nasului, de a se trage de mustaţa care o mânca şi mai tare sub privirea scrutătoare a ducelui.

Într-un final, Ashland se întinse după stiloul din suportul aflat deasupra sugativei. Îl scutură cu o singură mişcare iute, atinse hârtia din faţa lui şi începu să scrie, cu

mâna stângă curbată stângaci pe stilou şi cu manşeta dreaptă goală într-o parte. Vorbi fără să ridice privirea:

— *Datoria* dumneavoastră, domnule Grimsby, este să îl pregătiţi pe fiul meu pentru examenele de admitere care au loc peste cinci luni. Vă veţi ocupa de această datorie din mers. Personalul şi serviciile acestei case vă stau pe deplin la dispoziţie. Călăriţi?

— Da, domnule.

— Veţi primi un cal. Totuşi, vă încurajez să luaţi un rândaş în expediţiile dumneavoastră, căci împrejurimile sunt foarte înşelătoare. Mai aveţi nevoie de ceva?

— Nu, domnule.

El se uită în sus. Privirea îi era aspră.

— Atunci, puteţi să plecaţi, domnule Grimsby. Am să urc mai târziu, astăzi, ca să observ cum se desfăşoară cursul.

Emilie îşi îndreptă spatele. Era pregătită să manifeste înţelegere faţă de nenorocirile ducelui, care ar fi putut să facă pe oricine dur şi nepoliticos, şi să accepte relaţia servilă pe care o avea cu el. „Să nu uitaţi", le spusese domnişoara Dingleby cu o săptămână în urmă, când le instruise pe surori în podul ducelui, „că nu mai sunteţi prinţese. Sunteţi oameni de rând. Sunteţi angajate ca să îndepliniţi sarcini, spre satisfacţia stăpânilor voştri. Veţi afla cererile şi opiniile lor făţişe, şi va trebui să vă conformaţi". Emilie îşi repetase acele cuvinte cu o noapte în urmă şi din nou în dimineaţa aceea, când îşi aplicase mustaţa pe faţă cu lipiciul special primit de la domnişoara Dingleby.

„Trebuie să vă supuneţi lor".

Totuşi, nu trebuia să îi şi placă să facă asta.

— Ar mai fi un singur lucru, domnule, spuse Emilie înţepată.

— Da?

— Pe lângă datoriile mele, pot să-mi organizez timpul după bunul-plac?

Ashland răsuci stiloul între degete.

— Cred că da.

— S-ar putea, de exemplu, să mă duc în sat, din când

în când?

— Cum doriţi. Îmi pare rău că nu prea aveţi pe unde să vă distraţi.

Vocea lui Ashland deveni o idee mai blândă, mai ascuţită.

Urechile lui Emilie începură să ţiuie.

— În privinţa distracţiei, am nevoie de foarte puţine, domnule, în afara unei cărţi. Dar am şi treburile mele, care îmi necesită atenţia din când în când. Se ridică şi se uită în jos, spre capul alb al lui Ashland. Vă rog să mă iertaţi, cred că am să-mi încep lucrul numaidecât.

— Admirabil, domnule Grimsby. O dimineaţă frumoasă!

Ashland îşi îndreptă atenţia spre biroul din faţa lui.

Scârţâitul stiloului pe hârtie îi dădu de înţeles că putea să plece.

Capitolul 4

Frederick Russell, Lord Silverton, păşi agale în sala de studiu, pe la zece şi jumătate, îmbrăcat în hainele lui de călărie.

— Ce Dumne… spuse el, aruncându-şi jacheta stacojie pe un scaun în apropiere. Te-ai trezit devreme, Grimsby.

Emilie îşi scoase ochelarii, îi şterse şi îi puse la loc pe nas. Îşi scoase ceasul de buzunar şi îl înclină spre fereastră.

— Este zece şi jumătate. Lecţiile au început la ora nouă. Regret că le-ai ratat pe toate.

Freddie făcu ochii mari în spatele ochelarilor. Părul îi era ciufulit, clar nepieptănat, iar oasele umerilor lui subţiri susţineau cămaşa albă ca ţăruşii unui cort.

— Poftim?

Emilie băgă ceasul la loc în buzunar.

— Ai mâncat, domnule? Înainte să începem, în fiecare dimineaţă, trebuie să mănânci. Nu poţi să te concentrezi cum trebuie cu stomacul gol.

— Vreau să spun, Grimsby…

— *Deci,* domnule? Ai mâncat?

— Vai, da, dar…

— Atunci, ia loc, să discutăm planul de studiu. Înţeleg că bei cafea. I-am cerut doamnei Needle să aducă o tavă la unsprezece. Aşadar, Lord Silverton?

Freddie se prăbuşi pe scaun.

— Da, Grimsby?

— Sunt *domnul* Grimsby. Te rog să îţi pui haina şi să îţi aranjezi lavaliera cum se cuvine.

— La naiba, Grimsby…

— La naiba, *domnule* Grimsby.

— La naiba cu totul, domnule Grimsby, spuse Freddie, dar se întinse după haină.

Când fu adusă cafeaua, exact la ora unsprezece, pe o tavă de argint de o Lucy zâmbăreaţă, Emilie avea deja confirmarea a ceea ce presupusese. Lord Silverton era inteligent, cu adevărat genial, înţelegea iute ideile şi făcea legături între ele. Era şi indisciplinat, studia cu o pasiune obsesivă ce îi plăcea şi evita tot ce nu îi era pe plac. Îşi făcea lecturile noaptea – până spre dimineaţă, dacă era acaparat de ele – şi nu lua notiţe. Dacă un concept se dovedea deosebit de dificil sau de complex, trecea la următorul.

Pe scurt, examinatorii săi aveau să-l facă praf.

— Examinatorii te vor face praf, domnule, spuse Emilie. Mulţumesc, Lucy. Poţi pleca.

Freddie se lăsă pe spate în scaun şi îşi trecu o mână prin păr. Ochii lui rătăciră agale spre posteriorul lui Lucy, care se îndepărta.

— Aiurea. Cred c-au să doarmă cu toţii pe scaunele lor.

Poate că el avea dreptate, dar Emilie avea destulă minte încât să nu fie de acord.

— Greaca ta pare acceptabilă, dar latina este execrabilă.

— Însă matematica mea este excelentă. Se întinse după ibricul de cafea şi îşi umplu cana până la refuz. Cafea?

Emilie privi suspicioasă lichidul negru.

— Poate un pic.

El umplu cealaltă cană şi luă cupa cu frişcă.

— Să ştii că aşa câştig la cărţi. Cu matematica. Îşi lovi uşor tâmpla cu linguriţa. Ţin evidenţa cărţilor, calculez probabilităţile. Destul de uşor, de îndată ce înveţi trucul.

— Dar nu fără riscuri. Trebuie să ştii că ei credeau că trişezi.

Emilie adăugă cu atenţie puţină frişcă şi un cub de zahăr. Adulmecă rezultatul. Mirosea chiar bine. Un miros bogat, de pământ.

— Continuă! Nu muşcă. Decât dacă o bei neagră, desigur, aşa cum face tata. Ah, asta e fix ce-ţi trebuie. E minunată, mai ales dacă te-ai culcat târziu.

Emilie sorbi şi se cutremură.

— El bea chestia asta *neagră*? Fără nimic?

— El e genul „o faci sau mori”, să ştii. Probabil crede că e umilitor să adauge frişcă. Mânjeşti puritatea cafelei sau aşa ceva. Aia e prăjitură cu lămâie?

Freddie întinse greoi un braţ peste tavă şi înşfăcă o bucată.

— Farfurioară şi şervet în stânga ta, Lord Silverton.

— Ah, corect. Nu-i un tip rău tata, spuse Freddie, înfulecând din prăjitură, dar e necruţător. Să ne gândim la faţa lui, de exemplu.

Emilie îşi atinse uşor gura, dar îşi aminti unde se afla şi se şterse cu înverşunare.

— Ce-i cu faţa lui?

— Ha-ha! Ce maniere splendide ai, Grimsby. *Domnule* Grimsby, vreau să zic. Îi făcu cu ochiul. Mă refer, desigur, la figura hidoasă a tatii; cea care îi face pe copii să ţipe îngroziţi şi pe îngeri să leşine. Deja de doisprezece ani, de când s-a întors acasă din aventura lui blestemată, care i-a distrus faţa şi l-a lăsat fără mână pentru totdeauna, n-a mai părăsit comitatul Yorkshire, n-a mai primit oaspeţi, n-a mai participat la nici măcar un eveniment social. Şi ştii de ce?

— Nu mă priveşte, spuse Emilie, cu auzul încordat.

— Bineînţeles că nu, dar pun pariu că vrei cu

disperare să afli, nu-i aşa? Ai crede că e mândrie – aşa obişnuiam să cred şi eu, şi se poate să aibă ceva de-a face şi cu asta. Dar, pe măsură ce s-a scurs timpul şi am început să capăt puţină înţelepciune – moment în care Freddie schiţă o ridicare nonşalantă din umerii lui de şaisprezece ani –, am început să-mi dau seama că nu e decât o încăpăţânare pură. N-a ieşit în primă fază şi, pentru Dumnezeu, n-avea de gând să se răzgândească mai apoi, nici în ruptul capului. Şi după aceea mama a dat bir cu fugiţii…

— Lord Silverton, *serios* acum. Astea nu sunt confidenţe de făcut unui străin.

Emilie îndrăzni să mai ia o gură de cafea. Ce ciudat, se simţea cam ameţită.

— Prostii! Cineva trebuie să-ţi spună, ca să nu faci observaţii incomode. Nimănui nu-i place o remarcă incomodă, domnule Grimsby. Freddie rânji. Nu aveam decât patru ani la vremea aceea, aşa că nu-mi amintesc mare lucru, doar că ea era de o frumuseţe remarcabilă. Sau poate că nici nu-mi amintesc asta; aşa spun oamenii. „Oh, ducesa era frumoasă, avea o frumuseţe de poveste. „Ei bine, se spune c-a plecat din motive de sănătate, dar adevărul este c-a dat pur şi simplu bir cu fugiţii. Şi, dacă mai exista vreo şansă ca tata să se răzgândească şi să revină în societate, totul s-a dus pe apa sâmbetei atunci. Prăjitură?

— Nu, mulţumesc. Emilie puse deoparte cana. Norii se adunaseră, înăbuşind lumina soarelui, care se revărsase cu atâta veselie pe fereastră la ora nouă, iar în încăpere se făcuse destul de frig. Ea se ridică şi se îndreptă spre găleata cu cărbuni. În mod evident, sala de clasă nu prea era folosită. Mirosul de lămâie rămas de la ultima curăţenie nu prea reuşea să ascundă mucezeala, mirosul de lemn vechi al unui loc din care lipsise prezenţa umană. Totuşi, ea mai *trăieşte*? se trezi Emilie întrebând, în vreme ce azvârli câteva bucăţi de cărbune negru peste focul care sfârâia în vatră.

— Oh, asta nu ştiu. Ar trebui să-l întrebi pe tata, zise

Freddie mâncând din prăjitură.

— Bineînţeles că n-am să-l întreb pe tatăl tău. Nu e treaba mea.

— Sincer, nu prea-mi pasă. Oriunde s-ar afla, nu cred că îşi face griji din pricina mea şi a tatii.

Emilie se lăsă pe spate şi îşi îndreptă reverul.

— Atunci, trebuie să fie o netoată.

— Totuşi, mă întreb cum era ea. Freddie se lăsă pe spate şi bău ultima gură de cafea. Mi s-a spus că, la început, se iubeau la nebunie. Şi-au făcut luna de miere în Italia, dar eu m-am născut la nouă luni după nuntă, deci nu cred c-au văzut prea multe obiective turistice, dacă înţelegi ce vreau să spun. Apoi, regimentul tatii a fost chemat la luptă, şi asta a fost tot.

Sub favoriţi, obrajii lui Emilie ardeau.

— Este de-ajuns.

— Într-adevăr.

Cuvântul vui prin aer ca o lovitură de tun. Emilie sări, vărsându-şi cafeaua, şi se întoarse iute.

Ducele de Ashland se înfăţişă falnic în uşă, cu mâna pe mâner şi cu părul alb strălucind deasupra feţei mascate.

*

La apariţia lui Ashland, în încăpere se aşternu o încordare panicată, ca un pluton de luptători care se prefăceau că erau bolnavi şi pe care sergentul îi prinsese cu minciuna. Abilitatea aceea de a te mişca şi de a observa, fără să fii remarcat, era extrem de folositoare. Ashland îi datora talentul acela ducelui.

Freddie sări în picioare. Scaunul se răsturnă pe podea, în spatele lui.

— Domnule!

De cealaltă parte a mesei, domnul Grimsby lăsă jos cana de cafea şi se ridică. Se prinse de marginea mesei: probabil tremura. Sărmanul!

— Bună dimineaţa, Excelenţă, spuse el, cu vocea lui morocănoasă.

Ashland păşi agale în cameră şi închise uşa în urma lui, cu un pocnet hotărât al zăvorului. Sunetul îl ajută să îşi domolească senzaţia de greaţă din piept.

„Se iubeau la nebunie”.

— Văd că lecţiile tale avansează greoi, Frederick, spuse el.

Freddie îşi ridică scaunul, îl îndreptă şi se aşeză.

— Oh, nu fi supărat şi nu-l concedia de bietul domn Grimsby, tată. Făceam doar conversaţie la cafea. Acum câteva minute te asigur că m-a luat, foarte ferm, la bani mărunţi.

— Fără îndoială. Ashland îşi aplecă trupul peste masă şi frunzări lucrările şi cărţile îndesate lângă tava de cafea. Luă o foaie. Astea sunt conjugările tale la latină, Frederick?

„A dat pur şi simplu bir cu fugiţii”.

Ashland îşi controlă degetele, ca să nu strivească hârtia.

— E groaznic, ştiu. M-a admonestat deja domnul Grimsby. Pe de altă parte, este foarte impresionat de matematica mea.

— Ar trebui să fie. Ashland puse hârtia pe masă. Aşadar, domnule Grimsby? Ce părere aveţi?

Chipul lui Grimsby se îmbujoră sub mănunchiul înspăimântător al mustăţii de culoarea grâului. Îşi drese glasul.

— Lord Silverton este extrem de inteligent, Excelenţă, după cum am bănuit, dar va trebui să studieze mult mai disciplinat în lunile următoare. Încă nu are şaisprezece ani, iar instruirea lui a fost cel puţin dezordonată; până una, alta, va intra în competiţie pentru locurile publice cu elevi mai mari, care au studiat latina zi de zi, în ultimii opt sau zece ani. Presupun că numele l-ar putea ajuta să treacă…

— Vai, mormăi Freddie.

— … Dar mă îndoiesc că îşi doreşte ca norocoasa coincidenţă a originii lui să împiedice reuşita unor tineri mai bine pregătiţi.

Ochii lui Grimsby străluciră după acele cuvinte rostite, de parcă îi păsa cu adevărat de soarta tinerilor merituoşi

care putea să fie zădărnicită de fiul unui duce.

Ashland ridică din sprâncene.

— Bine spus, domnule Grimsby. Frederick? Eşti de acord?

— Dacă pui problema aşa… spuse Freddie îmbufnat. La urma urmei, nu sunt chiar un neisprăvit desăvârşit.

— Eu cred că domnul Grimsby are mare dreptate. Forţa Marii Britanii stă în capacitatea ei de a descoperi şi de a încuraja tinerii cu capacităţi excepţionale şi de a le permite să-şi îmbunătăţească viaţa prin muncă asiduă şi prin urmărirea datoriei lor. Nicăieri în Europa, un băiat talentat de rând sau fără legături sociale nu poate avansa pe deplin, ceea ce pe continent a dus la stagnare, decadenţă şi tiranie. Ashland lovi uşor cu degetul cea mai importantă carte din stiva lui Grimsby, o ediţie frumos legată din *Principia* lui Newton.

— Hai, tată! Freddie bombăni. Asta e cam prea de tot.

Chipul lui Grimsby căpătă o nuanţă şi mai aprinsă de roşu.

— Nu e deloc cazul, Excelenţă. N-aş merge atât de departe încât să spun tiranie.

— Tiranie şi dezordine, replică Ashland. Luaţi, de exemplu, cazul principatului din Germania, acel Holstein-Schweinwald. Un stat neînsemnat şi înapoiat, fără îndoială; de mâna a doua şi nu prea interesant pentru lume, în general…

— Înapoiat!

— Cu toate astea, chiar şi acolo, un conducător absolutist, un despot, încearcă să aranjeze succesiunea la tron astfel încât să meargă mână-n mână cu propriile lui interese, ca să împiedice evoluţia firească a unei forme democratice de drept…

— E corect, Excelenţă, ca succesiunea să piară din cauză că odraslele prinţului erau fete, nu băieţi? Marea Britanie însăşi şi, prin extensie, jumătate din lumea întreagă, e condusă de o femeie.

Vocea lui Grimsby tremură de înverşunare.

— Opiniile dumneavoastră sunt admirabile, domnule

Grimsby, dar permiteţi-mi să vă reamintesc că Marea Britanie este condusă de poporul ei, după cum ştiţi prea bine. Regina Victoria, Dumnezeu să o binecuvânteze şi să o aibă în grijă, are doar un rol simbolic în guvernarea ţării noastre. Dar nu suntem aici ca să discutăm despre politică, la urma urmei. Suntem aici ca să discutăm despre eforturile lui Lord Silverton şi datoria lui de a-şi câştiga pe merit locul la universitate.

Ashland luă cartea şi o lovi uşor.

Grimsby coborî privirea spre hârtiile din faţa lui. Le aranjă cu multă grijă.

— Suntem de acord cu privire la acest aspect, Excelenţă. Voi face tot posibilul să mă asigur că va fi pregătit.

— Foarte bine. Ashland apucă un scaun, cel mai robust cu putinţă, şi îl îndepărtă de masă, astfel încât partea lui dreaptă să fie cufundată în umbra de lângă fereastră. Acţionase atât de firesc, din instinct, că abia dacă era conştient de ceea ce făcuse. Atunci, continuaţi, spuse el, cu o fluturare a mâinii. Purtaţi-vă ca şi cum n-aş fi aici.

Ochii albaştri şi mari ai lui Grimsby clipiră alene în spatele ochelarilor.

— Excelenţă?

— Mi-am aranjat programul ca să-mi permit o oră sau două de observaţie în linişte.

Ashland zâmbi blând spre amândoi.

— Tată, nu e posibil. Eşti la fel de uşor de ignorat ca un elefant.

Ashland răsuci între degete marginea manşetei goale. În dimineaţa aceea, braţul ciuntit îl durea mai mult decât de obicei; probabil se schimba vremea, venea iarna.

— Nu contează, spuse el.

— Nu fi ridicol, tată…

— Tatăl dumitale este mai mult decât bine-venit să rămână şi să observe, spuse Grimsby. La urma urmei, el plăteşte pentru instruirea ta.

Ashland îşi încrucişă braţele la piept şi îl studie pe Grimsby. Se considerase întotdeauna priceput în intuirea

caracterului cuiva, cu câteva excepţii evidente, dar nu reuşea să îl înţeleagă pe acest tânăr. Avea un fel de prospeţime, o inocenţă binevoitoare. Părul lui blond strălucea sub un strat de pomadă unsuroasă; pielea lui îi trădase surpriza la intrarea neaşteptată a lui Ashland. Dacă nu ar fi fost favoriţii aceia, care se ondulau somptuos peste maxilarul tânărului, ar fi părut un copilandru, poate doar puţin mai în vârstă decât Freddie.

Iar ochii lui... Ashland îşi lăsă capul într-o parte şi îi urmări pe cei doi. Grimsby vorbea despre conjugarea în latină spre corpul plictisit şi aplecat al lui Freddie, iar ochii lui albaştri se mijiră cu seriozitate, permiţând ca o serie de linii să se deseneze pe pielea dintre sprâncene. Un suflet vechi, ar fi spus mama lui Ashland şi ar fi dat din cap cu subînţeles. Vechi şi înţelept.

Din nou, Ashland îşi aminti de Grimsby la crâşmă, în noaptea de dinainte, când fluturase copanul de pui, cu chipul aprins de hotărâre.

Se gândi la Grimsby, cum îşi îndreptase reverul puţin mai devreme, în timp ce Ashland îi observase tăcut din prag. Vorbind cu glasul lui ferm: „Atunci, trebuie să fie o netoată”.

Îşi aminti de un tip mai în vârstă, ultimul tutore al lui Freddie. Pe puţin şaptezeci de ani, cu părul rar şi un ton plângăcios, nemulţumit ba de neatenţia lui Frederick, ba de lipsa de disciplină a acestuia. „Nu se poate să vă aşteptaţi ca eu”, „în condiţiile astea” şi alte astfel de lucruri.

Ashland îşi aranjă braţele la piept, păstrând ascunsă manşeta goală, potolind presiunea uşoară din ciot cu celălalt braţ. Vocea lui Grimsby era scăzută, un pic aspră, aproape înadins, de parcă încerca să compenseze pentru vârsta lui fragedă printr-o rezonanţă artificială. Hotărâre, răbdare, inteligenţă. Tânărul acela nu avea nimic în comun cu ceilalţi tutori, care plecaseră după două zile, o săptămână sau trei săptămâni, sătui de ingeniozitatea lui Freddie şi de monotonia înspăimântătoare a peisajului.

Ceea ce ridica următoarea întrebare: De ce îl trimisese ducele de Olympia pe Grimsby la Ashland Abbey,

în loc să-l păstreze în slujba lui?

La urma urmei, ducele de Olympia nu făcea nimic fără vreun motiv.

Ashland se ridică deodată.

— Vă mulţumesc, domnule Grimsby, zise el. Am să vă las în pace pe amândoi.

Se retrase din încăpere şi coborî scările, spre biroul său. Trebuia să se ocupe de o grămadă de treburi ale moşiei, înainte să pornească la drum în noaptea aceea.

Capitolul 5

Spre amiază, trupul neastâmpărat al lui Freddie mai avea puţin şi dărâma pereţii sălii de clasă, iar Emilie, simţind oportunitatea, recomandă nişte exerciţii în aer liber. Anunţară la grajduri şi, la scurt timp, ieşeau la trap din curtea grajdului, îmbrăcaţi în haine groase pentru vreme urâtă şi purtând pălării.

— Călăriţi bine, declară Freddie, mai degrabă şocat.

— Bineînţeles. Am călărit aproape în fiecare zi din viaţa mea. Emilie îşi ţinu capul drept când rosti acele cuvinte, dar inima îi crescu în piept la auzul observaţiei. Era adevărat, începuse să călărească aproape imediat după ce învăţase să meargă, dar călărise bărbăteşte, în şa, doar vreo două luni, la reşedinţa retrasă de la Devon a ducelui de Olympia. Chiar şi acum, pielea şeii se simţea ciudat şi mai degrabă incomod pe coapsele ei, deşi îi plăcea senzaţia intimă provocată de mişcarea calului. Se simţea mai aproape de el, mai legată de mintea şi de mişcarea animalului.

— Ei bine, e un lucru bun, spuse Freddie. Făcu un semn cu cravaşa spre iarba care se clătina în jurul lor. Călăritul este cam singurul lucru pe care poţi să-l faci pe aici fără să te duci în oraş.

— Unde e oraşul?

Freddie îi arătă.

— La vreo opt kilometri în direcţia aia. După o vreme, ajungi la un drum. Apoi urmează taverna Anvil, pe care, desigur, o ştii după întâmplările de ieri-noapte, apoi gara, pe care o ştii la fel de bine, şi, în sfârşit, oraşul propriu-zis. Freddie oftă. Nici acolo nu prea ai ce să faci. O fabrică plicticoasă, unde se face faianţă, şi nici măcar un muncitor nemulţumit care să mai anime lucrurile, căci tata a preluat frâiele cu mai bine de-un deceniu în urmă. Toată lumea e aşa fericită, de zici că trag cu toţii din pipe de opium pe podeaua fabricii.

— Şi asta e tot? Fabrica?

— Nu, nu. Sigur ai auzit de hotelul Ashland Spa. Nu? Izvoare termale minunate şi fierbinţi, pe care tata le-a transformat într-o adevărată staţiune balneară, la vreo doi kilometri în afara oraşului. Apoi, mai există magazine, fierari, genul ăsta de chestii. Orăşeni care se plimbă ca nişte oi. Freddie îşi înăbuşi cu mâneca un căscat. Roibul maroniu de sub el necheză surprins. Desigur, aproape nicio fată care să arate decent printre ei. Cred că e de la vânt.

Hotelul Ashland Spa. Un hotel adevărat, la doi kilometri în afara oraşului. Norii pluteau deasupra, unul mai întunecat decât celălalt.

Emilie ridică privirea spre cer, apoi o coborî spre iarba bătută de vânt din faţa ei.

— Te superi dacă dăm o fugă până acolo? Recunosc că sunt tare curios.

— Ah! Tatonezi terenul pentru jumătatea de zi liberă pe săptămână, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva.

Emilie îşi păstră vocea indiferentă.

— Atunci, să-i dăm bătaie.

Freddie îşi mână roibul spre stânga.

Freddie avea dreptate; oraşul nu avea nimic ieşit din comun: un sat englezesc transformat în orăşel muncitoresc, cu învălmăşeala lui de clădiri vechi, jumătate făcute din lemn, în centru, înconjurat de rânduri ordonate de case identice, cu grădini îngrijite, mari cât o batistă. Stropi de ploaie se năpustiră pe obrazul lui Emilie chiar când o luară

la trap pe la periferie. Freddie îşi îndemnă calul la pas de plimbare şi se uită la cer.

— La naiba, zise el. Putem să ne întoarcem, dacă vrei. Să ne oprim la Anvil şi să aşteptăm acolo.

— Sigur eşti mai puternic de atât.

Emilie trase în jos cozorocul pălăriei.

— La naiba! Asta-mi eşti, nu? Freddie îşi încovoie umerii ciolănoşi şi oftă melancolic.

Ei bine, la urma urmei, ea aşa era. În viaţa ei de odinioară, Emilie nu se dăduse niciodată în vânt după măreţie şi ceremonii, lucruri pe care Stefanie le considera atât de distractive şi pe care Luisa le primea cu o graţie desăvârşită. Emilie preferase întotdeauna să se ghemuiască în vreun alcov cu o carte în mână sau, dacă nu, să hoinărească pământurile jilave ăla principatului Holstein-Schweinwald-Huhnhof pe calul ei. Cu cât era vremea mai rea, cu atât era mai bine: într-o zi frumoasă, sătenii erau pe afară, făceau plecăciuni şi se ciorovăiau la apariţia ei, iar ea trebuia să-şi îndrepte spatele şi să dea din cap cu o eleganţă princiară, iar gândurile ei luau forma unor fraze convenţionale. Şi aşa se termina cu aventura şi cu scandalul care îi înflăcărau mintea.

Emilie se uită, prin burniţa ce se lăsa afară, la orăşenii care îşi scoteau umbrelele sau alte obiecte cu care să se acopere, şi, pe neaşteptate, cuvintele ducelui de Ashland îi răsunară în gând. „Un conducător absolutist, un despot, încearcă să aranjeze succesiunea la tron astfel încât să meargă mână-n mână cu propriile lui interese, ca să împiedice evoluţia firească a unei forme democratice de drept...”

Desigur, unui englez îi era uşor să vorbească. Nimeni în Holstein-Schweinwald-Huhnhof nu se gândise vreodată la regulile democratice. Ce ar fi făcut sătenii cu votul, în cazul în care l-ar fi avut? Tatăl ei domnise cu atâta bunătate, cu atâta bunăvoinţă. Sărmanii fuseseră îngrijiţi. Bogaţii îşi plătiseră impozitele. Clasele de mijloc prosperaseră şi îşi trimiseseră fiii la şcoală. Vântul schimbării, care suflase peste mare parte din Europa, nu atinsese micul principat.

Glonţul asasinului venise din senin – o lovitură grea pentru Emilie.

Degetele îi îngheţară în mănuşi. Goni gândul acela din minte, aşa cum făcea de obicei, dar nu putea să şteargă şi efectele lui fizice. Calul simţi agitaţia ei şi mâinile încleştate pe hamuri şi smuci capul.

Nu i se permisese să vadă trupul tatălui ei atunci când fusese adus înapoi. Luisa intrase, cu faţa foarte palidă, şi confirmase moartea părintelui lor. Şi a lui Peter, desigur. Sărmanul Peter, prieten din copilărie, moştenitorul provinciei vecine, Baden-Cherrypit. Stefanie se furişase mai târziu înăuntru, înainte ca trupurile să fie pregătite, şi le spusese că Peter fusese nimerit în gât şi că trupul lui fără suflare devenise alb ca varul. Probabil sângele i se scursese până ce Peter murise, în frunzele de octombrie din Schweinwald.

Calul se agită; Emilie înjură şi îl redresă.

— Mă întreb, Grimsby, strigă Freddie, uitând de *domnule* în suferinţa lui umedă, oare ce vrei să faci? Nu putem, în schimb, să ne întoarcem şi să bem o halbă de bere la Anvil?

— Sunt tare curios să văd izvoarele astea ale dumitale, spuse Emilie peste umăr.

— Dă-le încolo de blestemate de izvoare!

Emilie continuă călare, pe strada principală, şi observă cu mare atenţie poşta la colţ de Baker’s Lane. Chiar în apropiere se afla un han, lucru care putea să fie de folos.

Şi izvoarele termale, hotelul, cu o mulţime de vizitatori care veneau şi plecau! Era un loc în care străinii erau aşteptaţi şi bine-veniţi, unde puteai să închiriezi o cameră; un loc uşor de găsit şi totuşi amplasat în afara oraşului.

Părea ideal.

Ploaia începu să cadă serios pe pălăria ei.

— Ia ascultă, Grimsby! Freddie devenea nerăbdător. Nu poţi vorbi serios că vrei să mergi mai departe! E trei după-amiaza, ne ratăm ceaiul, şi, cât de curând, haina mea

o să fie udă leoarcă!

— Trebuie să înveţi ce înseamnă rezistenţa, Lord Silverton.

— Am din plin afurisita asta de rezistenţă, Grimsby!

— *Domnule* Grimsby, spuse Emilie. Iar limbajul ăsta nu i se potriveşte deloc unui băiat de vârsta ta. Mă văd nevoit să te rog să-ţi exersezi mai mult ingeniozitatea.

— Poftim ceva ingenios, *domnule* Grimsby: ratăm lecţiile.

Emilie se uită surprinsă înapoi. Dacă Freddie alegea studiul în loc să se eschiveze, chiar trebuia să se simtă rău.

Sărmanul Freddie! *Era* cam epuizat. Ploaia îi şiroia pe pălărie, şi era ud leoarcă pe umeri. Ba, mai mult de atât, îşi pierduse cumva mănuşile, şi mâinile lui se coloraseră într-un albastru alarmant. Cu trupul lui uscăţiv şi în costumul maro, arăta ca o insectă teribil de udă.

Emilie răsuflă prelung, privi cu jind, de-a lungul drumului, semnul care arăta spre hotelul Ashland Spa şi îşi întoarse calul.

— Foarte bine, spuse ea. Dar trebuie să mă opresc la poştă.

*

Ceasul elegant de pe poliţă – preferatul lui Isabelle, un cadou de nuntă – bătu ora patru când Ashland puse stiloul jos, îşi aranjă hârtiile şi se ridică de pe scaunul din birou ca să i se alăture valetului care aştepta la etaj.

— Se înteţeşte ploaia, domnule, spuse liniştit valetul, în timp ce îl ajută să îmbrace o haină dintr-un material foarte fin şi mătăsos.

— Atunci, o să am nevoie de o pelerină, desigur, replică Ashland.

Se întoarse spre oglinda de deasupra lavoarului şi se privi atent. Masca se strâmbase când se bărbierise; o îndreptă şi îşi aranjă lavaliera. Părul lui scurt şi alb era frumos pieptănat, cu un dram de pomadă.

Nu că ar fi contat cu adevăr, dar simţea că măcar atât

îi datora femeii.

Wilkins apăru cu pelerina în spatele lui. Ashland o puse pe umeri şi îl lasă pe Wilkins să se ocupe de nasturi. Degetele lui tremurau uşor. Pălăria îi era perfect aşezată pe cap; mănuşa era fixată pe mâna stângă ca o… Ei bine, ca o mănuşă. Aşa era cel mai bine. Sigur, bine acoperită. Răsuflă uşurat.

— Îţi mulţumesc, Wilkins, spuse Ashland. Nu e nevoie să mă aştepţi.

— Prea bine, domnule.

Ashland coborî scările şi se strecură pe uşă, deschisă la momentul potrivit de către un lacheu nepăsător. În burniţa de afară, un rândaş îi ţinea calul. Orizontul cenuşiu de noiembrie începuse deja să se întunece.

— Ce băiat bun, spuse Ashland tandru şi mângâie botul lui Wellington, luând hăţurile. Îmi pare rău pentru ploaie, bătrâne! Trebuie să rezistăm, ca nişte soldaţi cu caii lor.

Ashland clătină din cap spre rândaş, se urcă în şa şi parcurse în galop cei opt kilometri de drum desfundat care duceau la oraş.

*

Scrisoarea părea încinsă în buzunarul din haina lui Emilie, chiar în dreptul inimii. Desigur, nu putea să o citească acolo, în ploaia care se înteţea, în faţa unui Freddie curios. Trebuia să aştepte să ajungă în siguranţa camerei ei.

— Nu puteai să trimiţi scrisorica de acasă? întrebă Freddie. Sunt sigur că tata putea să o ducă la poştă pentru tine.

— Desigur. O să ţin minte data viitoare.

Ploaia nu părea să ştie cum să cadă: acum ceaţă, în clipa următoare burniţă, apoi ceaţă din nou. Emilie îşi păstră umerii drepţi, spatele drept. Se uită pe sub borul pălăriei la drumul dinaintea lor şi recunoscu hanul încovoiat pe margine, parcă mai şubred decât i se păruse noaptea.

Câteva felinare fuseseră deja aprinse la streşini, iar în curte doi bărbaţi ameţiţi de băutură coborau de pe caii lor.

— Doar jumătate de litru, domnule Grimsby. Nu poţi să refuzi, declară Freddie şi îi aruncă o privire plină de jind.

— Pot să refuz şi chiar o fac. Ne aşteaptă un ceai bun şi fierbinte în sala de clasă când ne întoarcem acasă.

— Sala de clasă, zise Freddie, de parcă ar fi spus *latrină de armată,* şi apoi: Ce Dumne... E tata, pentru numele Domnului!

— Atenţie la limbaj, spuse Emilie, dar sângele îi clocotea deja în vene, în vreme ce ea încerca să străpungă cu privirea amurgul.

Rapiditatea reacţiei fizice o şocă.

Freddie nu se înşelase. *Era* imposibil să confunzi silueta din faţă, înaltă şi neclintită, pe calul splendid şi negru, cu mâna stângă pe hamuri şi cu celălalt braţ sprijinit pe coapsă.

„Cum reuşeşte?” îşi dori să întrebe Emilie, dar îşi înăbuşi cuvintele, concentrându-se să liniştească bătaia nebună a inimii ei şi îmbujorarea din obraji. Era ridicol. Era fiica unui prinţ. Îl întâlnise pe împărat de mai multe ori. Era obişnuită cu oamenii puternici. Nu putea să aibă emoţii când se întâlnea cu un duce englez, pe un drum bătut de ploaie, undeva în Yorkshire. Ea, dintre toţi oamenii, ştia că prinţii şi ducii erau şi ei oameni, făcuţi din carne şi oase, care aveau nevoie de mâncare, băutură şi odihnă, care aveau probleme cu gazele după ce consumau prea multă varză.

Poate pentru că era angajatorul ei. Aşa putea să-şi explice de ce rămăsese fără suflare. În clipa aceea, Ashland avea putere absolută asupra sorţii ei, mai mult decât orice alt om înainte. Nu era de mirare că simţurile ei erau atât de precaute, atât de impregnate de fiecare detaliu al fiinţei lui.

— Tată!

Freddie îl salută cu bucurie, pe măsură ce caii se apropiară.

Ducele de Ashland se ridică.

— Ce naiba faceţi voi doi aici, pe o noapte ca asta?

— Atenţie la limbaj, tată! Domnul Grimsby este teribil de strict cu privire la asta. Dar nici nu prea e noapte, nu? Nu e nici măcar ora ceaiului.

— În noiembrie se întunecă târziu, după cum prea bine ştii, iar domnul Grimsby nu cunoaşte împrejurimile.

Ashland se uită la Emilie, cu o privire pătrunzătoare, apoi reveni la fiul său.

— Dar eu cunosc împrejurimile. Ştiu fiecare firicel de iarbă de aici şi până la Ashland Spa. Sunt sigur c-aş găsi casa şi legat la ochi, pe o noapte furtunoasă. De fapt, cred că am şi *făcut-o* o dată sau de două ori. Freddie râse. Să înţeleg că te îndrepţi spre distracţia ta în seară asta? A patra zi de marţi din fiecare lună, nu-i aşa? El râse din nou. Eşti ca un ceas, tată.

Ashland se încruntă. Obrajii lui erau umezi de la ploaie şi uşor rozalii de la frig şi efort. Se înroşi de-a binelea.

— Să ai grijă să-l duci pe domnul Grimsby direct acasă. Fără vreuna dintre năzdrăvăniile tale, mă auzi? O să aştept raportul lui Simpson.

Calul negru se agită sub el, fie de la nerăbdarea de a se repune în mişcare, fie dintr-o tensiune pe care i-o transmitea stăpânul său. Îşi dădu urechile pe spate.

— Erai mult mai convingător, tată, dacă nu erai în drum spre năzdrăvănia ta. Dar nu te teme! Îţi promit că o să-l însoţesc acasă pe domnul Grimsby, fără incidente. Cu virtutea intactă. Să lăsăm luminile aprinse pentru tine sau ai de gând să rămâi peste noapte de data asta?

— Nu fi obraznic, spuse Ashland. Îşi opinti calul. Mă aştept să i te alături domnului Grimsby în sala de clasă mâine la nouă.

— Să ai o seară de vis, tată! urlă Freddie râzând în urma lui.

Copitele cailor duduiră pe pietrele ude de pe drum. Emilie aşteptă până ce tropăitul calului se stinse în ceaţa din spatele lor, apoi spuse liniştit:

— N-ar trebui să i te adresezi tatălui tău cu atâta lipsă de respect.

— Tata? Oh, nu se supără. Îi place să dea impresia că

e o brută îngrozitoare, dar în sufletul lui e ca o pisicuţă.

— Pentru că te iubeşte. Eşti tot ce are.

— Ei, aiurea! Freddie mută hamurile în cealaltă mână şi îşi şterse ploaia de pe pălărie. N-am vrut să spun că e un bărbat delicat, doar că latră mai mult decât muşcă.

— Amesteci metaforele. Discutam despre pisici.

— Oh, ştii ce vreau să spun. De fapt, sunt o bătaie de cap pentru el. O amintire a mamei, presupun. Mă lasă să scap cu asemenea obrăznicii pentru că nu merită să se obosească să mă certe. Îşi şterse iar pălăria. Ăsta este şi motivul pentru care vreau să plec mai devreme la universitate.

— Motivul *tău.*

— El nu s-a împotrivit, nu?

Caii îşi continuară drumul, în răpăitul molcom al burniţei şi-n scârţâitul şeilor. Emilie murea de dorinţă să îl întrebe pe Freddie unde se ducea Ashland, ce Dumnezeu putea să îl facă să iasă călare, pe o asemenea noapte. „O năzdrăvănie”, spusese Freddie. A patra marţi din fiecare lună.

Poate că Emilie nu-şi dorea să afle. Dar Freddie rupse tăcerea cu o forţă neaşteptată.

— Oricum, n-are nicio scuză, nu? A şi tulit-o spre escapada lui destrăbălată, nu-i aşa?

— Serios acum…

— Ei bine, e adevărat. S-a dus să se întâlnească cu o femeie, presupun că amanta lui, chiar acolo, la propriul hotel. Se duce în fiecare lună, fie ploaie, fie soare. Nu că l-aş condamna, desigur, dar nu e nevoie s-o facă pe demnul şi pe sfântul.

Pentru o clipă, Emilie şi-l imagină pe Ashland gol, dezlănţuit în patul vreunei femei uşoare. Spatele îi era arcuit şi strălucitor; sânii ei erau dezgoliţi.

— Poate că te înşeli.

— Nu, nu mă-nşel. Am întrebat-o pe una dintre slujitoare. Femeia intră pe scara din dos şi e condusă în apartamentul din spate. Aşa se păstrează aparenţele, înţelegi tu. El i se alătură acolo. Stă câteva ore şi se

întoarce acasă. Freddie râse. Bunul meu tată! Nu pierde timpul, nici măcar când face dragoste.

— S-ar putea... Calul ei îşi agită capul. Emilie înghiţi în sec şi coborî privirea, acolo unde mâinile ei se încleştau pe hăţuri. Îşi slăbi strânsoarea, deget cu deget. Tatăl tău îmi pare un om cu principii. S-ar putea să existe altă explicaţie.

Freddie râse din nou.

— Eşti un tip tare amuzant, domnule Grimsby. Altă explicaţie! Ha, ha! Uite care e treaba, eu mor de foame. Hai să vedem dacă animalele astea pot să mărească pasul, da? Dacă nu, o să se întunece înainte să ne întoarcem, şi doamna Needle nu mai poate de bucurie când mă face cu ou şi cu oţet.

Freddie îşi îndemnă calul să o ia la trap.

Mintea lui Emilie spuse „da, desigur" şi trimise îndemnul de-a lungul şirei spinării. Dar corpul ei nu voia să se supună. Picioarele rămaseră grele şi ţepene. De parcă trupul ei nu dorea să se aşeze mai strâns în şa; de parcă nu avea nici cea mai mică dorinţă să mărească ritmul în care se îndepărtau de oraş, de hotel, de însuşi ducele de Ashland.

De parcă trupul ei voia, în schimb, să se răsucească şi să întoarcă brusc calul. Să îl prindă pe Ashland înainte ca el să ajungă la destinaţie.

Emilie se chinui să dea pinteni calului. Se năpusti iute înainte, la trap, iar mişcarea trezi o durere înăuntrul ei, chiar sub buzunarul interior al hainei şi sub scrisoarea pe care o primise. Continuă să simtă durere pe tot drumul de întoarcere spre Ashland Abbey.

Capitolul 6

Lucy se îngrozi.

— Oh, domnule Grimsby! Sunteţi ud leoarcă! Ea îşi împreună mâinile la piept. Trebuie să urcaţi numaidecât şi să vă dezbrăcaţi de haine, iar eu pregătesc o baie fierbinte

înainte să vă îmbolnăviţi de moarte.

— Şi cu mine cum rămâne, Lucy? spuse Freddie. Sunt la fel de ud.

Ea făcu o reverenţă supusă, dar avea o privire ucigătoare.

— O să-i spun lui Jane să vă pregătească baia şi toate cele, chiar dacă *ştiu* eu cine-i de vină.

— Protestez! Grimsby a vrut să se plimbe prin oraş! Eu voiam doar să beau o halbă bună de bere la adăpostul uscat de la Anvil.

— Anvil! Lucy trase uluită aer în piept. Să-l duceţi pe dragul domn Grimsby la Anvil! Oh, Excelenţă! Ce idee! Cu ochi limpezi, ea se întoarse spre Emilie. Să-mi lăsaţi numaidecât lucrurile ude, domnule Grimsby. O să le usuc şi o să le curăţ chiar eu.

Emilie clipi. Lucy flutură din gene.

— Da, desigur. Îţi mulţumesc, Lucy, spuse ea.

— Te place, declară Freddie în şoaptă, în timp ce urcau scările.

— Prostii!

— Ai fi o partidă nemaipomenită pentru ea. Să scape din Yorkshire, întâi şi-ntâi. Freddie îşi împinse cotul în coastele lui Emilie.

— Te *asigur* că n-am niciun gând.

Ajunseră în hol. La capătul coridorului, se aflau probabil dormitoarele familiei; mai sus cu două etaje, camera lui Emilie aştepta. Lucy fugise mâncând pământul ca să dea drumul la apa caldă. Freddie se uită spre scară şi scutură din cap.

— Nu contează, domnule Grimsby. *Lucy* are de gând. Şi, de îndată ce fetele fac planul, ei bine, s-a terminat cu bietul flăcău, amice! Ai putea la fel de bine să-ţi iei măsurătorile pentru gulerul de fier.

— Şi de unde ai căpătat o asemenea înţelepciune în viaţă? întrebă Emilie, cu mâna pe balustradă.

El îi făcu cu ochiul.

— Păi, de la tata, fireşte! Cum crezi c-a pus mama mâna pe el, atunci când el n-avea decât douăzeci şi doi de

ani şi încă făcea parte din Gărzile Reginei? Îşi scoase pălăria udă şi o scutură, împroşcând nepăsător stropii pe podeaua din marmură. Mult succes acolo sus, domnule Grimsby!

Era uşor să găseşti baia de la etaj. Rotocoalele aburilor se ridicau pe lângă uşă în nori jucăuşi, iar vocea lui Lucy răsuna voioasă:

— Puteţi să intraţi direct, domnule Grimsby! Excelenţa Sa a cerut să se instaleze conducte de apă caldă de îndată ce-a venit la conac. E fix ca la unul dintre hotelurile alea de lux.

Apa fu închisă, iar Lucy ieşi din baie, cu părul cârlionţat sub bonetă.

— Aşa! Am adus un prosop şi un pic de săpun. Puteţi să-mi daţi lucrurile ude prin uşă.

Lucy zâmbi plină de speranţă spre Emilie.

— Da, desigur.

Lui Emilie i se uscă gura. Intră în baie şi închise uşa. Cerul vizibil în pătratul mic al ferestrei era negru, iar ploaia sclipea în picături mici pe geam. Lucy aprinsese două lumânări – de ceară, nu de grăsime – şi adusese un prosop alb turcesc. În mod evident, Ashland avea mare grijă de personalul lui.

Apa clipocea pe marginile smălţuite ale căzii şi se ondula în aburi grei. Emilie scoase scrisoarea din buzunarul de la haină şi citi la repezeală cele câteva cuvinte.

Ambele păsărele au aterizat în siguranţă. Vizită luna viitoare, conform planului. D.

Emilie scoase uşurată un oftat pe care îl reţinuse în piept fără ca măcar să-şi dea seama.

Surorile ei erau în siguranţă, cel puţin pentru moment.

Îşi scoase pălăria, mănuşile şi haina, îşi desfăcu lavaliera, apoi se descheie la pantaloni. Îşi aşeză atent pantofii lângă scaun şi întredeschise uşa.

— Iată, spuse ea, şi îi dădu lui Lucy hainele ude.

— Mulţumesc, domnule. Oh! Să nu uitaţi lenjeria,

domnule! Le pun direct la spălat.

Emilie închise uşa din nou şi îşi descheie cămaşa lungă şi udă. Materialul se lipea cu încăpăţânare de pielea ei; îl trase de pe ea. Urmară indispensabilii, apoi strânse toate lucrurile grămadă şi întredeschise uşa.

— Domnule, nu prea pot să…

Emilie o deschise un pic mai mult şi împinse lenjeria cu putere.

— Aşa, domnule. Ce mâini minunate aveţi, domnule, nu vă supăraţi c-o zic.

— Mulţumesc, Lucy.

— Majoritatea tinerilor nu se îngrijesc de mâinile lor, dar ale dumitale sunt curate şi frumoase, cum nicio doamnă nu are, domnule Grimsby. Cred că sunt foarte delicate, nu-i aşa, domnule Grimsby?

— Sunt ca oricare alte mâini, Lucy. Mulţumesc.

Lucy se mişcă puţin. Emilie se ascunse mai mult în spatele uşii.

— Dacă apa se răceşte prea tare, puteţi să deschideţi robinetu' pentru mai multă apă caldă, spuse Lucy. Ştiţi cum să deschideţi robinetu', domnule Grimsby?

Emilie se gândi la baia ei de acasă, în care, cu câţiva ani înainte, fuseseră puse cele mai noi instalaţii, ca un cadou de nuntă pentru cea mai recentă mireasă a prinţului. Mireasa fusese plină de graţie, cu ochi violeţi şi oarecum neghioabă, cam de aceeaşi vârstă cu Emilie. Speranţele pentru un moştenitor fuseseră foarte mari.

— Da, desigur, spuse Emilie.

— Pentru că pot să vă arăt, dacă nu sunteţi sigur.

— Sunt foarte sigur. Mulţumesc, Lucy.

— Vedeţi unde am pus prosopu', domnule Grimsby? Pentru că eu…

— Da, Lucy. Văd prosopul, săpunul şi lumânările. Eşti foarte pricepută. Mulţumesc. Asta e tot.

— Puteţi să sunaţi din clopoţel când terminaţi, domnule Grimsby. E chiar acolo, pe perete. O să vă aduc cina, bună şi caldă, direct în cameră.

— Mulţumesc, Lucy.

Paşii lui Lucy se auziră, în cele din urmă, pe coridor. Emilie închise uşa şi se sprijini de ea.

Dar numai pentru o clipă. Aburii o îmbiară, calzi şi ademenitori. Trase zăvorul şi îşi eliberă sânii din strânsoarea lor. Scăpară din chinga materialului cu o uşurare pe care Emilie o simţi până în oase.

Un ceas ticăia calm pe perete, chiar deasupra dansului blând al ploii. Emilie păşi goală în cadă şi alunecă sub apă.

Căldura îi furnică pielea rece. Rămase nemişcată pentru o clipă, cu ochii închişi, cu genunchii îndoiţi, cu braţele plutind. Cada nu era mare, dar era suficient de adâncă încât să o acopere până la gât, ca un cocon. Favoriţii îi gâdilară obrazul. Tânjea să îi scoată, dar trebuia să îi pună apoi la loc, înainte să iasă din baie, ceea ce era imposibil fără lipici.

Doamne, ce bine era în cadă. Parcă era mângâiată de căldură în fiecare părticică dureroasă a trupului ei. Deschise ochii şi se uită în jos, la ea, la forma ascunsă a feminităţii ei. Sânii ieşeau la suprafaţă, sfârcurile erau tari în aerul rece. Nu erau deosebit de mari, dar erau rotunzi, bine conturaţi şi fermi», iar ea era fericită să îi vadă eliberaţi din bandajul lung de pânză care îi turtea sub cămaşă. Cu o singură mână îşi atinse sânul drept, îl cuprinse şi îl ridică asemenea unei insuliţe din apă.

Ce ar fi crezut Ashland despre ei dacă ar fi putut să îi vadă acum?

Emilie răsuflă întretăiat şi coborî mâna. De unde mai apăruse şi gândul *acela*?

Desigur, pentru că îl văzuse pe drum. Îndreptându-se spre amanta lui, pentru noaptea lor de împreunare din fiecare lună. Probabil că, în clipa aceea, el atingea sânii goi ai femeii, îi ţinea în mâini, îi dezmierda.

De aceea i se năzărise gândul acela lui Emilie.

Ea închise din nou ochii. Ştia o mulţime de lucruri despre relaţiile intime, cu mult mai mult decât şi-ar fi putut imagina familia ei. Ei bine, poate domnişoara Dingleby putea să îşi imagineze. Domnişoara Dingleby văzuse cărţile

stivuite pe noptiera lui Emilie şi ştiuse ce ascundeau sub titlurile în latină. Ba chiar domnişoara Dingleby mai adăugase discret şi alte cărţi. Emilie era curioasă şi sârguincioasă, aşa că scotocise prin biblioteca veche a tatălui ei şi găsise lucruri extrem de interesante pentru o fată curioasă şi sârguincioasă, care nu fusese niciodată sărutată.

O fată al cărei trup de fecioară nu îi aparţinea ei, ci principatului Holstein-Schweinwald-Huhnhof, care trebuia să fie protejat, folosit şi oferit în funcţie de interesele de stat.

Care, sub înfăţişarea liniştită şi ascultătoare, râvnea după aventură.

Ei bine, acum avea aventură, nu-i aşa? Avea viaţa ei aventuroasă, deghizarea, până şi cărţile şi studiile ei. Nu mai avea de suportat nicio ceremonie riguroasă acum. Niciun tată cu priviri dezaprobatoare care strângea din buze când ea nu se ridica la standardele severe ale unei prinţese din Holstein-Schweinwald-Huhnhof. Tatăl ei era mort, înmormântat în catedrala din Holstein, iar ea era liberă.

Emilie deschise ochii şi se uită la trupul ei, inocent şi neatins, feminin şi mlădios, şovăitor sub apă, în lumina lumânărilor. Se întrebă cum arăta amanta lui Ashland. Oare ducele prefera zeiţele înalte sau păpuşile pline de graţie? Femeile zvelte sau voluptuoase? Inteligente sau prostuţe? Se deranja să îi vorbească doamnei cu vocea lui răguşită, să o atingă cu degetele lui puternice, să o sărute cu buzele lui senzuale? Sau totul era o simplă tranzacţie pentru el, o întâlnire în care părţile intime ale trupului se frământau între ele?

Apa se răcea. Emilie se gândi să deschidă robinetul de apă caldă, dar se temu că favoriţii ei ar avea de suferit. În schimb, se ridică în şezut şi se întinse după săpun. Nu c-ar fi contat ce fel de femeie prefera Ashland sau cum făcea dragoste cu ea. Subiectul nu avea nimic de-a face cu Emilie. Gândul i se năzărise doar pentru că îl întâlnise pe drum, în vreme ce se îndrepta spre amanta lui, iar Emilie

era o fire curioasă.
Doar atât.

*

După ce revenise acasă şi îşi terminase, dintr-o singură înghiţitură, vinul de Xerex din fiecare noapte, ducele de Ashland traversa coridorul spre scara principală, când observă o lumină slabă, care se răsfrângea dinspre uşa deschisă a bibliotecii.

Sigur nu putea să fie Freddie. Poate că rămânea treaz până târziu pentru cine ştie ce nebunie academică, dar îi plăcea să o facă în confortul şi în intimitatea propriei lui camere.

Grimsby, atunci.

Ashland se pregăti să îşi vadă de drum. Conversaţiile în miez de noapte cu personalul erau ceva ciudat, şi nu avea deloc chef de vorbă, cu hainele încă ude de burniţa care îl însoţise pe drumul de la hotel spre casă. De ce insista cu aventurile alea din fiecare lună? Ca de obicei, părăsise încăperea agitat şi nemulţumit de el, plin de dezgust şi de dorinţă, promiţând că fusese ultima oară şi ştiind că nu era aşa.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era să intre în contact cu o altă fiinţă umană.

Dar piciorul drept nu păşi pe podeaua din marmură, după cum se aştepta, împingându-i corpul înainte pe coridor. În schimb, braţul stâng se mişcă de la sine şi deschise uşa de la bibliotecă.

Domnul Grimsby sări speriat din fotoliul în care stătea.

— Excelenţă!

— Îmi cer iertare. Ashland făcu un gest cu braţul. Vă rog să luaţi loc. N-am vrut să vă deranjez.

Mâna lui Grimsby ateriză pe volumul deschis pe masa din faţa lui.

— Sper că nu sunt prea îndrăzneţ, domnule. Nu puteam să dorm, şi m-am gândit că mi-ar fi de folos să

citesc puţin.

— Biblioteca mea vă stă la dispoziţie. Cărţile sunt menite să fie citite, până la urmă. Ashland se trezi traversând penumbra încăperii, iar cele două lumânări de pe masă tremurară surprinse. *Luaţi* loc, domnule Grimsby. După miezul nopţii, nu mai ţin la etichetă.

Grimsby se aşeză în fotoliu şi îl privi precaut pe Ashland, care se îndreptă spre cealaltă parte a camerei.

— Aţi avut o seară satisfăcătoare, domnule?

Ashland îşi plimbă arătătorul peste un şir de legături din piele.

Titlurile alunecară nevăzute prin faţa ochiului lui. Identificase oare o urmă de ironie în vocea tutorelui?

— Nu în mod special. Dar dumneavoastră, domnule Grimsby? Ziceaţi că nu reuşeaţi să dormiţi. Sper că nu vă simţiţi incomod. Sunteţi liber să schimbaţi camera, să comandaţi tot ce vreţi. Ne dorim să rămâneţi.

— Nici nu m-am dovedit demn de asta deocamdată…

Ashland se întoarse şi se rezemă de raftul din spatele lui. Grimsby stătea drept, cu umerii încordaţi şi cu bărbia semeaţă în lumina lumânărilor.

— În clipa asta, nu prea avem de ales. Ne aveţi la mila dumneavoastră, domnule Grimsby.

— Aţi mai putea să aşteptaţi un an înainte ca fiul dumneavoastră să dea examenele.

Bărbia curajoasă ieşi uşor înainte.

Ashland îşi înăbuşi un zâmbet de admiraţie. Îşi aminti de soldatul tânăr de odinioară, care abia împlinise optsprezece ani şi se înrolase de curând în cavalerie, cu o bărbie la fel de semeaţă. Ce se întâmplase cu tânărul acela? Ashland nu voia să ştie. Trase adânc aer în piept, iar mirosul bibliotecii se aşternu peste sufletul lui, familiar şi liniştitor: piele şi ulei de lămâie, praf şi lemn.

— Am putea. Ce citiţi, dacă pot să fiu atât de indiscret cât să întreb?

Ashland făcu un semn din cap spre carte şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Un roman. Domnişoara Brontë.

— Ca să vezi! Vă familiarizaţi cu împrejurimile, nu? Cu toate că, vă asigur, viaţa la Ashland Abbey nu este nici pe departe atât de romantică.

— Cu toate astea, surprinde bine starea de spirit. Pustietatea, imensitatea ei.

— Soţia mea le citea pe toate în mod constant, la nesfârşit. Cred că e volumul ei.

Grimsby tresări uluit şi privi coperta. Făcu ochii mari când zări inscripţia.

— Oh! Îmi cer iertare.

— Nu e nevoie. Este doar o carte, la urma urmei. Piele şi hârtie. Ashland se îndepărtă de raft şi se îndreptă spre masa la care stătea Grimsby, cu mustaţa lui care zvâcnea de spaimă. Sper ca fiul meu să nu vă fi impresionat cu poveştile gotice ale familiei. Numele ducesei nu e interzis aici. El se aşeză în fotoliul opus şi întinse picioarele peste covorul întunecat.

— Totuşi, e un subiect ciudat.

— E un fapt, pur şi simplu. Ducesa a părăsit casa asta cu un deceniu în urmă, iar noi ne-am împăcat cu acea pierdere. Ashland urmări reacţia lui Grimsby, dar tânărul doar se uită lung la coperta cărţii, la inscripţia aurită imprimată în piele. Părinţii dumneavoastră sunt încă în viaţă, domnule Grimsby? se auzi întrebând.

Grimsby ridică, în sfârşit, privirea, cu ochii albaştri şi solemni în spatele ochelarilor.

— Nu mai sunt, Excelenţă.

— Dar mai vorbiţi despre ei, nu-i aşa? Timpul, vedeţi dumneavoastră, vindecă toate rănile. Ei bine, nu pe toate, spuse el, şi ridică scurt braţul drept, apoi îl lăsă să cadă în poală. Dar n-are rost să ne ignorăm nenorocirile.

— Nu, nu cred că are.

Ashland se apleacă în faţă. Vinul de Xerex, probabil, îl făcea atât de îndrăzneţ.

— Sunteţi un om precaut, domnule Grimsby. Chiar sunt curios. Nu aveţi nimic de povestit despre dumneavoastră?

— Nimic care să vă intereseze, Excelenţă, sunt sigur.

Expresia lui Grimsby nu se schimbă; privirea nu i se clinti nici cu o fluturare din gene. Dar simţurile fine ale lui Ashland se treziră la viaţă. Cuvintele ducelui de Olympia răsunară de undeva, de pe un drum prăfuit din Caşmir: „Fereşte-te de omul care n-are nimic de spus despre el”.

Ducele de Olympia, care îl trimisese pe tânărul acesta la Ashland Abbey.

Ashland căută în buzunarul vestei şi scoase ceasul. Până la urmă, trecuseră doar câteva minute de la miezul nopţii. Îşi puse ceasul la loc, întinse braţele şi se ridică.

— Cred c-am să beau un pahar de vin de Xerex, domnule Grimsby. Vreţi?

— Nu, mulţumesc, sir.

Ashland simţi cum ochii prudenţi ai lui Grimsby îl urmăreau prin încăpere, până la tava cu sticle, aflată pe o măsuţă rotundă lângă fereastră.

— Haideţi, domnule Grimsby. Insist. Cred că un pahar mă pregăteşte de minune pentru culcare.

Deschise sticla de cristal cu un clinchet şi turnă două pahare.

Ochii lui Grimsby se făcură mari în spatele lentilei ochelarilor când Ashland reveni cu cele două pahare între degetele de la mâna stângă.

— Sir, eu…

Ashland puse paharele pe masă. Lumina lumânărilor pâlpâi pe faţetele diafane ale paharelor.

— Insist.

Grimsby întinse o mână delicată şi apucă un pahar.

— Un toast, domnule Grimsby, spuse Ashland, în timp ce-şi ridică paharul şi îl împinse înainte. Ignoră freamătul de nerăbdare din venele lui. Pentru o relaţie înfloritoare.

— Chiar aşa, sir.

Grimsby ciocni paharul de paharul lui Ashland şi luă precaut o înghiţitură.

— Bea, tinere! Este un vin de Xerex excelent. Mi se aduce, în fiecare an, direct din Portugalia.

Grimsby bău din nou, mai hotărât.

— Da, e foarte bun.

— Să ştiţi că vă înşelaţi, domnule Grimsby. De fapt, sunt chiar interesat de dumneavoastră. Un tânăr cu vădită inteligenţă şi de origini bune, ca să nu mai vorbim despre stăpânirea de sine. Nu pot să nu mă-ntreb de ce un astfel de om cu perspective ar accepta o poziţie lipsită de importanţă şi prost plătită, într-un loc atât de singuratic din lume? Ashland bău din vinul de Xerex şi îşi întinse picioarele, încă încălţate în cizmele de călărie din piele lustruită şi uzată.

— Sunteţi prea modest, Excelenţă. Salariul pe care-l primesc e mai mult decât generos.

— N-aţi răspuns la întrebarea mea.

— E posibil să nu înţelegeţi oportunităţile limitate pe care le are un om de vârsta mea, fără experienţă.

— Protectorul dumneavoastră este ducele de Olympia. Ashland rosti cuvintele cu mai multă forţă decât avusese de gând. Îşi cam pierduse măiestria purtării politicoase. „Ţine-ţi în frâu emoţiile, băiete", spuse vocea din mintea lui. „Eşti un om de o pasiune covârşitoare; este puterea, dar şi slăbiciunea ta".

— Mulţi alţii se bucură de protecţia oamenilor puternici. Şi, la urma urmei, nu sunt nici deosebit de ambiţios. Grimsby mai luă o gură de vin de Xerex, parcă pentru a-şi masca o clipă de şovăială. Nu vreau să fiu un om de afaceri, să răspund de chestiuni importante. Îmi vreau doar cărţile şi bani de-ajuns cât să mă întreţin.

— Şi o soţie? O familie? Nu vă doriţi asemenea bucurii?

— Eu… Cred că da. O îmbujorare se desenă sub favoriţii lui Grimsby. Într-o bună zi.

— Nu sunteţi tentat de compania femeilor?

— Nu atât de mult ca dumneavoastră, se pare.

Ashland continuase să bea, iar paharul rămase gol acum, în vreme ce îl răsucea între degete.

— Nu sunteţi de acord cu ieşirea mea din seara asta?

— Nu sunt în măsură să mă pronunţ. Grimsby coborî privirea spre cartea din faţa lui şi îşi plimbă degetul pe cotor. Presupun că este firesc pentru dumneavoastră…

pentru nevoia fizică…

— Vă înţeleg perfect, domnule Grimsby. Sper doar că zvonuri despre desfrâul meu îngrozitor nu vor ajunge la urechile prietenului meu, ducele de Olympia. Mi-e teamă că el n-ar fi de acord.

Grimsby ridică deodată capul.

— Bineînţeles că nu, Excelenţă! Nici prin gând nu mi-ar trece aşa ceva!

Tonul lui era atât de şocat, atât de impregnat de o spaimă autentică, atât de nevinovat în faţa ironiei din cuvintele lui Ashland, că Ashland se simţi tulburat, oscilând între suspiciune şi admiraţie. Spuse încet:

— Deci prietenul meu ducele mi-a făcut doar o favoare, din preaplinul inimii sale, când v-a trimis la mine?

— Eu… Nu cred că înţeleg, domnule.

Ashland se ridică. Îşi înclină uşor capul, apoi îl îndreptă. Puse paharul gol pe masă şi privi felul în care lumina lumânărilor se reflecta ca o aură pe părul auriu al lui Grimsby.

— Nu e problemă, domnule Grimsby. Mă tem că sunt un pic confuz astă-seară.

Grimsby dădu să se ridice din fotoliul lui.

— Sunteţi bine? Pot să vă ajut cu ceva?

— Sunt foarte bine. Vă mulţumesc pentru conversaţie, domnule Grimsby. Sper că vom mai avea plăcerea, într-o după-amiază, acum că bate şi iarna la uşă.

Făcu un semn cu mâna spre fereastră.

— Vă retrageţi, Excelenţă?

— Da. Ashland studie chipul lui Grimsby, ochii mici din spatele ochelarilor, cutele fine de îngrijorare dintre sprâncenele lui. Era atât de serios, de înţelept şi de naiv, toate laolaltă. Să ştiţi că sunteţi un tânăr foarte captivant, spuse el absent.

Mâna lui Grimsby coborî pe carte.

— Ba chiar deloc.

— Nu pot să nu mă-ntreb dacă nu cumva ascundeţi mai multe decât lăsaţi să se vadă.

— Îmi cer iertare! Ce vreţi să spuneţi?

Ashland îşi îndreptă spatele. Nu ar fi trebuit să mai bea un pahar de vin de Xerex; corpul lui nu era obişnuit. Dar, la urma urmei, era foarte plăcut să îşi simtă mintea cuprinsă de amorţeală, să simtă din nou cum sângele îi curgea prin vene, să nu mai simtă în mâna lui decât o asprime uşoară.

— Nu prea ştiu ce vreau să spun, domnule Grimsby, zise el. Zâmbi, întinse mâna şi atinse uşor maxilarul flăcăului. Dar abia aştept să aflu.

*

Uşa se închise în urma trupului impunător al ducelui de Ashland, iar Emilie se ghemui în fotoliul ei. Închise ochii, dar putea să îi mai vadă încă figura în minte, masca neagră pe pielea fină, albastrul strălucitor al unicului ochi, care o examinase scrutător.

„Să ştiţi că sunteţi un tânăr foarte captivant".

Emilie inspiră adânc. Îşi închipuia sau încă îi simţea parfumul în aer? Nota înţepătoare de vin de Xerex, vântul sălbatic al mlaştinilor, lâna caldă, mirosul picant de săpun – de santal, probabil. Sau poate că era parfumul ei. Ridică braţul şi îşi mirosi mâneca.

Nu, ea nu mirosea aşa.

Inima îi bătea nebuneşte în piept; încă simţea furnicături în vârfurile degetelor. Ce naiba se întâmpla cu ea? Bărbatul acela înalt şi masiv, cu ochiul lui pătrunzător, cu chipul mutilat şi cu mâneca goală – Doamne sfinte, sigur nu era îndrăgostită de el? De ducele de Ashland, care părăsise patul vreunei femei uşoare cu doar două ore în urmă, care stătuse cu picioarele lui puternice întinse înaintea ei şi cu părul strălucind imaculat în umbrele bibliotecii?

Emilie ridică din nou mâna şi îşi atinse bărbia cu degetele. Putea să îl simtă acum, să simtă fiorul neaşteptat în vene când Ashland îşi îndreptase mâna spre ea, când pielea ei rămăsese în aşteptarea atingerii lui. Ea, Emilie cea studioasă şi cu sânge rece, o prinţesă din Germania!

Un târşâit îndepărtat îi ajunse la urechi: Ashland, urcând pe scări spre camera lui.

„Dar abia aştept să aflu”.

Emilie se întinse după paharul de vin de Xerex şi îl goli. Avea să fie o iarnă foarte lungă.

Capitolul 7

Cu două zile înainte de Crăciun

Sala mare de la Anvil era la fel de aglomerată ca de obicei, un fapt pe care Emilie îl luase în calcul. Îşi strânse rucsacul şi respiră cât mai superficial posibil aerul rânced şi umed. În jurul ei, oamenii râdeau şi înjurau, mâncau şi beau. Focul ardea cu fum lângă perete. Rose, chelneriţa, se agita prin preajmă, cu mâinile mereu pline de halbe, scoţând pe gură verzi şi uscate.

Emilie o observă îndeaproape. Când ea se strecură pe după tejghea pentru următoarea rundă de băuturi, Emilie se duse după ea.

— Am nevoie de o cameră, spuse încet şi îşi întinse palma, pe care o monedă de aur reflecta lumina ce venea de la felinarul vechi de deasupra capului ei. O cameră privată, aproape de scările din spate.

Rose se uită la monedă, apoi la Emilie.

— Cu o fată sau fără?

Emilie roşi.

— Fără.

În cămăruţa în care o condusese Rose, nu exista niciun fel de mobilă, cu excepţia patului care domina încăperea, dar Emilie nu avea nevoie de mobilă. Lăsă rucsacul jos, îşi descheie haina şi se dezbrăcă în aerul rece până la lenjeria de corp.

Mai întâi cămaşa, apoi corsetul. Se chinui cu balenele, dar alesese un corset nou pentru a fi mai eficient, ştiind că nu putea să se bucure de ajutorul vreunei servitoare.

Fustele şi botinele zdravene: degetele ei bâjbâiră la catarame până când aranjă totul.

Rochia ei se şifonase în rucsac, în ciuda grijii cu care o împăturise. Se încheia în faţă, pentru că altfel nu s-ar fi descurcat niciodată singură. Pentru o clipă, se bucură de alunecarea pânzei fine pe corpul ei, de felul în care materialul se plia pe şolduri, de foşnetul minunat şi feminin al fustelor grele în jurul picioarelor.

În cele din urmă, căută în rucsac ultimele două articole: o pălărie mică şi un coc mare fals, făcut din grămada de păr auriu şi gros pe care i-l tăiase domnişoara Dingleby cu o lună în urmă. Nu zăbovi asupra acelei amintiri. Îşi prinse părul scurt de la spate, fixă cocul la ceafă şi îşi puse pălăria pe cap.

Scoase capul pe uşă. Nu era nimeni pe coridor. Se furişă în linişte pe scările din spate şi coborî fără să scoată vreun zgomot.

Vântul se liniştise în ziua aceea, iar aerul târziu de decembrie se simţea apăsător şi îngheţat pe obrajii descoperiţi ai lui Emilie. Câţiva orăşeni erau pe afară, terminând cumpărăturile de Crăciun, şi, în loc să o ia pe strada din centrul oraşului, Emilie se furişă pe aleile lăturalnice, cu băgare de seamă la detalii şi la nume de străzi, după cum o instruise domnişoara Dingleby. Un tren tocmai pleca din gară – trenul care venea din oră în oră şi care ducea spre sud – chiar când trecu ea pe acolo.

Clădirile se răreau; zgomotul magazinelor pălise. În faţă, se zări conturul alb şi clar al hotelului Ashland Spa, cu faţada de marmură care dădea spre drumul principal, ca o străveche baie romană transpusă în modernul Yorkshire.

Emilie îşi scoase ochelarii, îi puse în buzunar şi se îndreptă spre intrarea din grădină.

— Draga mea.

Cineva se ridică de pe un scaun din restaurant, îşi îndreptă reverele şi apucă mâna întinsă a lui Emilie.

— Bună ziua, domnule, spuse Emilie zâmbind când bărbatul se aplecă şi sărută aerul de deasupra degetelor înmănuşate.

— Bună ziua, domnişoară Bismarck. Domnul ridică privirea, şi ochii domnişoarei Dingleby se aprinseră pe loc în faţa ei, sub borul curbat al pălăriei negre şi îngrijite.

— Ce plăcere să vă văd, domnule Dingleby, spuse Emilie.

— Ia loc, draga mea! Trebuie să fii epuizată.

Domnişoara Dingleby făcu un semn spre celălalt scaun. Emilie se aşeză şi îşi aminti, în ultima clipă, să îşi încheie acţiunea cu o mişcare graţioasă a fustelor.

— Sunt doar opt kilometri. O jumătate de oră călare.

— Dar, la constituţia ta delicată... Domnişoara Dingleby îi făcu cu ochiul şi luă meniul. Preţuri destul de piperate pentru un loc uitat de Dumnezeu şi de civilizaţie, nu?

Emilie îşi plimbă privirea prin încăpere. Luase ceaiul acolo cu Freddie cu vreo săptămână înainte şi fusese la fel de surprinsă ca domnişoara Dingleby de măreţia grandioasă şi de tavanul înalt din hol, de pilonii canelaţi şi de podeaua din marmură strălucitoare, de decoraţiunile complicate şi de luminatorul oval, ornat cu geamuri colorate. Oamenii roiseră în spaţiul acela surprinzător. De unde veniseră cu toţii? Mai ales doamnele, cu voaluri ademenitoare şi cu turnurile enorme ale rochiilor, de care se îngrijeau slujitoare cu bonete albe şi cu gulere cu nasturi frumoşi. Se plimbaseră înainte şi înapoi, între coridor şi bazinele de înot din curtea închisă, aflată în centrul hotelului, iar la ora ceaiului îşi făcuseră apariţia în restaurantul decorat cu alb şi albastru, se aşezaseră la mesele elegante de marmură şi îşi băuseră ceaiul, cu degetele întinse în aerul parfumat de crini.

— Nu e atât de înapoiat, spuse Emilie. Cred că primesc o mulţime de oaspeţi importanţi. Ducele a transformat staţiunea într-un loc faimos.

— Aşa deci? Isteţ domn!

Vocea domnişoarei Dingleby coborî uşor. Ea purta favoriţi negri, dar nu avea mustaţă, şi un muşchi zvâcni în obrazul ei. Emilie simţi şi ea mâncărimi pe piele.

— În ultimii zece sau doisprezece ani a încercat cu

stăruinţă să schimbe oraşul şi întreaga moşie, spuse Emilie şi se aplecă în faţă. Şi are multe alte planuri. Chiar ar trebui să vezi schiţele. E remarcabil.

— Fără îndoială.

— Desigur, totul depinde de legătura feroviară. Ştiţi că el este cel care a cerut-o, prin petiţie? Şi i-a susţinut financiar construcţia. Ducele de Olympia l-a ajutat să obţină aprobările necesare şi aşa mai departe. Ştiţi câte cunoştinţe are unchiul.

— Într-adevăr, ştiu. Bună ziua, spuse domnişoara Dingleby, adresându-i-se unui chelner care era în trecere. Ceai, vă rog! Aveţi vreun Souchong Lapsang mai bun?

— Avem, domnule. E un amestec excelent.

— Atunci, Lapsang pentru mine. Cu sandvişuri şi biscuiţi. Domnişoara Dingleby îi zâmbi chelnerului şi îşi aşeză degetele pe faţa de masă. Mor de foame după o călătorie aşa obositoare.

— Da, domnule.

Chelnerul se înclină şi plecă.

Emilie îşi împreună mâinile în poală. Sub degetele ei, materialul lung al fustei părea străin, locul i se odihnea greoi pe gât, şi Emilie rezistă impulsului de a căuta sub borul pălăriei ca să se asigure că şuviţele, care ar fi putut să o dea de gol, nu se desprinseseră din acele lor de păr.

— Sunteţi sigur că e un lucru înţelept? Să ne întâlnim aşa.

— Ei bine, nu poţi să te întâlneşti pur şi simplu cu mine când eşti domnul Grimsby, căci cineva din oraş ar putea să te recunoască şi să pună întrebări, spuse domnişoara Dingleby. Şi nimeni de aici nu te-ar recunoaşte ca Emilie, mai ales fără ochelari şi cu atât mai puţin într-o întâlnire între patru ochi cu un domn.

— Dar e un loc atât de public. Aşa expus. Cineva poate să ne vadă.

— Draga mea, dacă ne întâlneam pe furiş în spatele hanului, sigur dădeam de bănuit. Cel mai bun loc în care să pui la cale o întâlnire clandestină – domnişoara Dingleby îşi flutură mâna, şi inelul ei cu sigiliu licări în lumina

strălucitoare – este undeva la vedere.

Emilie se uită într-o doară la o masă din apropiere.

— Dar chiar este necesar?

— Unchiul tău vrea să se asigure că eşti bine.

— Dar sigur scrisorile mele…

— Pot fi uşor falsificate de nişte agenţi isteţi. Domnişoara Dingleby îşi luă şervetul şi îl aşeză în poală, cu o mişcare dibace şi foarte masculină, deloc tipică domnişoarei Dingleby pe care Emilie o cunoştea de atâţia ani. N-a vrut să-şi asume un asemenea risc.

Emilie studie linia părului domnişoarei Dingleby, care fusese pieptănat cu pomadă şi prins la spate, într-o manieră destul de boemă. „Inteligent”, se gândi ea, amintindu-şi cu nostalgie de grămezile formate de părul ei auriu pe podeaua din dormitor, în vreme ce domnişoara Dingleby o tundea ca să o pregătească pentru deghizarea ei.

— Unchiul are mare încredere în dumneavoastră.

— Da. Domnişoara Dingleby îşi dezgoli dinţii albi într-un zâmbet. Are.

Sosi ceaiul. Emilie se întoarse.

— Şi se pare că ştiţi o mulţime de lucruri despre întâlnirile clandestine.

— Am citit o mulţime de povestiri poliţiste. Mult prea multe pentru binele meu, îndrăznesc să spun. Ah, ce minunat, zise ea, aranjându-şi favoriţii în vreme ce bău din ceai. Zeama din gara York a fost de nebăut. Dar să trecem la ale noastre. Îmi pare rău că am puţine de povestit…

— Cum sunt surorile mele?

— Sunt chiar foarte bine. Se acomodează bine, cred. Domnişoara Dingleby îşi lovi uşor buzunarul vestei. Am scrisori pentru tine de la ele.

— Dar n-au voie să-mi spună unde sunt.

— Sigur, n-am putea să transmitem asemenea detalii pe hârtie. Riscul ar fi teribil. Cu toate astea, trebuie să spun că amândouă sunt cât se poate de bine, în condiţiile date.

— Şi n-am descoperit nimic despre criminalii tatii?

— Sigur, se fac anchete.

Emilie îşi strânse pumnul stâng în poală. Cu dreptul, apucă apăsat cana şi o duse la gură.

— Aş vrea, spuse ea, după ce ceaiul ajunse unde trebuia, să-mi spuneţi mai multe. Să ştiţi că am ceva minte. Aş putea să ajut.

Domnişoara Dingleby clătină din cap.

— Dacă ar fi să ajuţi, te-ai expune, şi mă îndoiesc că ai idee cât de nemiloşi şi de vicleni pot fi oamenii ăştia.

— Dar de ce ar vrea cineva să-i omoare pe tata şi pe Peter?

— Dintr-o mulţime de motive. Fără îndoială, eşti conştientă de situaţia politică din Europa. Domnişoara Dingleby alese un biscuit şi se apucă încântată să îl mănânce.

— Anarhiştii, vreţi să spuneţi?

— Poate.

Cana lui Emilie ateriză pe farfurioară cu un zăngănit care răsună ca un foc de armă în încăperea ai marmură elegantă din restaurant.

— Cât mi-aş dori să-mi spuneţi ceva.

— Draga mea! Cât tam-tam. Uite, continuă domnişoara Dingleby, un pic mai binevoitoare, dacă vrei să ştii, am auzit câteva detalii vagi. Un grup de bărbaţi nemulţumiţi de ritmul eliberării politice în Europa. Noi investigăm.

— *Noi.* Dumneata şi ducele de Olympia, vreţi să spuneţi?

— Nu, nu. Înţelege că eu sunt doar un mesager. Domnişoara Dingleby mâncă şi ultima bucată de prăjitură. Un slujitor de încredere al familiei. Dar n-am venit aici să vorbim despre investigaţiile Excelenţei Sale, despre care sunt puţine de spus. Am venit să mă asigur că eşti bine şi să-mi ofer urechea şi umărul. Îmi imaginez că trebuie să-ţi fie greu să-ţi joci rolul în fiecare clipă. Şi, din câte înţeleg, reşedinţa Ashland nu este printre cele mai vesele. Trebuie să te simţi îngrozitor de singură. Ochii domnişoarei Dingleby priviră ferm spre Emilie.

— Nu atât de mult pe cât m-am temut, spuse ea. Lord

Silverton este un tânăr deştept şi plin de viaţă. O companie cu adevărat distractivă, atunci când nu e îmbufnat. Şi servitorii sunt destul de drăguţi. Mult mai familiari decât am fost obişnuită, dar poate că e aşa pentru că acum fac parte dintre ei.

— Nu chiar, draga mea. Domnişoara Dingleby zâmbi. Şi Excelenţa Sa, ducele de Ashland? Un om dificil, se spune.

Emilie abia începuse o bucată mare de prăjitură, lucru care îi dădu timp să se gândească la răspuns.

— Chiar nu cred. Este doar singur.

— Singur?

— Până acum, n-a avut cu cine să vorbească.

— Vorbeşte cu tine?

Obrajii lui Emilie începură să ardă.

— Ne mai întâlnim din când în când, seara, în bibliotecă. Pentru o partidă de şah şi alte lucruri de felul ăsta. Nu vorbim mult. Nu e prea vorbăreţ. Ştirile zilnice, vremea, un pic de politică. Cum se descurcă Freddie. Emilie rosti acele cuvinte şi simţi în mintea ei parfumul de vin de Xerex şi de piele, văzu strălucirea licăritoare a lumânărilor. Sigur, el nu venea în fiecare noapte. Ea obişnuia să stea în fotoliul ei din piele, să citească şi să aştepte, pretinzând că inima nu se însufleţea la auzul paşilor lui greoi pe coridor sau că membrele ei nu deveneau mai uşoare când paşii se auzeau mai tare şi se apropiau de uşa bibliotecii. Emilie o lăsa mereu întredeschisă ademenitor, punea întotdeauna câţiva cărbuni în plus în şemineu şi aprindea o altă lumânare sau două când se apropia ora lor obişnuită.

Sperând – şi sperând să nu.

În cele mai multe dintre nopţi, paşii treceau de uşă. Uneori, Emilie simţea o pauză, o şovăială uşoară în ritmul lor, de parcă Ashland se gândea dacă să intre. Ea se foia pe locul ei, dădea pagina necitită şi apuca legătura de piele ca să îşi oprească tremurul degetelor.

De obicei, paşii îşi vedeau de drum, iar ducele de Ashland urca scările spre dormitor. Dar, din când în când, poate o dată pe săptămână, uşa masivă se deschidea cu un scârţâit şi el apărea în cadrul gol, forma trupului lui masiv

se contura în întunericul din coridor, iar chipul i se lumina splendid în strălucirea aurie a lumânărilor, cu părul alb, tuns scurt şi cu o urmă de zâmbet ascunsă în colţul gurii.

„Bună seara, domnule Grimsby”, spunea el, cu glasul acela răsunător. „Văd că iar studiaţi până târziu”.

Ea reuşea cumva să îşi păstreze calmul. Îşi închidea cartea peste arătător şi spunea ceva de genul: „Da, Excelenţă. Cred că lectura îmi linişteşte mintea înainte de culcare” şi, desigur, cuvântul *culcare* răsuna ca un foc de armă prin cameră, iar Emilie spera ca lumina lumânărilor să nu fie atât de puternică încât să dezvăluie obrajii ei îmbujoraţi sub favoriţi.

Ashland intra agale, cu graţia lui măsurată, şi alegea o carte de pe rafturi sau lua loc pe unul din fotolii şi schimbau câteva replici sau îi oferea un pahar de vin de Xerex.

„Nu jucaţi şah, domnule Grimsby?” o întrebase cu o noapte înainte, iar ea răspunsese: „Oh, ba da, joc, dar, din păcate, mi-am cam pierdut antrenamentul”. El scosese o tablă de şah şi jucase cu ea vreo oră, mai mult în tăcere, dar făcând din când în când observaţii şi chiar spunând o anecdotă despre o partidă de şah jucată, în timpul unei furtuni îngrozitoare, pe corabia cu care se îndreptase spre India.

El câştigase partida. Emilie fusese prea nervoasă ca să îşi joace bine piesele. Dar avusese o apărare bună, se gândi ea cu mândrie. Nu se făcuse de râs. Şi când, în cele din urmă, Ashland se ridicase şi se întinsese, pusese deoparte tabla de şah şi îi urase noapte bună, Emilie rămăsese acolo, îşi amintise toate mişcările pe care ar fi trebuit să le facă şi se gândise că poate l-ar fi învins dacă ar fi încercat cu adevărat.

— Şi cum se descurcă Freddie? întrebă domnişoara Dingleby cu un zâmbet.

Emilie clipi nedumerită.

— Poftim?

— Freddie. Cel de care te ocupi, draga mea. Cum se descurcă?

— Oh, da. Foarte bine, de fapt. E teribil de indisciplinat, dar, după ce am avut grijă de Stefanie în toţi anii ăştia, sunt cât se poate de pregătită să mă descurc cu aşa ceva.

— Mă bucur că ţi-am fost de folos. Cănile de ceai erau goale, iar din prăjituri mai rămăseseră doar firimituri pe farfuriile lor. Un fluierat uşor tulbură aerul: sosea în gară trenul de după-amiază, cel care venea de la York. Domnişoara Dingleby scoase ceasul şi câteva plicuri sigilate din buzunarul de la haină. Mă tem că trebuie să plec. Cred că trenul întoarce în douăzeci de minute. Aici sunt scrisorile tale. Puse ceasul la loc şi îi făcu semn chelnerului.

Emilie puse scrisorile lângă farfuria ei şi încercă să îmblânzească disperarea trădată de propriile mişcări. Domnişoara Dingleby se ocupa de notă, pregătindu-se să plece, şi nu îşi spuseseră nimic. Mai bine de două săptămâni, Emilie aşteptase cu nerăbdare întâlnirea aceea, fărâma aceea de familiaritate din viaţa ei de odinioară, şi totuşi nu se simţise deloc comod. Domnişoara Dingleby se schimbase; nu mai era guvernanta liniştită de la Holstein-Schweinwald-Huhnhof. Era altcineva, cineva care se deghizase încrezător, cineva care, în mod evident, ascundea secrete pe care nu voia să le divulge.

— Chiar trebuie să plecaţi? întrebă Emilie, oarecum ridicol, căci ştiau amândouă că era ultimul tren care făcea conexiunea cu Londra.

— Mă tem că trebuie, spuse domnişoara Dingleby cu blândeţe. Dar mă întorc luna viitoare dacă, desigur, nu se întâmplă ceva între timp.

Se întâmplă ceva.

— Desigur, mă veţi ţine la curent cu tot ce aflaţi. Cu orice.

— Cu orice, spuse domnişoara Dingleby, iar vocea ei era lipsită până şi de pretenţia sincerităţii.

Ceva din pieptul lui Emilie îngheţă. Căută în buzunarul rochiei şi scoase propriile plicurile.

— Pentru Stefanie şi Luisa, zise ea şi le împinse peste masă.

— Fără detalii de identificare, desigur.
— Nici măcar unul. După cum m-aţi instruit.
Vocea ei răsună monoton şi distant chiar şi pentru ea.
— Foarte bine. Domnişoara Dingleby se ridică. Mă bucur atât de mult să te găsesc bine, Emilie, draga mea. Arăţi minunat!
— Nu o duc minunat, spuse Emilie. Îmi vreau surorile înapoi. Îmi vreau viaţa înapoi.
— Crede-mă, zise domnişoara Dingleby, şi acum expresia ei chiar fu sinceră, ăsta e scopul meu noapte şi zi.

*

Emilie mai stătu la masă câteva minute. Mai rămăsese puţin ceai care se răcea în ceainicul mic; îl turnă în cană şi citi scrisorile.
Părea că surorile ei erau bine, dar oricum o prinţesă de Holstein-Schweinwald-Huhnhof nu se plângea niciodată, cel puţin nu în ceva atât de permanent ca o scrisoare. În mod evident, exista o fiică arogantă în casa în care ajunsese Stefanie, iar Emilie zâmbi la imaginea surorii ei nepăsătoare care se vedea acum nevoită să arate supunere. Luisa era mai vagă; părea să fie un fel de secretară personală, iar gospodăria în care se afla nu era una fericită. Dar încheia cu dorinţa înflăcărată ca Emilie să fie fericită şi în siguranţă şi să se reîntâlnească în curând, în condiţii mai bune.
Emilie se aşteptase la mai mult. Ea şi surorile ei erau atât de apropiate. Împărţise patul cu Stefanie încă din copilărie; persoana care îi scrisese cele câteva rânduri părea aproape o străină.
Puse scrisorile înapoi în plicuri, le ascunse în buzunar, apoi se ridică de la masă, chiar când o voce cunoscută răsună dinspre coridor.
O voce gravă, răbdătoare şi autoritară. Ducele de Ashland.
Pentru o clipă, Emilie nu reuşi să se mişte. Picioarele ei păreau să fi încremenit pe podeaua din marmură; mintea

i se opri în loc.

Părea că ducele vorbea cu unul dintre membrii personalului. Vocea îi era scăzută şi discretă; ea nu reuşea să înţeleagă cuvintele, dar ar fi recunoscut oriunde tonul lui vibrant. Emilie privi disperată arcada care ducea spre coridor. La plecare, domnişoara Dingleby trebuie să fi trecut chiar pe lângă el.

Intrarea din spate.

Mintea lui Emilie rămase fixată la gândul acela şi, din fericire, îşi reveni.

Se întoarse şi, cu mare calm şi demnitate – demnitatea pentru care o prinţesă de Holstein-Schweinwald-Huhnhof era renumită –, se îndreptă spre partea din spate a restaurantului, de parcă se ducea pur şi simplu la toaletă doamnelor.

Acolo, podeaua era acoperită cu mochetă. Emilie parcurse coridorul fără să scoată vreun zgomot şi trecu de toaleta doamnelor. Pe undeva, pe aici, se ivea alt coridor, care ducea în spatele clădirii; o luase pe acolo când sosise, dar era evident că aceea era direcţia bună. Se lăsase condusă de lumină puternică a candelabrelor. Dinspre restaurant, erau mai multe coridoare slab luminate care ar fi putut fi cel pe care îl căuta, în timp ce toate celelalte duceau doar spre camerele de serviciu.

Auzi voci în faţa ei. Coti iute şi se lipi de perete.

— … Ştiu ce să fac, spunea o femeie. Ea nu vine sigur. Toţi călătorii au plecat, şi n-am primit niciun semn de la ea.

— Ce-o să zică Excelenţa Sa?

— N-o să fie prea mulţumit.

— Ei bine, dacă mă întrebi pe mine, poate să se întoarcă la moşia lui măreaţă şi să o tăvălească pe o fată de acolo, dacă trebuie neapărat, spuse cealaltă voce, aparţinând unui bărbat destul de îndârjit.

— Sărmanu'. E prea decent ca să-şi semene propriul pământ. O, sărmanu'.

Mintea lui Emilie o luă din loc. Doamne sfinte! Chiar se putea? Noaptea de recreere din fiecare lună a lui Ashland, într-un dormitor discret, în spatele propriului hotel,

cu o femeie care venea din altă parte. Asta era ziua? Dar era luni, nu marţi. Era a treia sau a patra din lună?

O ustura gâtul. Aproape că putea să îşi simtă fierea. Ashland în patul altei femei; altă femeie cunoscând trupul lui Ashland, buzele lui, vocea lui rostind numele ei. Poate *fără* ca ea să ştie cât era de norocoasă. Poate fără ca măcar să îi pese.

Sau poate că îi păsa. Poate că ea venea pentru că îl iubea; poate că nu era deloc o femeie uşoară. Poate că el o iubea, dar era prea discret ca să ţină o amantă în toată regula.

Doar că femeia nu apăruse luna asta. Se părea că nici nu anunţase.

Umbrele păreau să se adâncească în jurul ei. Emilie ridică braţul şi îşi muşcă mâneca. Ar fi trebuit să simtă compasiune pentru Ashland şi dezamăgirea lui din seara aceea. Singuraticul Ashland, fără o soţie care să îl consoleze. Trebuia să mai aştepte încă o lună pentru… ei bine, pentru orice fel de uşurare îi oferea femeia aceea.

Oare ce făceau în dormitorul discret din spate? Oare cum era să fii în pat cu ducele de Ashland?

— Poate n-a fost bună, spuse bărbatul. O mulţime de femei nu-s bune.

— Atunci, trimiteau alta, nu? Vocea femeii începea să se audă din ce în ce mai tare. Dintr-o clipă într-alta, puteau să o descopere pe Emilie, să o găsească ascunsă pe coridor, trăgând cu urechea. Ce avea să le spună? „O, îmi cer iertare, doar căutam toaleta doamnelor”. Emilie se uită pe coridorul întunecat, care numai Dumnezeu ştia unde ducea. Trebuia să încerce să plece pe furiş? Sau coridorul ducea spre o descoperire şi mai riscantă? O doamnă pierdută prin hotel! Chiar dacă personalul hotelului nu chema poliţia, n-aveau cum să uite incidentul. Aveau să-şi amintească de faţa ei, de nervozitatea ei.

— Poate au încurcat datele, spuse bărbatul. Emilie auzea paşii acum bocănind uşor şi grăbit pe covor. Doamne, erau aproape. Încă o clipă, şi aveau să o descopere. Nu-i o dată obişnuită pentru Excelenţa Sa.

— Din cauză că e Crăciunul mâine, spuse femeia. Nu ştiu ce-o să-i spun. Nici nu vreau…

Emilie se gândi că mai bine înfrunta situaţia. Inspiră adânc şi coti.

— Oh! Îmi cer iertare! Trebuie să mă fi pierdut, spuse ea, cu o voioşie aproape înfiorată.

Femeia aproape că se izbi de ea; o femeie zveltă, de vârstă mijlocie, cu un păr aspru şi închis la culoare şi cu înfăţişarea unei menajere.

— Oh! Slavă Domnului, doamnă! Aţi ajuns!

Emilie se retrase îngrozită.

— *Poftim*? Nu, eu…

Mâna femeii se strânse pe braţul ei.

— Sunteţi nouă, aşa-i? Păi, asta e bine. Ne-aţi cam dat bătăi de cap. Ne-am gândit că nu mai veniţi deloc. Eu sunt doamna Scruton, dar, desigur, ştiţi asta.

— Nu, e o greşeală…

Sângele vui în urechile lui Emilie.

— Du-te şi spune-i Excelenţei Sale c-a venit. Poate să urce direct, spuse doamna Scruton, cu un aer autoritar, iar bărbatul – desigur, privind chiorâş – se făcu nevăzut. Ce fel de greşeală, drăguţă? întrebă femeia cu amabilitate şi o trase după ea pe coridor, cu o viteză şi cu o putere uimitoare. Nu v-au zis unde veniţi?

— Nu, eu… O, vă rog, eu…

Emilie îşi pierdu stăpânirea de sine. Nu putea să facă aşa ceva, trebuia să o ia la goană, şi totuşi picioarele se lăsară trase după colţ, spre scara din spate.

— Hai, nu fiţi nervoasă! Sunteţi pentru prima dată aici, nu-i aşa? Domnul Brown este un om bun şi corect. N-ar face rău nici unei muşte, vă spun.

„Domnul Brown?”

Doamna Scruton o conduse pe scări, iar picioarele lui Emilie se ridicau instinctiv, în timp ce inima ei bătea nebuneşte, iar mintea îi spunea că trebuia să se întoarcă fiindcă nu avea cum să intre într-un dormitor cu ducele de Ashland şi să pretindă că era o femeie uşoară, pentru că el avea să o recunoască şi totul urma a se duce pe apa

sâmbetei.

Dar doamna Scruton… Dacă Emilie îi spunea că nu venise pentru întâlnirea lunară cu Ashland, femeia putea să îi pună întrebări, nu? Putea să întrebe ce căuta Emilie ascunsă acolo. Putea să-şi amintească de chipul lui Emilie, iar dacă venea cineva să o caute…

Coridorul era curat şi bine luminat de candelabrele de pe pereţi, cu un covor albastru şi moale pe jos, şi mirosea a vopsea şi a crini. Ochii lui Emilie se aţintiră pe uşile pe lângă care treceau, care erau albe şi neclare în absenţa ochelarilor. Doamne sfinte! Nu era posibil aşa ceva. Nu putea să facă asta.

La naiba cu domnişoara Dingleby şi cu întâlnirile ei în văzul lumii.

Avea să îi explice. Asta trebuia să facă. Să se ducă în încăpere şi să îl aştepte pe Ashland, să se întoarcă cu spatele pentru ca el să nu îi vadă chipul şi să îi spună că totul era o greşeală teribilă. Asta trebuia să facă. Ashland era doar un om; avea să o lase să plece. După aceea, Emilie urma să o şteargă pe furiş şi gata. Dacă rămânea liniştită şi fermă, fără să facă vreo scenă, incidentul era uitat într-o oră şi nimeni nu s-ar gândi să facă vreo legătură între chipul ei şi fotografiile oficiale din ziar.

— Am ajuns. Doamna Scruton o trase pe Emilie după colţ, acolo unde se găsea o singură uşă în centrul unei firide. Scoase o cheie din buzunar şi o potrivi în broască. Domnul urcă în două minute. Vreţi să vă învioraţi înainte?

— Eu… Nu, eu…

Doamna Scruton o îndrumă, prin uşa deschisă, spre un salon spaţios şi întunecos. Perdelele albastre cu galben ţineau deoparte lumina slabă a zilei, iar camera era luminată doar de o lampă cu ulei, aşezată pe o masă rotundă din centrul încăperii. O canapea şi două fotolii erau plasate frumos lângă şemineu. Nu exista nici urmă de pat, dar uşa întredeschisă care se afla pe celălalt perete sugera că dincolo mai era o cameră.

— Aşa, vedeţi? Vă iau haina şi pălăria, doamnă, zise doamna Scruton, şi într-o clipită haina neagră şi uzată a lui

Emilie alunecă în jos pe braţele ei. Doamna Scruton o împături frumos, o puse pe speteaza canapelei, aşeză pălăria deasupra, apoi se întoarse spre Emilie, cu o expresie de profundă uşurare. Gata. Totul e gata. Oh! Doamne sfinte, aproape c-am uitat!

— Aţi uitat? întrebă Emilie uşor.

Doamna Scruton se îndreptă spre masa lustruită, în formă de semilună, aflată lângă perete, între cele două ferestre. Deschise un sertar şi scoase o bucată de pânză neagră.

— Trebuie să vă legaţi la ochi, doamnă.

Capitolul 8

Ducele de Ashland se opri scurt în prag. O fată nouă venise în seara aceea, îi spusese doamna Scruton.

Nu că mai conta. Atâta vreme cât era discretă, curată şi manierată, atâta vreme cât nu putea să îi vadă faţa, identitatea femeii nu avea importanţă. Dorinţa lui era de nestăvilit, şi nu avea nevoie decât de un trup cald şi sensibil de femeie.

Ea avea să fie amabilă. Era plătită ca să fie amabilă.

Şi nu putea să îl vadă.

Ashland scoase cheia din buzunar şi intră. Ca întotdeauna, doamna Scruton stinsese toate luminile, cu excepţia uneia.

Ochiul lui bun se încordă şi se ajustă în întuneric, în căutarea femeii care îl aştepta.

O umbră se mişcă lângă fereastră.

— Domnule?

Cuvântul avea o notă ciudat de familiară. Mai venise oare înainte, la început, când femeile se schimbau de la lună la lună? Înainte să o fi ales pe Sarah?

Ea păşi din întunericul din apropierea ferestrelor, o femeie mai înaltă decât media, cu părul care strălucea deasupra eşarfei cu care era legată la ochi.

— Sunteţi aici? şopti ea.

— Sunt aici. El îşi scoase pălăria şi mănuşile, apoi le puse pe masa cu lampa. Vă rog, aşezaţi-vă!

— Mi-e teamă că nu pot.

Ea vorbi foarte încet, aproape şoptit, dar vorbea ca o doamnă.

— Sigur că nu. Iertaţi-mă! Păşi spre ea şi o apucă de mână. Era suplă şi rece, cu oase subţiri şi fragile sub palma lui. Ea gemu. Scaunul este chiar aici, doamnă, spuse el, şi o îndepărtă de întuneric.

— Nu, nu e vorba despre asta, spuse ea. Mi-e teamă… că este o greşeală, vedeţi dumneavoastră, şi…

— O greşeală?

— Eu… m-am pierdut şi… N-am ştiut cum să-i explic… doamnei Scruton a dumneavoastră…

— Da, ştiu. E în regulă. Până la urmă, n-aţi întârziat decât câteva minute. Ashland zâmbi cu blândeţe, înainte să îşi aducă aminte că nu putea să îl vadă. Mâna ei tremura încă, dacă nu cumva tremurul era al lui. El se adună şi duse degetele ei la buze. Este în regulă.

— Dar eu…

— Vă rog, luaţi loc! El o îndemnă spre scaun. Vreţi să beţi ceva? Vin de Xerex sau altceva? Aţi mâncat?

— Da, am băut ceai. Eu…

El trebuia să facă ceva ca să-şi ascundă neliniştea. Femeia era neaşteptat de frumoasă sub eşarfa de la ochi. Avea pometţii înalţi şi o bărbie fermă, iar gura i se arcuia cu o senzualitate frumoasă, de culoarea cireşelor târzii, care atrase numaidecât privirea lui înfometată. Părea tânără, destul de tânără şi lipsită de experienţă, în ciuda umerilor drepţi şi a posturii demne.

Nu, sigur femeia aceea nu mai venise la el înainte. Şi-ar fi amintit de ea. Şi totuşi, nu putea să nege senzaţia vagă de familiaritate, nota aceea de uşurare pe care o simţeai când te întorceai acasă după ce ai petrecut mult timp în străinătate.

O cunoştea de altundeva?

Ashland se îndepărtă şi se duse spre dulapul cu

băuturi.

— Trebuie să beţi ceva. O călătorie în perioada asta din an nu e pentru cei slabi.

— Nu sunt slabă.

— Sigur că nu. Am vrut să spun doar că… Se întinse după vinul de Xerex şi turnă două pahare. Sunetul lichidului în pahar îi potoli nervii. Am vrut să spun doar că drumul a fost lung şi vremea e neplăcută. Sper că doamna Scruton a fost primitoare, doamnă… îmi cer iertare! Nici n-am întrebat cum vă numiţi. El se întoarse spre ea şi apăsă paharul în mâna ei.

— Vă mulţumesc. Ea luă o înghiţitură. Numele meu este Emily.

— Emily…?

— Doar Emily.

Vocea îi era fermă.

— Emily, atunci. Îşi ciocni paharul de al ei. Eu sunt Anthony Brown.

— Domnule Brown. Mai luă o înghiţitură. Vă deranjaţi mereu să vă prezentaţi?

Asprimea cuvintelor ei îl făcu să ezite.

— Mi se pare politicos. La urma urmei, suntem amândoi oameni care merită respect.

— Într-adevăr. Ea îşi puse paharul pe masă şi se ridică de pe scaun, aproape ciocnindu-se de el. Mă tem, totuşi, că s-a făcut o mare greşeală. Nu pot… Nu pot să rămân cu dumneavoastră.

Accentuă uşor cuvântul *rămân.*

El învârti paharul între degete. Lumina licărea în părul ei: o culoare frumoasă, un auriu aprins, culoarea grâului la sfârşitul verii. Bărbia ei era ridicată într-un unghi princiar. Cine naiba era? Nu semăna cu niciuna dintre femeile care se mai perindaseră prin camera aceea; nici măcar Sarah nu avea decât o vagă tangenţă cu nobilimea. Această Emily era o doamnă, fără îndoială. Care trecea poate prin vremuri grele? Care acceptase poate acea ocupaţie ca ultimă soluţie? Ashland simţi o dorinţă bruscă de a mângâia părul acela ademenitor şi se bucură – încă o dată – că nu avea o

mână dreaptă cu care să o răvăşească, în timp ce stânga îi era deja ocupată.

— Nu puteţi să staţi mult? întrebă el încet. Sau nu puteţi să staţi deloc?

— Nu pot să stau deloc.

Ea vorbi în şoaptă. Se afla foarte aproape; căldura trupului ei gâdilă gâtul lui Ashland şi mâna care ţinea paharul cu vin de Xerex. Părea să respire iute şi întretăiat, de parcă era agitată. Dacă nu ar fi fost legată la ochi, privirea i s-ar fi fixat chiar pe gulerul lui.

Ashland se uită la ea, hipnotizat de arcuirea perfectă din locul în care lobul urechii întâlnea gâtul ei graţios.

O dorea.

Dorinţa îl izbi pe neaşteptate, cu forţa unei arme de foc.

— Foarte bine. Dacă doriţi să plecaţi, vă veţi găsi banii în buzunarul de la haină.

O îmbujorare se strecură în obrajii ei.

— Eu nu… nu vreau banii dumneavoastră.

— Este dreptul dumneavoastră, după ce aţi venit azi până aici.

— Eu nu… nu pot… Ea se aşeză din nou. Vă rog să scoateţi banii din buzunarul meu, domnule.

El îşi puse paharul neatins lângă al ei.

— N-aţi mai făcut niciodată asta?

— Nu.

Cuvântul trimise un fior năvalnic prin venele lui. Se chinui să îl înăbuşe, încercă din răsputeri să rămână civilizat.

— Sunteţi liberă să plecaţi, desigur, dacă… dacă nu vă puteţi depăşi dezgustul.

— Dezgustul! Nu, domnule. Nu e dezgust.

Îşi împreună mâinile în poală. Cum el privea de sus, vârful delicat şi roşu al limbii ei alunecă din gură ca să îşi umezească buzele.

Ashland apucă paharul de vin de Xerex şi îl goli.

— Voi dubla suma, dacă asta poate să vă convingă, spuse el.

— *Nu!* Doamne, Dumnezeule! Trebuie să plec. Lucrul ăsta este imposibil.

Ea se ridică din nou, atât de brusc, că Ashland nu avu timp să se dea înapoi, iar ea se izbi în pieptul lui cu un *Oh!*

Din reflex, el o prinse de braţ ca să o sprijine.

Ca întotdeauna, simţurile lui se năruiră la contactul fizic. Îşi adună toate puterile pentru iureşul neîntârziat al panicii, pentru amintirea sfâşietoare a milioanelor de nervi care urmau să tresară în trupul lui. Panica năvăli, nervii tresăriră, dar senzaţia fu învăluită de ceva: o căldură, o moliciune mlădioasă, o feminitate plină de forme.

Trupul lui Emily pe al lui.

Ea rămase acolo pentru o fracţiune de secundă. Aproape înainte ca Ashland să se bucure de alinarea trupului ei, Emily se retrase şi îşi duse mâinile la eşarfa de la ochi.

— Îmi cer iertare!

El continuă să o ţină de braţ cu mâna stângă.

— Este vina mea.

Ea rămase nemişcată. Purta o rochie simplă, dar bine croită, de un albastru profund ca noaptea; corsajul se mula pe talie şi piept fără să facă vreo cută şi se încheia în faţă până la jumătatea gâtului. Sub corsaj, plămânii se zbăteau să inspire, şi era singura mişcare perceptibilă a trupului ei.

— Domnule, şopti ea, mâna dumneavoastră.

Ashland clocotea de dorinţă, era zdrobit de dorinţă; ochiul lui se împăienjeni de dorinţă. Îşi sili degetele ofensatoare să se desprindă de braţul ei.

— Sunteţi liberă să plecaţi, desigur, spuse el. Dar vă rog… doamnă… *Emily…*

— Domnule.

— Vă *implor* să rămâneţi.

Ashland ştia că vocea guturală şi aspră nu se potrivea cu cuvintele lui. Ştia că rugămintea lui suna mai mult a ordin, dar nu putea să se adreseze cu gingăşie. Era suprasaturat de nevoie, de năvala neaşteptată a dorinţelor fizice, şi uitase, în ultimii doisprezece ani, cum suna gingăşia.

La ce se gândea Emily? Eşarfa neagră, care o împiedica să vadă ce monstru se afla în faţa ei, îl împiedica şi pe el să îi citească expresia. Ea nu se îndepărtase; sigur era un semn promiţător. Forma sânului ei bine acoperit continua să se ridice şi să coboare greoi sub apăsarea respiraţiei. Îşi ţinea bărbia ridicată, de parcă încerca să îi privească faţa prin bezna din ochii ei.

— Doamnă? spuse el, şi, de această dată, slavă Domnului, rosti cuvântul cu blândeţe.

Mâna ei desenă o mişcare: se ridică uşor, apoi alunecă la loc. Emily îşi umezi din nou buzele.

Ashland închise ochiul. Avea să-şi găsească sfârşitul.

— Cred… Urmă o pauză lungă, timp în care Ashland reuşi să numere secundele care se scurgeau pe ceasul din apropiere şi putu să audă un râs uşor care se ridică şi pieri într-o încăpere depărtată… Cred c-am să rămân.

El îi prinse degetele chiar înainte ca ele să îi atingă pieptul.

— Să nu uitaţi regulile.

— Regulile?

— Nu trebuie să mă atingeţi. Nu trebuie să vă scoateţi eşarfa de la ochi.

Trupul lui Ashland fu cuprins de o uşurare nebună, care se îmbină cu iureşul reînnoit al dorinţei. Un zid rezistent şi îndelung suferind păru să se dărâme înăuntrul lui.

Doamne, cine *era* ea? Ce îi făcea?

Emily.

— Să nu vă ating? şopti ea. Dar cum… cum putem să…

El îi eliberă mâna şi atinse primul nasture de la corsaj.

— Lăsaţi-mă pe mine!

Un suspin alunecă printre buzele ei.

El nu reuşea să îşi potolească tremurul degetelor, în vreme ce desfăcu primul nasture, apoi pe următorul. Nu putea decât să spere că ea era la fel de tulburată ca el, că nervozitatea ei masca dorinţa lui. Gâtul ei, dezgolit, strălucea ca mătasea în lumina lămpii.

Alt nasture, apoi un altul, şi încheieturile lui mângâiară pânza caldă care îi acoperea sânii. Ea rămase supusă în faţa lui, cu mâinile ascunse în cutele fustei; un parfum pluti agale în aerul dintre ei, o notă de săpun amestecată cu altceva: lavandă, poate, din săculeţul ascuns în dulapul ei. Emily nu se dăduse cu parfum. Mirosea doar a ea, a curăţenie şi a piele de femeie. Ashland voia să îşi cufunde nasul în scobitura din gâtul ei şi să îşi umple plămânii cu parfumul ei.

Alt nasture, şi corsajul îi dezvălui sânii. Ea trase din nou adânc aer în piept şi ridică mâinile, parcă din instinct.

— Şşştt, spuse el. Este în regulă.

Coborî mâinile, le strânse în ţesătura fustei şi întredeschise buzele. Ashland desfăcu şi ultimul nasture de la corsaj şi îl trase cu grijă de pe un umăr, apoi de pe celălalt, până ce ea rămase cu braţele goale în faţa lui, doar în corset şi cămaşa de corp, care să îi ascundă sânii de privirea lui. El desfăcu şi împături corsajul, îl puse pe scaun şi, în vreme ce se îndreptă, se apropie de formele sclipitoare ale sânilor, de fireturile din dantelă fină ale cămăşii, iar inima mai că i se opri în piept. Ea răsufla iute şi întretăiat; Ashland îşi dorea să o liniştească şi să o stârnească, să o cuprindă cu blândeţe în braţe şi să o posede cu sălbăticie.

Ce se *întâmpla* cu el? Abia o cunoscuse, dar simţea că parcă între ei vibra un câmp electric.

— Totul e în regulă, spuse el din nou, căci era singurul lucru la care mintea lui ameţită reuşea să se gândească.

Găsi panglicile de la fustele ei şi le desfăcu, concentrat asupra sarcinii incomode, îndeplinită cu o singură mână, ca să îşi ţină sub control dorinţa. Slavă Domnului că ea nu purta genul acela de turnură ciudată şi îngrozitoare. Ashland se întinse după panglicile de la juponul ei, şi Emily se mişcă în cele din urmă, împiedicându-se de scaunul din spatele ei.

— Oh! Nu vreţi să… E nevoie…

Ea se îmbujoră teribil, un roz-aprins, şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Şşştt, spuse el. Lasă-mă! Vreau să te văd, Emily.

El trase uşor de unul din braţele dezgolite, până ce ambele se depărtară şi o lăsară pradă privirii lui. Îi îndepărtă fustele, iar de astă dată nu se mai deranjă să le aranjeze; aproape că le azvârli deoparte în albul lor vaporos.

— Întoarce-te, şopti el, şi, în mod miraculos, ea se întoarse, lăsând la vedere gâtul gol cu cocul auriu, pielea netedă şi albă. El îi examină corsetul, dar nu reuşi să îşi dea seama cum se descheia. Unde erau panglicile? Corsetul tău, spuse el.

— Se închide în faţă, zise ea, cu o şoaptă slabă, ca să mă îmbrac fără ajutorul unei slujitoare.

El se apropie până când abdomenul lui şi mădularul întărit mai că mângâiară arcuirea elegantă din spatele ei, apoi privi peste umărul lui Emily.

— Ah, înţeleg. Foarte isteţ.

— Vă descurcaţi? întrebă ea, pe acelaşi ton şoptit.

— Cred. Îşi petrecu mâna stângă în jurul ei şi trase cu stângăcie de balene, până când corsetul se prăbuşi, în cele din urmă, la podea şi sânii ei se dezvăluiră, eliberaţi.

Pentru o clipă, Ashland doar răsuflă în părul ei, aproape fără să o atingă, şi îi studie formele corpului, prin vălul transparent al cămăşii de corp. Sfârcurile erau pronunţate, două puncte de un roz ademenitor sub muselină; talia, şoldurile şi picioarele se desenau în linii elegante. O umbră palidă se cuibărea între picioarele ei, aproape ascunsă de un artificiu al materialului.

„Eşti frumoasă, eşti perfectă”, şi-ar fi dorit să îi spună. Tânjea să îi cuprindă un sân în mână. S-ar fi potrivit de minune în palma lui, o parte plină şi desăvârşită din Emily. Îşi imagină cum degetul lui aluneca pe pielea acestuia, degetul mare dezmierdându-i sfârcul.

— Domnule.

Vocea ei era scăzută, aproape un murmur.

Îşi întoarse buzele spre părul ei auriu şi le menţinu acolo, fără să aplice vreo urmă de presiune.

Ceasul bătu, şase bătăi delicate în tăcere.

El se retrase, iar durerea despărţirii se împrăştie prin tot trupul lui. Luă corsetul şi fustele de pe scaun, ridică juponul şi corsajul şi aşeză totul pe spătarul divanului.

— Domnule? întrebă ea uşor stingherită.

— Ia loc! El aranjă scaunul şi o sili să se aşeze. Scoase din buzunar un volum mic, copia din *Jane Eyre* pe care domnul Grimsby o scosese dintre pânzele de păianjen ale bibliotecii cu vreo lună în urmă. Poftim, draga mea! Am să-ţi spun când să-ţi scoţi eşarfa de la ochi.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Nu uita că nu trebuie să întorci privirea. Sigur ştii pilda nevestei lui Lot, nu?

Emily înghiţi în sec. Degetele ei se strânseră pe carte.

— Cea care a privit înapoi şi a fost transformată într-un stâlp de sare.

— Exact. Tu eşti nevasta lui Lot, Emily.

El se întoarse şi dădu să traverseze camera, spre fotoliul aflat în colţul din spatele ei, cufundat într-un întuneric profund.

— Dar… Vocea ei era tulburată, nefericită, în acelaşi fel în care trupul lui Ashland resimţea absenţa căldurii ei. Dar nu înţeleg.

— Doamna Plimpton nu ţi-a explicat clar totul? El îşi ridică fracul şi se aşeză pe fotoliu. Spatele lui Emily strălucea înaintea lui, îngrijit şi drept pe scaunul cu spătar, insuportabil de seducător sub cămaşă transparentă. Gâtul ei era lung şi delicat, arcuindu-se ca o lebădă. Una din mânecile cămăşii căzuse şi îi expunea umărul rotund.

— Nu, ea… nu mi-a explicat.

Ducele de Ashland trase adânc aer în piept şi îşi rezemă capul pe tapiţeria divanului. Deasupra lui, panourile din tavan erau aşezate îngrijit în casetoanele lor, iar vopseaua albă părea de un auriu-deschis în lumina lămpii. Centimetru cu centimetru, cu fiecare nerv torturat, Ashland recăpătă controlul asupra trupului său febril.

— Trebuie să citeşti, Emily, spuse el încet. Trebuie să-mi citeşti.

*

Emilie se rezema încremenită pe una dintre coloanele porticului din spate, cu ochii aţintiţi spre grădinile cufundate în beznă ale hotelului. I se aducea o trăsură, care să o ducă înapoi la gară, pentru aşa-zisul ei tren spre… ei bine, spre oriunde. York, probabil.

Încă tremura; avea degetele reci în mănuşi.

El, ducele de Ashland, rămăsese în încăpere. Dacă Emilie ridica privirea, poate reuşea să vadă o crevasă de lumină printr-una dintre ferestre, cea de la camera în care stătuseră împreună. În care el, cu mâna fermă, o dezbrăcase până la cămaşa de corp; în care ea îi citise, sorbind puţin câte puţin din vinul de Xerex, ca să prindă puteri, câtă vreme el rămăsese în spatele ei, privise şi ascultase.

Pielea ei continua să ardă, conştientă de privirea lui cercetătoare.

Ruşine sau dorinţă?

Ruşine, cu siguranţă. Ce îi venise de rămăsese şi i se supusese? Ca să se expună înaintea lui? El îi spusese că putea să plece. Ar fi trebuit să plece fără să stea pe gânduri, cu inocenţa intactă.

Emilie îşi privi mâinile înmănuşate, împreunate deasupra hainei nedesluşite şi negre. El îşi luase politicos rămas-bun. Sunase după doamna Scruton, iar când doamna ciocănise uşor în uşă, Ashland o luase de mână pe Emilie, îi scosese mănuşa şi îi sărutase interiorul încheieturii. Buzele lui, buzele lui calde şi ferme, chiar îi atinseseră pielea.

Încă putea să îi simtă sărutul fierbinte pe mâneca ei.

Se auziră un huruit şi tropăieli desluşite de copite. Emilie îşi îndreptă spatele şi păşi înainte.

— Doamnă!

În spatele ei, uşa se deschise cu o izbitură grăbită.

— Doamnă! răsună din nou chemarea, mai clar acum.

Ea se întoarse.

Doamna Scruton se năpusti dinspre uşă, cu mâna ridicată.

— Oh, slavă Domnului că n-aţi plecat! Domnul v-a trimis un bileţel.

— Mulţumesc. Emilie smulse hârtia împăturită din mâna menajerei. Aşteaptă… aşteaptă un răspuns?

— N-a spus, doamnă.

Vocea doamnei Scruton era plină de respect. O şuviţă de păr se desprinse de sub bonetă; femeia părea zăpăcită, de parcă venise după ea într-o goană nebună.

— Mulţumesc, doamnă Scruton. Asta e tot. Emilie strecură hârtia în buzunarul de la haină. Trăsura se opri cu o legănare chiar înainte de portic, şi un flăcău sări din spate ca să o ajute pe Emilie să urce.

În trăsură nu era lumină. Emilie aşteptă până ajunseră la gară; aşteptă ca trăsura să plece, pentru a se furişa apoi pe străzile lăturalnice până la han şi să îşi schimbe hainele; aşteptă până se regăsi în grajdul întunecat, în timp ce îi era adus calul, ca să o pornească spre drumul singuratic ce ducea la Ashland Abbey.

Acolo, sub un felinar legănat de vântul care gemea deja la ferestre, băgă mâna în buzunar şi scoase conţinutul: hârtia împăturită şi un plic alb simplu.

Plicul conţinea cinci bancnote noi ale Băncii Angliei, fiecare de câte zece lire, care mai miroseau uşor a cerneală imprimată.

Cincizeci de lire sterline! Era salariul pe şase luni pentru Tobias Grimsby – şi el chiar avea un salariu generos. Ce naiba să facă ea cu banii?

Emilie împinse plicul înapoi în buzunar şi deschise biletul.

Doamnă,

Sunt profund impresionat de onoarea pe care mi-aţi făcut-o astă-seară. Cer prea mult dacă găsesc insuportabilă ideea de a aştepta o întreagă lună pentru ca onoarea să fie reînnoită?

Nu e nevoie să reveniţi cu vreun răspuns. Am să vă aştept marţea viitoare şi am să sper.

Între timp, vă doresc un Crăciun fericit şi prosper!
Al dumneavoastră,

A.B.

Capitolul 9

Lord Silverton îşi încrucişă braţele la piept, lăsă capul în jos şi scrută cu ochii mijiţi bradul de Crăciun.

— Ca orice lucrare de inginerie, lasă de dorit.

Emilie, la vreo şase metri înălţime, pe o scară care putea să fie folosită pentru a apăra Ashland Abbey de agenţii lui Henric al VIII-lea, se întinse peste ramurile înţepătoare ca să aranjeze excentrica stea aurie într-o poziţie mai demnă.

— Nu e o lucrare de inginerie, spuse ea. Este un brad de Crăciun. Un simbol… de celebrare…

— Eu cred că mai bine aş avea grijă la scara aia, dacă aş fi…

— … Al anotimpului… o tradiţie germană, de fapt…

Dacă e s-o spunem pe aia dreaptă, are o faimă cam primejdioasă scara asta…

— … Ai auzit, probabil, de „O, *Tannenbaum”,* care… mai ţine puţin, aproape am… aproape…

— … Aproape că s-a sfârşit prost şi pentru mine anul… Oh, ai grijă la…

Scara se clătină şi se prăbuşi într-o parte, desenând un arc lung şi graţios care o lăsă pe Emilie agăţată de ramurile din vârf.

— … Lumânare, termină Freddie. Eşti bine?

— Sunt destul de bine, zise Emilie, dacă nu crezi că bradul o să se răstoarne.

— Mă tem că s-ar putea. E deja aplecat.

— Atunci, poate, spuse Emilie printre dinţii între care avea nişte ace de pin, poţi să pui scara la loc, în poziţie verticală, pentru liniştea mea… ca să debarc… din acest

simbol de celebrare a iernii.

— Mă tem că nu pot, urlă Freddie spre ea. S-ar dărâma cu totul. Săracul brad! Merită o soartă mai bună.

Palmele transpirate ale lui Emilie alunecară pe scoarţa fragilă.

— Încearcă.

— Nu. Nu, nu e bine, zise vesel Freddie. Cum sună asta: mă urc de cealaltă parte a copacului, îl ţin eu tare şi tu poţi să cobori în voie.

Emilie aruncă o privire înspăimântată în jos, spre podeaua din marmură.

Cu mult în jos.

Bradul se clătină.

— Ei bine, atunci, spuse Freddie, cum văd că eşti hotărât să rămâi acolo până la sfântu' aşteaptă, pot să-ţi trimit o cană de punci? Un lapte de pasăre, poate?

Emilie căută trunchiul cu picioarele.

— Excelenţă, nu cred că înţelegi gravitatea situaţiei.

— Ce-o să mai râdă Moş Crăciun când o să dea de tine aşa în seara asta! Cu daruri multe şi tot tacâmul. Ha, ha!

— Frederick…

— Ştii, acum semeni mai curând cu o pisică. Dacă ai putea să-ţi mişti picioarele, domnule Grimsby, aş putea să te îndrum să cobori, ramură cu ramură, ca un pompier.

— Ce drăguţ din partea ta!

— Uite, ai o ramură voinică şi numai bună chiar sub piciorul stâng şi… Oh, uşurel…

Bradul trosni. Ramura de care Emilie era agăţată cu mâna dreaptă scoase un sunet de parcă stătea să se rupă.

Păruse un copac straşnic. Fusese adus special din Scoţia cu o săptămână în urmă, un brad nobil şi bine proporţionat, de aproape opt metri, ridicat şi aşezat chiar sub cupola din sticlă colorată, în centrul sălii de bal de la Ashland Abbey. Eclipsa până şi brazii măreţi, împodobiţi cu lumânări şi beteală, pe care tatăl ei îi tăia în fiecare an în Schweinwald şi îi aşeza în sala de audienţe de la castel.

Sigur că aşa un brad se dovedea de neatins pentru ca o femeie cu constituţie modestă să se agaţe de ramurile din

vârf.

Emilie se apucă de altă ramură, care cedă dintr-odată. Se prinse de trunchi, simţindu-se mai degrabă o maimuţă decât o pisică. Odioasa stea aurie, cauza acelei trăsnăi, se desprinse din vârf şi se rostogoli în hăţişul de ace şi beteală de sub ea.

Bradul se clătină. Ea se clătină. Lumea lui Emilie începu să se clatine.

— Domnule Grimsby! strigă o voce din prag.

Urmă un trosnet metalic, apoi, în clipa când porţelanul se sparse, totul fu înghiţi de vaietele de sirenă ale unei Lucy isterice.

— Gata, gata, spuse Freddie. E bine viteazul nostru. Trebuie pur şi simplu să-l încurajăm să sară.

— Săriţi! se tângui Lucy.

— Să sar! chiţăi Emilie.

— Sari, zise ferm Freddie. E mai bine decât să laşi bradul să cadă peste tine.

Bradul se înclină vreo treizeci sau patruzeci de centimetri.

— Dar podeaua e de *marmură*! spuse Emilie.

— Un motiv în plus să sari tu mai întâi, înainte ca brăduţul ăsta să se prăbuşească peste dumneata şi te strivească pe marmura asta. Haide acum! Curaj!

— Ooh! Ooh! Nu pot să mă uit! spuse Lucy.

Emilie coborî privirea spre marmura cu vinişoare albăstrii de sub ea, care strălucea în lumina candelabrelor măreţe din sala de bal.

— Aş vrea să văd *curajul* tău dacă ai fi cocoţat aici.

— Haide, atunci, domnule Grimsby! E o nimica toată. O să aterizezi pe picioare, cel mai probabil.

Ţipetele lui Lucy atinseră un cu totul alt registru de panică.

— Ooh! O să mor! Ooh, domnule Grimsby! Nici nu pot să mă uit. O să-şi împrăştie creierii. Cine o să cureţe toate astea?

Bradul se clătină din nou. Emilie se trase înapoi; acum, ramurile se aplecau deasupra ei, iar ea se agăţă de

el cu mâinile şi cu picioarele. „Ca un hamac într-o zi de vară”, îşi spuse ea în gând. Doar că hamacurile nu aveau stomac.

— Ooh, să ne ajute Dumnezeu! O să moară!

— Poate că o canapea frumuşică şi bine căptuşită ar putea să te convingă să faci pasul, ca să spunem aşa. Lucy, te superi dacă faci o pauză din mieunatul ăsta absolut impresionant şi mă ajuţi…

— Ce *Dumnezeu* se întâmplă aici? rosti cu glas tunător ducele de Ashland, din prag.

Ţipetele lui Lucy fură curmate.

Dacă, în clipa aceea, podeaua de marmură s-ar fi deschis ca să dezvăluie adâncimile schilodite ale iadului, Emilie şi-ar fi slăbit strânsoarea şi s-ar fi dat, cu dragă inimă, pe mâinile diavolului.

— Mă tem că domnul Grimsby a dat de o mare încurcătură, spuse Freddie. Îţi dai seama că situaţia e destul de sumbră în clipa asta. M-am gândit că am putea să aducem una din canapele, ca să îi amortizăm căderea.

Bradul se zdruncină. Câteva lumânări aprinse căzură pe marmură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Ashland. Cizmele lui bocăniră cu putere pe podea. Lucy, stinge lumânările alea blestemate. Domnule Grimsby, desprindeţi-vă imediat de copac!

Faţa lui Emilie ardea, mâinile îi alunecau de la sudoare. O bucată de beteală îi gâdila nasul. Fiecare muşchi era încordat de efortul de a se agăţa de trunchiul subţire din vârful bradului de Crăciun al lui Ashland.

— Domnule, eu…

— Sunt chiar sub dumneavoastră, nu vă temeţi!

Freddie tuşi.

— Crezi că este înţelept, tată? Nu mi-ar plăcea să vă pierd pe amândoi.

Se mai răsturnă o lumânare.

— Freddie, pentru numele Domnului, ţine-ţi gura! Vocea lui Ashland era calmă şi fermă. Domnule Grimsby, când sunteţi gata…

Emilie închise strâns ochii. Luminile candelabrului parcă ardeau prin pleoapele ei.

— Am să vă prind, domnule Grimsby. Nu vă fie teamă!

Emilie îşi desprinse picioarele de pe trunchi. Rămase suspendată, cu mâinile umede care alunecau printre ace.

— Aşa. Sunt chiar aici.

Chiar aici.

Căderea păru să dureze o veşnicie. Aerul biciui obrajii înflăcăraţi ai lui Emilie; corpul ei alunecă parcă la nesfârşit. „Ei bine, asta a fost o nimica toată”, se gândi Emilie. „Mă întreb când am să ajung jos”.

Apoi ceva o lovi în spate şi se strânse în jurul ei. Secunde bune, ea se clătină, rostogolindu-se încet, cam ca bradul.

— Aşa, spuse Ashland, strângând-o în braţe, chiar înainte de a se prăbuşi în fund.

*

— Ei bine! Ăsta e un Ajun de Crăciun pe care probabil n-o să-l uităm niciodată, declară Freddie vesel şi puse paharul de vin jos, cu un clinchet satisfăcut. Nu există ceva mai bun decât o sperietură zdravănă ca să pună în mişcare sângele prin venele noastre ruginite.

— Sperietură zdravănă? Mi s-a părut că ai privit situaţia cu destulă detaşare. Cu inima uşoară chiar. Emilie bău restul de vin şi, în clipa imediat următoare, lacheul Lionel se ivi în spatele ei ca să îi umple din nou paharul. Fusese invitată să cineze cu familia în seara aceea; un gest amabil, deşi bănuia că invitaţia era mai degrabă menită să aducă un pic mai mult din spiritul Crăciunului în întunecata sufragerie prin prezenţa celei de-a treia persoane. Ea şi Freddie erau aşezaţi faţă în faţă, despărţiţi de o imensă pânză albă şi străveche şi de etalarea fără rezerve a argintului ducal. Ducele de Ashland domina capul mesei cu o demnitate solidă şi tăcută.

— Oh, asta-i! Încercam doar să te ajut ca să nu te laşi cuprins de panică. De fapt, am avut inima cât un purice.

Făcu un semn pentru ca Lionel să îi umple paharul de vin din nou. Lionel, cu o privire spre chipul lui Ashland, nu îl luă în seamă. Mai întâi, pentru că trebuia să găsim alt tutore, şi să fiu al naibii dacă mai găsim unul măcar pe jumătate la fel de amuzant ca dumneata, Grimsby.

— *Domnule* Grimsby, mormăi Ashland, primele cuvinte din ultimul sfert de oră.

— *Domnule* Grimsby. Desigur. Ha, ha! *Să fiu al naibii,* ziceam. Când, desigur, *dumneata* era *să dai de naiba* pe podea…

— Frederick, pentru numele lui Dumnezeu. N-ai alt subiect de conversaţie în seara asta?

— Tată, trebuie să recunoşti, de ani întregi nu s-a mai întâmplat ceva atât de interesant la Ashland Abbey. Aceeaşi existenţă liniştită şi banală. Freddie îşi luă paharul, mai descoperi o picătură sau două nebăute şi îl înclină aproape pe verticală spre gură. Desigur, se zice că asemenea nenorociri se întâmplă doar când sunt trei laolaltă. Imaginează-ţi numai ce distracţie ne aşteaptă!

Lionel şi unul dintre lachei strângeau mâncarea de pe masă. Emilie rămase nemişcată, în timp ce i se luă farfuria, cu mişcări iscusite.

— Din moment ce nu *s-a întâmplat* nicio nenorocire, Lord Silverton, graţie intervenţiei rapide a tatălui tău, cred că putem să dormim fără probleme.

Emilie nu se uită la Ashland când vorbi. Fusese incapabilă să îl privească în ultimele douăzeci şi patru de ore. De fiecare dată când privirea i se aţintise asupra lui – în ziua aceea, pe coridoare şi în sala de clasă, şi cu o zi înainte, când el se oprise în bibliotecă pentru câteva minute de conversaţie politicoasă –, îşi amintise de mângâierea iute a încheieturilor lui pe sânii ei, de răsuflarea lui caldă pe ceafă, de buzele lui pe pielea delicată a mâinii.

Îşi amintise cum rămăsese în cămaşă, aproape goală în faţa lui, şi cum citise cuvintele înflăcărate ale domnişoarei Brontë, cu cea mai blândă voce a ei, în speranţa că Ashland nu avea să recunoască timbrul celui care era tutorele cu mustaţă al fiului său. Cum el rămăsese

aşezat, tăcut şi nevăzut, în fotoliul din spatele ei; cum fusese totuşi capabilă să îi simtă prezenţa, felul în care reuşise să îi simtă fiecare răsuflare uşoară, fiecare dezmierdare a privirii lui pe trupul ei. Cum o furnicase pielea, cum i se întăriseră sânii, cum locul ascuns între picioarele ei se umezise şi începuse să o doară.

Cum să mai întâlnească privirea aceea glacială după cele întâmplate?

Cu o noapte în urmă, când auzise unde paşii lui oprindu-se în afara bibliotecii, se învinuise. N-ar fi trebuit în veci să zăbovească pe unde putea să se găsească şi Ashland. Când el intrase şi o salutase ciudat de vesel, ea mormăise un răspuns şi se ridicase.

— Nu e nevoie să plecaţi din cauza mea, domnule Grimsby, îi spusese el şi, dintr-odată, ea se înroşise, iar sângele i se învolburase instinctiv prin vene când îşi amintise cuvintele lui intime de la hotel, răguşeala atractivă din voce când îi rostise numele.

Emilie.

Ea îi spusese că oricum era pe cale să urce, căci îşi terminase treaba. Plecase în grabă, evitând trupul lui masiv, de parcă Ashland avea vreo boală primejdioasă: febră tifoidă sau difterie, vreo gripă a simţurilor.

Doamne, ce se întâmpla dacă el o recunoştea? Părul, chipul sau mâinile?

Pentru început, ce căutase ea în camera aceea de hotel?

Era nebună. Îndrăgostită la nebunie, obsedată până la nebunie de persoana lui.

Nebună.

N-ar fi trebuit să ia cina cu ei în seara asta. Trebuia să le fi spus că nu se simţea bine după cădere şi să-şi fi luat tava cu mâncare în cameră. Dar nu reuşise să se abţină, nu-i aşa? Oricât de mult se temea de apropierea de ducele de Ashland, tânjea după ea.

— Domnule Grimsby, spuse ducele şi, dintr-odată, îi simţi din nou braţele petrecute în jurul ei, simţi cum Emilie şi Ashland se prăbuşesc împreună pe podeaua de marmură.

Un fel de metaforă, dacă exista vreuna. Domnule Grimsby, mă auziţi?

Emilie ridică brusc capul.

— Da, Excelenţă! Îmi cer iertare! Eram cu capul în nori.

— Foarte tipic pentru Yorkshire, spus Freddie.

— Voiam doar să ştiu dacă aveţi un Crăciun fericit. În pofida pericolului de moarte, desigur.

Doamne, Dumnezeule, întrezărise o *licărire de umor* în ochiul albastru?

Ea îşi împinse ochelarii pe nas.

— Da, domnule. Dar aş sugera ca ducatul să investească într-o scară ceva mai solidă pentru la anul.

— Desigur, voi lua serios în consideraţie sugestia dumitale. Ducele părea gata să zâmbească, însă doar sorbi din vin. Cred că trebuie să fie cumplit să petreceţi Crăciunul fără cei dragi, într-un colţ atât de izolat şi, mai degrabă, neplăcut al Angliei.

— Ba chiar deloc, domnule. Mă simt exact ca acasă aici.

Emilie ştia că Ashland o studia atent. Încercă să-şi împiedice sângele să îi urce din nou în obraji. Lacheii reveniră cu felul următor: desertul, observă ea uşurată. O tradiţională budincă de prune, cu totul înăbuşită într-un sos de coniac. Îi reaminti, cu o durere neaşteptată în piept, de Crăciunurile din copilărie, înainte de moartea mamei. Mama nu renunţase niciodată la ritualurile ei englezeşti.

— Mă bucur să aud asta, domnule Grimsby, spuse Ashland în cele din urmă.

— Chiar aşa, zise Freddie. Simt că parcă ai devenit parte din familie. E minunat să te avem cu noi astă-seară, luminând întunericul din sufrageria noastră singuratică. Înşfăcă o bucată mare de budincă, dădu ochii peste cap şi mestecă gânditor. Vreau să vă spun, zise el şi înghiţi, că tocmai am avut o idee genială.

— Sper că are ceva de-a face cu iambii de la greacă, spuse Emilie. Rezistă impulsului de a se uita la ceasul de pe poliţă, ca să numere minutele care mai rămâneau până

urma să scape de privirea necruţătoare a ducelui de Ashland. Cu cât se termina mai devreme cina, cu atât mai bine. Apoi putea să revină la rutina cu care se obişnuise, primind tăvile cu mâncare în cameră sau luând ocazional masa cu servitorii, ca să nu le pară prea înfumurată. Avea să se afle în siguranţă. Departe de prezenţa ducelui, putea să reflecteze la o modalitate prin care să renunţe la dragostea ei nebună şi periculoasă. La dorinţa atât de intensă, care devenise o durere fizică în pieptul ei.

— Ha, ha! Iambii de la greacă în Ajunul Crăciunului. Ce tip optimist eşti, domnule Grimsby. Freddie îşi plimbă lacom linguriţa prin sosul de coniac. Nu, nu. Ideea e următoarea: cred c-ar trebui să ni te alături în salon astă-seară la deschiderea tradiţionalelor cadouri de Crăciun, pentru toast şi alte asemenea fleacuri. La urma urmei, eşti ca un membru al familiei acum, de când tata a făcut aşa încât să nu-ţi împrăştii creierii pe marmura din sala de bal. S-a creat un fel de intimitate între noi toţi. Ce zici, tată?

Furculiţa lui Emilie, în drum spre gură cu încărcătura preţioasă de budincă, se opri la jumătate. Ea aruncă o privire panicată spre chipul lui Ashland. Ducele îşi mânca budinca. El termină, înghiţi şi se şterse la gură.

„Va spune nu”. Emilie îşi puse furculiţa în mişcare. Ca prin minune, budinca se topi în gura ei.

„Trebuie să spună nu. E imposibil. E nepotrivit. E…”

Primejdios.

Ashland părea să nu-şi dea seama că era pe cale să dea un verdict de o importanţă capitală. Faţa lui nu trăda nicio emoţie. Cu mişcări abile ale mâinii stângi, îşi împături şervetul imaculat lângă farfurie.

Emilie ardea, dar mâinile îi erau reci ca gheaţa. „Spune nu”, îl rugă ea în gând.

Ashland se uită la fiul său, şi un zâmbet – un *zâmbet!* — îi arcui buzele ferme. Aceleaşi buze care se apăsaseră pe încheietura mâinii ei, se gândi Emilie. Aceleaşi buze care plutiseră deasupra părului ei în tăcerea vibrantă din încăperea de la hotel.

Ducele îşi puse mâna pe braţul scaunului, parcă

pregătit să se ridice.

— Cred că e o idee bună, Frederick, spuse el. Aşa, domnul Grimsby va ridica nivelul conversaţiei, cu iambii lui din greacă. Se întoarse spre Emilie cu chipul lui de pirat, reuşind să pară deopotrivă încrezător şi necivilizat, cu masca lui din piele neagră care strălucea sub părul argintiu. Ce spuneţi, domnule Grimsby? Eu şi Freddie facem o pereche sumbră, dar e mai bine decât să aşteptaţi a doua zi de Crăciun, nu-i aşa?

— Eu… Pentru o clipă, Emilie se întoarse neajutorată. Bineînţeles, avea cadouri pentru ei, alese din magazinele din Ashland Spa cu o săptămână în urmă. O carte pentru Freddie, un stilou pentru Ashland. Domnişoara Dingleby le oferise întotdeauna cadouri de Crăciun copiilor de care se îngrijea şi părinţilor lor, aşa că Emilie cumpărase micile atenţii pentru orice eventualitate.

— O, hai, domnule Grimsby, spuse Freddie. Am aranjat la loc bradul. În plus, cred că biata Lucy te pândeşte afară, cu vâscul în mână, chiar în clipa asta. Îţi e mult mai bine cu noi. Când sunt mulţi, puterea creşte şi tot aşa.

Emilie se uită îngrozită la uşa impunătoare din sufragerie.

Ridică paharul de vin şi, cu un gest nesăbuit, sorbi dintr-o înghiţitură restul rămas.

— Da, desigur, spuse ea. Aş fi încântat!

Capitolul 10

Era abia patru, într-o după-amiază de marţi, când ducele de Ashland urcă pe cal şi îi făcu un semn rândaşului, dar păruse cea mai lungă zi din viaţa lui.

De fapt, toată săptămâna trecuse de parcă târâse după ea o încărcătură de bolovani de Yorkshire.

Trecuse abia o săptămână de când stătuse la fereastra din camera de la hotel şi urmărise trăsura care o purtase departe pe Emily. Doar o săptămână de când

scosese mănuşa lui Emily şi îşi apăsase buzele impulsive pentru a-i simţi pulsul. Doar o săptămână de când se aşezase ruşinat şi nefericit ca să mâzgălească la repezeală biletul acela, prin care o implorase să se întâlnească din nou cu el. Să îl lase să se cufunde din nou în lumina ei, să îi simtă căldura inocentă, seninătatea subtilă, strălucind ca o făclie plină de făgăduinţe.

Calul său se puse în mişcare, într-un trap voluntar, şi aerul îngheţat îi şfichiuia obrajii. Abia dacă observase. Disconfortul fizic era un simplu fapt, o parte din viaţa lui; învăţase de mult să îl accepte. Să îl întâmpine ca pe o greutate ce trebuia depăşită.

Ajunse la capătul drumului lung de la Ashland Abbey şi coti spre cărare. Vântul se opri, parcă îngheţat de năvala neaşteptată a iernii; cerul de deasupra, nefiresc de limpede şi de albastru în ziua aceea, îşi pierdea deja culoarea, în aşteptarea apusului. La vederea soarelui alb care stătea să apună, sângele i se învolbură în vene.

Venea seara timpurie de iarnă.

Avea să vină şi Emily?

Era nebun. Petrecuse cu ea doar câteva ore. Nu ştia nimic despre gândurile ei, despre familia, copilăria, pasiunile şi dezamăgirile ei. Nu ştia decât că le voia pe toate. Le dorea, *o* dorea, cu atâta înverşunare, că reuşea cu greu să se mai gândească la altceva. Trecuse de săptămâna de Crăciun ca prin vis.

Ce se făcea dacă Emily nu ajungea odată cu apusul soarelui din seara aceea?

Călcâiele sale strunină calul la galop. Nu avea să se gândească la aşa ceva. Nici măcar nu voia să ia în calcul o idee precum aceea.

Desigur, era mult mai bine dacă Emily nu venea în seara aceea. Ashland era conştient. Orice plăcere găsea alături de Emily, ea urma să fie o pedeapsă teribilă pentru onoarea şi simţul datoriei lui, pentru principiile pe care îşi construise viaţa în cei doisprezece ani de când Isabelle plecase.

Înghesuit printre dealuri, hotelul Ashland Spa se

întrezărea în depărtările dinaintea lui. Trenul de la York avea să sosească în gară peste patruzeci şi două de minute.

Era nebun.

*

Dintr-o clipă în alta, Emilie urma să ridice ceasul de pe poliţă şi să îl trântească pe podea.

Sigur, era un gest nedemn. Domnişoara Dingleby şi-ar fi încruntat fruntea în semn de dezaprobare. Pe de altă parte, sigur domnişoara Dingleby nu se confruntase niciodată cu un ceas care răsuna atât de tare şi de tiranic, cu un ticăit scârţâit atât de sâcâitor, cu bătăi la fiecare sfert de oră atât de necruţător de vioaie, cu un mecanism vrednic de cel mai tragic sfârşit.

Tic… tac… Marţi… Marţi… Marţi…

— Opreşte-te! îi spuse ceasului. Se uită la mâna dreaptă, care strângea stiloul cu putere, gata să spargă emailul. Un stilou elegant, cu o culoare şi un model identice stiloului pe care Emilie i-l oferise de Crăciun ducelui de Ashland. „Ca să vezi, ca să vezi”, spusese el, când ridicase stiloul din cutie, zâmbind, „ce instrument minunat, nici eu nu puteam să aleg unul mai frumos”, iar când Emilie deschisese cutia de la duce, descoperise un exemplar identic înăuntru.

Toată lumea răsese de coincidenţă – până şi ducele, al cărui râs fusese autentic, plăcut şi superb pe alocuri.

Desigur. Era fascinată până şi de râsul lui.

Iar stiloul scria frumos, bineînţeles. În clipa aceea, Emilie compunea o scrisoare pentru domnişoara Dingleby şi se chinuia să o facă să sune cât mai inofensiv: „Vă mulţumesc pentru minunata întâlnire de marţea trecută; cu toate astea, consider că locaţia este nepotrivită pentru asemenea ocazii viitoare…”

Se poticni acolo, nesigură de ce trebuia să scrie. Evident că nu putea să spună „deoarece personalul hotelului crede că sunt târfa proprietarului” sau „pentru că

m-am întâlnit cu angajatorul meu într-una dintre camerele hotelului”.

Ceasul continua să zgârie trecerea timpului. „Este… marţi… ce… ai… să… faci… Marţi… Marţi… Marţi…”

Emilie lăsă stiloul şi se duse la fereastră. În ziua aceea, cumplita umezeală nesfârşită din Yorkshire fusese risipită de un val de aer curat şi rece venit dinspre nord-est. Fiecare detaliu al peisajului i se dezvăluia cu o claritate aproape dureroasă. În depărtare, vedea câteva acoperişuri din Ashland Spa, strânse deasupra mlaştinilor ca un pumn de pietricele. Zărea şi învălmăşeala de ardezie cenuşie de la Anvil, dacă nu se înşela.

Bineînţeles că nu avea să se ducă.

Nu putea să revină binevoitoare spre intrarea din spate a hotelului şi să se lase condusă spre camera aceea liniştită. Nu putea să *aleagă* să continue chestia asta… Ce era? O legătură? Nu putea să hrănească dragostea nebună şi scandaloasă din inima ei. Dacă nu o alimenta, avea să piară.

Emilie se întoarse de la fereastră, dar, înainte să o facă, privirea îi fu atrasă de o mişcare.

Încercă să reziste. Îşi strânse pumnul ca să reziste.

„Tu eşti nevasta lui Lot, Emilie. Nu întoarce privirea”.

Întoarse privirea.

Un bărbat mergea călare pe drumul de la Ashland Abbey. Un bărbat masiv, cu spatele drept, îmbrăcat cu o haină întunecată şi cu o pălărie, pe un armăsar mare, pursânge, cu un pas nerăbdător. Bărbatul se uita drept înainte, dar corpul lui era uşor aplecat în faţă, cuprins parcă de o vigoare latentă, aşteptând înflăcărat să parcurgă drumul ce se întindea înaintea lui. Îşi ghida calul cu hamurile din mâna stângă; capătul braţului drept era rezemat pe coapsa musculoasă.

Emilie fu cuprinsă de ameţeală. Uitase să respire.

Trase adânc şi conştient o gură de aer şi privi cum ducele se îndepărta de drum, dispărând pentru un moment în spatele stâlpilor de la poartă, apoi reapărând în trap sprinten, în vreme ce trupul lui suplu se mişca într-un acord

perfect cu animalul de sub el.

Emilie se întoarse de la fereastră şi strânse pervazul din spatele ei cu ambele mâini. Se topea pe dinăuntru; corpul mai era ţinut laolaltă doar de bătaia furtunoasă a inimii ei.

Nu putea. Nu trebuia.

Era o nebunie chiar şi numai să se gândească la aşa ceva.

*

— Gata, sunteţi legată la ochi, doamnă, spuse doamna Scruton şi o atinse uşor pe ceafă. N-am strâns prea tare, nu?

— Nu, chiar deloc, şopti Emilie.

Întunericul adânc şi neaşteptat îi făcu mintea uşoară, îi învolbură sângele.

— Domnul e deja acolo, doamnă. Vă aşteaptă de o oră. Vocea menajerei păstra o urmă de reproş.

— Îmi pare rău. Am avut… am avut un comision de făcut.

— Un *comision*? O pauză încărcată de neîncredere. Ei bine, nu contează. O să fie bucuros să vă vadă, în sfârşit.

Mâinile doamnei Scruton o cuprinseră de umeri, aproape matern, şi o făcură să cotească acolo unde îşi amintea Emilie.

— S-a agitat ca un şcolar. A sunat la fiecare câteva minute. Binecuvântat fie Domnul că aţi apărut în cele din urmă!

Emilie auzi o bătaie în uşă, un păcănit de clanţă, un scârţâit. Un suflu de vânt îi mângâie chipul.

— Domnule Brown! A sosit.

Emilie înaintă, împinsă de doamna Scruton, şi, dintr-odată, o mână se prinse de braţ şi o trase înăuntru.

— Vă mulţumesc, doamnă Scruton. Asta e tot.

— Sunaţi dacă aveţi nevoie de ceva, spuse doamna Scruton, şi uşa se închise cu un ţăcănit.

Emilie rămase neclintită. Ashland se afla în faţa ei şi o

ţinea de mână; putea să simtă cum imensitatea lui caldă rămase fără suflare, la doar câţiva centimetri depărtare. La ce se gândea? Ce expresie purta pe chipul lui pe jumătate civilizat?

— Emily! El îi ridică mâna şi duse degetele ei înmănuşate la buze. Vocea lui era încă şoptită, parcă ţinută sub cel mai strict control. Bine ai venit! Îţi mulţumesc că ai venit în seara asta. Sper că nu ţi-a fost incomod.

— Deloc.

— E o noapte rece. Sper că nu ţi-e frig. El o trase înainte, ţinând-o de mână, de parcă o antrena într-un dans. Pot să-ţi iau haina? Am făcut focul.

— Da, mulţumesc.

Dădu drumul mâinii ei şi trecu spre umăr. Îi scoase mâneca, apoi pe cealaltă. Emilie îşi duse mâinile la fularul ei de lână, dar degetele lui Ashland le dădură la o parte.

— Lasă-mă pe mine, spuse el.

Emilie rămase nemişcată, în timp ce ducele îi scoase fularul, îi îndepărtă acul de la pălărie şi, mai apoi, pălăria, cu o asemenea grijă delicată de ziceai că era slujitoarea unei doamne. Îi aranjă eşarfa la ochi.

— E bine? întrebă el, şi, de data asta, vocea îi păru un pic mai dură, mai puţin controlată.

— Da.

— Pot să-ţi scot mănuşile?

Întrebarea sună extraordinar de intim. Ea întinse mâinile.

— Da.

El desfăcu încet năsturaşii. Emilie îşi imagina cât de greu trebuia să fie să o facă doar cu mâna stângă; îşi imagină degetele abile chinuindu-se să strecoare fiecare bucăţică de sidef prin gaura ei minusculă. Un tremur se simţi între mâinile lor împreunate. Tremurau muşchii ei sau ai lui?

Fu descheiat şi ultimul nasture; pielea de ied alunecă parcă la nesfârşit de pe degetele ei. El trecu la cealaltă, cu aceeaşi grijă chinuitoare, în vreme ce pulsul lui Emilie se zbătu nebuneşte, asemenea ceasului din camera ei, doar

că mai iute, mai insistent. Răsuflarea lui Ashland umplea aerul dintre ei, cu un parfum dulce şi uşor picant, de parcă băuse ceai. În lipsa văzului, fiecare simţ căpătă o claritate nefirească. Fineţea hainei lui, delicateţea curată a săpunului de ras, apăsarea degetelor lui pe mănuşa ei, căldura corpului lui, asprimea uşoară a răsuflării lui: fiecare dintre senzaţiile acelea o izbi cu o claritate şi o exactitate aproape vizuale.

Mănuşa cedă. Ashland îi întoarse mâna şi îi sărută încheietura, aşa cum făcuse cu o săptămână în urmă; îi luă cealaltă încheietură şi îşi apăsă buzele pe pielea delicată.

— Nu te dai cu parfum.

— Nu. Nu mi-a plăcut niciodată.

— Vino lângă foc să te încălzeşti! Am cerut să ni se aducă şi ceai. O trase uşor şi o îndrumă spre divan. Cum bei ceaiul? întrebă el politicos, ca o gazdă în salonul de zi.

Emilie se simţea ca într-un vis. Ducele de Ashland tocmai o întrebase cum îşi bea ea ceaiul?

— Cu lapte şi doar un pic de zahăr, spuse ea.

O uşoară ezitare.

— Ah.

Sunetul lichidului, clinchetul porţelanului. Cât de ciudat trebuia să fie pentru el. Nu păruse niciodată afectat de mâna lipsă; îşi îndeplinea toate sarcinile în modul cel mai firesc, fără niciun rabat pentru infirmitatea lui. Şi totuşi, cum turnai ceaiul şi amestecai laptele? Cum te descurcai cu nasturii, caii, bărbieritul şi scrisul? Fiecare acţiune simplă, fiecare activitate minoră solicita, probabil, maximă concentrare.

— Gata, spuse el.

Emilie întinse mâinile, iar el îi aşeză cu grijă cana şi farfurioara în palmă.

— Mulţumesc.

— Ai grijă, draga mea! Este încă fierbinte.

Ceaiul era fierbinte, un amestec puternic, aşa cum îi plăcea ei. Nici nu-şi dăduse seama că avea atâta nevoie de o minunată cană de ceai. Se simţi deodată întremată, liniştită în faţa oricărei provocări, chiar şi a aceleia de a se

afla pe un divan moale în întuneric.

„Vă aşteaptă de o oră. S-a agitat ca un şcolar”.

Era posibil oare? Avea ea vreo putere asupra falnicului duce de Ashland?

El se îndepărtă, se aşeză prin apropiere, probabil pe fotoliu. Nu pe cel în care stătuse cu o săptămână în urmă: cel de lângă divan, plasat convenabil în faţa focului şuierător. Emilie îşi întinse uşor picioarele. Din direcţia ducelui se auzi alt clinchet de porţelan. Cana lui de ceai, presupuse Emilie.

— Beţi ceai? întrebă ea. Nu cafea?

— Da. Porţelanul răsună din nou. De unde ştii că beau cafea?

Degetele lui Emilie încremeniră pe cana ei.

— Nu ştiu. Presupun doar că păreţi genul care bea cafea.

— Ce intuiţie! Ai dreptate; beau cafea. Alt moment de tăcere. Pot să-ţi ofer prăjitură? Sandvişuri?

— Nu, mulţumesc. Poate mai târziu.

Cuvintele „mai târziu” răsunară domol prin încăpere.

— Pot să-ţi pun o întrebare deplasată, doamnă? întrebă el.

— Presupun că depinde de întrebare.

— Emily este numele tău adevărat?

Emilie sorbi din ceai şi îl aşeză la loc pe farfurioară.

— Da.

— Îmi permiţi să-ţi ştiu numele de familie?

— Mă tem că nu. Dar dumneata, domnule? Anthony Brown e numele tău adevărat?

El se foi în fotoliul său.

— Anthony este numele de botez. Brown nu este.

— Atunci înseamnă că suntem chit la eschive.

— Nu, Emily. Nu suntem chit. Clinchetul mai apăsat al farfurioarei întâlni lemnul. Eu mă aflu la mila ta.

— Nu e adevărat.

— Te asigur că e. Aş face orice pentru tine.

Emilie puse ceaşca pe farfurioară. Scoase un zornăit apăsat, iar ea sprijini iute porţelanul în poală.

— Nu mi-ai spune numele adevărat, domnule. Nu m-ai lăsa să-mi scot eşarfa de la ochi.

El şovăi.

— Orice altceva.

— Orice altceva nu înseamnă nimic. *Asta* e ce contează: dumneata însuţi. Nu mi te dai.

Emilie nu reuşi să îşi înăbuşe cuvintele necugetate. La ce îi era mintea? Nu putea să dea jos eşarfa de la ochi. El ar fi recunoscut-o. Masca era de mii de ori mai importantă pentru ea decât pentru Ashland.

— Emily, nu pot. El se ridică de pe fotoliu şi se plimbă prin faţa ei. N-ai rămâne dacă ţi-aş dezvălui lucrurile astea. Nu te-ai mai întoarce niciodată.

— Ar fi aşa grav? Ai putea să chemi pur şi simplu altă doamnă.

— Nu mai pot.

El îşi rosti cuvintele în şoaptă; dacă nu era eşarfa de la ochi, care să îi intensifice simţurile, poate că nu le-ar fi auzit. Ea vorbi cu blândeţe:

— De ce o eşarfă legată la ochi, atunci? Ce ascunzi?

El nu răspunse imediat. Oare ce făcea? Poate îşi sprijinea de poliţă picioarele lungi, aşezate unul peste celălalt? O privea cum stătea pe divan, legată la ochi şi lipsită de apărare?

— Am fost rănit, cu mulţi ani în urmă, spuse el în cele din urmă. Înfăţişarea mea este tulburătoare.

— Cum ai fost rănit?

— Am fost în străinătate. Am fost… Am fost soldat în India. Ei bine, în Afganistan, de fapt. Ne duseserăm la graniţă ca să…

Nu îşi încheie fraza. Emilie bău din ceai.

— Ca să ce? A fost o luptă?

— A fost o luptă, zise el încet, dar eu n-am fost acolo. Eram plecat… într-un fel de recunoaştere. Am fost prins.

Cana lui Emilie era goală. Ea se întinse să aşeze farfurioara pe masă, despre care presupunea că se afla în faţa ei.

— Stai, lasă-mă pe mine, spuse Ashland şi, într-o

clipită, apăru lângă ea, luându-i porţelanul dintre degete, şi pielea lui o mângâie delicat, în trecere, pe a ei.

Prins. Emilie presupusese întotdeauna că rănile îi fuseseră provocate în vreun fel de luptă: un obuz, poate, un foc de puşcă, o explozie care îi distrusese cumva şi chipul, şi mâna.

— Cei care te-au prins te-au rănit? întrebă ea.

— Da. Voiau informaţii, iar eu n-aveam de gând să le ofer. Hai, trebuie să guşti din prăjitură! Eşti cam palidă.

— Nu, nu mi-e foame. Eu…

— Tu ce, Emily? Ce te aduce aici la mine, dintre toate locurile de pe pământ? Ce rele ţi s-au făcut?

Se auzi din nou zăngănit de porţelan; evident, nu credea că nu voia prăjitură.

— De ce crezi că mi s-a făcut vreun rău?

— Din ce alt motiv o femeie frumoasă, o doamnă, cu demnitate şi virtute, s-ar vedea nevoită să se întâlnească cu unul ca mine, într-un hotel izolat, în cel mai sumbru loc din Yorkshire? Apăsă o farfurie în mâinile ei. Prăjitura.

— Mulţumesc. Nu avea furculiţă. Rupse un colţ cu degetele şi îl mâncă. O, e minunată. Portocale?

— Da. Specialitatea casei.

Mai luă o înghiţitură şi îşi drese glasul înainte să vorbească:

— Ca să răspund la întrebarea ta, mă află aici pentru c-am fost despărţită de familia mea, din cauza unei… nenorociri. Tata a fost ucis, iar eu şi surorile mele – dezvăluia prea mult, o ştia, dar trebuia să spună *ceva,* trebuia să îi mărturisească un colţişor de adevăr despre ea – eu şi surorile mele am fost trimise să trăim la nişte prieteni de familie.

— Îmi pare foarte rău. În condiţii modeste, bănuiesc?

— Da. Emilie se gândi la camera ei, de la etajul al treilea de la Ashland Abbey. Destul de modeste.

— Dar ai fost educată ca o doamnă din înalta societate.

— Da. Am avut noroc să primesc o educaţie excelentă. Aveam planuri…

Ea se opri.

— Planuri? Ce fel de planuri?

— Sigur nu sunt prea interesante pentru dumneata.

— Dimpotrivă. Sunt teribil de interesat. Bănuiesc că planurile tale nu sunt obişnuite pentru o tânără bine-crescută.

— Nu. Eu… Emilie se opri din nou. Ai să râzi.

— N-o să râd, pe onoarea mea. Spune-mi!

N-ar fi trebuit să vorbească. Şi totuşi, tentaţia era de nesuportat: cu Ashland lângă ea, nevăzut şi uriaş, cu vocea lui convingătoare şi înţelegătoare. Voia să îi mărturisească totul. Voia să deschidă pentru el fiecare locaş din sufletul ei. Se auzi vorbind la repezeală:

— Trebuie să înţelegi, am crescut într-un mediu strict. Se aştepta ca… Vreau să spun că viaţa mea a fost foarte bine organizată. Viitorul era deja stabilit pentru mine, persoana mea era pur şi simplu un obiect care urma să fie cedat după dorinţă. Şi am urât asta. La exterior, m-am comportat perfect, dar pe dinăuntru eram furioasă. Am avut… Eram deşteaptă şi talentată şi voiam – *aveam nevoie* – să mă manifest.

— Da, spuse el. Da.

Inima îi crescu în piept la auzul unicului cuvânt rostit uşor. Ea se aplecă înainte şi continuă:

— Când eram mai tânără, am vrut să mă deghizez în băiat şi să mă duc la universitate. A fost imposibil, desigur. Apoi am vrut să fiu precum guvernanta mea – o femeie extraordinară, am admirat-o din toată inima. Am vrut să fiu ca ea, să fug şi să caut, sub alt nume, posturi de guvernantă. Aş fi putut să studiez tot ce-mi plăcea şi să fiu independentă. Aş fi putut să iau propriile decizii. Aş fi putut să fiu liberă. Aş fi putut să fiu eu însămi.

Vocea ei slăbi, încărcată de dorinţă.

— Şi ce s-a întâmplat?

— I-am spus guvernantei mele. Ea a râs şi mi-a zis să mă gândesc de două ori înainte.

Ashland nu râse, nu o luă peste picior.

— Mi s-a spus că este o viaţă foarte grea. Şi că eşti la

mila angajatorilor tăi.

— Da, îmi dau seama de asta acum.

Ea îşi plimbă uşor degetele pe marginea delicată a farfuriei.

— Şi apoi? Bineînţeles că n-ai renunţat.

— M-am gândit... ei bine, m-am gândit să fac ceva chiar mai curajos. Urma să-mi păstrez numele. Să-mi fac pur şi simplu bagajul, să mă mut la oraş şi să trăiesc ca o femeie independentă, să studiez ce-mi plăcea şi să mă întâlnesc cu cine pofteam. La urma urmei, sunt oarecum trecută de prima tinereţe.

— Nici chiar aşa trecută.

Vocea lui era abia şoptită.

— M-am gândit că puteam, poate, să organizez un salon literar în serile de miercuri sau să creez un ziar literar. Dacă înalta societate mă ocolea, urma pur şi simplu să-mi continui planurile cu oamenii de rând.

— Ceea ce, la urma urmei, este fără doar şi poate mai interesant, spuse ducele de Ashland.

— Aşa că mi-am pus deoparte alocaţia, am vândut câteva fleacuri, am trimis câteva scrisori discrete. Nu i-am povestit decât guvernantei mele.

— Şi apoi?

Pierdută, Emilie privi în gol întunericul din faţa ei.

— Apoi, tata a murit.

— Îmi pare foarte rău!

— Şi acum am libertate, măcar într-o anumită măsură, şi-mi dau seama că... N-am cu cine să vorbesc cu adevărat, şi... de fapt, faptul că am venit aici săptămâna trecută a fost mai degrabă un accident...

— Pentru care sunt recunoscător.

— Eşti?

Ea ridică privirea, în direcţia vocii lui. Aparent, Ashland îşi reluase locul.

— Nu m-am gândit la nimic altceva săptămâna asta.

Emilie apucă marginile farfuriei.

— Hai, serios acum! După o întâlnire atât de scurtă? În... circumstanţe atât de nefireşti?

— *Emily*… El se opri deodată. Îl auzi foindu-se în fotoliu, ridicându-se din nou. Neliniştea lui clocotea în beznă din jurul ei. El îi vorbi cu o voce atât de scăzută, că aproape părea un mârâit. Emily, trebuie să ştii că eşti diferită. Cu totul şi evident diferită de orice altă femeie.

„Da”, se gândi ea cu amărăciune. „Am ştiut-o toată viaţa”.

— Bineînţeles că sunt diferită, spuse ea. Ce altă doamnă s-ar dezbrăca, fără şovăială, pentru un străin doar pentru banii lui? Ar sta aici şi l-ar lăsa să se uite la trupul ei dezgolit, pentru cincizeci de lire, plătite în bancnote noi şi veritabile emise de Banca Angliei?

Cărbunii sfârâiră şi se cufundară în tăcere. Ashland stătea undeva în stânga ei, fără să se mişte, fără să scoată vreun sunet. Nici măcar nu respira, ca ea să-l poată auzi. Emilie puse farfuria pe masă, cu prăjitura pe jumătate neterminată.

— În regulă, atunci. Se face târziu. Cred c-ar trebui să trecem la ale noastre.

*

Ashland alesese *Pamela,* din vreo dorinţă perversă de a se chinui sau poate din ironie, cine ştie?

Spre meritul ei, ea nu clipi când îşi scoase eşarfa şi văzu cartea care o aştepta pe masă.

— Să o iau de la început?

— Desigur.

Ea citea frumos, aşa cum făcuse cu o săptămână în urmă. Avea o voce expresivă şi interpreta însufleţită fiecare personaj, de parcă se simţea cu adevărat bine: „Nu e ciudat că iubirea se învecinează atât de mult cu ura? Dar iubirea asta desfrânată nu e aceeaşi cu adevărata iubire virtuoasă, să fie clar: aceasta şi ura trebuie să fie cât mai departe, ca lumina şi întunericul. Şi cum trebuie să fi sporit ura aceea dacă el a avut aşa un scop josnic după ce dorinţa lui desfrânată a fost satisfăcută”.

O îmbujorare se zări pe chipul ei, pe partea de obraz

pe care Ashland putea să o vadă. Se imagină cum se ridică din fotoliu şi se apleacă să sărute obrazul acela îmbujorat. În mintea lui, buzele lui începeau să exploreze rozaliul acela, năvala sângelui sub pielea ei. Cât de cald era, cât de delicat. Gâtul, umărul, pieptul pe jumătate ascuns de volumul din faţa ei: acum îi săruta fiecare părticică, fără să se grăbească, degusta catifelarea aceea care strălucea sub lampă. Îi scotea acele din păr şi îl lăsa să cadă, greu şi strălucitor, în mâna lui. Lua cartea dintre degetele ei şi trăgea încet de panglicile din dantelă ale cămăşii, până ce se ivea un sfârc roz, apoi îşi trecea alene limba peste vârful delicat.

Vocea lui Emilie se auzi tare, apoi încet în urechile lui.

„N-ai să-i faci niciun rău acestei nevinovate, spuse ea, pentru c-am să-mi dau viaţa ca s-o apăr. Nu sunt destule păcătoase pe lume pentru scopul dumitale josnic, chiar trebuie să ispiteşti aşa o fiinţă neprihănită?”

— Opreşte-te, spuse el.

Ea ridică speriată privirea.

— Sir?

— Pune-ţi eşarfa la ochi, te rog.

Vocea lui se auzi brusc.

Ea rămase cu degetele suspendate deasupra paginii, întorcându-şi cu grijă privirea.

— Nu ţi-am fost pe plac?

— Eşarfa la ochi, doamnă.

Emily oftă în linişte şi puse cartea pe masă. Îşi duse degetele lungi la eşarfă şi o aranjă deasupra ochilor.

Ashland răsuflă lung şi se ridică de pe scaun.

— Vei pierde trenul dacă nu pleci acum.

— E aşa târziu?

— Da. El se îndreptă spre divan şi îi găsi corsetul. Ea rămase aşezată pe fotoliu, cu chipul marcat de seriozitate întors spre el. Negrul profund al materialului legat la ochi făcea ca părul ei să pară de aur topit. Fiecare detaliu al corpului ei era perfect vizibil sub cămaşă, în lumina directă a lămpii.

„Un om care comite adulterul în inima sa...”

— Vino! O luă de mână şi o sili să se ridice. Corsetul tău.

Ea ridică braţele, iar el îi aranjă corsetul în jurul taliei şi îşi folosi ciotul ca să îl sprijine, în timp ce mâna stângă se chinuia să îl închidă. Ea nu dădu niciun semn că ar fi remarcat handicapul lui, că ar fi fost conştientă de mâna mutilată care atingea trupul ei tânăr şi desăvârşit.

Doamne sfinte, ea nu avea să afle niciodată.

— Nu porţi pantalonaşi, spuse el când îi legă panglicile de la jupoane.

— Nu mi-au plăcut niciodată, poate doar iarna.

— Acum e iarnă.

Ea nu răspunse. Ashland îi puse fusta şi corsajul, aceleaşi pe care le purtase cu o săptămână în urmă. Era săracă? Dar hainele erau de cea mai bună calitate, doar că uşor uzate.

— Trăsura te va duce la gară, zise el după ce prinse ultimul nasture, iar ea rămase cu un aer afectat înaintea lui, la fel de elegantă şi de rafinată ca o ducesă. Pot să fac ceva pentru tine? Mi-ai vorbit despre o situaţie strâmtorată. Ai nevoie de ceva?

— Nu, domnule, spuse ea.

— Ai să revii marţea viitoare?

— Dacă pot.

— Eşti distantă.

Ea râse.

— Nici dumneata nu eşti teribil de afectuos, *domnule Brown.*

— Iartă-mă! Mi se pare greu să… Nu sunt… Se uită la ceas. Vei pierde trenul. Permite-mi să-ţi aduc haina!

El sună după doamna Scruton, apoi îi puse lui Emilie fularul şi haina. Îi aşeză uşor pălăria pe cap şi îi prinse acul exact acolo unde îl găsise cu două ore înainte.

— Spune-mi ceva, domnule, zise Emilie. De ce faci asta? De ce plăteşti o femeie cu colosala sumă de cincizeci de lire doar ca să-ţi citească? Ai mai… Vrei vreodată să… Se opri şi îşi umezi buza de jos. Nu-ţi doreşti mai mult?

Ashland îi dădu lui Emilie mănuşile şi urmări cum

degetele ei lungi dispăreau, cu fiecare secundă, sub bucata de piele de ied.

— Vreau mai mult, Emily, spuse el. Sunt bărbat. Bineînţeles că vreau mai mult.

— Atunci, de ce nu iei ce vrei?

Ea se chinuia la ultimii nasturi; degetele înmănuşate nu prea se descurcau cu nasturii de la cealaltă mână. Ashland îi îndepărtă mâna şi încercă el. Pielea caldă de la încheietură se dezvălui ispititoare pe deasupra marginilor mănuşii, dar nu îndrăzni să o sărute de data asta. Nu putea să o sărute, fiindcă risca să îşi piardă controlul.

— Domnule Brown? insistă ea.

Ashland abia încheiase ultimul nasture, când doamna Scruton bătu la uşă.

— Pentru că n-am dreptul să iau, Emily. Sunt un bărbat însurat. Se îndreptă spre uşă şi o deschise. Gata! Dacă te grăbeşti, cred că mai prinzi trenul, doamnă.

După ce silueta uluită a lui Emilie se repezise dincolo de uşă, după ce trăsura părăsise porticul din spate şi dispăruse în întunericul nopţii, după ce şuieratul trenului răsunase în depărtare, ducele de Ashland cedă în cele din urmă. Intră în dormitor, scoase batista, îşi desfăcu pantalonii şi îşi găsi descătuşarea din câteva mişcări scurte.

Apoi îşi prinse mâna de stâlpul înalt din dreapta patului, şi umerii i se zdruncinară tare, în acord cu durerea lui.

Capitolul 11

Anvil
Trei săptămâni mai târziu

Emilie zări chipul familiar o secundă prea târziu.

— Vai, ce coincidenţă! Ce Dumnezeu, domnule Grimsby! Freddie ridică mâna şi o flutură în aer.

— Nu vii să joci o rundă, două?

Rucsacul atârna ca o greutate de plumb în spatele lui Emilie. Aruncă iute o privire prin crâşmă. Majoritatea capetelor erau încă plecate; halbele de bere se odihneau lângă posesorii lor. De la vreo sută de metri, ceasul din gară ticăia necruţător, secundă după secundă, iar trenul de patru şi treizeci şi opt de la York urma să sosească în gară, cu un şuierat puternic, şi un duce neliniştit avea să se plimbe nerăbdător pe covorul din camera lui de la hotel.

— Da, spuse ea. Adică, nu. Speram să… adică…

Freddie făcu ochii mari, încărcaţi de bănuieli.

— Ce-i asta, domnule Grimsby? Nu eşti aici din proprie iniţiativă, nu-i aşa?

Lui Emilie i se tăie răsuflarea.

— Am venit să te recuperez, Excelenţă. Ce credeai? Doar pentru că ţi-am dat drumul mai devreme nu înseamnă că trebuie să îţi strici mintea şi firea într-un fel atât de ruşinos.

Un cap din apropiere se ridică brusc şi un râs izbucni.

Freddie se ridică în grabă de pe scaun.

— Dumnezeule, domnule Grimsby. Nu e nevoie de asta, nu?

— Ba da. Sunt uluit, Excelenţă. Uluit până în adâncul sufletului. Te întorci la conac imediat…

— Cred, domnule Grimsby, că…

Freddie îşi împinse ochelarii în sus pe nas şi aruncă o privire plină de poftă spre berea şi spre cărţile de pe masa din spatele lui.

— Ia uitaţi-vă aici, băieţi, spuse piţigăiat unul dintre bărbaţi. Doica tânărului Freddie a bătut drumul până aici ca să-l ducă înapoi la lăpticul şi la mâncărica lui…

Un hohot de râs înghiţi restul cuvintelor lui. Freddie se înroşi cu totul.

— Vezi ce-ai făcut, Grimsby…

— *Domnule* Grimsby…

— Eşti un tiran, asta eşti. Un afurisit de tiran de zile mari şi, după ce ţi-am salvat creierii ca să nu se împrăştie pe podeaua din sala de bal…

— Acela a fost tatăl tău.

— La naiba cu tata!

Alt hohot de râs. Emilie îşi puse mâinile în şolduri şi susţinu privirea lungă cu care o fixa Freddie.

— Excelenţă, o să te întorci la Ashland Abbey chiar în clipa asta, spuse ea, cu o înverşunare liniştită. Te aştept mâine, la nouă dimineaţa fix, în sala de clasă, cu toate versurile la latină învăţate.

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Şi dacă nu?

Ea se aplecă în faţă.

— O să-l chem pe tatăl tău.

Freddie îşi înălţă privirea spre tavan şi scoase un râs puternic.

— O, asta-i bună! O să faci o plimbare până la hotel şi o să baţi tare la uşa lui?

— Nu fi obraznic!

— Nu sunt obraznic. E adevărul. E din nou acolo în seara asta, după cum ştim amândoi.

Vocea lui Freddie deveni un şuierat discret, dar cuvintele îi erau ascuţite.

— Nu te priveşte pe dumneata ce face Excelenţa Sa cu serile lui, declară Emilie şi ignoră durerea ascuţită din piept. Te vei duce spre uşa aceea, Lord Silverton, şi o să ceri să îţi fie adus calul!

Freddie făcu ochii mici. Emilie miji, la rândul ei, ochii.

— La naiba cu totul, Grimsby, spuse el îmbufnat. Se întoarse, îşi luă halba, o dădu pe gât şi defilă spre uşă cu paşi ce-i trădau enervarea. Vii, Grimsby? Îi aruncă peste umăr.

— Nu, eu nu, spuse Emilie. Am ceva de făcut.

— Al naibii de interesant! Freddie deschise uşa şi lăsă vântul rece de Yorkshire să năvălească peste aerul îmbâcsit din Anvil. Toată lumea se distrează, numai amărâtul de Freddie nu.

*

Paşii o urmăriseră pe Emilie pe aproape toată

lungimea peronului din staţia Lane.

Bineînţeles că nu era nimic. Ashland Spa nu era vreo metropolă, nu era nici măcar ce ar fi numit Emilie un oraş adevărat, dar avea câteva sute de locuitori sârguincioşi. Chiar dacă alesese străzile lăturalnice ca să-şi croiască drum spre hotelul Ashland Spa în serile de marţi – schimbându-şi uşor traseul în fiecare săptămână –, sigur vreunul dintre acei orăşeni mai avea, din când în când, treabă prin staţia Lane.

„Cea mai bună apărare a ta este raţiunea”, îi spusese domnişoara Dingleby. Ei bine, se părea că raţiunea ei se dusese deja pe apa sâmbetei. Ce altceva mai avea?

Emilie ridică privirea şi traversă strada. Paşii o urmară. Nu putea să fie Freddie, nu? Oare Freddie se întorsese şi privise cum Emilie urcase spre etajul al doilea de la Anvil? O văzuse ieşind şi strecurându-se pe scara din spate, la lăsarea înserării?

„Nu te pierde cu firea”, îi spusese domnişoara Dingleby. „Analizează situaţia!” Paşii târşâiră uşor pe pavelele din spatele ei. Erau prea uşoare pentru Freddie; atunci, era o femeie care purta pantofi în loc de botine. Mergea într-un ritm alert, acelaşi pe care îl aveau paşii lui Emilie; ştia sigur încotro se îndrepta. Nu era o persoană care să rătăcească fără scop. Nu era vreun pierde-vară care visa cu ochii deschişi.

„Concentrează-te asupra detaliilor. Astfel nu te vei panica, şi fiecare informaţie este suficient de importantă încât să poarte indicii care să te salveze”.

Ultimele rămăşiţe violacee ale soarelui aproape dispăruseră în spatele dealurilor lungi şi neregulate de la apus. În spaţiile dintre clădiri, Emilie mai reuşea să întrezărească peisajul întunecat, fără ţipenie de om. Alesese intenţionat acele străzi lăturalnice tocmai pentru că era puţin probabil să întâlnească pe cineva şi astfel nu risca să fie descoperită, dar acum umbrele pustii vibrau în ritmul măsurat al urmăritorului ei. Nemişcarea amurgului, care o umplea întotdeauna de o emoţie încântătoare, de nerăbdarea orelor ce aveau să urmeze, o apăsa acum cu o

presimţire grea.

Paşii femeii se auziră mai apăsat, poate la vreo cinci metri în urma lui Emilie.

O rafală de vânt se năpusti printre clădiri şi o izbi pe Emilie din lateral. Îşi ţinu pălăria cu o mână şi coti la Shoe Lane.

Vântul îngheţat îi vui în urechi de-a lungul întregii străzi. Nu mai reuşea să audă paşii acum; nu mai reuşea să audă decât vocea sălbatică a Yorkshire-ului, care îi îngheţa cei câţiva centimetri de piele expusă. Ea grăbi pasul.

În hotel avea să fie cald. Ashland ajunsese cu o oră înainte (de la fereastra bibliotecii, îl urmărise plecând de la moşie, cu spatele drept şi cu picioarele lui puternice strânse pe trupul calului) şi se îngrijise ca focul să fie înteţit şi ceaiul să fie gata. Avea să o conducă spre cel mai apropiat fotoliu de lângă foc şi să îi spună să se încălzească, fără să afle vreodată că trupul ei se încălzea numaidecât atunci când îl simţea pe el aproape. Că trupul lui falnic, aplecat deasupra ei, cu oasele lungi şi puternice, cu muşchii grei, îi înflăcăra trupul peste măsură.

O căruţă trecu pe lângă ea, cu roţile huruind zgomotos, şi îşi văzu de drum spre strada principală. Emilie se sili să menţină un ritm alert de plimbare, deşi îşi dorea din inimă să alerge.

Ce spusese biletul pe care îl primea în fiecare săptămână de la domnişoara Dingleby? „Totul este bine” sau ceva de genul, apoi câteva rânduri impersonale despre surorile ei şi, la sfârşit: „Am auzit că s-au făcut cercetări prin împrejurimi, deşi e tare greu să urmăreşti firul bârfelor. Aminteşte-ţi că un adevărat gentleman vorbeşte şi acţionează întotdeauna cu discreţie”.

Ce putea să însemne? „S-au făcut cercetări”. Domnişoara Dingleby şi jalnicele ei informări neutre, care nu spuneau nimic. Ce fel de cercetări? Cine le făcuse? Erau parte din ancheta de investigaţie a ducelui de Olympia sau le făcuse urmăritorul ei necunoscut?

Emilie se uită peste umăr, parcă pentru a vedea cât de circulată era strada. O femeie îmbrăcată în negru,

acoperită cu un voal gros, mergea în urma ei, poate la vreo nouă metri depărtare.

Fără îndoială, vreo văduvă care se întorcea acasă după o zi de muncă.

Emilie îşi văzu hotărâtă de drum. Era o prinţesă de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, făcută din material nemţesc dur, şi nu se lăsa intimidată de vreo văduvă sfioasă din Yorkshire care se ţinea după ea.

Se tot ţinea după ea.

Emilie îşi băgă mâna amorţită şi rece în buzunarul de la rochie, unde se afla un stilet subţire în teacă. Domnişoara Dingleby îi arătase cum să îl folosească („pielea este mult mai tare decât ai crede, draga mea, aşa că atacă cu putere gâtul”), iar ea exersase sârguincios mişcarea. Scoate din teacă, fă un salt înainte, atacă. Scoate din teacă, fă un salt înainte, atacă. Desigur, efectul de surpriză era cheia. Surpriza era mereu cheia, aşa spunea domnişoara Dingleby.

O lumină firavă începu să străpungă întunericul dinaintea ei. Emilie trase uşurată aer în piept. Hotelul, în sfârşit. Lămpile erau aprinse pe drum şi în dreptul porticului, desenând pete sinistre de un albăstriu diafan. Din spate, se auziră tropot brusc de copite şi huruit de roţi, urmate de avertizarea urlată a unui vizitiu. O clipă mai târziu, o trăsură trecu iute la trap şi acoperi paşii văduvei. Cu o legănare nerăbdătoare, trăsura înaintă pe drumul ce ducea la hotel.

Chiar înainte de drum se afla cărarea care ducea spre grădina din spate. Emilie coti brusc prin poarta din fier forjat, apoi coborî pe cărarea îngrijită, cu picioarele încordate în fusta grea de stofă.

Poteca nu era luminată, doar mărginită de copaci tineri. Emilie inspiră tăcerea îngheţată, mirosul zăpezii ce ameninţa să cadă. Ramurile străluceau uşor în lumina ce venea de la hotel, asemenea unor degete scheletice. Un râs ascuţit şi cântat veni dinspre porticul din faţă, întrerupt brusc de o uşă care se închise, apoi Emilie auzi tocurile ferme şi de neconfundat ale botinelor unei femei pe

pavelele din spatele ei.

Îşi văzu de drum, acum mai repede, cu mâna încleştată pe stiletul din buzunar. Dacă ar fi reuşit numai să ajungă la intrarea din spate…

Traversă grădină, o luă pe drum şi trecu prin curtea grajdului: nu avea nevoie decât de un minut sau două.

Grăbi puţin mai mult pasul. Pavelele erau inegale, lăsate într-o dezordine pitorească de grădinarii hotelului, iar tocul i se prinse într-o muchie neprevăzută. Se împletici, se echilibră la timp şi continuă.

O voce ascuţită o strigă din spate.

— Doamnă!

Emilie grăbi pasul, aproape alergând, apoi lumea din jurul ei începu să se clatine şi să se cufunde în întuneric, iar ea se prăbuşi la pământ cu un zgomot surd de oase ce pârâiră.

— Doamnă! Doamnă!

Emilie nu aşteptă. Se ridică, găsi stiletul din buzunar şi îl flutură înaintea ei.

— Vai, doamnă!

Vocea era ascuţită şi surprinsă. Femeia se afla la câţiva paşi distanţă, cu voalul dat pe spate, cu faţa cufundată în umbră. Întinse mâinile înainte, de parcă ar fi cerşit.

— Cine sunteţi? o întrebă Emilie, cu răsuflarea tăiată.

— Vai, doamnă, nimeni! Femeia făcu un pas înapoi, iar una dintre luminile de la hotel se reflectă pe chipul ei, dezvăluind, pentru o clipă, trăsături tinere şi ample, ochi uluiţi.

— Mă urmăreaţi!

— Ba nu! Oricum, nu cu vreun scop. Eu… am treabă aici, asta-i tot. Femeia făcu un semn din cap spre clădirea care se afla în dreapta ei.

— Treabă! Ce fel de treabă?

Emilie coborî puţin mâna. Sângele îi bubuia în urechi.

Femeia rămase locului.

— Ei, asta e treaba mea. Sunt o femeie respectabilă.

— Chiar aşa! Şi ce fel de treabă *respectabilă* aduce o

femeie la un…

Emilie nu continuă. Începu să înţeleagă.

— Cu *tot* respectul, nu mai puţin respectabilă decât a dumneavoastră, doamnă.

Tonul ei era plin de ironie. Emilie ascunse înapoi în buzunar stiletul primit de la domnişoara Dingleby.

— Îmi cer iertare! Aţi venit pentru domnul Brown, nu-i aşa? A patra zi de marţi din lună.

Femeia şovăi, apoi răspunse uşor defensiv:

— Vai, chiar aşa. Deşi nu văd de ce v-ar interesa.

Emilie se uită în întuneric, în căutare de detalii. Femeia avea un fel de demnitate a ei, cu o ţinută elegantă, chiar dacă discursul o plasa undeva în clasa de mijloc – nu era vreo doamnă din nobilime, dar nici din clasa muncitoare. Ci una din mulţimea de femei fără nume, care îşi mai păstrase oarecum decenţa, după ce starea ei financiară se schimbase şi ajunsese în pragul sărăciei: o văduvă sau o fată bătrână ori, poate, nevasta vreunui beţiv, a vreunei canalii sau mai rău. Cele cincizeci de lire pe lună de la Ashland o salvau de sărăcia lucie şi îi permiteau să aibă o viaţă confortabilă, cu o casă dichisită şi câţiva servitori. Asta făcea diferenţa.

Femeia ţinea capul sus cu mândrie. Oare Ashland admira detaliul acela la ea? Cât de bine o cunoscuse? O privise pur şi simplu citind, îmbrăcată în cămaşă, sau încercase să facă mai mult? Să o atingă, să o sărute?

Pieptul lui Emilie fu cuprins de un val de gelozie atât de brusc şi de violent, că parcă o ardea pe dinăuntru.

— Mă tem c-a apărut o schimbare, spuse ea. Am ajuns la o înţelegere cu domnul Brown. Mă văd cu el în fiecare săptămână, de dinainte de Crăciun.

— Poftim?

— Vreau să spun că serviciile dumneavoastră nu mai sunt necesare. Îmi pare foarte rău, adăugă ea după o pauză scurtă.

— Vai, dar asta… Asta s-a întâmplat când mi-a fost rău de Crăciun. Când n-am putut să vin. Le-am *spus,* sunt sigură c-am făcut-o, le-am trimis o telegramă… Femeia

clătină din cap şi adăugă pe un ton plângăcios: Şi acum m-aţi înlocuit, nu?

— Nu e asta. N-am avut nicio intenţie… Pur şi simplu, ne-am înţeles atât de bine, că…

— În fiecare *săptămână,* spuneţi? Umerii înveliţi în negru ai femeii se încovoiară în lumina slabă a felinarelor. Îşi încrucişă mâinile peste pântece. Atunci vă place, nu glumă.

— Nu ştiu ce să spun. Emilie vorbi încet. Nu e un bărbat care să cedeze uşor în faţa emoţiilor.

— Nu, nu e.

Emilie băgă mâna în buzunar, iar femeia se retrase precaută.

— Nu, nu, zise ea. E doar asta. Nu m-am atins de banii lui. Puteţi să-i luaţi dacă doriţi. Două sute de lire.

Femeia răsuflă întretăiat.

— Două sute de lire? *În buzunar,* doamnă?

— N-am putut să mă ating de bani. Emilie scoase plicurile din haină şi i le întinse. Vă rog! Luaţi-i pe toţi!

— N-aş putea, doamnă.

— Vă rog să-i luaţi. Sunt sigură că vă bazaţi pe banii primiţi.

Emilie împinse braţul cu insistenţă.

Femeia rămase fără vorbe. Răsuflarea ei forma nori fantomatici, inegali şi oarecum rapizi.

— Două sute de lire, spuse din nou femeia, destul de încet. Chiar m-ar aranja de minune.

— Luaţi-i! Emilie făcu un pas înainte şi puse plicurile pe mâinile încrucişate ale femeii, până ce degetele acesteia cedară şi acceptară preţiosul conţinut.

— O să-mi fie dor de el, spuse femeia, deşi a fost tare ciudat.

— Da.

Emilie rosti greoi cuvântul.

— M-am gândit mereu… poate că… dacă am fi continuat… Ea clătină din cap. Voalul tremură pe umerii ei. În fiecare săptămână, aţi spus?

— De la Crăciun încoace.

Femeia se întoarse, se opri şi privi peste umăr. Umbrele făceau ca faţa ei să arate ciudat de îmbătrânită.

— Vă atinge vreodată, doamnă? Vreau să spun, vă atinge cum trebuie?

Emilie îşi veni în fire şi strânse fularul de lână în jurul gâtului.

— Nu încă. Îşi ridică bărbia. Dar o va face.

Capitolul 12

Ea întârzia.

Ashland se prefăcu a nu observa ticăitul ceasului de pe şemineu. Se îndreptă spre masa rotundă, masa lui Emilie, şi luă cartea pe care o alesese pentru acea seară. Era nouă; tocmai o cumpărase din librărie cu o zi înainte, iar mirosul de hârtie şi cerneală proaspătă se ridică spre el, în timp ce răsfoi nepăsător paginile.

Lăsă cartea jos şi se duse la fereastră. Nici urmă de ea; nicio siluetă în haină neagră, luminată de felinarul de la porticul din spate.

Ceasul continuă nepăsător să ticăiască. Ea ar fi trebuit să ajungă de zece minute. Îi promisese să vină direct de la gară, pentru ca el să nu îşi facă griji. Trebuia să fi trimis trăsura; aşa ar fi trebuit. Unde îi fusese mintea când se gândise că drumurile întunecate de iarnă din Ashland Spa aveau să i-o aducă teafără pe Emily? Ar fi trebuit să…

Un ciocănit se auzi în uşă. El se întoarse.

— Intră!

Uşa se deschise şi iată că Emilie se afla acolo, cu mâinile înmănuşate întinse, legată la ochi.

— Bună seara, domnule.

— Ai întârziat. Voia să o pedepsească, să o facă să suporte aceleaşi minute de îngrijorare nebună prin care

trecuse el, dar mâinile acelea întinse dizolvară mânia lui. Traversă camera, apucă degetele înmănuşate şi le sărută. Tremuri. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Ea îşi retrase mâna şi râse, un râs ascuţit şi artificial. E cumplit de frig afară, asta-i tot.

El îi studie gura.

— Nu e vorba despre frig. Ce s-a întâmplat, Emily?

— Nimic. Eu… am căzut, atâta tot. Pe cărarea din grădină. Pavelele sunt inegale şi e groaznic de întuneric…

— Dumnezeule! Te simţi bine?

El îşi ridică mâna şi îi atinse pometţii, maxilarul.

— Perfect.

Ea se întoarse.

— Vino la foc şi încălzeşte-te!

O conduse spre şemineu şi o sili să se aşeze pe cel mai apropiat fotoliu. Ceva o făcea să tremure, o emoţie, chiar dacă mâinile îi erau încleştate în poală şi încerca să îşi ascundă trăirile. Ea se aşeză, dreaptă ca o lumânare, ca întotdeauna, de parcă se afla într-o sală de clasă, cu o carte aşezată pe cap de vreo guvernantă cu buze ţuguiate.

Ashland îi smulse acul de la pălărie şi scoase pălăria mică de pâslă. Şuviţele aurii străluceau în licăririle focului şi dispăreau sub eşarfa neagră legată la ochi. El îngenunche în faţa ei, îi scoase mănuşile şi îi frecă fiecare mână între degetele lui mari.

— De acum încolo, am să trimit trăsura după tine, spuse el. Trebuia să mă gândesc la asta mai devreme.

— Oh, nu. Nu e nevoie. Chiar îmi place plimbarea. E înviorătoare.

— Nu contează. El îi examină minuţios chipul. Era mai liniştită acum, de la căldura focului sau de la masajul stăruitor al degetelor sale. Nu îl mai durea deloc să o atingă aşa, direct; abia dacă îşi mai amintea vechile senzaţii de teamă, de repulsie. Ţi-ai zgâriat bărbia, zise el.

Ea îşi atinse vârful bărbiei şi făcu o grimasă.

— Aşa e.

Ashland se ridică şi se duse la baie, unde găsi un prosop pe care îl udă în apă rece şi evită să-şi privească

faţa în oglinda de deasupra lavoarului. Când se întoarse, Emilie îşi scosese fularul şi se ridica de pe fotoliu, chinuindu-se cu haina.

— Nu fi prostuţă! El îi scoase haina şi o aşeză înapoi pe fotoliu. Aşa, spuse el, şi ridică blând prosopul la bărbia ei.

— Oh! Nu, te rog. E o nimica toată.

El nu spuse nimic. Cărbunii sfârâiau în spatele lui; ceasul ticăia. Răsuflarea lui Emily se simţea întretăiat, caldă şi parfumată pe obrazul lui. Ea întredeschise uşor buzele când Ashland apăsă prosopul pe pielea ei, iar dinţii se dezvăluiră într-o linie subţire şi albă între ele. Ashland se imagină trecându-şi limba peste linia atractivă a buzelor roz şi deschizându-i gura, milimetru cu milimetru, până când i-ar fi savurat profunzimile. Până când ea l-ar fi savurat pe el.

Ah, oare ce gust avea Emily?

Ea ridică mâna şi o puse peste a lui.

— Mulţumesc.

Degetele ei erau încă reci de la frigul de ianuarie. Apăsarea uşoară îl paraliză şi îl ţintui în genunchi în faţa ei. Strălucirea focului îi lumina pielea, de parcă era o strălucire ce venea dinăuntru.

„Sărut-o! Pentru numele lui Dumnezeu, sărut-o!”

Cu un efort inuman, el îşi îndepărtă mâna de bărbia ei.

— Lasă-mă să-ţi torn nişte ceai. O să te încălzeşti imediat.

— Îmi este deja destul de cald, mulţumesc.

El se ridică şi turnă ceaiul cu o mână tremurătoare.

— Domnule Brown, spuse ea, cu vocea aceea incredibil de joasă şi de dulce, mai am o întrebare deplasată pentru dumneata.

El nu putu să nu zâmbească.

— Ce e, Emily?

— De ce sunt aici?

El puse lapte şi zahăr în ceai, le amestecă apoi cu o linguriţă de argint şi aşeză cana cu farfurioara în mâinile ei care aşteptau.

— Cum tu îţi cunoşti propriul motiv, nu pot decât să presupun că întrebi de ce vreau *eu* să mă vizitezi în fiecare săptămână. Răspunsul este pentru că mă bucură compania ta.

— Ăsta nu e un răspuns. Este o amabilitate de salon. Ştii foarte bine ce vreau să spun.

Ashland nu voia ceai în seara aceea. Nu că şi-ar fi dorit vreodată ceai; băuse prea mult în India, iar gustul îi amintea de alte lucruri, de lucruri neplăcute. În schimb, se îndreptă spre şemineu şi îşi odihni cotul drept pe poliţă, lucru care uşură întrucâtva durerea din mâna lipsă.

— Dar mie chiar îmi place compania ta. Este aşa greu de înţeles?

— Ştii că nu putem să continuăm aşa. În cele din urmă, va trebui să iei o decizie.

— Ce decizie?

— Dacă ne vom culca împreună sau nu.

Porţelanul zornăi când ea duse cana la buze, sorbi şi îl coborî din nou. Ashland privi buzele care se întredeschiseră ca să bea ceaiul, gâtul care înghiţi, degetele care se prinseră de linia delicată şi albă a toartei.

Ea continuă să vorbească după ce el tăcu:

— Presupun că îţi dă de furcă moralitatea poveştii ăsteia. Dar sigur căsnicia ta e trădată şi când te afli singur într-o cameră cu altă femeie, când o dezbraci, când te uiţi la ea, aproape goală sub privirile tale, în timp ce ea stă la o masă şi îţi citeşte. Când o plăteşti pentru serviciul ăsta. După o relaţie atât de intimă, ce mai contează dacă te culci cu ea sau nu?

— Contează pentru mine. Se întoarse spre perete şi îşi odihni bărbia pe braţ. Contează pentru *tine,* cred.

— Să lăsăm în pace dorinţele mele deocamdată. Este dilema ta.

Ashland se îndepărtă de şemineu şi se duse la fereastră.

Ea continuă:

— Să nu crezi că sunt insensibilă. Pot înţelege cât de mult te doare. Presupun că soţia ta nu mai locuieşte cu

tine, nu?

— M-a părăsit acum doisprezece ani.

El atinse uşor fereastra. Simţea că îi era dator cu adevărul, atât cât putea să îi spună.

— Înţeleg. Te-ai gândit vreodată la un divorţ pentru părăsirea căminului? Ea rosti tăios cuvântul *divorţ,* fără emoţie, de parcă s-ar fi referit la feliile de tort cu portocale de pe platoul aşezat pe masa de ceai.

— Nu m-am gândit. M-am întors alt om din război, un monstru, schilodit şi neatrăgător. Plecarea ei a fost întemeiată. O pată micuţă mânjea colţul ferestrei. Ashland o şterse cu degetul mare. Şi, desigur, am făcut un jurământ. Un jurământ înaintea lui Dumnezeu.

— La fel şi ea. *La bine şi la rău,* şi totuşi te-a abandonat în nenorocirea ta şi nu s-a mai întors. Porţelanul zornăi din nou. A plecat singură?

Ashland închise ochii ca să înlăture din minte chipul cu păr negru al contelui de Somerton.

— Nu.

Emilie şopti:

— Oh, dragul meu domn!

El se întoarse spre ea. Era încă aşezată în faţa focului, dar pusese cana şi farfurioara pe masă şi stătea cu mâinile în poală şi cu capul plecat.

— Nu-ţi cer mila, zise el.

— Nu e milă, spuse ea. E admiraţie.

El se uită lung la părul auriu, iar pieptul, coastele, muşchii şi pielea, fiecare mecanism de autoapărare se prăbuşi înăuntrul lui, lăsând în urmă doar o inimă care bătea nebuneşte.

— Am un fiu, zise el.

Ea înălţă capul.

— Sunt sigură că e un băiat bun.

— Aşa e. Are aproape şaisprezece ani. El a… Ashland se chinui să continue. El a fost totul, şi e fiul ei. Ea i-a dat viaţă. Să o trădez pe ea înseamnă să-l trădez pe el.

— Ea nu ţi-a împărtăşit convingerea.

— Nu discutăm despre purtarea ei. Discutăm despre a

mea.

Emilie îşi plecă din nou capul şi îşi privi lung degetele. Când vorbi, vocea îi era sugrumată de lacrimi.

— Dragul meu domn Brown. Unde ne duce asta?

Ashland se îndepărtă de fereastră, luă cartea de pe masă şi se îndreptă spre chipul plecat al lui Emilie. Ceafa ei îl ademenea, palidă şi delicată. El îngenunche în faţa ei şi îi puse cartea în poală.

— Draga mea Emily. Scumpa mea Emily, spuse el. Citeşte-mi!

*

Lumina lămpii cufundă pagina într-o aură galbenă. Pe Emilie începură să o doară ochii; se gândi cu jind la ochelarii ei, pe care îi ascunsese în buzunarul hainei la Anvil.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Ashland din fotoliu.

— Îmi pare rău, spuse ea. Mi-au obosit ochii.

— Atunci trebuie să te opreşti, desigur.

Ea îşi puse degetul în carte şi o închise. Coperta din piele era nouă, imprimată cu litere aurii şi strălucitoare. Privirea lui Ashland o mângâia din spate. Voia să se întoarcă spre el, să se cuibărească în braţele lui pe fotoliu şi să îi asculte bătăile inimii.

— Ce este, Emily? întrebă el încet.

— Nimic, domnule.

— Nu-mi mai zice asta. Dacă te deranjează ceva, spune-mi!

Emilie îşi plimbă degetele peste titlu. Vântul se înteţea, lovind în ferestre. Se temea de drumul spre casă, rece şi stingher, cu durerea în corp şi-n inimă.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, spuse ea.

— Da?

— În prima noapte, prima dată când te-am vizitat… Emilie puse cartea pe masă şi îşi aşeză mâna deasupra. A fost o greşeală.

În urletul molcom al vântului ce bătea la fereastră,

putea să audă cadenţa grea din respiraţia lui Ashland.

— O greşeală. Înţeleg.

— Nu, nu aşa. Vreau să spun că nu eu eram femeia care trebuia să vină. M-au confundat pe hol; doar beam un ceai la hotel.

— Ce naiba?

El se foi în fotoliu, de parcă voia să se ridice, apoi se opri.

— Nu ştiu de ce am venit. Nu ştiu de ce am rămas. Vocea începu să o lase. Se opri şi trase adânc aer în piept. Nu cred că mai contează. Oricum, azi, pe drumul de la gară, am întâlnit o femeie. Femeia care trebuia să vină cu o lună în urmă. Ea venea aici pentru obişnuitele vizite de marţi.

— Dumnezeule!

— I-am spus… I-am spus că nu mai e nevoie de serviciile ei. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-mi permit…

— Dumnezeule!

— Dar n-am putut s-o las să vină la tine. N-am putut să las pe nimeni să-mi ia locul. I-am dat bani, toţi banii pe care mi i-ai oferit până acum, şi i-am spus să nu se mai întoarcă.

— I-ai dat… Cât?

— Două sute de lire.

Un foşnet şi paşii lui răsunară pe covor.

— Nu trebuia să faci asta. Banii erau pentru tine, Emily. Ca să-i foloseşti tu, să te ajute.

— Ea avea nevoie. A fost doar corect.

— Erau pentru *tine.*

— Ţi-am spus deja că nu vreau banii tăi. M-am bucurat să i-i dau ei. Emilie îşi strânse pumnul, încercând din răsputeri să rămână nemişcată, să nu se întoarcă spre silueta impunătoare a ducelui din spatele ei, care scăpăra de o energie iritată.

— Emily.

Unde era el acum? Revenise în fotoliu? Emilie îşi studie pumnul, umbra pe care o proiecta pe cartea îmbrăcată în piele scumpă.

— Oricum, asta e. Măcar ştii adevărul.

Adevărul. Cuvântul răsună ameninţător în mintea ei.

— Adevărul. Parchetul scârţâi în spatele ei, şi sunetul părea să înainteze prin cameră. Un clinchet de cristal: îşi turna ceva de băut. Care este adevărul? Cine eşti tu, atunci, dacă nu eşti… dacă n-ai fost trimisă aici…

— Am să îţi spun asta, domnule Brown, când îmi vei spune cine eşti.

— Ştii că nu pot.

— Da, ştiu. Dar, vezi tu, nu contează. Toate astea – cine sunt, cine eşti, de unde venim, toate prostiile astea – nu contează. Sunt doar detalii care ne distrag atenţia, nu-i aşa? Ce există între noi este limpede. Este pur şi curat. Este lipsit de toate faptele şi ipotezele inutile care îi împiedică pe bărbaţi şi femei să se înţeleagă cu adevărat.

Vocea lui Ashland era întunecată de disperare.

— Emily, nu se poate. Cum să accept c-ai bătut pur şi simplu la uşa mea şi ai intrat în viaţa mea, ca o minune, fără nicio explicaţie?

— Nu sunt o minune. Sunt o femeie.

— Dumnezeule, ce-am făcut?

Un pahar se prăbuşi pe o masă.

Emilie încercă din răsputeri să nu se întoarcă. Parcă vorbea cu o fantomă.

— N-ai făcut nimic rău, domnule. Ţi-am spus adevărul: sunt o femeie de viţă nobilă, care trăieşte în condiţii strâmtorate, obligată să mă descurc cum pot pentru moment. Îmi iau propriile decizii. Nu răspund decât în faţa propriei mele conştiinţe. Am intrat în camera asta pe deplin conştientă de consecinţe.

— Trebuia să-mi spui. Trebuia să-mi dau seama. Am ştiut în inima mea că nu erai la fel ca toate celelalte, dar am continuat nepăsător…

Vocea lui era înăbuşită, de parcă vorbea cu peretele sau cu perdelele.

— Am vrut să fac asta. *Te* doream.

— De ce, Emily? Paşii lui se auziră târşâiţi o dată, de două ori. Vocea îi redeveni clară. Dacă eşti o femeie de viţă nobilă, de ce vii aici în fiecare săptămână, dacă nu pentru

cele cincizeci de lire ale mele?

Emilie se uită lung la peretele din faţa ei, unde zeci de fire încurcate de viţă verde se desenau în sus, într-o simetrie perfectă, pe un fundal crem, şi se opreau brusc în stucatura sculptată. La dreapta ei, o linie subţire de lumină aurie strălucea prin crăpătura uşii de la dormitor.

— Să mă ajute Dumnezeu, şopti ea, pentru că *te* doresc. Pentru că nu pot să stau departe de tine.

El şopti:

— Ah, Doamne, Emily!

Emilie nu putea să se mişte. Vântul se tângui mai tare afară, zgudui geamurile şi se linişti din nou. Ea îşi desfăcu mâna, deget cu deget, şi o aşeză în poală, lângă cealaltă. Simţi apropierea lui aşa cum simţea bătăile propriei inimi, ce se zbătea nebuneşte în pieptul ei.

— Emily.

El se afla chiar în spatele ei acum şi îi privea creştetul. Căldura corpului lui o învălui. I se tăie răsuflarea. Degetul lui îi atinse vârful urechii, uşor ca o adiere, şi zăbovi pe curba mică din spatele urechii.

— Frumos, spuse el.

— Domnule.

— Nu vorbi. Degetul lui alunecă pe gât, desenă suav un cerc pe ceafa ei şi coborî ca să urmărească marginea din dantelă a cămăşii ei. Nu spune nimic, Emily!

Mâna lui alunecă sub braţul ei şi o îndemnă să se ridice. Emilie se conformă. Piciorul fotoliului scârţâi uşor pe covor.

Trupul lui Ashland îi atinse spatele. Fiecare simţ i se trezi la viaţă; putea să simtă pe coloană fiecare nasture de la haina lui. Degetul coborî pe braţul ei stâng, înfiorându-i firicelele de păr. Când ajunse la vârful degetelor, mâna lui se plimbă peste palma ei, apoi urcă de la încheietură spre cot, oprindu-se în golul braţului ei.

— Domnule, spuse ea cu sufletul la gură.

El îi trase mâneca în jos şi îi sărută umărul dezgolit.

Ea răsuflă întretăiat şi făcu un pas înapoi, incapabilă să se sprijine. Braţul lui o prinse chiar la timp şi o cuprinse

de talie. El îşi coborî capul; părul lui, des şi moale, îi mângâie tâmpla.

— Să te ating, Emily? Ţi-ar plăcea?

Vocea lui era scăzută şi blândă, cu timbrul acela gutural pe care Emilie îl iubea atât de mult. Centimetru cu centimetru, Emilie îşi permise să se sprijine de el. El se cutremură când ea se lăsă pe spate, apoi rămase neclintit pe loc. Ucigător de încet, buzele lui îi atinseră urechea, gâtul.

Mâna lui, aşezată pe pântecele ei, se ridică. Degetul mare găsi partea inferioară a sânului prin pânza subţire a cămăşii, şi o căldură radie prin pielea ei. El o exploră în tăcere, cu mişcări simple, făcute din vârful degetelor, examina zona dintre piept şi coaste de parcă era singurul lui scop în viaţă.

Ea voia să vorbească. Voia să îi spună că sânii ei erau plini şi tânjeau după mai mult, că fiecare nervură se încorda sub degetele lui, că avea să explodeze de căldură şi emoţie. Dar cum putea să îi spună toate astea cu voce tare? Gura ei uscată se deschise şi se închise la loc.

Treptat, mişcările circulare şi delicate ale degetului lui Ashland deveniră mai îndrăzneţe, arzându-i pielea prin ţesătura subţire care îi despărţea. Urcă spre conturul sânului, îi mângâie doar în treacăt sfârcul, până ce găsi dantela decolteului şi o trase în jos, iar pieptul ei ţâşni, eliberat de sub material.

Emilie nu mai putea să respire. Coborî privirea spre priveliştea de neimaginat: mâna mare a lui Ashland pe pieptul ei, închisă la culoare şi încreţită pe pielea ei palidă, degetele lui curbate într-un ecou perfect al conturului desenat de carnea ei. Cum era posibil ca o mână atât de puternică să o atingă atât de delicat? Ceva greu se apăsă la baza coloanei ei, şi un frison îi cutremură trupul. Trebuia să fie el. Trebuie să fie organul acela masculin pe care îl văzuse în cărţi, imagini şi statui, dar niciodată în realitate; partea aceea concepută de natură ca să se împreuneze cu ea.

— Domnule, şopti ea. Domnule Brown…

— Nu vorbi, Emily.

Vocea lui era răguşită, aproape aspră. Ea privi uluită cum degetele lui trasau un cerc în jurul sfârcului. Îi cuprinse sânul în mână, îl ridică, apoi degetul mare găsi sfârcul şi îi atinse uşor vârful. Ea răsuflă întretăiat şi ridică mâna ca să îl prindă de încheietură. Ashland îi spuse la ureche:

— Spune-mi ce să fac, Emily. Un cuvânt. Spune-mi ce vrei!

Respiraţia lui era fierbinte. Îi prinse sfârcul între degetul mare şi arătător şi strânse vârful întărit. Ea urmări jocul osului sub pielea mâinilor lui, mişcarea uşoară a muşchilor şi a tendoanelor, care trezea senzaţii nemaipomenite prin corpul ei. Nu mai putea să gândească. Cine era fiinţa aceea, rămăşiţă tremurătoare a lui Emilie, care stătea acolo, într-o încăpere întunecoasă şi bătută de vânt, în vreme ce mâna autoritară a ducelui de Ashland îi dezmierda pieptul dezgolit?

„Spune-mi ce să fac, Emily”.

Orice. Totul. Dar Emilie nu se simţi în stare să rostească cuvintele. Îi privi mâna, mâna lui frumoasă, care îi mângâia corpul. Buzele lui îi atinseră urechea în şoapta unui sărut.

Dacă Emilie îi cerea, el avea să o ducă în pat. O lăsase pe ea să decidă. Ashland îşi pusese onoarea în mâinile ei. Pentru că ea n-ar fi luat banii lui, pentru că venise la el fără să pună condiţii, pentru că se înfăţişase dezgolită înaintea lui, Ashland îi oferise singurul lucru pe care îl avea: pe sine. Avea să o ducă în pat dacă i-o cerea, avea să devină iubitul ei şi avea să-şi încarce conştiinţa cu acea vină.

Oare ea avea să îl lase?

Nu trebuia să îl lase. Corpul lui o voia cu înflăcărare, dar avea să sufere după aceea. Povara vinii – oricât de nedreaptă – avea să îi atârne ca o greutate. Iar pentru ea… Predarea fizică era o nebunie chiar mai mare. Ea avea să intre într-o încurcătură fără ieşire, să pună în pericol orice plan viitor. O despărţire ulterioară de el avea să echivaleze cu a-şi scoate inima din piept.

Oh, dar să se culce cu el. Să îi simtă pielea pe a ei, să

cunoască, în cele din urmă, misterul etern. Să îi arate ce simţea şi nu putea să îi spună. Să îl mângâie, să îi ofere plăcere, oricât de trecătoare ar fi fost.

Să fie unită cu Ashland, pentru o clipă de nepreţuit.

— Sir. Domnule Brown.

El continuă să îi mângâie sânul cu degetele lui delicate. Şi el urmărea întâlnirea trupurilor lor, a lui Ashland şi a lui Emilie; privirea lui se simţea asemenea unei mângâieri pe pielea ei.

— Te rog, spuse ea.

Mâna lui stângă părăsi sânul şi se îndreptă spre eşarfa neagră. O trase în jos de pe frunte şi îşi trecu degetele peste ea ca să se asigure că era întinsă şi aranjată bine peste ochii ei. Fiecare mişcare aluneca pe corpul ei cu o energie răvăşitoare.

Nu aşteptă ca el să o întoarcă. Se învârti în braţele lui şi îşi înălţă faţa.

Avea de gând să spună: „Trebuie să ne oprim. Pentru binele tău şi al meu”.

Dar, în schimb, spuse:

— Vreau să mă săruţi.

Capitolul 13

„Vreau să mă săruţi”.

Cuvintele fură rostite în cea mai blândă dintre şoapte, dar se aprinseră ca o scânteie în mintea lui Ashland. Chipul ei era ridicat spre el, aştepta, cu eşarfa neagră pe pielea palidă, cu gura roşie şi insuportabil de ademenitoare.

„Dacă o săruţi, nu mai există nicio cale de întoarcere”.

Fu ultimul său gând logic.

Coborî capul. O sărută pe frunte şi pe vârful rotund al nasului. Răsuflarea ei era caldă şi umedă pe bărbia lui; trupul ei fremăta în braţele lui. De parcă ţinea în braţe un cărbune aprins.

El ridică mâna şi îi atinse părul, urechea, obrazul. „Eşti atât de delicată”, voi să spună. „Atât de delicată şi absolut perfectă, iar eu sunt o bestie, o bestie păcătoasă şi mutilată”.

Buzele lui Emilie îl ispiteau, rotunde, roşii şi irezistibile.

El nu avea niciun drept la ele.

Îi atinse uşor cu degetul mare colţul gurii şi îşi apăsă buzele pe ale ei.

Pentru o secundă, amândoi rămaseră nemişcaţi. Rămaseră pur şi simplu aşa, contopiţi unul în celălalt, cu buzele împreunate în cea mai uşoară dintre atingeri. Răsuflarea lui Emilie era îndulcită de ceai, cu parfum de portocale, şovăielnică. Pieptul ei se mişca iute şi îi atingea coastele atunci când respira.

Ea ridică mâinile, dar el o prinse pe una din ele înainte să-l atingă.

— Nu, spuse el, pe gura ei.

— Cum să nu te ating? întrebă ea, într-o şoaptă îndurerată.

— Nu poţi. Îi coborî mâna şi îi dădu drumul. Lasă-mă să *te* ating, Emily. Doar lasă-mă. Nu trebuie să faci nimic altceva.

El îşi apăsă din nou gura pe a ei, iar de data asta îi ciupi uşor buzele, o trase mai aproape, iar scânteia din mintea lui se aprinse într-o flacără şi se răspândi în valuri prin trupul lui. Era deja excitat, cu mădularul tare ca fierul şi greu în materialul comod al pantalonilor, dar ce simţea acum era diferit. Era o nevoie, mai bine de un deceniu de nevoi fizice înăbuşite care clocoteau acum în el trezite la viaţă; era Emilie în braţele lui, care îl săruta cu buze nepricepute, care întâmpina fiecare dintre mişcările lui întrebătoare cu o mişcare înflăcărată.

„Dacă ar putea să te vadă, nu te-ar mai săruta aşa”.

O cuprinse de mijloc, o strânse mai aproape şi o sărută aprig. Ea scoase un sunet surprins, un strigăt uşor scâncit, gutural, iar Ashland îi deschise buzele şi o sărută.

Ea îl *dorea.* Dorinţa ei era un dar de la Dumnezeu,

neprevăzut şi neaşteptat.

Nu era obişnuită să sărute, iar el era recunoscător pentru asta. Lipsa ei de exerciţiu o făcea mai puţin evidentă pe a lui. Uitase cum era să fii tandru, cum să seduci. Tot ce ştia era că voia să o guste.

Îşi trecu vârful limbii pe buzele ei. Emilie fu cutremurată de un frison, de parcă nu s-ar fi aşteptat. O linse din nou, un pic mai adânc, şi de data asta gura ei se deschise ca să îl întâmpine, iar trupul ei se înălţă încordat spre el. Limba lui se aventură înăuntru şi găsi vârful de mătase al limbii lui Emilie, care aştepta curios şi nesigur. O dezmierdă atent, îi testă reacţia, gustă prospeţimea ei dulce-picantă.

Ea scoase alt sunet, un sunet ce-i trăda nevoia. Ea încercă şovăitoare să îi mângâie limba, îl atinse doar cu vârful, iar senzaţia îi învălui cu o forţă ucigătoare trupul. Ashland înălţă capul.

— Emily, eu…

Dar ea se ridică pe vârfuri şi îi prinse gura în alt sărut. Îi supse buza de sus, îşi apăsă limba pe a lui şi alunecă în sus şi în jos, de parcă şi ea îl degusta pe el. Dintr-odată, tatonările se încheiaseră. Ashland nu se mai putu abţine. Se aplecă, fără să îi părăsească vreo clipă gura, cu buzele lipite cu disperare, o ridică în braţe şi traversă încăperea. Deschise uşa de la dormitor, fără să întrerupă sărutul, şi o aşeză pe marginea patului.

Emilie tresări la moliciunea patului de sub ea. Întrerupse sărutul şi îşi sprijini mâinile pe picioare, parcă pentru a se linişti.

— Sir… Domnule Brown…

Cămaşa ei era încreţită pe coapse. El apucă tivul şi o trase de sub ea, repede şi puternic, înainte ca Emily să apuce să se împotrivească, înainte să se răzgândească. Dacă se răzgândea, Ashland murea, exploda, şi singurul semn al morţii lui avea să fie un morman de cenuşă pe covor.

Trupul lui Emilie se înfăţişa în faţa lui, luminat doar de licăririle slabe din cealaltă cameră, plin de umbre şi de

forme vag strălucitoare. Şoldurile ei alunecau în jos dinspre talia subţire; sânii erau mari şi rotunzi, sfârcurile se desenau uşor în sus, încordate în vârfuri micuţe şi tari. El îi scoase cămaşa peste cap şi o aruncă pe covor.

Ea nu făcu niciun gest ca să se acopere. Păstră mâinile jos, de-o parte şi de alta, şi îşi îndreptă trupul spre privirea lui, parcă provocându-l să îi găsească dorinţa.

Pentru o clipă, Ashland rămase perfect neclintit, incapabil să se mişte. Nu mai văzuse aşa o femeie de ani întregi, nu se mai bucurase de goliciunea unei femei, care i se oferea de bunăvoie, din noaptea dinaintea plecării în India.

Îngenunche.

— Frumos, spuse el, şi îi linse sfârcul cu vârful limbii.

Ea se cutremură. Ridică mâinile, în căutarea lui, iar el îi prinse încheietura stângă şi o fixă pe cuvertura de pe pat, fără să-i părăsească vreo clipă sânul. Îşi trecu limba peste vârf şi de jur-împrejur, învârtindu-se aproape frenetic, apoi îl prinse în gură şi îl supse cu lăcomie. Ea răsuflă întretăiat şi oftă; corpul ei se mişca în ritmul în care sugea Ashland, mimând actul împreunării fizice. El croi un drum de sărutări spre celălalt sân şi îşi reluă gesturile. Se bucură de gustul ei senzual, îi eliberă încheietura, răsuci sfârcul părăsit între degete, apoi începu să tragă blând de unul, în vreme ce îl sugea puternic pe celălalt, până când picioarele lui Emilie se cutremurară şi suspinele ei agitară aerul de deasupra capului său. Ea îi mângâie părul cu mâna, apoi o coborî la loc.

— Sir… Domnule Brown… O, lasă-mă, lasă-mă să te *ating…*

Gura lui părăsi sfârcul şi sărută partea de sub sân, coastele, celălalt sân, înainte să îşi croiască drum înapoi şi să se oprească în scobitura de sub gâtul ei. Mădularul lui devenise enorm de dorinţă, vibra sub învolburarea sângelui, dar, în loc să caute deschizătura de la pantaloni, Ashland îşi coborî degetele pe trupul ei în cercuri line, fără să bage în seamă durerea pe care o simţi când îşi sprijini greutatea în bontul mâinii drepte. Şi continuă să coboare,

pe lângă sân şi coaste, îi găsi buricul, exploră pielea delicată de pe marginea taliei şi linia impecabilă a şoldului. Inhală parfumul ei, mireasma curată, fără urme de flori, pudră sau altceva, doar mirosul ei.

Să fie al naibii dacă o lua ca o bestie. Dacă ea pleca după aceea, Ashland nu voia să aibă niciun regret. Voia să savureze fiecare bucăţică din ea, cât avea ocazia.

Îi prinse piciorul cu mâna, chiar sub şold. Degetul mare se afundă în căldura din interiorul coapsei ei.

— O să te ating acum, Emily, spuse el. Lasă-mă înăuntru! Lasă-mă să-ţi ating dulceaţa!

— Dumnezeule mare, şopti ea. Lăsă capul pe spate. El îşi învârti limba peste liniile frumoase ale claviculei ei şi îşi lăsă degetul mare să alunece în jos. O căldură umedă răsări în adâncitura ascunsă înăuntru. Simţi cum se ivesc primele fire de păr, apoi mai multe.

— Dumnezeule mare, repetă ea, iar Ashland găsi cu degetul mare promisiunea plină a feminităţii ei şi crezu că întreaga lui fiinţă avea să se frângă.

„Atât de aproape, acum. Aproape de tot”.

El îşi înălţă capul şi depuse săruturi pe gâtul ei. Ea tremura, tremura vizibil.

— Uşor. Şşştt! O să fiu blând. O să fiu atât de blând. Lasă-mă înăuntru! Ah, asta e.

Degetul mare alunecă, în cele din urmă, printre buclele aurii, spre centrul ei, iar Ashland gemu uluit. Ea era fină şi caldă, complet umedă de dorinţă, pe ultimele culmi savuroase ale excitării. Pentru *el*! Îi acoperi feminitatea cu degetele, în timp ce îşi plimbă reverenţios degetul pe faldurile delicate, încercând să îşi reamintească toate contururile de mult uitate ale unui corp de femeie, anatomia lui elegantă şi complicată. Vârful degetului lui pătrunse înăuntru. Ea murmura incoerent în tâmpla lui, se arcui şi se relaxă spre el.

„Dumnezeule, o să ajungă la punctul culminant”, se gândi el cu veneraţie.

Îi acoperi buzele cu gura şi îşi mişcă degetul în sus ca să găsească mugurele mic şi tare al feminităţii ei. Corpul ei

tresări din nou, ţinut pe loc doar de mâna lui fermă, de braţul lui apăsat pe al ei, de sărutul lui mistuitor.

— Doamne, Doamne, gemu ea.

O mângâie în cercurile gingaşe şi ritmice, o îndrumă, dezmierdă freamătul energiei care se încorda sub pielea ei.

— Dă-ţi drumul! Atinge punctul culminant pentru mine, Emily, spuse el, apoi îi prinse limba şi o supse.

Ea cunoscu brusc plăcerea supremă, în impulsuri puternice şi neînduplecate, cufundându-se înapoi pe pat, de parcă oasele i se descompuseseră. El o urmă, continuă să îi sugă limba, să îi mângâie feminitatea, în vreme ce ţipetele ei reverberau în gura lui. Braţele ei urcară gingaş pe spatele lui.

— Asta e, scumpo. Asta e. Gata. Îi eliberă gura şi îşi apăsă buzele pe pulsul nebunesc care se zbătea pe gâtul ei. Asta e, fiinţă minunată. Uită-te la tine!

Treptat, tumultul accelerat din pieptul ei începu să se domolească. Corpul ei se încovoie sub el şi se lăsă învăluită de moleşeala de după. Ashland înălţă capul şi observă culoarea pielii ei, tremurul bărbiei. Parfumul extazului umplu aerul. El îşi duse mâna la buze şi o gustă pe Emily.

— Domnule Brown.

Cuvintele răsunară aproape prea încet ca să se audă.

— Sunt aici.

Mirosul ei, gustul ei îi înceţoşară mintea. Pielea lui era fierbinte şi acoperită de un văl de sudoare. El se ridică şi îşi scoase haina, îşi slăbi eşarfa.

— Sir?

Emilie se sprijini în coate, splendid de goală, de îmbujorată şi de răvăşită. Mădularul lui Ashland pulsă în pantaloni.

— Şşştt. Acum lasă-te pe spate, draga mea.

El îngenunche din nou şi îi desfăcu picioarele.

— Ce…?

— Lasă-mă. Sărută buzele feminităţii ei şi fu recompensat de tresărirea dulce a corpului lui Emilie. Dumnezeule, reacţia ei! Nu spune nimic acum. Lasă-mă să te gust!

Ea răsuflă printre dinţi.

— Nu poţi… Nu este… *Dumnezeule…*

— O să atingi din nou plăcerea pentru mine, Emily. Vreau să te văd cum o faci din nou.

Coatele lui Emilie cedară. Ashland atinse mugurele mărit, cu o dezmierdare a limbii, iar ea ţipă. Limba lui se învârti mai jos şi se afundă în despicătura feminităţii ei, se bucură de gustul uşor picant, mirosi moscul somptuos. Continuă să o deschidă cu degetele şi adoră simetria perfectă a trupului ei, buclele de lumină şi buzele roşii, care străluceau onctuos. O sărută din nou; îşi plimbă limba pe fiecare fald nepreţuit, apoi reîncepu cu înflăcărare.

Ea era deja excitată, îşi încleştase deja mâinile de pat. Când el reveni spre mugurul ei, Emilie începu să mormăie. El o linse cu delicateţe.

— Nu mai pot, rosti ea pe nerăsuflate. Nu mai pot!

Dar el nu voia să se lase înduplecat. Nu putea. Emily se simţea atât de *bine,* atât de dornică, pasiunea îi era atât de făţişă şi de reală, membrele atât de deschise şi de încrezătoare. Nicio afurisită de urmă de puritate prefăcută, de artificiu. O linse iar şi iar, ţintuindu-i şoldurile care se tot răsuceau, savurând tensiunea înflăcărată sub gura lui. Îşi folosi limba ca să o stăpânească, varie ritmul şi intensitatea, o urcă pe culmi şi o coborî la loc, apoi reluă tortura, până ce Emilie păru să devină asemenea unui şnur însufleţit de electricitate, zbârnâind şi zvâcnind încordat – oh, Doamne! —, îmbujorată şi perfectă.

În cele din urmă, îi dădu drumul. Ţipătul ei sălbatic zgudui aerul, corpul se arcui în extaz, iar Ashland îşi afundă vârful degetului înăuntrul ei chiar la timp ca să simtă cum carnea ei umedă se încleştează într-un spasm violent de eliberare.

— Continuă, continuă. Ah, cât de bine e. Se uită cu jind la trupul ei cutremurat: dovada dulce a senzualităţii înfocate a lui Emily, a capacităţii ei de a se abandona. Simţise natura aceea pasională clocotind ademenitor sub pielea ei calmă, iar acum iată că ea stătea culcată în faţa lui. Nu mai era Emilie erudita cu sânge rece. Nici

frumuseţea perfect educată în înalta societate, lipsită de imaginaţie şi de iniţiativă. Emily a lui îl întâlnea ca o tigroaică; îl devora aşa cum o devora şi el.

Ashland se ridică, tremurând puternic, cu o dorinţă aprigă şi copleşitoare de a face dragoste cu ea. Ea atinsese culmile plăcerii de două ori; era lunecoasă, moale şi pregătită pentru năvala lui. Murmură ceva; lui i se păru pentru o clipă că spusese *Ashland.*

O privi cât timp îşi smulse vesta, îşi trase în jos bretelele şi bâjbâi la încheietoarea pantalonilor. Ea mai gâfâia, încă îmbujorată, trezindu-se uşor din braţele ultimului extaz. Camera era cufundată în întuneric, iar pielea ei strălucea transpirată în lumina slabă care venea din cealaltă cameră. Mădularul lui se ivi, enorm de nerăbdare, aproape vertical. Nu mai fusese niciodată atât de tare, nici măcar în noaptea nunţii. Ashland nu mai văzuse niciodată o imagine atât de senzuală ca Emily întinsă ademenitor în faţa lui, legată la ochi şi plină de încredere, relaxată de împlinirea sexuală.

Ea rămase pe marginea patului, cu picioarele depărtate. El îşi puse mâna sub braţul ei, bontul sub fundul ei şi o ridică iute. Mâinile ei bâjbâiră surprinse pe cuvertură.

— Eu… Sir?

— O să te iau acum, Emily.

Îşi aşeză coatele de-o parte şi de alta, apoi o sărută.

Ea scoase un sunet gutural şi se întinse spre umerii lui, iar de data asta Ashland nu putu să îi mai oprească atingerea. Nevoia lui era prea stăruitoare. Scrâşni din dinţi când palmele ei se ciocniră de cămaşa lui şi se aplecă să se aranjeze mai bine. Mădularul lui alunecă pe deschiderea ei, încercând să pătrundă în bogăţia alunecoasă a excitării ei.

— Domnule Brown!

Ea zvâcni sub el.

— Uşurel, murmură el fascinat. Doamne, trecuse atâta vreme. Era neîndemânatic ca un băiat, încercând să se aşeze cumva în incredibila ei încordare. Aproape… ah, Dumnezeule… *Gata!*

Ashland îşi rezemă cotul la loc pe saltea, se fixă

deasupra ei şi împinse tare, toate în aceeaşi clipă.

*

Cu treisprezece ani înainte, în munţii din sud-estul Afganistanului, Ashland fusese prins de trei membri de trib, în vreme ce îşi zorea frenetic calul spre liniile britanice. Ce îşi amintea cel mai bine despre momentul exact al atacului era lentoarea timpului, modul elastic în care secundele se dilataseră, astfel încât în secvenţa aproape simultană de detalii – calul care îşi smucise capul, norul de praf care îi întunecase privirea, străfulgerarea albă de la turbanele atacatorilor lui, prin praf, strigătul exotic şi piţigăiat care îi zguduise timpanele, înţepătura aprigă a durerii când maxilarul lui fusese sfărâmat de un glonţ de plumb tras din apropiere –, fiecare în parte, se petrecea în propria lui eternitate separată.

Clipa în care o pătrunse pe Emily se prelungi exact în acelaşi mod.

Înţelese, în fracţiunea de secundă în care şoldurile lui se legănară ca să o penetreze, că o judecase greşit. Tresărirea şocată a lui Emily, rigiditatea corpului ei, rezistenţa arătată atunci când el se apăsă în feminitatea ei, toate se năpustiră peste simţurile lui; dar, până să-şi dea seama, o făcuse deja. El era deja în mişcare; flacăra scăpărătoare a nevoii animalice îi orbea deja mintea. Nu mai exista nicio oprelişte în calea forţei teribile cu care se avânta spre feminitatea ei uluită. Dar el înţelese adevărul, chiar înainte ca o presiune uşoară să se înfăşoare pe mădularul lui şi să se rupă după aceea. El auzi adevărul când Emily scoase un ţipăt ascuţit şi când el se afundă, fără alte obstacole, în trupul ei lunecos.

Ashland se arcui pentru o clipă, cu răsuflarea întretăiată, abdomenul lui doar atingându-l pe al ei, cu braţele încordate tremurând sub intensitatea emoţiei lui. El îşi coborî capul şi inspiră parfumul plăcut al gâtului ei.

— Iartă-mă! N-am ştiut.

Emilie nu spuse nimic. Răsuflarea i se cutremură în

piept. Îşi înălţă capul.

— Te doare?

Ea scutură uşor din cap. El voia să îi scoată eşarfa de la ochi, să se uite în ochii ei şi să citească adevărul. Testiculele se strângeau sub valuri copleşitoare de plăcere care pulsa dinspre mădularul lui, amestecate cu fiorul primitiv şi vinovat că *el era primul, el o deflorase, ea era neatinsă, ea era a lui.* Dumnezeu să-l ajute!

— Iartă-mă!

Degetele lui Emilie se plimbară pe spatele lui.

— Şşştt. Ştiu. Pielea ei alunecă pe a lui când ea ridică genunchii. Ştiu.

Răsuflarea ei era mai regulată acum.

— Să mă opresc? şopti el, îngrozit de răspuns. Doamne, Dumnezeule, dacă îi spunea „Opreşte-te"? Putea să o facă?

— Nu, nu te opri.

„Slavă Domnului!" El îşi mişcă şoldurile, şi ea tresări.

— Te doare?

— Nu.

Îşi dădea seama că o durea. Ashland scăpă o înjurătură printre dinţii încleştaţi. Bestie proastă şi nepricepută. Îi sărută buzele cât putu de blând.

— Îmi pare rău. O sărută din nou. Îmi pare rău.

Din nou, mângâierea uşoară a degetelor ei. Ea se arcui sub el, se pregăti pentru penetrarea lui, iar lui i se tăie brusc răsuflarea.

— Nu. Eu am vrut asta.

Emily, *virgină.* Descoperirea, consecinţele îi zguduiră mintea. Ştiuse că ea nu avea experienţă, dar nu îşi imaginase *aşa ceva.* Ce căutase o virgină prin camerele acelea? Fusese atât de abilă, de… *avizată.* Atât de nerăbdătoare. Lumea întreagă îşi schimbă axa în jurul lui.

Abandonă orice gând. Avea să se gândească mai târziu la tot.

El zăbovi deasupra ei, nesigur dacă să se mişte, cu teama disperată de a nu o răni mai tare. Mintea lui se întoarse sălbatic la noaptea nunţii, ale cărei detalii zăceau

confuze şi vagi în amintirea sa. Oare Isabelle se bucurase măcar un pic de actul acela? Ce făcuse el? Nu-şi amintea să fi observat. Era atât de tânăr atunci, atât de dornic, fără să ştie nimic despre toate astea, gândindu-se mai ales la el, la nevoia lui şi la noutatea actului. Probabil că atinsese extazul chiar în clipa în care o penetrase.

Acum mai avea puţin şi atingea culmile plăcerii, la fel ca băiatul necopt şi egoist care fusese odinioară. Amână momentul eliberării, se luptă cu plăcerea pură şi luminoasă pe care o simţea în zona intimă, înfruntă instinctul copleşitor de a umple feminitatea aceea feciorelnică şi strâmtă cu sămânţa lui chiar *în clipa aceea.*

Dar Emily era acolo, Emily *a lui,* cu un bărbat pentru prima dată în viaţa ei. Ea îl alesese pe *el.* Merita tot ce avea el să îi ofere.

Răsuflarea lui se linişti; inima i se potoli. Îşi legănă din nou şoldurile, şi de data asta Emily nu mai tresări.

— Te doare? întrebă el pe nerăsuflate.

— Nu.

Ea făcu încurajator o mişcare din şolduri.

Precaut, el se retrase uşor, apoi o pătrunse din nou.

— Oh!

— E bine? întrebă el.

— Daaa.

Ea rosti cuvântul parcă nesigură. El se retrase mai mult şi se împinse la loc. Emily gemu: un geamăt pe care Ashland îl recunoscu cu uşurinţă. Un geamăt încurajator.

Rafala unui oftat îi goli plămânii. „Slavă Domnului!”

El se retrase pe jumătate, apoi se apăsă înainte. Şi iar, un pic mai departe acum, cu un centimetru mai mult.

Iar.

Carne moale, fină şi înnebunitoare de femeie. Cum de trăise fără asta? Avea să piară de la asta, de la dulceaţa mădularului său rigid în căldura aceea minunată, în învelişul acela lacom de mătase.

În Emily.

Ea îl primea acum, răsufla în zvâcniri scurte şi fermecătoare. Mai încrezător, se aplecă să o sărute.

— E bine?

— Nu te opri!

Începu să o pătrundă într-un ritm regulat, nici prea repede, nici prea tare, conştient de pierderea pe care i-o cauzase deja. Mintea lui abia dacă mai ţinea minte procedeul, dar corpul lui şi-l amintea. Corpul lui ştia ce să facă, ştia cum să revină la modelul străvechi al penetrării şi eliberării, penetrării şi eliberării, potrivindu-şi mişcările după ale ei, găsindu-şi propriul ritm, găsind locul perfect de frecare.

Ea era atât de dulce şi de dornică, atât de îngăduitoare şi totuşi fermă.

La început, crezuse că fantoma lui Isabelle avea să îl bântuie, dar orice amintire a soţiei lui dispăruse de mult timp din mintea lui: nu mai existau decât Emily şi uşoarele sunetele sălbatice pe care le scotea, ghiontul călcâielor ei în pantalonii lui, felul în care feminitatea ei strâmtă îl cuprindea într-un mod cu totul nou, asemenea unei amprente care era numai a ei. Un val de emoţie de mult uitată începu să îi revendice mintea: bucurie, nevoie şi exaltare. Năvala impetuoasă spre desăvârşire.

Culmile plăcerii se clădeau enorme înăuntrul lui, îi strângeau testiculele, cu o intensitate vecină cu durerea. Refuzau să i se supună. O pătrunse pe Emily cu o viteză crescândă, sfâşiat între blândeţe şi disperare, cu pielea fierbinte şi umedă sub cămaşă şi cu răsuflarea chinuitor de întretăiată.

— Emily, o să ating punctul culminant, ah, Dumnezeule, atât de *puternic,* nu pot…

Se ridică un pic, în speranţa că avea să se mai abţină o clipă, dar în momentul acela ea se încleştă în jurul lui şi îi rosti numele pe nerăsuflate, iar explozia fulgerătoare a propriului extaz îl cuprinse deodată.

Avusese de gând să iasă, aşa cum ar fi trebuit să facă un gentleman respectuos, dar nu avu puterea să îşi nege ultimul act egoist dintr-o seară a actelor egoiste. Cu o ultimă penetrare viguroasă, el atinse punctul culminant în trupul tânăr şi nestăpânit al lui Emily, atinse culmile din nou

şi din nou, în accese lungi şi somptuoase de plăcere, oferindu-i tot ce avea.

Şi apoi, totul se termină. Gol şi uluit, el se adânci în Emily şi îşi îngropă capul în părul ei despletit.

„Sunt blestemat”, se gândi el.

Capitolul 14

Era binecuvântată.

Ashland era deasupra şi înăuntrul ei, în sfârşit unit cu ea.

Ashland.

El îşi găsise plăcerea cu ea; îi oferise plăcere în schimb. Îi făcuse trupul să se înfioare şi să doară, să cânte şi să prindă viaţă la porunca lui.

El era tot ce visase vreodată de la un iubit, cu excepţia, poate, a surplusului de haine.

El mai era şi la fel de greu pe cât se temuse ea.

Ciudat, nu îi păsa. Greutatea lui obosită se simţea… mai degrabă minunat. O povară nepreţuită. În întunericul din ochii ei, nu mai exista pe lume decât trupul enorm al lui Ashland.

Emilie nu putea să audă ceasul din cealaltă cameră, dar îşi zise că, dacă l-ar fi auzit, ticăitul ar fi ajuns la ea cu o încetineală nefirească, chiar în ritmul în care îi bătea acum inima. Parcă oprit de mâna Domnului.

Deasupra ei, Ashland nu se mişcă. Greutatea lui nemăsurată o apăsa în saltea, cald şi minunat; răsuflarea lui îi agita părul. Bătaia inimii lui vibra înăuntrul ei, într-un ritm chiar mai lent decât al ei. Cum era posibil?

Cum era posibil ca, din mulţimea de plăceri trezite în trupul ei nevinovat în seara aceea, cea mai mare dintre ele să fie aceea de a sta alături de el? Exact aşa, cu răsuflările şi inimile contopite, cu mădularul lui tare şi ademenitor rămas înăuntrul ei? Ea se încordă în jurul lui, doar pentru ca senzaţia să reverbereze din nou, şi el scoase un geamăt

scurt şi răguşit.

Degetul lui Emilie desenă delicat o linie pe spatele lui. Cămaşa îi era lipită pe piele, era udă din cauza efortului. Cât era de divin să îl atingă aşa. Gândurile hoinăriră vioi prin mintea ei înceţoşată. O imagine se ivi brusc şi dispăru: degetele abile ale lui Ashland mişcând o piesă de şah în lumina lumânărilor. Un cavaler. Aceleaşi degete abile care îi exploraseră feminitatea, care o dezmierdaseră până la extaz.

Chiar nu îi venea să creadă.

Dar nu putea să nege moleşeala fericită din muşchii ei, pâlpâirile diafane ale momentului de după. Durerea încordată dintre picioarele ei, acolo unde Ashland încă îşi revendica drepturile.

Se întâmplase. I se oferise lui. Renunţase la dreptul de proprietate asupra bunului nepreţuit şi de neînlocuit – virginitatea unei prinţese – şi îl atribuise după propria poftă. Triumfase asupra sorţii ei. Aveau să existe consecinţe, aveau să apară nenumărate complicaţii, dar încă nu voia să se gândească la ele. Avea să se bucure pur şi simplu de momentul acela.

Ashland se agită. Ea îşi plimbă mâna pe braţul lui, pe braţul drept, şi găsi marginea goală a manşetei.

— Cum ai pierdut-o? întrebă ea încet. Au tăiat-o duşmanii tăi?

El dădu să o retragă, dar strânsoarea ei rămase fermă.

— Nu, spuse el. Un chirurg militar britanic mi-a făcut serviciul ăsta, după ce m-am întors în tabără.

— Cum ai fost rănit?

El oftă şi întoarse capul de la ea. Părul lui îi gâdilă faţa.

— Mâna omului are o mulţime de terminaţii nervoase, lucru care o face un obiect de tortură foarte nimerit.

Emilie îşi mişcă degetele peste capătul rotunjit. Se simţea surprinzător de neted şi fără cicatrici, ca un cot.

— Te mai doare?

— Nu exagerat de tare.

— Nu te cred.

El oftă din nou, singura lui reacţie. Până şi bontul – o, ce nume îngrozitor pentru o parte din el pe care ea o iubea aşa cum o iubea pe oricare alta –, până şi bontul era greu în mâna ei.

— Există o durere a membrului-fantomă, spuse el. Bine documentată în literatura medicală. Mâna se simte de parcă ar fi încă acolo.

— Ce ciudat!

Emilie continuă să îl mângâie, să îl exploreze.

El continuă cu voce rece:

— În ţările din est, mâna stângă este considerată profană, pentru că este cea cu care te ştergi după ce te uşurezi. De aceea o mutilau pe dreapta. O născocire foarte subtilă.

Ea duse bontul la buze şi îl sărută.

— Iartă-mă, spuse el. Trebuia să-mi dau seama sau măcar să fi întrebat. Ar fi trebuit să mă opresc când mi-am dat seama.

— Nu te-aş fi lăsat să te opreşti.

El se ridică dintr-odată, îşi retrase mădularul din corpul ei şi se rostogoli pe spate.

— Greşeala a fost a mea.

— Nu pleca!

În absenţa lui, aerul rece învălui pielea lui Emilie. Simţi salteaua înclinându-se şi legănându-se când el se depărtă. Ea îşi ridică trupul vlăguit şi se sprijini în coate.

— Unde te duci?

— O clipă, zise el.

Îi auzi paşii pe covor, apoi scârţâitul unei uşi şi un fâsâit. Un iureş de umezeală i se prelinse între picioare. Fu cuprinsă de panică. Coborî mâna şi fu uluită de cantitate, de abundenţa indiciilor fizice ale celor întâmplate. Sămânţa fierbinte a lui Ashland: Emilie era plină.

Ce făcuse?

El se întoarse şi îi puse mâna pe umăr.

— Întinde-te la loc, spuse el cu blândeţe, şi ea fu prea uimită ca să nu se supună. Bineînţeles că sămânţa lui era

înăuntrul ei. Acela era şi scopul, nu? Plăcerile sublime ale împreunării fizice erau doar metoda prin care natura se asigura că animalele se reproduceau.

Ceva cald şi umed atinse durerea dintre picioarele ei. Ashland o curăţă în tăcere, cu mişcări delicate, o şterse cu un prosop. Emilie fu cuprinsă de un val usturător de ruşine. Cu o clipă în urmă, fuseseră imposibil de intimi, se contopiseră unul în celălalt, îşi împărtăşiseră răsuflările; acum, un fel de detaşare rece îi despărţea, în vreme ce el ştergea rămăşiţele împreunării lor.

— Te doare? întrebă el.

— Eu… Nu. Nimic important. Încercă să zâmbească, să refacă apropierea. A fost chiar minunat, dacă vrei să ştii.

El se mai ridică o dată şi plecă, probabil în baie, ca să ducă prosopul înapoi. Emilie se ridică. Euforia se potolise, şi Emilie se simţea uşor ameţită. Îşi duse mâna la cap şi găsi cocul fals, care atârna în acele de păr. Cu mişcări pripite, remedie problema, apoi îşi aranjă eşarfa la ochi. Cămaşa trebuia să fie pe undeva pe podea. Se strecură jos din pat cu picioare tremurătoare.

— Ai grijă!

Mâna lui Ashland o prinse de braţ.

— Îmi căutam cămaşa.

— E chiar aici.

Mâna se îndepărtă, apoi materialul alunecă pe deasupra capului ei, şi Ashland o ajută să îşi bage mâinile pe mâneci.

— Îţi mulţumesc, spuse ea.

— Cu plăcere. O pauză. Eşti bine?

— Da.

O, Doamne, ce situaţie stânjenitoare! Emilie se înroşi din nou. La ce se gândea el? Îl dezgusta acum? În uitarea de sine, ea depăşise oare limitele purtării cuviincioase? Făcuse totul greşit?

El nu se îndepărtă. Chiar dacă nu o atingea, căldura lui ajungea până la ea. Totuşi, vocea lui rămase rece şi raţională:

— Mă tem c-ai ratat trenul. Desigur, camera este a ta.

O să o trimit pe doamna Scruton cu tot ce-ţi trebuie.

— Nu-mi trebuie nimic.

— N-o face pe grozava, spuse el tăios.

Ea se retrase.

— Pe grozava!

— Nu trebuie să refuzi totul.

— În mod evident, n-am refuzat *totul,* zise ea cu amărăciune.

Ashland se îndepărtă, iar căldura lui pieri deodată de lângă ea.

— Înţeleg, zise el. După cum am spus, vina îmi aparţine. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru ce s-a întâmplat astă-seară. Trebuia să mă stăpânesc. Totuşi, n-am făcut-o şi am… am făcut ceva greşit, te asigur că…

— Greşit! Ea făcu semn spre pat. Asta a fost greşit pentru tine? Eu cred c-a fost minunat. Cred c-a fost nepreţuit!

— Emily…

— Pleacă, spuse ea. Doar pleacă.

— *Nu* am să te las aşa…

— *Vei* pleca. Nu se poate ca totul să se-ntâmple cum vrei tu. Ne-am întâlnit atunci când ai cerut, ţi-am ascultat regulile, am renunţat la orice decenţă, m-am oferit cu o nonşalanţă neobrăzată fără ca măcar să te văd. Permite-mi măcar un pic de mândrie. Permite-mi măcar demnitatea asta.

Ea răsufla întretăiat, cu pumnii strânşi, de-o parte şi de alta. Nici măcar nu avea încotro să îşi îndrepte furia. Urla într-un spaţiu deschis, fără să fie în stare să îl localizeze în întuneric.

Ashland nu spuse nimic. Afară vântul scoase un şuierat ciudat, răsunând prin dormitor, asemenea tocurilor ascuţite ale domnişoarei Dingleby.

Podeaua scârţâi sub covor.

— Foarte bine, atunci, doamnă. Vocea gravă a lui Ashland contrabalansa şuierul ascuţit al vântului de Yorkshire, neaşteptat de aproape. Dă-ţi jos eşarfa dacă demnitatea îţi e ofensată. Dacă vrei să vezi ce creatură ţi-a

furat inocenţa în seara asta.

Emilie încremeni.

— Haide, spuse el încet. Sau vrei să o scot eu pentru dumneata?

Ferestrele se zguduiră brusc. O adiere uşoară atinse obrazul lui Emilie, prea caldă ca să se fi strecurat de afară. Răsuflarea lui Ashland? În întunericul din jurul ei, simţi căldura lui scânteietoare, puterea enervată la care nu putea ajunge, la doar câţiva centimetri depărtare.

— Eu… Nu pot. Îşi coborî capul. Nu pot.

— Ah. Ei bine, iată!

Fu cuprinsă de un val de disperare. Până la urmă, momentul lor perfect şi sacru fusese doar atât: un moment. O voce răsună în mintea ei, vocea vreunei mame vitrege pe jumătate ameţită sau a altcuiva: „Să ştii că toate bestiile îşi doresc doar o tăvăleală bună şi au şters-o. Cedează şi ai pierdut totul”.

Se întoarse.

— Pleacă!

Mâna lui Ashland îi cuprinse bărbia.

— Nu te feri de mine, Emily! Ţi-am spus că-mi pare rău. Ce naiba vrei de la mine?

— Nimic! Nimic! Doar să fiu lăsată în pace.

— Pentru Dumnezeu, n-ai să primeşti asta! Acum o clipă, ajungeai la extaz sub mine. Acum eşti *a mea,* Emily. Eşti sub protecţia *mea,* şi să fiu al naibii dacă…

— *Nu* sunt a ta!

— Ba eşti, şi, pentru numele Domnului, eu am grijă de ce este al meu!

Gura lui se apăsă pe a ei, tare, posesivă, iar Emilie voi să se retragă. Voi să îşi pună mâinile pe pieptul lui şi să îl împingă departe, să îl trântească la pământ cu o lovitură îndrăzneaţă şi bine plasată. Dar obiecţiile ei principiale nu mai apucară să ajungă la creierul ei. Buzele ei, fără să ştie de vreo insultă, se deschiseră şi absorbiră forţa sărutului lui. Îşi înfăşură braţul de gâtul lui şi îl trase mai aproape. Parfumul lui curat, gustul lui somptuos erau prea bune ca să fie refuzate. Corpul ei îl recunoscu pe al lui, îşi aminti

plăcerea pe care i-o provocase şi îşi dori mai mult.

În clipa în care se supuse, sărutul lui Ashland se îmblânzi. Limba lui se plimbă pe conturul buzelor ei, înflăcărându-i sângele; o exploră, o tachină şi o mângâie fără milă. Emilie îşi lipi şoldurile de coapsele lui masive, îşi apăsă sânii înfioraţi pe nasturii tari de la vesta lui. Mâna lui alunecă în jos şi acoperi forma fesei cu o palmă fierbinte.

— Dumnezeu să mă ierte, dar te vreau din nou. Buzele lui hoinăriră de la obraz spre ureche. O să am grijă de tine, Emily. O să mă laşi să am grijă de tine.

— N-am nevoie. Am nevoie doar de *asta.*

— *Asta* nu e de ajuns. O sărută din nou şi se retrase. Nu pot să stau peste noapte de data asta, Emily, dar *o să fac* ce trebuie.

— N-am nevoie…

— N-am să te insult oferindu-ţi bani, spuse el, pentru că mi-ai făcut o onoare nepreţuită.

— O, ce bine ai spus-o.

El nu mai zise nimic. Emilie îşi încrucişă braţele sub sâni, creând o barieră împotriva frigului provocat de absenţa lui.

— Îmi cer iertare. Nu mi-am ales cuvintele cum se cuvine. Voiam doar să spun… că nu ai nicio obligaţie faţă de mine. Am venit la tine ca o femeie independentă… şi de bunăvoie. Nu-mi eşti cu nimic dator pentru asta. Suntem iubiţi, nimic mai mult.

Totuşi, el nu spuse nimic, nu făcu nimic. Emilie simţea că o privea, clocotind de emoţie, renunţând la barierele viguroase ale autocontrolului.

— N-am experienţă cu asta, Emily, zise el în cele din urmă, atât de încet, că vorbele lui părură a se dispersa în aer chiar după ce le rosti. N-am fraze iscusite şi de-a gata. Dar lasă-mă să fiu foarte limpede: nu sunt un bărbat care să îşi ia amante.

Pieptul lui Emilie se strânse.

— Atunci, cum numeşti tu asta? O *greşeală?* Un accident?

— Nu cred în accidente. El se mişcă iar, şi aerul se

agită în încăpere. Poate că îşi punea haina şi îşi îndrepta lavaliera. Odihneşte-te, Emily! Pe săptămâna viitoare!

— Stai, domnule…

Dar buzele lui îi mângâiară uşor fruntea, chiar deasupra eşarfei legate la ochi, şi, înainte să mai apuce să spună vreun cuvânt, Emilie ştiu după golul lăsat în aer că Ashland plecase.

*

Dacă ducele de Ashland l-ar fi întâlnit, la ora unu dimineaţa, pe tutorele fiului lui pândind intrarea servitorilor la Ashland Abbey, ciufulit, palid şi şovăielnic, l-ar fi concediat pe loc.

Din fericire, se gândi Emilie, în clipa aceea, în timp ce ea se furişa printre umbrele din grădină, cu mişcări grijulii care să îi protejeze părţile feminine încă dureroase, ducele de Ashland se tăvălea chinuit de vină în patul lui ducal. Înainte să se aventureze spre casă, ea urmărise cu atenţie, de la grajduri, fereastra lui şi aşteptase până când ultima lumină se stinsese. Părţile ei intime protestaseră cu înverşunare. Părţile ei intime voiau să se desfete în patul ducelui, să se deschidă din nou pentru el.

„Eşti nebună de legat”, îşi spuse în gând. „Complet smintită”.

Se strecură pe lângă zidul de cărămidă, menţinându-se departe de linia galbenă şi difuză pe care o proiecta lumina unei lămpi aprinse la etaj.

„Ai riscat totul, şi pentru ce?”

Ce căuta ea acolo? Nu se strecurase niciodată spre casă în toiul nopţii. Era genul de năzdrăvănie tipică pentru Stefanie. Neastâmpărata, neascultătoarea şi încântătoarea Stefanie. Toată lumea o iubea pe Stefanie. Dacă Stefanie ar fi fost prinsă – dar nu fusese niciodată –, toată lumea ar fi râs. O, Stefanie! Implicată într-o nouă năzdrăvănie. Emilie fusese întotdeauna cea care răspundea la sunetul scos de piatra care lovea geamul de la dormitorul lor, cea care cobora prin labirintul de camere de serviciu şi o lăsa pe

Stefanie să intre pe uşa de la bucătărie, cea care o băga în pat, se culca lângă ea şi îi asculta poveştile. Festivalurile din sat, dansurile de la miezul nopţii, înghiţiturile nepermise din berea înspumată, enoriaşii strânşi în sala de audienţă a primarului care urmau să fie descoperiţi abia a doua zi dimineaţă.

Acum venise rândul lui Emilie să se strecoare pe intrarea din spate în toiul nopţii. Era îmbrăcată în pantaloni, mirosea ca un grajd şi tocmai îşi pierduse inocenţa cu o pasiune desăvârşită în camera unui hotel de lux. Legată la ochi. Cu angajatorul ei. Angajatorul ei *căsătorit.* Pe al cărui copil se putea, teoretic, să-l fi conceput.

Măcar acum nu mai erau implicaţi şi enoriaşii.

Ei bine, îşi dorise aventură, nu? Îşi dorise libertate, opţiuni şi independenţă. Poate că totul se dovedise un pic mai… *complicat,* acela era cuvântul… un pic mai *complicat* decât îşi imaginase ea, dar o făcuse.

Acum, tot ce îşi dorea era o baie fierbinte şi un pat cald. Dacă era destul de cald, putea chiar să ierte faptul că nu se afla în el şi un duce *foarte* înfierbântat şi foarte viril.

O baie fierbinte. Un pat cald. Prinse mânerul uşii şi împinse.

Uşa nu se clinti din loc.

Trase cu putere şi împinse din nou. Fără rezultat.

Vântul şuieră pe după colţul din grădina bucătăriei. Deasupra capului, luna de iarnă împrăştie câţiva nori şi lumină pietrele vechi ale conacului.

Emilie inspiră adânc şi se împinse cu tot corpul în uşă. Nimic. Se izbi cu forţă în lemn. Lovi. Înjură. Se aplecă din nou, cu picioarele înainte, şi spuse o rugăciune.

Încuiată afară. Cireaşa de pe tort.

Înjură din nou, o trivialitate deosebit de explicită.

Un fluierat uşor se auzi din spatele ei, nedesluşit şi discordant.

— Ce naiba ai spus, Grimsby?

Mâna lui Emilie îngheţă pe mânerul uşii. Ea se îndreptă încet de spate şi se întoarse.

— *Domnule* Grimsby, spuse ea.

Frederick, marchizul de Silverton, murdar şi ciufulit, cu pălăria pe spate, fără lavalieră, ridică mâna înmănuşată la lobul urechii.

— Domnule Grimsby. Nu cred că te-am auzit bine. Nu se poate aşa ceva. Nu se poate, fără tine… fără… ei bine, nu se poate să facă aşa ceva o vert… verteb…

— Un animal vertebrat, spuse Emilie. Sunt de acord. Greşeala mea. Vom consulta cartea de anatomie mâine-dimineaţă, ca să găsim un epitet mai convenabil.

— Serios, domnule Grimsby, declară Freddie şi zâmbi strâmb, un om cuinte… Intel… mintea dumitale. Sigur n-ai plecat de acasă fără frumuseţea asta mică.

Elevul lui încercă disperat să se concentreze. Vârî o mână în buzunar şi scoase un obiect mic din metal.

— Cheia, spuse Emilie. Desigur.

— Mi-am făcut chiar eu o copie. Freddie o flutură cu mândrie. Cea mai de preţ pos… poses… chestie pe care o deţin. O apăr cu viaţa mea. Eu… Oh, fir-ar să fie! Coborî privirea spre zidul din cărămidă pestriţă din faţa lui. Unde a dispărut?

Emilie oftă şi se aplecă să recupereze cheia.

— Eşti beat, Excelenţă.

— Eu nu sunt îmb… în… beat.

— Ba eşti, şi o să discutăm dimineaţă despre acest aspect. Eşti mult prea tânăr ca să-ţi faci de cap cu băutura în halul ăsta. Trebuia să te aduc chiar eu acasă. În schimb, am avut încredere că o să-mi asculţi instrucţiunile. Ea băgă cheia în broasca veche şi pe jumătate îngheţată, rugându-se să se deschidă. Mă tem că va trebui să vorbesc despre asta cu tatăl tău.

— O, nu cred, spuse Freddie.

— Ba eu cred că da.

Zăvorul cedă. Emilie coborî uşurată umerii. Deschise uşa şi îşi duse degetul la buze.

— Nu cred, zise Freddie, într-o şoaptă tare. Pentru că Lumi… Lumină… Excelenţei Sale n-are să-i placă să te ştie pe afară la ore atât de târzii. Dacă înţelegi ce vreau să spun. El se poticni în tocul uşii, sprijinit de perete, şi rămase

cu ochii aţintiţi spre tencuială. Cred că s-ar putea să-mi fie rău.

— *Ar trebui* să-ţi fie rău. Groaznic de rău. Cred c-ar fi o lecţie foarte instructivă.

Emilie coborî privirea spre cheia din palmă şi o strecură în buzunarul de la haină. Desigur, Freddie avea dreptate. Nu putea să rişte ca ducele să se întrebe de ce tutorele fiului lui ajungea acasă atât de târziu chiar în acea noapte, dintre toate nopţile.

— Eşti un om crud, tare crud, zise Freddie spre perete. Îşi întoarse capul spre Emilie, cu părul vâlvoi împingându-i pălăria pe spate, închise ochii pe jumătate. Vocea îi deveni liniştită şi serioasă, uşor rugătoare. N-o să-i spui tatii, domnule Grimsby, aşa-i?

Coridorul era întunecat, luminat doar de razele lunii, care dispărea iute pe măsură ce norii îşi reluau locul de drept pe cerul din Yorkshire. Emilie închise uşa în urma lor şi o încuie.

— Nu, n-am să-i spun. Dar trebuie să-mi promiţi sincer că aventurile de felul ăsta n-au să se repete. Mai întâi, nu e bine pentru sănătatea ta. În al doilea rând, s-ar putea să nu fii atât de norocos data viitoare încât să ajungi întreg acasă.

Freddie făcu un gest nepăsător din braţ.

— Nimeni n-ar îndrăzni. Toţi ştiu că tata... Ar face... El înghiţi în sec, galben la faţă. Cred că ar fi mai bine să urc.

Emilie îşi trecu braţul peste umărul lui.

— Atunci, plecăm imediat.

Urcară clătinat la etaj, pe scara din spate, apoi parcurseră coridorul lung şi întunecat care ducea spre camera lui Freddie. Emilie menţinu privirea aţintită înainte când trecură pe lângă uşa impunătoare a dormitorului ducal.

— Asta e. Încă vreo câţiva paşi. Să nu uiţi – ea gâfâia, pentru că picioarele lungi ale lui Freddie erau mult mai grele decât păreau –, să nu uiţi să bei o cană de apă înainte să adormi.

— Cum... cum naiba de ştii asta? mormăi Freddie.

— Asta făcea tata întotdeauna. Am ajuns.

Emilie îl ajută să intre pe uşă. I se părea sau locul acela mirosea altfel noaptea? Aceleaşi arome de fum vechi, cremă de ghete şi piele, dar combinate cu altceva, o mireasmă din aerul nopţii.

— Gata. De aici, mă tem că restul ţine de tine.

— Eşti un om de nădejde, Grim… Gr… Oh, la naiba! Freddie îşi scoase pălăria şi mănuşile, apoi le aruncă spre un fotoliu albastru. O privi cu ochii împăienjeniţi. N-am să uit.

— Aşa să faci.

Ea dădu să plece.

— Aşteaptă! Grimsby!

Ea coborî capul.

Da?

Freddie făcu un semn cu degetele spre chipul lui.

— Este ceva… ceva… greşit…

— Te simţi bine, domnule? Ai nevoie de un lighean?

Ea se repezi spre dulapul de la perete.

— Nu, nu. Adică, da, cre' c-am nevoie, mi-e groaznic de rău, dar… dar asta… Făcu din nou semn spre faţa lui şi făcu ochii mici. Nu-i asta.

— Te doare? Te-ai rănit?

— Nu, nu. Stai o clipă! Este… vine… eu… cred… cred…

Emilie îşi scoase ochelarii, îşi şterse lentilele şi îi aşeză la loc pe nas.

— Nu-ţi solicita prea tare talentele. Vei mai avea nevoie de ele dimineaţă. Mă gândesc la cea mai riguroasă…

El o întrerupse cu stângăcie:

— Am înţeles!

— *Ce* ai înţeles? Chiar trebuie să mă duc la culcare.

Freddie arătă spre bărbia lui Emilie.

— E vorba de mustaţa ta, Grimsby. Blestemata… ta de… mustaţă. Unde naiba a dispărut?

Capitolul 15

Era patru şi jumătate dimineaţa când Emilie renunţă la a mai încerca să doarmă. Se ridică din pat, se îmbrăcă cu mişcări stângace, apoi îşi lipi mustaţa şi favoriţii şi coborî în bibliotecă.

Bunul Dumnezeu ştia că era destul de obosită. Dormise cu întreruperi vreo oră imediat după ce se băgase în pat, apoi se trezise din nou când trupul ducelui se aplecase asupra ei şi începuse să se transforme din piele în blană, iar geamătul lui de plăcere se ascuţise într-un mârâit. Se trezise brusc, răsuflând din greu, încremenită de cât de real păruse totul.

„Mustaţa ta. Unde naiba a dispărut?”

Îi spusese lui Freddie că şi-o răsese. Ce altceva ar fi putut să-i spună? Nu putea decât să spere că el fusese suficient de beat încât să uite totul până dimineaţă sau măcar să o creadă când Emilie urma să nege tot episodul. Cu siguranţă fusese destul de beat încât să accepte explicaţia ei fără vreo urmă de surprindere. „Oh, corect”, îi spusese confuz şi se întorsese să vomite în lavoar.

Afară era încă un întuneric de iarnă, întuneric tăciune, iar aerul era rece. Emilie se strecură pe scările din spate, simţind durere în fiecare muşchi. Păcatele nopţii reveniseră răzbunătoare: se simţea de parcă fusese stoarsă, bucată cu bucată, apoi pusă să se usuce la soare, între picioare, simţea furnicături şi înţepături, iar carnea i se freca aproape dureros de cusătura pantalonilor.

Poate că rochiile nu erau chiar aşa o corvoadă, la urma urmei.

Biblioteca se afla în cealaltă parte a casei. Mult iubita şi confortabila bibliotecă, încăperea ei preferată; sigur acolo putea să se cuibărească, cu o carte în mână, într-unul dintre fotoliile mari. Putea să facă focul – acum ştia cum – şi poate reuşea chiar să adoarmă vreo oră sau aşa ceva, înainte ca lumea să se trezească.

Grăbi pasul pe coridorul întunecat, axa principală a casei, de care erau legate toate încăperile importante. Trecu de portretele încruntate, o pereche de cavaleri imenşi parcă scoşi dintr-un turnir al giganţilor – în mod

evident, înălţimea lui Ashland nu era vreo ciudăţenie a naturii – şi statuia din marmură albă a lui Apollo, preferata ei, deşi părţile lui esenţiale fuseseră la un moment dat sacrificate de dragul delicatei sensibilităţi englezeşti.

Abia trecu de o uşă deschisă, când auzi un sunet slab. O bătaie ritmică, bocănituri apăsate şi înăbuşite de ziduri.

Se întoarse spre uşă. O urmă de lumină gălbuie lucea dinspre o scară lungă şi îngustă.

Pentru o clipă, visul îi reveni în minte, mai viu ca înainte: mormăitul lui Ashland, pielea lui umedă sub degetele ei.

„Nu fi ridicolă”, se gândi ea. „Sunt doar servitorii, bat covoarele sau… sau fac unt. Vreo sarcină măruntă sau alta în casă”.

Ce se auzea era un mormăit? Chiar înainte de fiecare bătaie, aproape contopindu-se.

Emilie şovăi, menţinându-şi echilibrul în capul scărilor. Se uită pe coridor spre biblioteca liniştită şi paşnică. Nu era nimeni.

Bineînţeles că nu era nimic. Visele nu însemnau nimic.

Urma să coboare pe scările acelea chiar acum şi să o dovedească. Emilie se adună cu firea şi făcu un pas. Apoi un altul. Sunetele continuară, mormăit-bătaie, mormăit-bătaie, mormăit-bătaie. Mai tare acum, mult mai ferm. Un parfum se ridică dinspre lespede, nu era neplăcut, ci doar uşor jilav. Ca într-o peşteră la malul mării.

În capul scărilor, coridorul o lua spre stânga. Un dreptunghi de lumină se desena pe pietrele gri şi netede. Când coti, ultimul gând al lui Emilie fu că ar fi trebuit să fie mai frig aici jos. Că umezeala păstra o urmă de căldură.

Înaintea ei, coridorul dădea într-o încăpere, luminată de mai multe lămpi cu ulei. În centrul camerei ducele de Ashland sărea, cu picioarele goale, dezbrăcat până la brâu, cu părul lui alb umed şi strălucitor, cu ambele mâini acoperite de mănuşi din piele neagră. Îşi împingea braţele înainte, lovind un sac mare şi lunguleţ din piele care atârna din tavan şi se legăna straşnic la fiecare lovitură.

Cu ambele mâini: desigur, se referea la mâna şi

bontul lui, care erau la fel acum, cu mănuşile acele căptuşite fixate ferm la fiecare încheietură. Stătea cu spatele la ea, aplecat în faţă, corpul lui masiv era echilibrat cu o graţie subtilă de bilele prinse la picioare. Spatele lui strălucea de sudoare, fiecare muşchi era sculptat de lumină într-o simetrie perfectă, care se îngusta spre şoldurile acoperite de pantaloni comozi şi deschişi la culoare.

Era magnific.

Emilie rămase acolo, gură-cască, cu ochii mari, fără să scoată vreun sunet.

Fără vreun semn de avertizare, Ashland se întoarse iute.

— Ce... Cu o singură mână, el sprijini sacul din piele. A! Dumneata eşti, Grimsby. De ce naiba sunteţi treaz aşa devreme?

Pe Emilie o lăsară picioarele.

De la spate, era magnific. Din faţă, era divin. Chipul lui aspru purta masca neagră ca o pe medalie de onoare; umerii lui erau suficienţi de laţi cât să tragă un plug. Pieptul i se mişca în sus şi în jos, de pe urma efortului. Nici măcar o încreţitură nu tulbura musculatura pieptului şi a abdomenului, exact ca în desenul unui anatomist. Două adâncituri convergente se pierdeau sugestiv sub betelia pantalonilor.

— Grimsby? S-a întâmplat ceva?

Ea îşi ridică privirea spre chipul lui şi înghiţi cu noduri.

— Nimic, domnule! Îmi cer iertare. Nu puteam să dorm. Mă tem că sunt uşor ameţit. Nu mă aşteptam să vă întâlnesc.

Ashland îşi arcui o sprânceană.

— Voiaţi să faci o baie, domnule?

Mintea lui Emilie se transformă într-un mozaic încurcat de cvadricepşi ascuţiţi şi pectorali arcuiţi.

— Să înot?

Ashland făcu o mişcare cu braţul său.

— În bazin.

Ea privi în direcţia arătată de el. O licărire de lumină se zărea după colţ, parcă reflectată de apă.

— În bazin, spuse ea buimăcită. Desigur.

Ashland coborî capul spre sacul din piele.

— Mergeţi, dacă vreţi. Mai durează până termin eu.

Emilie îşi dădu seama că se uita lung la buzele lui. Cu câteva ore în urmă, buzele acelea o *sărutaseră.* Limba aceea *o înnebunise,* făcând-o să ţipe de plăcere. Pieptul sculptural, umerii, şoldurile incredibil de elegante o *învăluiseră* cu totul.

Asta se ascundea în spatele straturilor de haine de care el nu se descotorosise.

Sfinte! Dumnezeule! Emilie simţea că era pe punctul de a leşina.

Ashland se încruntă.

— Grimsby, sigur sunteţi bine? Arătaţi puţin ciudat.

O ceaţă se ridica în faţa ochilor ei. Chiar avea să leşine.

— Grimsby, ochelarii, spuse Ashland.

— Ochelarii mei?

— S-au aburit de tot. De la bazin, mă tem. Îl ţinem încălzit în lunile mai reci. Blestemata de idee a lui Freddie; eu prefer apa rece.

— Oh! Emilie îşi scoase ochelarii şi îşi lăsă capul în faţă. Şterse aburul şi îi puse la loc pe nas. Sigur că da, mormăi ea.

Între picioare se simţea destul de… caldă. Se foi de pe un picior pe altul.

— Sunteţi bine-venit să luaţi o pereche de mănuşi şi să boxaţi cu mine, dacă vreţi, spuse Ashland. O cercetă iute din priviri. Parcă v-ar folosi să mai puneţi un pic pe dumneavoastră. Să vă mai întremaţi.

— Nu, nu. Eu nu, hmm, boxez, din principiu. Sunt un… un paşnic. Ea îşi îndreptă spatele. Şi sunt mai puternic decât par.

Ashland ridică din umeri.

— Cum doriţi, atunci. După cum am spus, puteţi să folosiţi locul după bunul-plac, înotul este un exerciţiu excelent. Am să mă scald şi eu în scurt timp. El se întoarse spre sacul de box, încordat şi puternic. Pantalonii se

potriveau de minune pe conturul feselor lui.

Pantalonii, pe care avea să îi scoată fără îndoială ca să (Doamne sfinte!) *se scalde* în piscină.

Emilie înghiţi în sec.

— Cred… poate… o să mă duc să caut o carte în bibliotecă, în schimb.

*

— De ce ţine Excelenţa Sa un bazin în subsolul casei?

Freddie ridică privirea din farfuria cu rămăşiţe aburinde de mâncare. Chipul lui avea o nuanţă străvezie, ca o bucată de lut lăsată să prindă alge într-un iaz.

— Chiar trebuie să faci asta?

— Să fac ce?

— Să vorbeşti.

— Micul dejun e, sau aşa ar trebui să fie, un moment pentru conversaţii civilizate, când locuitorii casei se adună laolaltă cu un sentiment de…

Freddie duse cana la buze, lăsă capul pe spate şi dădu pe gât conţinutul.

— … Bună dispoziţie. Emilie se uită la cel pe care îl păstorea. Acela e ceai, nu-i aşa?

— Cafea, domnule Grimsby. Neagră.

— A, da. Ca tatăl tău. Ceea ce ne aduce de unde am plecat: de ce are ducele un bazin?

Lacheul se mişcă fără zgomot ca să umple din nou cana lui Freddie. Băiatul privi dezgustat şuvoiul de lichid negru.

— Oh, asta. A cerut să fie făcut la scurt timp după ce s-a întors din străinătate. Doctorii i-au recomandat scăldatul în mare, dar, desigur, el n-avea de gând să se ducă pe litoral în văzul tuturor, la fel ca restul omenirii, oh, nu.

— Nu e apă de *mare,* nu-i aşa?

— Ba da. Freddie îşi luă cana, bău, se arse şi o puse la loc, cu o înjurătură şi un zăngănit. E adusă mereu alta pe calea ferată în fiecare lună. N-aţi observat când se aduce?

Un vehicul cu motor o transportă de la gară. Nebunia naibii!

— Habar n-am avut. Deloc.

Freddie suflă cu atenţie în cană şi încercă din nou.

— Desigur, recunosc că e minunat să fii în măsură să înoţi în confortul propriei case. Desigur, am cerut să fie încălzit. Altfel, poţi la fel de bine să înoţi în Oceanul Arctic, pe timp de iarnă.

— Da, aşa mi-a spus tatăl tău.

Freddie ridică amuzat privirea.

— L-ai prins acolo, aşa-i?

— Nu. Îşi făcea antrenamentul de box. Emilie alese a treia bucată de pâine prăjită de pe farfuria din dreapta. Nu ştia de ce, dar avea o foame de lup în dimineaţa aceea.

— Oh, da. Face asta. Tata e un adevărat John Sullivan. O idee foarte reconfortantă, dacă ar fi să ne atace o bandă de boxeri, în vreme ce traversăm la trap mlaştinile într-o după-amiază. Ăla e ziarul?

— Da. Emilie îl împinse spre el. Faţa lui Freddie începea să îşi piardă nuanţa străvezie, sub efectul cafelei. Propriile ei gânduri i se învolburau în minte. Ashland chiar se trezea înainte de zorii zilei şi făcea antrenament în fiecare dimineaţă? Boxa, înota şi Dumnezeu mai ştia ce altceva? Emilie lua micul dejun cu familia de săptămâni întregi – o invitaţie care se transformase într-un fel de obicei – şi nu observase niciodată indicii că Ashland venea de la antrenamentul lui riguros. Din ce motiv o făcea? De ce un duce, un bărbat care aproape că nu cina vreodată cu cineva, ca să nu mai vorbim că nu-şi părăsea moşia ca să se confrunte cu pericolele din societate, trebuia să îşi păstreze corpul şlefuit ca pentru câmpul de luptă? De parcă se pregătea pentru vreo mare încercare. Emilie luă cana de cafea – tot neagră, Dumnezeu să o ajute – şi încercă să alunge gândul la Ashland care lovea sacul de box, cu muşchii încordaţi fără vreun efort sub pielea strălucitoare.

Gândul la corpul lui Ashland deasupra ei, unit cu al ei, înflăcărat şi puternic, care o penetra cu o forţă minunată.

Sub haina îngrijită, vesta simplă de stofă, cămaşa din bumbac şi bandajul de in legat în jurul pieptului, sânii lui

Emilie se înfiorară cu durere. Îşi drese glasul şi îşi termină pâinea prăjită.

— Că tot veni vorba, unde este Excelenţa Sa acum? N-a întârziat niciodată atât de mult la micul dejun.

Freddie ridică privirea.

— Oh, asta. N-ai auzit? Tata şi-a luat zborul.

Cuţitul lui Emilie zăngăni pe farfurie.

— Şi-a luat zborul?

Freddie flutură mâna.

— A zburat. A plecat. A ieşit din scenă, urmărit de un cerb.

— De un urs.

— Orice ar fi. A fugit la Londra, în zorii… zilei…

El se uită la ea şi se încruntă.

— La Londra! Fruntea lui Emilie se încruntă de uluială, iar ochelarii îi alunecară de pe nas. Ea îi împinse la loc în grabă. Ducele la *Londra!* Pentru ce?

— N-am nici cea mai vagă idee. Sunt la fel de nedumerit ca tine. Freddie lăsă uşor capul în jos, încă încruntat, cu ochii aţintiţi spre chipul lui Emilie. Cred că lucrurile au mers aşa minunat cu noua lui puicuţă, c-a decis să-şi încerce norocul în capitală.

Degetele lui Emilie încremeniră.

— Eu… se prea poate.

— Ştii… cel mai ciudat lucru… spuse Freddie încet.

Emilie îşi privi lung farfuria. Gălbenuşurile de ou, pe jumătate mâncate, întâlniră unsoarea peştelui afumat şi începură să se întărească. Foamea ei de lup se risipi.

— Care? întrebă ea absent.

— Nu, nu, spuse el în grabă. A fost un vis. Sunt sigur de asta. Ha, ha! Sigur un vis.

Ea ridică privirea.

— Un vis?

Freddie îşi cufundă furculiţa în mâncare, arătând incredibil de uman, dovadă vie pentru puterea reconfortantă a cafelei negre şi tari.

— Ha, ha. N-o să-ţi vină să crezi. Vezi tu, noaptea trecută am visat că ţi-ai ras mustăţile.

— Ha, ha.

Ea luă cana şi se ascunse în spatele ei. Freddie îşi umplu gura cu mâncare şi zâmbi cu subînţeles.

— Un vis uimitor de real. Pot să-ţi văd faţa foarte clar în minte, tunsă ca un mieluşel.

— De regulă, mieluşeii nu se tund.

— Ei bine, dar arătai ca un mieee-luşel drăgălaş. Cu ochii mari şi nevinovaţi. Nu mai era nici urmă de tutore răzbunător! Ha, ha! Freddie mai bău o cană de cafea. Ar trebui să te desenez înainte să uit. Aşa, data viitoare când îmi faci morală, îl scot ca să-mi amintesc de umilirea ta.

— N-am fost umilit. Emilie se uită la faţa nepăsătoare a lacheului. A fost doar un vis, la urma urmei. Visul *tău.*

— Şi ce vis pe cinste! Tare m-am mai înveselit când mi l-am amintit. Freddie îşi folosi pâinea prăjită ca să şteargă restul de ou din farfurie, băgă fără graţie îmbucătura în gură, se tamponă cu un şervet alb ca zăpada şi se ridică de la masă. O să te aştept în sala de clasă, domnule Grimsby. Să nu întârzii!

Vârî ziarul sub braţ, pocni din călcâie şi o şterse din încăpere.

Emilie ştia că ar fi trebuit să se ridice şi să îl urmeze, dar nu putea să-şi urnească picioarele din loc. Se uită lung la pâinea prăjită, conştientă de lacheul Lionel rămas în picioare la trei metri depărtare, probabil enervat, probabil nerăbdător ca afurisitul de tutore să îşi ridice fundul uscăţiv de pe scaun şi să lase încăperea pe seama sărmanilor care făceau munca *adevărată* în reşedinţa Ashland. În ultimele câteva săptămâni, ajunsese şi ea să înţeleagă mult mai bine ce însemna să fii servitor.

Ducele de Ashland plecase la Londra.

Ce însemna asta? Să îşi încerce norocul în capitală, după cum spusese Freddie? Acum că gheaţa se rupsese. Acum că se culcase în sfârşit cu altă femeie. Fapta fusese făcută. Un păcat era la fel cu alte o sută de păcate.

Emilie îşi strânse pumnii în poală.

„Gândeşte logic!” Bineînţeles că Ashland nu plecase la Londra să găsească mai multe femei. Nu îi stătea deloc

în fire. Emilie se gândi la cuvintele lui spuse cu o noapte în urmă, la braţele lui disciplinate lovind sacul din piele. Nu era vreun pierde-vară. Nu era vreun crai. Plecarea la Londra trebuia să fie o călătorie de afaceri, vreo chestiune urgentă.

În orice caz, nu trebuia să o deranjeze nici dacă se ducea *într-adevăr* să caute alte femei. Ar fi trebuit să se bucure că ducele pleca să rătăcească pe alte păşuni. Cu cât se rupea mai repede legătura dintre ei, cu atât mai bine. Şi, din moment ce Emilie părea să nu aibă tăria necesară, Ashland putea prea bine să o rupă chiar el. Ea urma să folosească săptămâna asta în absenţa lui ca să construiască un zid foarte înalt şi foarte gros între eh când el urma a se întoarce, ea avea să fie pe deplin indiferentă. Sau măcar avea să întâmpine cu un calm desăvârşit imaginea corpului lui pe jumătate dezgolit şi minunat de strălucitor.

Emilie îşi termină pâinea prăjită şi îşi bău cafeaua dintr-o sorbitură. Se ridică şi clătină din cap spre Lionel, care îi răspunse – spre surprinderea ei – cu un semn aproape imperceptibil.

Pe coridor, aproape că se izbi de Simpson, în vreme ce el se îndrepta spre sufragerie.

— Oh! Îmi cer iertare, domnule Simpson.

— Nicio grijă, domnule Grimsby, spuse Simpson, de parcă ar fi spus: „Cară-ţi fundul în Groenlanda, Grimsby, pe o nenorocită de barcă cu vâsle”.

Emilie rămase neclintită…

— Am înţeles că Excelenţa Sa a plecat la Londra în dimineaţa asta. Când să ne aşteptăm eu şi fiul Domniei Sale la revenirea lui?

Apoi ea îl aduse în discuţie pe Freddie doar ca să atragă atenţia majordomului.

Simpson arăta de parcă i se dăduse o băşică de porc, veche de o săptămână, şi i se ceruse să facă un cârnat cu ea.

— Excelenţa Sa mi-a făcut onoarea de a mă informa că va lipsi o săptămână.

— Şapte zile întregi?

— Am înţeles că atât durează o săptămână.

— Cât de perspicace sunteţi, domnule Simpson. Vă rămân dator.

Emilie se întoarse, traversă coridorul spre casa scării – scara principală, folosită de familie – şi urcă cele trei etaje până la sala de clasă, unde îl găsi pe marchizul de Silverton ţintuit în centrul covorului, cu ochii albaştri şi rotunzi, agitând ziarul în mână şi uitându-se la ea cu o expresie teribil de uluită.

— Doamne sfinte, Grimsby! spuse el. Eşti o afurisită de *prinţesă,* nu-i aşa?

Capitolul 16

O linişte surprinzătoare îl întâmpină pe ducele de Ashland când se opri în uşa salonului de la clubul lui din Londra.

Nici nu se aşteptase la altceva. Nu mai călcase pe acolo de mai bine de zece ani, încă din ajunul plecării lui cu regimentul. Ce seară nebună mai fusese şi aceea! Se târâse înapoi în camera de hotel, în vreme ce *dimineaţa,* vechea lui prietenă, târfa cu degete trandafirii, spinteca orizontul la răsărit. O oră de somn, o baie de înviorare, o cană de cafea şi o pornise spre gara Victoria ca să se alăture regimentului strâns la Southampton. Doamne, ce mai huruise trenul ăla! Şi acum îl durea capul când îşi amintea.

În seara asta, atmosfera din club nu era tocmai antrenantă, iar chipurile uimite care se întoarseră spre el îi erau cu totul cunoscute, îşi amintea mirosul – acelaşi amestec de carne prăjită şi fum, de piele şi tărie de pe vremuri –, care îl întâmpină de parcă nu fusese plecat decât vreo săptămână sau două, cel mult. Era ca un fel de *parfum de club,* se gândi el. Ţinu capul sus, scrută capetele buimăcite ale distinşilor domni şi simţi cum ei îl cercetează atent: părul alb, masca neagră de piele care îi acoperea

jumătate de faţă, maxilarul distrus şi proeminent. Poate chiar locul gol din manşeta de la mâneca dreaptă, pe care o ţinea sfidător la vedere.

Cândva – într-adevăr, în ultimii doisprezece ani – se temuse de acest moment. Astă-seară, fără vreun motiv anume, descoperea că nu dădea nici doi bani pe ce vedeau ei.

Un scaun scârţâi.

— Dumnezeule. Ashland, ticălos bătrân ce eşti! Ce te aduce la Londra?

Ashland îşi miji privirea şi simţi cum gura i se arcuieşte într-un zâmbet sincer.

— Penhallow. N-am ştiut că standardele clubului au decăzut atât de mult în lipsa mea.

Îşi întinse braţul, cel drept, iar Lord Roland Penhallow apucă bontul cu ambele mâini, fără nicio urmă de jenă.

— M-ai salvat, bătrâne! îi spuse Penhallow însufleţit, cu un rânjet larg care-i lumina faţa incredibil de frumoasă. Arătă din umăr spre grămada de bărbaţi curioşi, adunaţi în spatele său. Adunătura asta jalnică m-a plictisit de moarte. Rămâi cu noi?

Ashland aruncă o privire scurtă spre masa de la care se ridicase Penhallow. Nu cunoştea pe nimeni, bineînţeles. Tânărul Penhallow era încă student la Eton când Ashland plecase în India, dar, fiind nepotul ducelui de Olympia, se mai intersectaseră de câteva ori. Fusese chiar printre puţinii oameni care îl vizitaseră la Ashland Abbey – „bunicul m-a sfătuit să trec pe la tine în drumul meu spre Edinburgh şi să-ncerc bazinul ăsta extraordinar al tău" iar lui Ashland i se păruse chiar plăcută compania flăcăului. Se uita la cicatricile lui fără să facă ochii mari, dar nici nu le ignora complet, purtându-se cât se putea de firesc. Ca tânărul Grimsby. Sau ca Emily. Simţi cum inima lui se cutremură din nou la amintirea sărutului pe care ea îl apăsase pe bontul lui.

— Sună tentant, spuse Ashland, dar speram, de fapt, să dau de bunicul tău mişunând pe aici. La Park Lane mi s-a zis că-l găsesc aici astă-seară.

Penhallow ridică din sprâncene – nu reuşise niciodată să deprindă măiestria de a ridica doar una singură – şi zise:

— Păi, nu. Nu din câte ştiu eu. El se întoarse spre prietenii de la masa lui şi întrebă: Burke, bănuiesc că nu l-ai văzut pe bătrânul meu bunic mişunând pe aici în seara asta, nu?

La masă, un domn înalt cu părul roşcat coborî paharul de vin şi ridică din umeri.

— Deloc, din păcate.

— Ei bine, zise Penhallow. Ţine cont că are straniul obicei să-şi facă apariţia când te aştepţi mai puţin. În orice caz, rămâi cu noi. Trebuie. Burke a tot încercat să mă convingă să fug cu el în Italia ca să petrecem un an de viaţă monahală, şi mi-e al naibii de greu să-i explic că n-o să ţină gluma.

Penhallow îl luă de braţ şi îl conduse hotărât printre mese. Unul câte unul, bărbaţii de pe scaune se întoarseră politicos cu spatele, revenind la discuţiile lor şi aruncând doar câte o privire discretă sau două în direcţia lui.

— Domnilor, spuse Penhallow, am onoarea să vi-l prezint pe legendarul duce de Ashland, care s-a înduplecat să vină în Londra şi să onoreze cu vizita dumnealui nişte pramatii degenerate ca noi, aşa c-aţi face bine să vă purtaţi cum se cuvine.

La auzul cuvintelor *duce de Ashland,* cei patru bărbaţi de la masă se treziră din toropeala lor nepăsătoare şi săriră deodată în picioare. Curseră şuvoaie de „Excelenţă! Nu v-am recunoscut!” şi „Excelenţă! Ce onoare, domnule”, şi, într-o clipită, Ashland fu îndemnat să se aşeze, oferindu-i-se un pahar din cel mai bun vin de Bordeaux.

Exact aşa cum, se gândi Ashland când luă prima gură de vin, începuse şi ultima lui seară la club.

Cu excepţia adresărilor pompoase. Acelea apăruseră la întoarcerea lui.

*

— Mă tem că nu prea înţeleg, Excelenţă. Avocatul

răsuci stiloul în mână, întorcându-l pe toate părţile şi învârtindu-l între degete. Faţa lui era colorată în acelaşi roşu-aprins pe care îl căpătase când ducele de Ashland fusese anunţat în biroul lui. Vreţi să tăiaţi alocaţia de tot?

Ashland îşi întinse un picior pe covorul oriental scump şi îşi curăţă o scamă de pe pantaloni. Afară, ceaţa cenuşie de ianuarie îi învăluise pielea într-o înfrigurare care îi pătrunsese în oase; înăuntru, încăperea atingea temperaturi tropicale, şi cărbunii sfârâiau încinşi în şemineu. Îi aminteau de India, de căldura sufocantă de care nu puteai să scapi şi care te uda până la piele.

— Domnule Baneweather, de când am făcut aranjamentele astea, acum doisprezece ani, când Excelenţa Sa a părăsit prima dată protecţia căminului meu, n-am mai văzut-o şi nici n-am încercat să-i urmăresc mişcările. În schimb, n-am primit de veste, nici despre ea, nici din partea ei. Cum v-am instruit să mă anunţaţi dacă alocaţia lunară nu e recuperată, am presupus că ea e bine, sănătoasă. În clipa asta, vreau doar să aflu unde locuieşte şi cum o duce, în vederea demarării cât mai rapide a procesului de divorţ.

— Înţeleg. Domnul Baneweather aruncă o privire spre mormanul de hârtii aşezate ordonat în faţa lui. Pot să întreb ce v-a făcut să vă răzgândiţi? Îmi amintesc că eraţi fost hotărât, *de neclintit* chiar, ca mariajul să continue, în ciuda recomandărilor mele de la acea vreme.

— Au trecut doisprezece ani, domnule Baneweather. Fiul meu mai că a devenit un om în toată firea. În plus, recent m-am ataşat de o doamnă demnă de toată atenţia mea.

Rostise cuvintele cu mai multă uşurinţă decât se aşteptase. Le alesese cu grijă; sunau mult mai cuviincios decât adevărul gol-goluţ: „Am corupt şi am furat inocenţa unei tinere nevinovate, ale cărei origini îmi sunt necunoscute, şi se pare că nu mai pot să trăiesc fără ea”.

— Ah. Desigur. Mărturisesc, Excelenţă, că speram să se întâmple aşa ceva. Cazul dumneavoastră a fost dintotdeauna…

— În sensul ăsta, domnule Baneweather, continuă Ashland, vă cer să-mi indicaţi unde locuieşti în prezent Excelenţa Sa. Aş dori să discut cu ea între patru ochi despre acest subiect delicat. Mă aştept ca ea să fie peste hotare, nu?

De parcă o soţie care îşi părăsise soţul putea să fie altundeva.

Domnul Baneweather îşi drese glasul.

— De fapt, nu e. Locuieşte… adică, adresa de la care îşi încasează alocaţia… această adresă se află în Londra. În Putney, ca să fiu mai exact.

— Putney!

Ashland se trase mai în faţă în scaunul său. Inima începea să îi bată cu putere: Isabelle în Putney, la doar câţiva kilometri depărtare. Ce făcea acolo? Cu cine trăia? Şi-o închipuise mereu pe undeva prin Europa, în vreo regiune frumoasă de la malul mării, la Nisa sau la Portofino. Acceptase să îi dea o mie de lire pe an, destul cât să aibă o oarecare libertate, ca să nu mai fie nevoită să îşi caute alt protector după ce Somerton o părăsise. O mie de lire puteau să îi asigure un trai fastuos peste hotare.

Putney. Rafinata şi preţioasa Isabelle trăind în mohorâtele suburbii londoneze. Ce se întâmplase?

— Da, Putney. De cinci sau şase ani chiar.

— Şi nu m-aţi anunţat?

— Aţi cerut să nu fiţi anunţat, Excelenţă. Cu tot respectul.

În sfârşit, roşeaţa începea să pălească pe chipul domnului Baneweather.

Aşadar, Isabelle fusese atât de aproape în tot acest răstimp? Atât de aproape pentru… ce? Ca să divorţeze de ea? Ca s-o primească înapoi? Contele de Somerton se însurase cu o debutantă frumoasă şi tânără cu vreo cinci sau şase ani în urmă; ziarele vuiseră de acea veste. Fusese oare motivul pentru care Isabelle revenise în Anglia? Ashland îşi apăsă arătătorul în picior ca să oprească gândurile ce se învolburau în mintea lui. Disciplină. Concentrare.

— Corect. Aşa am făcut. Vă rog să-mi notaţi adresa din Putney, domnule Baneweather, şi să aşteptaţi dispoziţiile mele ulterioare în privinţa aceasta. Între timp, vă cer să redactaţi un altfel de contract. Băgă mâna în buzunarul de la haină şi scoase câteva hârtii îndoite. Am notat eu punctele importante. Am nevoie să fie gata până la sfârşitul săptămânii. Sunt de găsit la hotelul Brown.

Ashland se ridică din fotoliu şi aşeză hârtiile pe marginea biroului enorm şi strălucitor al domnului Baneweather. Hârtiile subţiri se turtiră jalnic în căldura din încăpere.

Baneweather transcrise apăsat conţinutul lor.

— Poftiţi, Excelenţă, spuse el, şi se ridică. Mustaţa lui zvâcni nerăbdătoare. Pot să vă mai ajut cu ceva?

„Isabelle în Putney”. Ashland privi hârtia din faţa lui. Mirosul cunoscut de cerneală proaspătă îl ţinu ancorat în realitate, în timp ce citi rândurile acelea de necrezut.

— Momentan cu nimic, domnule Baneweather. El ridică privirea. Dar nădăjduiesc că voi reveni cu dispoziţii ulterioare în scurt timp.

*

Birja îl lăsă la capătul străzii, aşa cum ceruse.

— Aşteaptă-mă, zise el şi îi aruncă birjarului câţiva şilingi, apoi îşi potrivi pălăria pe cap.

Ceaţa londoneză era groasă în ziua aceea, un amestec între duhoarea grotescă şi rece a fumului de cărbune şi umezeala râului. Ardea plămânii lui de Yorkshire şi întuneca detaliile caselor pe lângă care trecea: vile liniştite din suburbie, cu câte un perete comun, de un cenuşiu decolorat de anii plini de ceaţă, cu grădini îngrijite şi cu jardiniere golite de iarnă.

Casa lui Isabelle se găsea aproape de capătul străzii, la fel ca reşedinţa vecină. Casa din stânga avea numărul 4 vopsit frumos deasupra uşii. El se opri pentru o clipă în faţa porţii din dreptul treptelor. Nu avea nici cea mai vagă idee ce urma să-i spună. O întrevedere stânjenitoare era

inevitabilă; şi cu totul neaşteptată pentru ea. Dacă acolo trăia şi un bărbat? Ce avea să îi spună? Degetele lui înmănuşate bătură în fierul forjat şi rece. În mod straniu, nu se simţi deloc nervos. Inima nu i se zbătea nebuneşte în piept şi nu simţea niciun fior de aşteptare înfrigurată. Doar curiozitate, amestecată cu nerăbdare: o dorinţă puternică să termine întâlnirea cât mai repede, să taie legătura aceea care atârna greu în viaţa lui.

Deschise poarta, o luă pe cărarea cu pietriş şi lovi cu inelul de metal în uşă.

Îi deschise o femeie îmbrăcată într-o uniformă îngrijită şi neagră. Femeia tresări când văzu pieptul lat, apoi ridică uşor privirea spre chipul lui. Tresări din nou.

— Bună ziua, domnule, rosti ea cu o voce piţigăiată.

— Bună ziua. Am venit s-o văd pe Excelenţa Sa, ducesa de Ashland.

Gura servitoarei se rotunji de uimire.

— Du… ducesa? întrebă ea pe acelaşi ton piţigăiat.

— Ducesa de Ashland. Sau poate nu mai foloseşte numele ăsta. Atunci, stăpâna casei, dacă binevoiţi.

— Eu… Eu nu… Eu… Femeia înghiţi în sec, ezitând între înfăţişarea intimidantă a lui Ashland şi datoria de a-şi proteja stăpâna de vizitatori nepoftiţi. Cine să-i spun că o caută, domnule? întrebă ea în cele din urmă, apucând strâns marginea uşii.

— Sunt soţul ei, ducele de Ashland.

— Eu… Oh!

— Pot să intru?

— Domnule, eu…

Ashland trecu pragul şi o obligă pe servitoare să se retragă uşor înapoi.

— O să aştept în salon dacă mă conduceţi acolo, spuse el.

— Da, domnule, Excelenţă. Desigur. Ea o luă iute înainte, îl conduse spre camera din faţă, un salon ticsit cu fotografii, decoraţiuni de şemineu şi palmieri minunaţi în ghivece. Ashland nu aruncă nici măcar o privire spre fotografii, ci se duse direct la fereastră, uitându-se lung la

strada cufundată în ceaţa cenuşie. O căruţă de mărfuri trecu agale, trasă de un cal bătrân care îşi mişca nepăsător urechile înainte şi înapoi. Deasupra lui Ashland, se auziră paşi târşâiţi şi voci înăbuşite. Vocea lui Isabelle, poate?

Dinspre scări se auziră coborând nişte paşi uşori. Ashland se întoarse spre uşă.

— Excelenţă, zise smerit servitoarea, ţinând uşa deschisă.

O femeie intră în grabă, cu un foşnet de mătase albastră şi galbenă. Avea părul negru dat sever pe spate şi care se încheia într-o cascadă incredibilă de bucle negre; turnura rochiei era atât de înaltă şi de măreaţă, că Ashland se temu pentru echilibrul ei. Femeia întinse braţele.

— Ashland!

Pentru o clipă, el nu o recunoscu. Apoi întrebă şovăitor:

— Alice?

Cumnata lui mai făcu un pas nesigur.

— Frate drag. Trebuia să mă anunţi că vii.

El se îndreptă spre ea, pentru că aşa se cuvenea. Apucă o mână şi sărută aerul de deasupra ei, apoi o conduse delicat pe Alice spre un fotoliu.

— Draga mea Alice, zise el şi rămase stânjenit în picioare lângă poliţa şemineului. Ce mai faci?

— Am cerut ceai. Îţi place ceaiul?

— N-am mult timp la dispoziţie, din păcate. Am venit să întreb de Isabelle. Am crezut că este aici, cel puţin aşa m-a informat avocatul meu.

Ştia că vorbele lui sunau fals şi distant. Îşi ridică braţul şi se sprijini în cot de poliţă, într-un colţ rămas gol printre bibelouri.

— Ah! Ei bine, îmi pare rău de confuzie. Alice îşi privi mâinile încrucişate cuviincios în poala de mătase. Ea nu e aici.

— Nu e aici acum sau nu locuieşte aici?

— Nu locuieşte aici.

Ea vorbi în şoaptă. Ashland lăsă să treacă o clipă de tăcere.

— Nu prea înţeleg. Alocaţia ei trimestrială ajunge aici, din câte spune avocatul meu. O mie de lire pe an. O sumă frumuşică. Sper să nu fie vorba de o *greşeală* nefericită. El ridică un obiect, miniatura unei păstoriţe cu părul auriu, şi o întoarse pe toate părţile în palma lui. E încă în viaţă, Alice, nu-i aşa?

— Oh, da! Oh, bineînţeles. Eu am... am primit o scrisoare de la ea chiar săptămâna trecută. Eu...

Se auzi un ciocănit în uşă, şi servitoarea intră cu tava încărcată cu cele necesare pentru ceai: ceainic, căni, frişcă, prăjituri şi o mulţime de chifle. O aşeză pe masa rotundă de lângă canapea, făcu ultimele ajustări şi îşi îndreptă spatele.

— Mai doriţi ceva, doamnă?

— Nu, Polly. Mulţumesc.

Uşa se închise în urma ei, iar Alice se aplecă nerăbdătoare spre tavă.

— Frişcă şi zahăr, Excelenţă?

Lui Ashland îi era absolut indiferent.

— Da.

Ea îşi pregăti ceaiul, părul strălucindu-i în lumina lămpii. Nemişcat, Ashland urmări mişcările nervoase şi iuţi ale mâinii ei, ceaiul care se vărsă din cană („Vai, Doamne! Ce neîndemânatică sunt!”), felia de prăjitură aranjată frumos pe farfuria lui.

— Poftim, Excelenţă! Nu e exact ce trebuie într-o dimineaţă odioasă de ianuarie?

— Da. El aşeză cana şi farfuria pe poliţă, apoi duse la buze porţelanul subţire ca hârtia. Povesteşte-mi despre Isabelle. E bine?

— Oh, da. Chiar foarte bine.

— Bănuiesc că îi trimiţi banii la fiecare trimestru, de îndată ce-i primeşti? Făcu un semn din cap spre încăperea ticsită cu lucruri în care se găseau. Pe *toţi?*

Ea îşi ascunse gura după cana de ceai.

— Ei bine... drept să-ţi spun, nu toţi banii.

— Cea mai mare parte din ei?

— Păi, ca să spun aşa...

— Alice, zise el şi aşeză atent cana pe farfurioară,

spune-mi încotro se îndreaptă banii, lună de lună, şi de ce.

— Oh, Doamne! Ea îşi puse cana şi farfurioara pe măsuţă şi, frângându-şi mâinile, spuse: Nu ştiu dacă Isabelle şi-ar dori…

— Mă doare fix în cot, Alice, iartă-mi expresia! Vreau să ştiu aşa: unde *anume* e soţia mea şi ce *anume* ai făcut tu cu alocaţia ei…

Alice sări în picioare.

— Vai, Excelenţă! Te rog nu te enerva! Eu am vrut doar… vezi tu, Isabelle m-a rugat… pentru că ea n-a putut să se ocupe de fată, nu cu… prezenţa ei fizică…

— De fată, spuse Ashland. Îi amorţiră brusc picioarele. Ce fată?

— Fiica ei, Excelenţă.

Un ciripit furios izbucni într-un cotlon din încăpere. Alice se ridică numaidecât.

— Oh, pasăre prostuţă! Vede că bem ceai, desigur. Nu rezistă la tarta cu lămâie.

Ridică o farfurie şi o zbughi spre colivie.

Ashland o privi hrănind pasărea, auzi vag sporovăială dintre femeie şi papagal prin vâjâitul urechilor. Zări o tavă cu tării în celălalt capăt al camerei. Puse cana şi farfurioara pe măsuţa de ceai şi se îndreptă cu paşi mari spre colţul acela. Carafele erau pline ochi, fiecare cu câte o etichetă scumpă care atârna la gâtul lor. Alese coniacul.

— Înţeleg. Îşi sorbi băutura dintr-o înghiţitură – umpluse paharul doar pe jumătate; măcar atâta măsură să aibă – şi puse paharul la loc pe tavă cu un clinchet de cristal. Coniacul îl arse plăcut pe gât. Fiica asta. Unde este ea acum?

— Păi, e sus cu guvernanta ei, fireşte. I-am angajat o guvernantă din Franţa. Cea mai bună. Alice zâmbi cu mândrie. La anul, pleacă la Lady Margaret.

— Câţi ani are?

— Aproape treisprezece, Excelenţă, şi e o fată foarte frumoasă.

„Aproape treisprezece ani”.

— Pot s-o văd?

— Eu… Alice trase de dantela manşetei. Sprâncenele se arcuiră într-o mulţime de riduri de îngrijorare sub părul sever aranjat. Bănuiesc că nu e nicio problemă. Se duse spre măsuţa de ceai şi sună dintr-un clopoţel.

Ashland nu mai fu în stare să spună nimic. Se întoarse cu spatele când veni camerista şi se uită iar pe fereastră la strada părăsită, dorindu-şi să nu audă discuţia şoptită din spatele lui. Era aproape după-amiază, dar atmosfera de afară era întunecată şi de nepătruns, ca la asfinţit. Câteva grămezi de noroi se agăţau cu înverşunare de baza stâlpilor cu felinare. Pieptul îi fu invadat de un dor neaşteptat: de Yorkshire-ul curat şi bătut de vânt, de o glumiţă a lui Freddie, de replicile ambigue ale lui Grimsby. De vocea blândă a lui Emily, citind din carte. De zâmbetul ei pătrunzător, de atingerea catifelată a pielii ei pe buzele lui.

De acasă.

Uşa scârţâi.

— Excelenţă?

Ashland se întoarse. O fată cu părul închis la culoare rămase în pragul uşii, o fată înaltă, aproape la fel de înaltă ca Alice, oarecum retrasă, cu mâini firave care se unduiau dinspre umerii subţiri de adolescentă. El se chinui să desluşească chipul fetei, dar ea era aşezată chiar în umbra lămpii din apropiere.

— Bună ziua, zise el. Eu sunt ducele de Ashland. Cum te cheamă?

Ea făcu o mică plecăciune.

— Mă numesc Mary Russell, Excelenţă.

Ashland rămase fără suflare. Abia reuşi să nu cadă în genunchi.

— Înţeleg. Câţi ani ai, Mary?

— Fac treisprezece ani luna viitoare, Excelenţă. Vocea îi era subţire, dar hotărâtă, fără să pară deloc intimidată de înfăţişarea lui de pirat fioros.

„Treisprezece luna viitoare”. Ashland făcu un calcul rapid în minte.

— Vino mai aproape, Mary, şi invită-l pe duce să ia loc, spuse Alice.

Mary făcu un pas în faţă, se aşeză corect pe divan şi făcu un semn cu braţul spre fotoliul din apropiere.

— Nu vreţi să luaţi loc, Excelenţă?

El se aşeză uşor pe fotoliu. Chipul lui Isabelle se zări clar în lumina lămpii.

Nu era fiica lui.

Avea părul negru, ochii aproape negri: exact aceeaşi formă şi culoare ca ale ochilor contelui de Somerton, pe care Ashland îl văzuse destul cât să îl ţină minte toată viaţa.

Aşadar, ea era motivul pentru care plecase atât de repede soţia lui. Rămăsese însărcinată cu amantul lui. Crezuse, probabil, că un copil avea să fie de ajuns ca să ţină lângă ea un bărbat ca Somerton.

— Veniţi de departe, Excelenţă? îl întrebă Mary.

— Da. Am ajuns ieri în oraş, din Yorkshire.

— Am auzit că vremea e tare mohorâtă în Yorkshire.

El îi zâmbi.

— Aşa este. Dar am impresia că mi se potriveşte, nu crezi?

Ea îşi înălţă capul.

— Poate. Dar cred că o asemenea atmosferă ar întrista pe oricine dacă nu ai o mulţime de prieteni care să-ţi ţină companie. Aveţi mulţi prieteni acolo?

— Mă tem că n-am suficienţi, deşi aceia pe care îi am îmi sunt foarte dragi.

Mary încuviinţă din cap.

— Desigur, asta e cel mai important. Aţi băut ceai? Prăjitura e foarte bună.

Ashland vorbi cu ea vreo jumătate de oră, despre studiile ei şi despre Yorkshire, despre ceaţa londoneză şi despre vizita pe care o făcuse de curând la Hampton Court, însoţită de guvernantă. Discutaseră în treacăt despre Henric al VIII-lea şi despre toate femeile Anne şi Catherine celebre în istorie. Apoi, el se ridică în cele din urmă, atunci când se anunţă ora prânzului.

— Rămâneţi să mâncaţi cu noi, Excelenţă? întrebă Mary, ridicându-se şi ea.

— Mă tem că nu. Am multe lucruri de făcut, iar şederea mea la Londra este foarte scurtă. Am o întâlnire extrem de importantă în Yorkshire, săptămâna viitoare.

— Înţeleg. A fost o adevărată plăcere să vă cunosc, domnule. Cred că sunteţi primul duce pe care am onoarea să-l întâlnesc.

Mary îi întinse mâna.

Ashland îi apucă mâna şi i-o strânse reverenţios.

— Sunt onorat, domnişoară Russell.

După ce ea părăsi încăperea, el se întoarse către Alice.

— O să trimit în continuare banii, dar nu vreau să ajungă nimic la soţia mea, sub nicio formă. Aştept un raport detaliat al cheltuielilor din trei în trei luni. Avocatul meu se va ocupa să plătească şcoala domnişoarei Russell. Dacă e nevoie de o mărire a venitului, mă poţi contacta negreşit.

— Excelenţă!

— Între timp, aş vrea să-mi dai adresa la care locuieşte în prezent soţia mea. Bănuiesc că e tot prin Europa, nu?

— Vai, da, domnule. Bineînţeles, domnule. Dar… domnule, nu cred…

— O să-mi dai adresa ei, Alice, altfel mă văd nevoit să fac investigaţii pe cont propriu. Mă înţelegi?

Ea încuviinţă din cap.

— Da, domnule.

Ashland despături hârtia dată de Alice abia când ajunse în siguranţa birjei, în vreme ce traversa podul Putney spre Fulham. O despături şi o ridică în lumina slabă de la geam până ce reuşi să descifreze literele rotunjite şi negre scrise frumos de cumnata lui.

Capitolul 17

— Tot ce spun, Grimsby…

— *Domnule* Grimsby.

— Ascultă, am să-ţi zic în continuare Grimsby dacă tot insişti, dar să fiu al naibii dacă-ţi spun domnule. Nu e corect.

Freddie schiţă un gest nerăbdător din cravaşă.

— Şi totuşi, n-ai nici cea mai mică problemă când foloseşti cel mai respingător limbaj în prezenţa mea, spuse Emilie. Dimpotrivă, adresarea către un bărbat n-ar trebui să necesite vreun efort. Un fulg singuratic ateriză pe nasul ei; Emilie rezistă impulsului de a scoate limba ca să-l prindă pe următorul. Ea şi Stefanie obişnuiau să facă asta când ieşeau călare la început de iarnă, şi, deşi mlaştinile cenuşii din Yorkshire nu semănau deloc cu pădurile luxuriante din Schweinwald, aerul înţepător şi mirosul inconfundabil al venirii zăpezii trezeau în ea exact acelaşi fior din copilărie.

— Ha. Îmi amintesc perfect de expresia care ţi-a ieşit pe gură săptămâna trecută, când ai fost încuiată afară. O spurcăciune absolută, Grimsby. Mi se face rău când mă gândesc. Şi nu eşti doar o femeie, ci o prinţesă! Gândeşte-te la supuşii tăi, Alteţa Ta Regală.

— N-am niciun supus. Sora mea este moştenitoarea. Ea trimise un norişor alb în aer.

— Chiar aşa. Ceea ce mă duce direct la subiect, acum că suntem în sfârşit doar noi doi. Trebuie să facem planuri.

— Planuri pentru ce?

— Cum pentru ce? Ca să te repunem pe tron, desigur!

Calul se mişca plăcut sub şaua lui Emilie, într-un pas uşor legănat. Vântul îi mângâia obrajii, acelaşi vânt pătrunzător ca mai înainte, dar care o deranja mai puţin acum. Era ca un vechi prieten. Până şi peisajul sumbru părea oarecum potrivit acum.

— Eu n-am un tron. Şi, chiar dacă aş avea, n-aş vrea să fiu repusă pe el. Am urât viaţa aia. Sunt recunoscătoare c-am scăpat. De îndată ce îşi rosti cuvintele, îşi dădu seama că erau adevărate. Nu îi mai rămăsese nici urmă din dorinţa de a-l găsi pe ucigaşul tatălui ei. Nu îşi mai dorea să revină la viaţa ei din palatul cu ziduri groase. Desigur, îi era groaznic de dor de surorile ei, dar asta era tot. Chiar îmbrăcată ca un bărbat, ascunzându-şi adevărata

identitate, se simţea mai liberă, mai mult *ea însăşi* decât se simţise vreodată. În inima ei egoistă, nu mai voia să se facă dreptate.

— Ei, prostii! Ce fată nu vrea să fie o afurisită de prinţesă? Întâi şi-ntâi, desigur, trebuie să te măriţi cu tata.

Emilie aproape că sări din şa.

— Să mă mărit cu tatăl tău? Ai înnebunit?

— În primul rând, trebuie să te gândeşti la onoarea ta de prinţesă. Nu cred că ştie că se iubeşte în fiecare marţi seară cu prinţesa Emilie de Holstein nu mai ştiu ce, la hotelul din Ashland Spa, nu?

— Excelenţă!

Freddie îşi lovi tâmpla chiar sub borul pălăriei.

— Pot să pun cap la cap câteva lucruri, Grimsby. Deci, mai întâi, el trebuie oricum să se însoare cu tine, după ce s-a destrăbălat în voie şi alte alea. În al doilea rând, e clar că eşti îndrăgostită de el, pentru că, altfel, n-ai alerga într-un suflet să îl întâlneşti în fiecare săptămână. Şi în al treilea rând...

— În mod cert, *nu* sunt îndrăgostită...

— *...* în al treilea rând, tata ar fi de cel mai mare ajutor ca să te apere şi să-i găsească pe nemernicii ăia de asasini. Imaginează-ţi-l pe urmele amărâţilor ălora cu toată puterea lui răzbunătoare, împărţind dreptate în stânga şi-n dreapta! Ei n-ar avea nicio şansă.

— Există un mic impediment. Uiţi că tatăl tău este încă însurat.

Freddie pufni.

— Cred că asta se poate rezolva destul de rapid, după doisprezece ani de când a plecat neasemuita mea mamă.

Îşi continuară drumul în tăcere pentru o clipă; caii se jucau mulţumiţi cu zăbalele lor, şaua de piele scârţâia solidar în ritmul vântului. Alţi câţiva fulgi dansară agale, mai mari acum. Emilie îşi coborî bărbia în fular şi studie pajiştea ofilită, care se zărea printre urechile calului.

— Mai există un motiv. Vocea lui Freddie răsună provocator. Ultimul motiv.

— Care ar fi acela?

— Ai putea să rămâi aici. Evident, nu *aici,* dacă toată frumuseţea asta glorioasă a naturii nu e pe placul tău. El îşi flutură cravaşa spre orizontul monoton, spre brazdele de zăpadă care se înteţeau. Dar noi trei, împreună, oriunde ar fi. Chiar mi-ar… întotdeauna mi-am dorit un… El lăsă capul în jos, într-un gest atipic de stânjeneală.

— Un ce, Excelenţă?

— Ei bine, un frate. Sau chiar o soră. E un pic cam târziu acum ca să fiu tovarăş de năzbâtii şi toate cele, dar totuşi…

El ridică din umeri, gestul nepăsător al unui tânăr de şaisprezece ani, menit să îi ascundă vulnerabilitatea.

Emilie ridică privirea spre cerul greu şi clipi, pentru că ochii o usturau.

— Ideea este, declară Freddie mai răstit, că trebuie să-i spui adevărul tatii. Cu cât aştepţi mai mult, cu atât o să facă mai mult scandal şi o să se înfurie mai tare. Poţi să ai încredere în tata, Grimsby! Ştii că s-ar face luntre şi punte ca să te ajute.

— Ştiu. Emilie studie peisajul dinaintea ei, unde o bucată mare de piatră – cunoscută de localnici drept Bătrâna Doamnă, pentru că, aparent, pe vremuri avusese un nas lung şi plini de negi, înainte să fie rupt de un îngheţ, cu vreun secol în urmă – se ivi printre fulgii de zăpadă. Îşi imaginase sau chiar surprinsese o urmă de mişcare după urechea dreaptă a bătrânei? Se uită spre stânga, unde se afla, la mai puţin de un kilometru distanţă, drumul oarecum sigur spre Ashland Spa.

— O să te ajut, dacă vrei. Să-l pregătesc un pic. „Ascultă, tată, ţi l-ai imaginat vreodată pe dragul de Grimsby fără mustaţă? Ar arăta ca o fată afurisit de frumoasă”. Sau altfel: „Dragul de Grimsby, ce om de valoare! Ce soţie minunată ar fi fost dacă ar fi fost femeie”. Genul ăsta de lucruri.

— Oh, splendid!

— Ai putea să-i spui chiar în seara asta, nu-i aşa? E marţi.

Bătrâna Doamnă fără nas era tot mai aproape. Nu se

agita nimic la urechea ei dreaptă, în afară de zăpadă. Trebuie să fi fost o festă jucată de ochii lui Emilie, de nervii ei suprasolicitaţi.

— Aşa e. Dar uiţi că tatăl tău nu s-a întors de la Londra.

— Oh, o să se întoarcă. Ai să vezi. Tata nu ratează niciodată o întâlnire.

Emilie dădu să răspundă, dar vocea lui Freddie cutremură aerul:

— Ai grijă!

O siluetă se ivi vag în dreapta ei. Cineva îi apucă hamurile şi întoarse calul spre stânga, şi se trezi galopând în grabă, cu ninsoarea care îi înţepa chipul şi cu vântul care îi îngheţa aerul în plămâni.

*

Ducele de Ashland sări din trăsură aproape înainte ca roţile să se oprească.

— Trimite-i pe Grimsby şi pe fiul meu în birou de îndată, îi spuse el lui Lionel, în vreme ce îi aruncă valetului pălăria şi haina.

Lionel îl urmă de-a lungul coridorului.

— Au ieşit, domnule.

— Au ieşit? Ashland se răsuci pe loc şi mai că îl trânti pe podeaua de marmură pe valetul robust. Simţi un gol ciudat în piept. Îşi dădu seama că era dezamăgire. Afară, pe vremea asta?

— Da, Excelenţă. De fapt, vremea a fost mai bună azi, iar Freddie a vrut să profite de ocazie.

— Înţeleg. Ashland se întoarse şi îşi reluă mersul, mai puţin grăbit de data asta. Atunci, să vină la mine de îndată ce se întorc. Şi spune-i lui Simpson să-mi aducă o cafea, adăugă el, peste umăr. O cafea mare.

În birou, Ashland aprinse lămpile şi se aşeză pe scaunul de la birou. Un teanc de hârtii îngrijite erau aşezate pe sugativă, aşteptând să fie citite, dar cuvintele deveniră neclare în privirea lui goală. Se uită la ceas: două şi

jumătate. Se trezise înainte de ivirea zori ca să prindă cât se putea de devreme trenul, să se asigure că avea să ajungă acasă la timp. Şi lucrase cu înverşunare în ultimele zile: verificase documentele şi acordurile cu domnul Baneweather, le indicase agenţilor adresa din Italia a lui Isabelle, îşi încheiase toate afacerile într-o dezlănţuire necruţătoare de muncă şi somn puţin…

Iar întrevederea de noaptea trecută din biroul ducelui de Olympia…

Privirea îi coborî spre hârtiile din faţa lui, chiar când un strigăt îndepărtat îi ajunse la urechi, însoţit de bufnituri surde şi de zăngănituri. Înălţă capul şi se uită pe fereastra de la birou.

Un trosnet puternic. Voci ridicate care se auziră prin pereţi.

Ashland oftă şi se ridică.

Nu putea să fie decât Freddie.

Desigur, la nici treizeci de secunde după aceea, uşa de la birou se deschise şi fiul lui înalt şi uscăţiv se ivi în prag, cu pelerina pe el şi cu pălăria strâmbă pe cap.

— Tată! Te-ai întors!

— M-am întors.

Grimsby apăru în spatele lui Freddie, iar Ashland fu surprins de afecţiunea bruscă pe care o simţi pentru silueta subţirică a tutorelui, pentru părul lui de culoarea grâului, care se ivi în plină lumină când îşi scoase pălăria.

— Bună ziua, Excelenţă. Cum a fost călătoria?

Ashland se uită de la unul la celălalt. Zbârnâiau de aer curat şi vigoare, de un ciudat entuziasm reprimat, cu răsuflarea lor întretăiată. Ochii lui Freddie străluceau atât de puternic, că stăteau să îi sară din orbite. Mâna lui Grimsby se încleştă un pic prea tare pe pălărie.

Ashland îşi dori să sară peste birou şi să îi strângă puternic pe amândoi în braţe.

Fiind englez, fiind duce şi fiind Ashland, nu o făcu. Îşi încrucişă braţele la piept şi zise:

— Suportabilă, presupun. Aţi făcut o plimbare plăcută?

— Oh, grozavă, spuse Freddie. Mai ales cursa nebună de la sfârşit. Am galopat de parcă diavolul era pe urmele noastre, trăgând dintr-un pistol. Ai cerut cafea?

— Am cerut.

Freddie aruncă pălăria şi pelerina pe un fotoliu şi se trânti în celălalt.

— Eu şi Grimsby ne-am distrat de minune cât ai fost plecat. I-am aflat absolut toate secretele.

Grimsby îi aruncă lui Freddie o privire ucigătoare şi îşi aşeză pălăria pe o măsuţă, sub lampă.

— E adevărat, domnule Grimsby? întrebă Ashland. Ce secrete?

— Excelenţei Sale îi place să glumească, spuse Grimsby, cu vocea lui morocănoasă. Mă tem c-am puţine lucruri interesante de dezvăluit.

— Oh, asta depinde de ce înseamnă interesant, spuse Freddie. Unde naiba e cafeaua aia?

Chiar în clipa aceea, uşa se deschise impunător. Următoarele câteva minute fură ocupate de ritualurile obişnuite ale turnatului şi servitului cafelei. Ashland examină cafeaua, un soi special de Arabica pe care îl comandase de la Londra şi îl trimisese la Abbey cu câteva zile în urmă, cu recomandarea să fie prăjite la foc mare, extrem de puternic. Grimsby strâmbă din nas când mirosi cafeaua.

— V-aţi pierdut auzul noaptea trecută, domnule Grimsby? întrebă Ashland, aşezându-se la loc în fotoliu, într-un nor de aburi aromaţi.

— Excelenţă?

— Am discutat despre dumneata cu onorabilul dumitale susţinător, ducele de Olympia.

Grimsby se înecă. Freddie îl lovi tare pe spate făcând nişte cafea să se verse din cană, iar mâinile lui Grimsby tresăriră, făcând să mai curgă nişte cafea. Ashland se ridică în tăcere şi îi întinse sărmanului un şervet, în vreme ce Freddie izbucni într-un râs convulsiv în fotoliul său.

— Continuă, tată, spuse el, printre chicoteli. Povesteşte-ne despre ducele de Olympia.

— Nu prea am ce povesti. A întrebat de Grimsby al nostru, şi i-am spus că se descurcă foarte bine.

— Sunt de acord. Grimsby chiar se descurcă foarte bine. Oferă satisfacţie. Aşa se zice, nu-i aşa? O mare – Freddie tuşi – o mare satisfacţie.

Grimsby îl ignoră pe Freddie şi se uită direct la Ashland.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, domnule. Excelenţa Sa este bine?

Ashland râse.

— Când este altfel? Da, arăta foarte bine. Am discutat mult despre talentul dumneavoastră desăvârşit de tutore. Este foarte interesat de dumneata, Grimsby.

— Cred şi eu, spuse Freddie.

— Foarte frumos din partea lui, desigur, zise Grimsby. Mi-a trimis vreun mesaj mie, personal?

— Nu, nu. Ashland reluă în gând restul discuţiei cu ducele de Olympia: situaţia politică din Europa, groaznica afacere din Holstein-Schweinwald. Ashland uitase că sora ducelui fusese pe vremuri căsătorită cu prinţul Rudolf, care fusese asasinat, şi că era direct interesat de poveste. Ce îi spusese ducele de Olympia? „Mă tem că se poate să fie o intrigă mult mai serioasă”. Cum aştepta cu înfrigurare a doua zi şi tânjea de dor, Ashland îşi pierduse atenţia după aceea. La sfârşitul întrevederii, Ashland găsise, într-un final, curajul să spună cu voce tare ce-şi dorise să spună preţ de o oră: „Am decis să iniţiez acţiunea de divorţ de Isabelle. Sper să pot conta pe sprijinul dumneavoastră în această privinţă?” Ducele de Olympia îl privise lung pentru o vreme, cu privirea lui enigmatică, apoi se ridicase de pe scaun, îi întinsese mâna şi îi răspunsese: „Cu tot dragul”.

Fusese… îmbucurător. Alinase tresărirea constantă de vină care încă era adânc înrădăcinată în conştiinţa lui, chiar şi acum.

— Niciun mesaj, îi spuse lui Grimsby, uşor absent, şi se uită din nou la ceas.

Freddie se apucă să mănânce din tortul lui şi zise printre îmbucături:

— Mă-ntreb. Te ţinem cumva de la o întâlnire, tată?

— Momentan nu.

— Pentru că nu se poate să nu observăm că este marţi după-amiază. N-ar trebui să fii sus, să te speli, să te bărbiereşti şi să te faci frumos?

— Frederick.

Ashland puse cana jos, cu un zgomot ascuţit.

— Oh, hai, domnule! Înţelegem foarte bine. Suntem cu toţii bărbaţi aici, nu-i aşa? Bărbaţi cu experienţă, vreau să spun. Nu, Grimsby?

— Chiar aşa, spuse Grimsby, cu o tărie de fier. Îşi puse pumnul în piept. Bărbaţi cu experienţă, noi suntem ăia.

Freddie înfulecă restul de prăjitură şi se ridică.

— Deci nu te mai reţinem nicio secundă. Dumnezeu ştie că-ţi ia ore întregi să-ţi faci mutra aia înfricoşătoare acceptabilă pentru delicata privire de femeie. Ce părere ai, Grimsby?

Grimsby se ridică. Lumina lămpii se reflectă în ochelarii lui într-o străfulgerare alburie.

— Cred că Excelenţa Sa este perfect acceptabil. Dar eu nu sunt în măsură să judec, nu?

Ashland se simţi ciudat de tulburat în vreme ce Grimsby îl privea cercetător. În schimb, întoarse privirea spre Freddie.

— Sinceritatea ta este nemaipomenită, tinere. Grimsby, îmi faceţi marele serviciu să-mi trimiteţi nerecunoscătorul fiu la lecţii?

Grimsby făcu o plecăciune, şi, pe măsură ce lumina i se reflectă pe piele, lui Ashland i se păru că era uşor îmbujorat. De la discuţia lor necuviincioasă, fără îndoială. Bietul ingenuu!

— Cu cea mai mare plăcere, Excelenţă, spuse Grimsby şi îl trase de guler pe Freddie, târându-l în sus la lecţiile lui.

*

— Doamne sfinte, spuse Emilie, când uşa de la sala de clasă se închise în cele din urmă în spatele lor. Cum naiba ai putut să stai acolo aşa şi să faci asemenea glume? Aproape că am fost omorâţi!

— Oh, am scăpat de multe ori la viaţa mea de afurisitul acela de tâlhar. Saltul peste şanţul ascuns după North Tor îi aruncă din şa de fiecare dată.

Freddie se întinse în scaunul său şi răsfoi cu un deget cartea de latină.

— *Ăla* nu era tâlhar. Emilie se opri. Chiar sunt tâlhari pe aici?

— Nu chiar. Hoţi, bandiţi, alte chestii. Dar nu şi genul de tâlhari care-ţi cer „banii sau viaţa". Trenurile, mă tem, au cam încheiat socotelile pentru tovarăşii ca ei. Cu toate astea…

Emilie se plimbă prin cameră.

— În orice caz, ăla n-a fost un hoţ obişnuit, aşa departe de drumul principal, pe o cărare atât de puţin folosită. Nu, omul ştia ce căuta. Ştia unde să ne găsească şi când. Îşi lovi uşor coatele cu degetele. E o nenorocire. Trebuie să fi aflat că sunt aici. Trebuie să-i scriu numaidecât domnişoarei Dingleby.

Freddie îşi îndreptă spatele.

— Poftim? Chiar crezi c-a fost vreun agent străin?

— Fără îndoială. Ne aştepta. Domnişoara Dingleby a spus că cineva a făcut investigaţii prin împrejurimi. Dumnezeule! Sper că surorile mele…

Freddie sări în picioare.

— Ei bine, atunci trebuie să-i spunem imediat tatii! El poate să pună paznici, să îl răpună pe ticălos…

Ea se întoarse cu faţa spre el.

— În niciun caz! Nu se poate să-l implic în povestea asta.

— De ce naiba nu?

— Pentru că… Ea înghiţi cu noduri. Pentru că nu e treaba lui.

— *Tu* eşti treaba lui. Freddie se opri. Literalmente.

— N-am să fac asta, Freddie. Nu… încă.

Emilie se opri la gândul acela: să îi mărturisească totul lui Ashland, să se uite la ochiul lui albastru care avea să devină din ce în ce mai rece pe măsură ce el înţelegea amploarea dublei ei minciuni. Privind cum emoţia avea să dispară din ochiul lui, cu aceeaşi înverşunare cu care vântul urla peste mlaştini.

Încă o seară şi avea să îi dezvăluie adevărul. Încă o întâlnire între Emilie şi domnul Brown. Săruturile lui, corpul lui împreunat cu al ei. Nu putea să-şi refuze aşa ceva.

Şi apoi totul urma să se termine. Urma să îi scrie domnişoarei Dingleby la prima oră a doua zi. Să o avertizeze că agenţii îl găsiseră pe Tobias Grimsby, făcuseră legătura între tutorele ducelui de Ashland şi prinţesa Emilie căreia i se pierduse urma. Că se putea ca şi surorile ei să fie în primejdie. Avea să plece, să ia trenul spre Londra, să rămână la unchiul ei şi gata.

Gata cu Ashland. Gata cu serile de marţi. Gata cu întâlnirile chinuitoare din subsolul de la Ashland Abbey.

— În orice caz, spuse Freddie, uitându-se pe fereastră ca un fugar încolţit, o să te însoţesc în oraş astă-seară şi o să te aştept la grajduri. Nu pleci de una singură, nu cu asasinii ăştia care pândesc la fiecare pas.

— Oh, ce plan iscusit! Şi *ce anume* o să faci tu în oraş astă-seară? Te duci la Anvil? Joci moara cu Rose într-un colţ? La un ceai?

Freddie se întoarse şi zâmbi.

— O să fiu un îngeraş. Îţi dau cuvântul meu de onoare. Straja Alteţei Sale regale nu se sustrage de la datorie.

El execută un salut ceremonios.

Emilie zâmbi. Dintr-odată, el păru un tânăr care îşi umfla pieptul cu o masculinitate asumată.

— Sunt profund onorată, spuse ea.

— O, n-o fac pentru tine. Se duse la uşă, o deschise şi se dădu la o parte. O fac pentru sărmanul tata.

Capitolul 18

Emilie ajunse prima în apartamentul privat al ducelui de Ashland. Petrecu şapte minute hoinărind cu neobrăzare prin camere, atingând perdelele şi punând mai mult cărbune în foc. O săptămână întreagă se pregătise, o săptămână întreagă în care îşi întărise inima, şi Emilie se topise când îl văzuse pe duce la biroul său, masiv, puternic, în mijlocul aurei magnetice pe care o purta cu atâta uşurinţă. Privirea lui strălucitoare îi arsese pielea, şi Emilie ştiuse că nu avea să îl refuze. Nu putea să îl refuze.

Se dezbrăcase deja în corset şi cămaşă. Nu voia să pretindă că era altceva decât o întâlnire pur trupească, o continuare a ultimei săptămâni. În sfârşit, se auzi o bătaie în uşă. Emilie trase eşarfa peste ochi şi se întoarse.

— Emily?

Vocea lui frumoasă îi învolbură sângele în vene.

Ea întinse mâinile.

— Aici.

Aştepta atingerea mâinii lui, apăsarea ceremonioasă a buzelor lui pe degete. În schimb, auzi paşii repezi care se apropiau, apoi se trezi ridicată şi strânsă cu putere la pieptul lui impunător.

— Oh, Doamne, Emily. În sfârşit!

Ea îl prinse de gât şi inspiră parfumul cald al pielii lui, chiar sub ureche.

— Mi-a fost dor de tine, şopti ea.

O ţinu în braţe fără să rostească vreun cuvânt, în vreme ce cărbunii sfârâiau şi ceasul ticăia discret. Trebuia să o iubească un pic, se gândi Emilie. Trebuia. Îi ascultă bătăile inimii, ritmul regulat al respiraţiei.

„Să ţii minte asta!”

— A mea. El o sărută pe gât. Emily a mea.

Ea îi prinse delicat urechea între dinţi.

— Al meu.

Lui i se tăie răsuflarea. O ridică mai sus şi o purtă prin încăpere, o aşeză între perne – pe fotoliu, pe divan, Emilie nu-şi dădu seama pe ce – şi îşi apăsă gura pe a ei, o sărută

înflăcărat, şi mâna lui coborî sub marginea corsetului ca să îi mângâie sânul.

Acum. Avea să o posede *acum,* fără să fi schimbat măcar câteva cuvinte, şi fiecare părticică din trupul ei se înfioră cu o aşteptare păcătoasă. Voia să o posede chiar acolo, ţintuită între perne de corpul lui puternic. Îi dezmierdă gura cu limba şi îşi arcui spatele sub atingerea lui.

Dar el se retrase.

— Aşteaptă, murmură el. Pieptul lui răsufla greoi sub mâinile ei. Aşteaptă. Înainte să continuăm…

El se ridică, şi Emilie se chinui să se ridice pe pernele alunecoase. Era pe fotoliu, îşi dădu ea seama.

— Unde eşti?

— Aici.

Ceva ateriză în poala ei.

— Ce-i asta? Ea îşi puse degetele pe greutatea din poală: un teanc de hârtii.

— Este un contract, Emily. Un jurământ legal.

Emilie îşi trecu degetele pe marginile hârtiilor. Inima i se făcu grea în piept şi simţi un gol în stomac.

— Nu înţeleg.

Vocea lui Ashland se auzi de undeva de deasupra ei, de la câţiva metri depărtare. Dinspre poliţa şemineului, poate.

— Gata cu trucurile, Emily. Aveai dreptate săptămâna trecută. Nu se poate să continuăm aşa, nu după tot ce s-a întâmplat între noi.

— Eu nu… n-am nevoie…

— Emily, eu nu sunt Anthony Brown. Sunt Anthony Russell, duce de Ashland, şi săptămâna asta am fost la Londra ca să-mi aranjez treburile. I-am cerut avocatului meu să demareze divorţul de soţia mea şi ne vom căsători de îndată ce este emis actul legal.

Emilie sări de pe fotoliu şi strânse puternic hârtiile.

— Poftim? Nu!

— Între timp, nu pot să trăiesc fără tine. Ţii în mâini titlul de proprietate pentru o casă de lângă Ashland Spa, o

casă mare şi, cred, foarte confortabilă, pe care am transferat-o în posesia ta, pe numele Emilie Brown. Mi-am pus deja oamenii să cureţe şi să pregătească reşedinţa pentru tine. Poţi să o mobilezi după bunul-plac, pe cheltuiala mea. De asemenea, am dispus ca o primă serie de zece mii de lire să fie depusă într-un cont pe numele tău, cu o alocaţie anuală de două mii de lire pentru cheltuielile zilnice, o rentă viageră transferată pe întreaga durată a vieţii tale. Dacă – vocea lui pragmatică şovăi o clipă –, dacă am avea noroc să avem copii, am aranjat câte o rezervă de zece mii de lire pentru fiecare în parte, care să fie plătită înainte de nuntă sau la majorat, plus o mărire corespunzătoare de o mie de lire anual alocaţiei tale. Nici nu e nevoie să adaug că voi recunoaşte fiecare copil, ca să fie legitim până la căsătoria noastră.

Emilie rămase fără cuvinte în timp ce îi ascultă discursul: *copil, anual* şi *rentă viageră.* Când el se opri, ea rosti pe nerăsuflate:

— Amanta ta? O să fiu *amanta* ta *întreţinută*?

— O să fii soţia mea.

— Soţia ta? Eşti *nebun!*

El nu o luă în seamă.

— Dar, între timp, dacă e să împărţim patul, cu toate consecinţele care decurg de aici, ai dreptul la protecţia mea. Să te întreţin şi să îţi asigur confortul în timpul vieţii.

— Cum *îndrăzneşti?* Cum îndrăzneşti să intri în camera asta şi să dai *ordine…*

— Nu dau ordine.

Ea ridică hârtiile.

— Şi cum, mai precis, numeşti tu asta? Doar nişte mijloace prin care să mă controlezi cu banii, casele şi copiii tăi?

— Aiurea. Nu vreau decât să-ţi asigur un trai liniştit, să te simţi bine…

— E ridicol. Mă simt foarte bine.

Poliţa se zgudui sub pumnul lui.

— Mireasa ducelui de Ashland nu locuieşte în vreo *cocioabă* alături de rude care nu o tratează cum se cuvine.

— Nu sunt mireasa ta.

— O să fii.

— Chiar dacă aş fi, aş fi nevoită să trăiesc sub stricta ta supraveghere înainte de căsătorie? Amanta ta recunoscută în faţa lumii? Fiecare uşă o să mi se închidă în nas!

— Aş acţiona cu cea mai mare discreţie. Nu ies în lume, iar casa e retrasă.

— E o idee nebunească.

Emilie aruncă hârtiile pe fotoliul din spatele ei, şi, în clipa imediat următoare, Ashland o prinse în braţe şi mâna lui îi mângâie chipul.

— Ce e nebunesc, spuse el, într-o şoaptă înverşunată, este ideea de a te vedea doar o dată pe săptămână, poate mai puţin, să ard pentru tine în toate celelalte nopţi nenorocite şi fără de sfârşit, până ce decide sistemul juridic din Anglia să mă elibereze de nenorocita aia trădătoare şi crudă pe care am numit-o soţie, la un moment dat. Vreau o casă cu tine, Emily. Vreau să-ţi ofer tot confortul şi luxul pe care le meriţi. Vreau să dorm cu tine noaptea. Vreau să te ating dimineaţa când mă trezesc. Vreau să simt cum copilul nostru creşte în pântecele tău şi nu vreau să aştept – numai Dumnezeu ştie cât, un an, doi, poate mai mulţi – ca să fii a mea.

Ea rămase fără suflare, tulburată. El o copleşi cu căldura şi cerinţele lui, cu tabloul ispititor al unui viitor plin de pasiune. Îi înăbuşi indignarea. Îi înăbuşi raţiunea.

— Nici măcar nu mă cunoşti. Buzele lui erau atât de aproape; ea le atinse în treacăt când vorbi: Aş putea să fiu oricine.

— Eşti Emily. E tot ce trebuie să ştiu. Ashland o sărută uşor. Am vorbit la repezeală acum. Sunt obişnuit să dau ordine. Vezi tu, m-am temut că, dacă te întrebam, refuzai.

— Păi, am refuzat.

— În schimb, dacă te-aş întreba, ai răspunde altceva?

Acum o muşca uşor, cu mişcări scurte şi fine ale gurii lui pe a ei, o mânca de vie, bucată cu bucată. Încă puţin, şi Emilie îşi dădea duhul.

— Ah, nu înţelegi. Ea îşi aşeză delicat mâinile pe talia lui, şi îi crescu inima în piept când el nu tresări la atingerea ei. Nu înţelegi.

— Înţeleg totul. Înţeleg că nu pot să trăiesc fără tine. Că nu pot să trăiesc fără *asta.* Degetele lui se îndreptară spre panglicile de la corset şi îi eliberară trupul din strânsoarea lui. Trase cămaşa şi îi cuprinse sânul în mână, frecă uşor sfârcul cu degetul mare. Fiecare nerv din corpul lui Emilie se trezi la viaţă. *Tu* poţi, Emily? Spune-mi că poţi să trăieşti fără asta şi mă opresc. Şi plec.

— Nu. Ea îl trase de haină. Nu, nu pot.

— Emily, ascultă-mă cu atenţie! Am să te posed chiar aici pe fotoliul ăsta, tare şi repede, pentru că înnebunesc dacă nu te am acum.

Gura îi înlocui mâna şi supse sânul cu o forţă neaşteptată, care o făcu să ţipe de nevoie. Apoi te duc în pat şi fac dragoste cu tine în tihnă. O să sărut fiecare părticică nepreţuită din tine, din fiecare unghi. O să văd de câte ori te fac să ajungi pe culmile plăcerii. O să te iubesc ore întregi. Şi apoi, o să te las să dormi, şi dimineaţă o să te trezeşti când te pătrund din nou.

Cuvintele lui îi înflăcărară sângele cu o forţă înăbuşitoare. Emilie se topea, devenea o învolburare de plăcere, mintea îi fremătă la imaginile pe care el le trezise în imaginaţia ei. Picioarele îi erau deja grele şi desfăcute, gata să îl primească.

— Aşteaptă! Emilie îi puse mâinile pe piept. Aşteaptă!

— Nu pot să aştept. Mi-am imaginat asta toată săptămâna, te-am imaginat aşezată în fotoliul ăsta cu picioarele desfăcute, deschisă pentru mine. Ashland îşi coborî braţul sub fundul ei, o ridică şi o aşeză cu blândeţe pe fotoliu, îi trase cămaşa deasupra taliei, îi depărtă picioarele. Dumnezeule! Aşa. O despărţi cu un deget şi o pătrunse cu el, uşor şi adânc.

— Ashland!

Ea se topi pe fotoliu.

— Doamne, uită-te la tine! Moale şi udă…

Mâinile lui Emilie tremurară pe umerii lui, şi îl

îndemnă să continue, în ciuda avertismentului care îi zvâcnea în minte.

— Ashland… aşteaptă… nu pot… Voiam să vorbesc mai întâi cu tine… Eu…

— Atât de frumoasă!

Limba lui îi linse mugurele.

Ea rosti pe nerăsuflate:

— Copiii, Ashland…

El ridică fruntea.

— Ce-i cu ei?

— Copiii. Nu pot. Nu putem… Eu… E imposibil.

Ashland îşi retrase delicat degetul din trupul ei.

— Ce vrei să spui, Emily? murmură el atât de uşor că abia dacă ea îl auzi. Ce vrei să spui? Nu vrei copii?

— Eu… Nu e asta, nu e vorba despre *tine…* dar nu pot. Nu acum.

O pauză grea se aşternu între ei.

— Emily, ţi-am spus deja. Am transpus-o în scris, legal. O să-i recunosc pe copiii noştri. O să le dau numele. O să-i asigur cu generozitate pe fiecare dintre copiii cu care Domnul binevoieşte să ne binecuvânteze.

N-ai de ce să-ţi faci griji! rosti cuvintele pe un ton ciudat de nepăsător. Tonul, ştia Emilie, celor mai adânci dintre sentimentele lui.

— Copiilor le trebuie mai mult decât un cont în bancă, se auzi ea şoptind.

La cuvintele ei, Ashland explodă.

— Doamne sfinte, Emily. Crezi că n-aş fi un tată pentru ei? Dumnezeule, i-aş iubi ca un nebun. Aş petrece orice minut cu ei şi cu tine.

— Dar ai deja un fiu.

— Pe care îl iubesc din toată inima. Dar el e aproape mare. Şi cred că s-ar bucura de companie.

Ce îi spusese Freddie? „Întotdeauna mi-am dorit un frate. Sau chiar o soră”.

Copilul lui Ashland în pântecele ei, în braţele ei. Toţi patru, o familie iubitoare. Voie bună la cină, şah şi discuţii în bibliotecă. Pieptul lui Emilie se strânse atât de tare, că ea

rămase fără suflare.

— În orice caz, continuă Ashland, mai uşor, s-ar putea deja să aştepţi copilul meu.

— Dar s-ar putea să nu. Şi nu pot să-mi mai asum riscul ăsta. Nu încă, adăugă ea, doar ca să îl liniştească pe el, pentru că nu putea să mai existe şi altă dată.

Nu după ce Ashland afla adevărul.

El rămase nemişcat, răsuflând uşor pe pielea ei.

— Foarte bine. Desigur, e dreptul tău. Pot să iau măsuri ca să evităm conceperea unui copil.

— Să iei măsuri?

— Ies înainte să juisez. Sau există şi alte măsuri mai sigure, dacă vrei să ştii.

Emilie nu putea să gândească, nu cu trupul lui Ashland aplecat deasupra ei, înfierbântat de o vigoare pur masculină. Cuvântul *ies* trimise alt iureş de dorinţă prin pântecele ei.

— Ce mijloace?

El oftă şi îşi aranjă cămaşa, apoi corpul lui se ridică de pe al ei.

— Aşteaptă aici câteva minute.

De parcă stătea să plece. De parcă *putea* să plece.

Uşa se închise. Emilie rămase agitată pe fotoliu. În coconul ei de întuneric, fiecare simţ era nefiresc de ascuţit. Putea să urmărească fiecare nervură ce-o furnica, fiecare arcuire de căldură, fiecare semn al excitării trezite de Ashland în trupul ei.

Nu era părticică din ea care să nu urle de nevoia de a-l simţi înăuntrul ei. Îl dorea atât de tare, că aproape o durea.

„Tu eşti Emily. E tot ce trebuie să ştiu”.

Emilie încercă să se ridice din fotoliu şi se îndreptă spre poliţa şemineului. Focul fierbinte şi blând licărea pe picioarele ei goale. Unul câte unul, îşi scoase acele din coc şi le aşeză pe marmura rece, locul fals, mândria ei de odinioară, ateriză în mâinile ei. Îl răsuci între degete câteva clipe, simţindu-i firele mătăsoase, apoi îl aşeză lângă acele de păr. Cu degete tremurătoare, îşi dezlegă eşarfa de la

ochi, o împături într-un pătrat frumos şi o puse peste culmea aurie a cocului.

Hotelul era bizar de liniştit în seara aceea. Dispăruse până şi vântul, îngreunat de troiene de zăpadă, şi aerul parcă rămăsese secătuit în urma lui. Camera, elegantul apartament al ducelui de Ashland, se dezvăluia în jurul ei, fiecare colţ îi era drag, chiar dacă abia de reuşise să vadă totul bine. Cel mai bine cunoştea mirosul: ulei de lămâie şi frunze de ceai, cu urme de fum, parfumul curat ca zăpada şi cu note condimentate de ceai al ducelui de Ashland.

Emilie se uită lung în oglinda ovală de deasupra poliţei. Reflexia ei o privea, deformată de convexitatea oglinzii, mărindu-i ochii albaştri şi micşorându-i părul scurt, maxilarul şi bărbia. Era ea însăşi, doar că diferită, deformată.

Îşi scutură părul şi îşi trecu degetele prin el. Emilie, Emilie cea deghizată şi compromisă, iubita ducelui de Ashland. Pe chipul acela străin şi nefiresc nu mai rămăsese nicio urmă din prinţesa de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, studioasă şi ochelaristă, cu virtutea ei exterioară şi cu neliniştea interioară.

Cine era persoana aceea?

Uşa se deschise în spatele ei.

— Emily?

— Aici, spuse ea uşor, fără să se întoarcă.

Uşa se închise cu un pocnet. Emilie aşteptă să urmărească zgomotul paşilor lui pe covor, dar nu auzi nimic. El rămase acolo, complet nemişcat, cu privirea arzându-i ceafa goală.

— Înţeleg, spuse el, în cele din urmă.

Emilie îşi aşeză degetele pe marginea poliţei.

— Mă gândeam, cât ai fost plecat, că… amândoi ne-am implicat foarte mult în povestea asta, într-un timp foarte scurt…

— Înţeleg.

— Eşti pregătit să intri într-o… într-o relaţie stabilă cu mine. Şi ar fi drept… Nu putem să continuăm fără să ne vedem aşa cum suntem. Cum suntem noi cu adevărat, faţă

în faţă.

Ashland se mută de pe un picior pe altul.

— M-am oferit să-ţi dezleg eşarfa săptămâna trecută. Ai refuzat. M-am gândit că nu erai încă pregătită să vezi cine sunt.

— Şi mi-ai cere să mă mărit cu tine fără să-ţi văd chipul înainte? Fără ca tu să-l vezi pe al meu?

În sfârşit, paşii lui se urniră din loc şi se apropiară. Se opri chiar în spatele ei şi îi atinse blând umărul.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău, Emilie? O febră?

— Nu. N-a fost o febră. L-am tăiat.

Respiraţia lui îi gâdila gâtul.

— Emilie, dacă am înţeles ceva în ultimul deceniu, am înţeles cât de înşelaţi ne lăsăm noi, oamenii, de frumuseţe. Soţia mea era frumoasă, extraordinar de frumoasă, şi, când m-am însurat cu ea, am presupus cu naivitate că perfecţiunea fizică se reflecta şi-n sufletul ei.

— Te înşeli în privinţa mea, domnule. Nu mă sperie chipul tău. Îţi cunosc caracterul, inima şi nu există parte din tine care să nu mi se pară cea mai frumoasă din lume.

— Ah, Emily. Atunci, ţi-e frică să nu te văd eu? Pentru că n-aş fi în stare de aceeaşi generozitate?

Emilie privi uluită în podea. Strictul şi glacialul duce de Ashland era cel care rostea asemenea cuvinte tandre. Unde era acum rezervatul şi formalul Ashland?

Buzele lui îi atinseră ceafa.

— La început, ai purtat eşarfa la ochi pentru c-am ales să rămân anonim. După aceea, pe măsură ce-am ajuns să te cunosc, n-am avut curajul să-ţi cer s-o dai jos. Nu puteam să suport gândul că te vei îndepărta de mine, gândul că mă vei privi îngrozită.

Emilie ridică mâna şi o aşeză peste a lui Ashland.

— Acum o clipă, Emily, ţi-am spus ce vreau. Dar *tu* ce vrei?

Ea scutură din cap. Avea un nod în gât, ochii o înţepau.

— Spune-mi. O să conteze, Emily? Faţa mea?

Ea scutură din cap.

— A mea o să conteze?

Drept răspuns, mâna lui Ashland alunecă peste umărul ei stâng. Ridică şi celălalt braţ ca să o susţină.

O întoarse cu faţa spre el.

Emilie îşi dori să închidă ochii, dar nu putea să îl rănească, nu putea să îl dezamăgească în asemenea hal. Chipul mascat al lui Ashland se ivi înaintea ei, cunoscut şi cu cicatrici, cu privirea lui albastră atât de îngăduitoare şi de blândă, că Emilie aproape urlă.

Rămase aşteptând sub privirea lui. Imaginea lui era neclară pe margini, uşor vagă în lipsa ochelarilor. În expresia lui se vedea oare că o recunoscuse? Cum putea să nu îl recunoască pe Tobias Grimsby în chipul ei, în ochii ei? Dintr-o clipă în alta, ochiul acela care le vedea pe toate avea să se facă mare, pielea avea să i se încordeze pe obraji. Urma să se retragă îngrozit, dezgustat.

Ceasul ticăia în urechile ei. Căldura lui Ashland radia prin cămaşa ei. Mâna lui stângă îi părăsi umărul şi îi mângâie uşor obrazul cu degetele.

— Eşti frumoasă, spuse el, şi îşi apleca faţa ca să o sărute.

Ea răspunse sărutului. Îl strânse cu mâini tremurătoare.

Ameţită de uşurare, ruşinată de propria laşitate, Emilie nu spuse nimic şi i se oferi pur şi simplu.

— Emily. O ridică în braţe şi o duse spre masa rotundă din cealaltă parte a încăperii. Aruncă volumul pe podea, îi depărtă picioarele şi îi pecetlui gura cu sărutul lui apăsat şi devastator, dezmierdând-o cu limba, mângâind-o de la coapse spre pântece şi sâni. Bagă mâna în buzunarul meu, Emily. În buzunarul stâng.

Mintea ei era copleşită de dorinţă. Duse mâna în buzunarul lui şi scoase un pacheţel.

— Deschide-l! El îi prinse delicat între dinţi lobul urechii. Ea deschise pacheţelul. Nu e un lucru pe care un bărbat îl foloseşte în pat cu soţia lui, înţelegi tu. Dar cum doreşte doamna mea.

Ea se uită lung la obiectul foarte uşor şi subţire din

mâna ei.

— Unde l-ai găsit?

— Se găsesc la hotel – discret, desigur – dacă vreunul dintre oaspeţi îl cere.

Emilie îşi ascunse faţa înflăcărată în umărul lui Ashland.

El spuse:

— N-am folosit niciodată unul. Nu pot… Trebuie să mă ajuţi să-l pun. Trebuie să legi şnururile pentru mine.

— Dar eu nu…

El luă prezervativul din mâna ei şi se duse spre urciorul cu apă de pe tava cu băuturi.

— Trebuie să fie udat. Atâta lucru ştiu.

— De unde ştii?

El îi aruncă o privire amuzată.

— Uiţi că *am fost* în armată.

Reveni spre ea cu paşi hotărâţi. O devora din priviri, de parcă ar fi mâncat-o. Sângele bubuia în urechile lui Emilie. Ea întinse mâinile când el se apropie, dar Ashland nu o atinse. În schimb, îşi scoase haina şi vesta, apoi îşi trase bretelele de pe umeri. Privirea lui Emilie se aţinti spre pantalonii lui.

— Ia-mă în mâini, Emilie, îi porunci el. Ceva din cuvintele lui distruse ultimele urme ale timidităţii ei. Îi desfăcu nasturii de la pantaloni, iar mădularul lui îşi făcu apariţia, tare, închis la culoare şi… ei bine… enorm. Mult mai mare decât şi-l amintea Emilie, mai mare decât o făcuseră să creadă desenele din cărţile ei. Chiar fusese penetrată de mădularul *acela* cu o marţi înainte? Cu *totul*?

Ar fi trebuit să se teamă de el. Ar fi trebuit să leşine cu o uimire feciorelnică.

În schimb, îşi umezi buzele. Îi cuprinse mădularul greu în mâini, îşi plimbă degetele pe cercurile catifelate de la vârf. Se ivi un strop de lichid, şi, fără să se gândească, Emilie se aplecă să-l lingă.

Ashland se cutremură.

Avea un gust înţepător şi picant. Sălbatic. Ea îl linse din nou. Limba ei găsi crăpătura care se adâncea spre

interior.

— O să mă omori, mormăi el. Ashland îi luă mâna. Ajută-mă cu ăsta.

Emilie se luptă cu prezervativul, cu degete nerăbdătoare şi prea stângace pentru ceva atât de delicat. Ashland se încordă sub atingerea ei şi se lovi în pântecele ei când Emilie se apleca să lege şnururile. Gestul era atât de interzis şi de necuviincios, atât de încărcat de finalitate erotică, încât Emilie se simţi învăluită de alt iureş de căldură între picioare.

— Nu mai pot să aştept, Emily. Ashland îi ridică iute cămaşa, şi degetele lui îi găsiră feminitatea. Doamne, eşti udă. Vino aici. Mai aproape. Aşa. O împinse spre marginea masei, o sprijini cu mâna dreaptă şi continuă să o dezmierde cu stânga. Îi prinse coapsa între degete. Vârfurile degetelor îi desfăcură feminitatea, şi îşi aranjă membrul între buzele ei. Îi spuse gutural:

— Acum, priveşte-ne. Priveşte cum devenim unul, Emily.

— *Aici?* întrebă ea uluită şi pe nerăsuflate.

— Aici.

Ea se prinse de marginea mesei şi răsuflă întretăiat. Fruntea lui umedă o atinse pe a ei, răsuflarea lui îi încălzi chipul. Emilie coborî privirea şi îl găsi acolo, tare ca fierul, cu vinişoarele mădularului care dispărea încet înăuntrul ei. Priveliştea aceea, Ashland care o pătrundea cu mădularul lui, cu o stăpânire desăvârşită, îi aprinse sângele în vene. Carnea ei delicată se întinse la nesfârşit, până aproape de culmile durerii, iar Emilie urlă la plinătatea lui, la greutatea masivă care se freca de ţesuturile ei sensibile, într-o senzaţie mult prea greu de suportat.

Ashland răsufla greoi. Chipul lui era fierbinte şi umed; braţele care o cuprinseră emanau căldură. La baza gâtului lui, chiar în faţa lui Emilie, pulsul lui Ashland se zbătea nebuneşte sub piele. El o aplecă uşor pe spate şi se cufundă mai adânc înăuntrul ei, încă puţin, până ce testiculele lui o apăsară minunat, iar şnururile prezervativului îi gâdilară feminitatea.

Emilie strânse cu toată puterea marginea mesei, încercând să nu se descompună sub apăsarea aceea de neîndurat. Răsuflarea lui Ashland răsuna în urechea ei. Mâna lui alunecă sub fundul lui Emilie ca să se sprijine.

— Pune-ţi picioarele în jurul meu, şopti el, iar ea îi cuprinse ascultătoare mijlocul între picioare, apăsându-şi călcâiele în partea superioară a coapselor lui. Alt tremur de plăcere îi răvăşi trupul. Aşa. Ce fată bună, îi spuse el, apoi apăsă un sărut pe umărul ei şi începu să se mişte. Se retrase încet, într-un iureş alunecos, apoi o pătrunse iar. E bine?

— Da… *da…*

Ea lăsă capul pe spate şi închise ochii. Masa era tare şi neclintită sub fundul ei; mădularul lui Ashland era tare şi neclintit între picioarele ei. Era prinsă între masă şi Ashland. „Între ciocan şi nicovală”, se gândi ea într-o doară. Nu mai avea scăpare acum.

— Iubire, nu pot să mă mai abţin.

— Atunci, nu te abţine, spuse ea pe nerăsuflate.

Următoarea lui străpungere o zgudui puternic, şi masa se cutremură. Mâna lui se strânse pe fundul ei, şi Ashland o pătrunse iar şi iar, mai repede; forţa lui o lăsa fără suflu. Pe măsură ce continua, el scotea gemete uşoare, prin care sublinia fiecare mişcare sălbatică în trupul ei, şi propriile strigăte de plăcere ale lui Emilie răsunau în ritmul forţei lui.

Căpătară o cadenţă copleşitoare; se întâlneau la fiecare penetrare, fără să rateze vreo ocazie. Ashland o pătrunse atât de adânc, că o duru, dar era o durere aparte, care concentra plăcerea spre o culme de nesuportat, într-o sincronizare atât de minunată, că orgasmul începuse să se formeze înăuntrul ei după doar câteva penetrări. Menghina înfometată se încleşta din ce în ce mai tare, fiecare penetrare era tot mai intensă şi prinsoarea lui Ashland o pironi pe marginea mesei.

Penetrări *nesfârşite,* ritm stăruitor şi desăvârşit, chipul lui aprig, pielea lui umedă, dorinţa lui, dorinţa ei.

Vocea lui neclintită răsună:

— O să mă revărs, Emily.

Călcâiele ei se apăsau tot mai adânc, în ritmul impus de el. *Prea mult, prea mult.* Fiecare nervură a lui Emilie se încorda până la extrem, încleştându-se, *încleştându-se.*

— Nu pot, nu pot, suspină ea.

El continuă să o pătrundă cu putere.

— Poţi. Poţi. Dă-ţi drumul, iubire. Dă-ţi drumul. Juisează pentru mine. Juisează. *Acum.*

Penetrări *nesfârşite,* şi orgasmul izbucni asemenea unui fulger. Emilie îşi luă zborul, stimulată de străfulgerările transparente ale senzaţiei trezite înăuntrul ei de mădularul lui Ashland.

— Emily!

El îi urlă numele, o pătrunse puternic încă o dată, apoi se strânse în jurul ei, încordat şi tremurând. Scoase un geamăt răguşit, care se stinse într-un oftat înăbuşit.

Rămaseră multă vreme nemişcaţi, cu răsuflarea tăiată, împreunaţi: braţele lui, picioarele ei, feţele lipite una de alta, mădularul lui încă tare înăuntrul ei. Emilie se simţea năucită, cu oasele parcă topite. Dacă Ashland n-ar fi ţinut-o, ar fi plutit în sus spre tencuiala decorată din tavan.

— Doamne, Dumnezeule, murmură Ashland. Pieptul lui continua să se mişte într-un ritm nebunesc. *Doamne, Dumnezeule,* Emily!

Ashland îşi înălţă capul şi îi sărută fruntea, nasul şi obrajii. Se sprijini de masă şi se retrase la fel de atent pe cât o pătrunsese şi făcu o grimasă când vârful mădularului ieşi afară cu totul.

Fără vreun cuvânt, o ridică pe Emilie de pe masă, o duse în cealaltă cameră şi o aşeză pe pat.

— Nu te mişca, îi spuse şi dispăru pe uşă.

Capitolul 19

Ducele de Ashland îşi privi atent chipul în oglinda de deasupra lavoarului. Pielea îi mai era îmbujorată, încă

umedă de sudoare; ochiul lui sclipea, cu pupila extraordinar de dilatată. Încă putea să simtă cum pulsau replicile extazului, cel mai intens din viaţa lui.

Deşi, fără îndoială, atinsese aproape aceeaşi intensitate cu o săptămână înainte, chiar fără ritmul desăvârşit în care el şi Emilie se sincronizaseră de data asta.

Un bărbat foarte mulţumit, asta era.

Îşi coborî privirea spre mădularul lui, care se contura încă tare în pantaloni, încă acoperit de afurisitul acela de prezervativ. Mânui cu stângăcie şnurul, scoase prezervativul într-un final şi îl clăti în lavoar. Îl puse atent într-un borcan şi îşi scoase hainele, una câte una, apoi le aranjă cu disciplina unui soldat: lavaliera, cămaşa, pantalonii, ciorapii. Aşeză stiva pe un scaun şi reveni în dormitor. Aerul îi înfioră uşor pielea, amintindu-i de goliciunea lui la fiecare pas.

Dezbrăcat.

Fără apărare.

Emilie era întinsă pe pat, aşa cum o lăsase, sprijinită pe perne, cu genunchii ridicaţi. Una din mâini era aşezată pe burtă, cealaltă ridicată pe pernă, lângă capul tuns scurt. El nu aprinse lampa, iar lumina din cealaltă cameră desena pe pielea ei o strălucire difuză. Îi privi chipul, ochii rotunzi şi înţelepţi şi, pentru o clipă, fu izbit de o senzaţie puternică de familiaritate.

O cunoştea.

Era *a lui.* Aparţineau unul celuilalt.

În clipa următoare, Emilie se ridică brusc.

El se apropie cu paşii muţi pe care îi învăţase în antrenamentele cu ducele de Olympia, paşii cu care se apropia de prada lui. În munţii din Afganistan, i se spusese Stafia. Încercă să menţină contactul vizual cu ea, dar ochii ei coborâră inevitabil şi îi cercetară corpul mutilat, mădularul întărit. Ce bestie era!

— Ashland, eşti frumos, şopti ea şi îi întinse mâinile.

El îşi sprijini un genunchi în saltea.

— Uzura normală e inclusă în pachet.

Chipul ei căpătă o expresie ciudată: uimire şi ceva ce aducea a melancolie. Ea îi atinse obrazul.

— Ashland, eu…

— Şşştt. El o sărută şi o coborî la loc pe perne. Trase cu mâna bună aşternuturile peste ea. Avem toată noaptea. De data asta, am lăsat instrucţiuni. Nu sunt aşteptat până dimineaţă.

— Ashland. Nu pot. Eu…

El îi sărută buzele şi îi opri cuvintele.

— Cu excepţia orgoliului tău, nimic nu ne desparte. Doar acceptă-mă! Acceptă*-ne!* Alt sărut. După săptămâna trecută, după tot ce s-a întâmplat acum, cum poţi să negi ce există între noi? În plus – alt sărut, de data asta în scobitura de la gât –, după ce-am ruinat virtutea cuviincioasei şi inocentei mele partenere, n-am altă scăpare onorabilă decât căsătoria.

Ea râse la auzul cuvintelor lui, un râs melancolic.

— Eşti *duce,* Ashland. Poţi să faci orice vrei.

— Nu e chiar aşa. El o cuprinse într-o îmbrăţişare sprijinindu-se în cot. Îi desena alene cu degetele linii pe piele. Se pare că nu prea reuşesc să te conving să-mi devii ducesă. Nu ştiu de ce. O viaţă îmbelşugată, un soţ credincios în patul tău. Desigur, n-o să fiu o prezenţă cu adevărat decorativă în sala de bal, dar măcar o să *ai* o sală de bal.

Tăcută, Emilie se uită lung la chipul lui, în vreme ce cuvântul *soţ* răsuna între ei.

Ea întinse mâna şi îi scoase masca din piele neagră de pe faţă. El nu tresări, nici măcar nu clipi când Emilie trase masca.

Ea se aplecă şi sărută orbita goală a ochiului, pe pleoapa închisă odinioară de un doctor.

— Ador fiecare parte din tine. Orice s-ar întâmpla, orice s-ar alege de noi, Ashland, să nu uiţi asta! Îi sărută maxilarul distrus, obrazul plin de cicatrici, fiinţa lui devastată. Fiecare parte din tine.

El rămase nemişcat sub mângâierile ei uşoare.

— Asta sună mai curând a rămas-bun. „Toate bune,

bătrâne, şi mersi pentru amintiri!”

— Vreau să-mi promiţi ceva, Ashland, spuse ea, cu buzele pe gâtul lui.

— Orice.

— Când o să afli. După ce o să-ţi spun totul. Promite-mi că n-o să mă urăşti.

— Emily. Ashland îi sprijini bărbia cu degetul şi o privi în ochi. Ce ochi frumoşi avea, rotunzi şi albaştri, incredibil de tineri. Sinceri. Şi plini de emoţie, de sentimente, potrivindu-se cu iubirea care inunda inima lui. N-aş putea niciodată să te urăsc.

Ea trase aer în piept.

— Ashland, sunt atâtea lucruri pe care nu ţi le-am spus. Despre mine, despre trecutul meu. Despre cine sunt.

— Sunt atâtea lucruri pe care *nu* ţi le-am spus nici eu. Lucrurile pe care le-am făcut.

„Oamenii pe care i-am ucis şi cum i-am ucis”. Îşi adună puterile şi îşi alungă din minte gândurile acelea.

Emilie îi găsi bontul şi îl acoperi cu mâna ei. Sub căldura atingerii, durerea parcă se topi cu totul.

— Dar asta a fost demult. Acum e acum. Cine sunt eu *acum.*

— După cum ţi-am spus deja, tu eşti Emily. E tot ce trebuie să ştiu. Restul sunt doar prostii. Am ştiut strămoşii soţiei mele până la William al III-lea, am ştiut fiecare detaliu din viaţa ei, şi la ce mi-a folosit? N-am cunoscut-o niciodată cu adevărat.

— Poate că nici pe *mine* nu mă cunoşti cu adevărat.

Ashland ridică privirea şi scrută tavanul. Îşi lovi uşor bărbia cu degetul.

— Hai să vedem, atunci! Eşti o asasină?

Ea pufni.

— Nu.

— Eşti o falsificatoare?

— Oh, fii serios, Ashland! Încerc să…

El pocni din degete.

— Am înţeles. Eşti proprietara unei case de toleranţă?

Ea ridică o pernă şi i-o aruncă în faţă.

— Şi ce ştii tu despre asta?

— Păi, nu uita c-am fost în armată…

— În armată. Da, nu uit. Ea se rezemă la loc pe perne. Pielea îi era tot rozalie, caldă încă şi strălucitoare de pe urma întâlnirii carnale frenetice. Cu *el.*

Ashland deveni serios. Era clar că trebuia să o cucerească, să liniştească toate îndoielile şi conştiinţa de femeie. La urma urmei, căsătoria cu un duce era o propunere copleşitoare. Putea să îi înţeleagă uluirea. Agitaţia chiar. Şi poate că el nu tratase cu abilitatea necesară problema casei şi a banilor. Doamnele nu obişnuiau să fie atât de raţionale şi de pragmatice.

— Mi se pare că nu m-am făcut clar înţeles. Nu dau doi bani dacă te-ai născut în cea mai săracă familie din Anglia. Nu-mi pasă dacă ai comis cea mai mişelească dintre crime. Nu contează absolut deloc pentru mine dacă trecutul tău e dominat de scandal, dacă ai o falsă identitate, dacă eşti o iacobină acuzată de trădare. Vreau să mă însor cu tine şi o să lupt cu toate armele, o să-l *nimicesc* pe orice nemernic care îndrăzneşte să spună ceva împotriva ta. Îi prinse încheieturile şi coborî capul ca să o sărute adânc şi apăsat, până ce amândoi rămaseră fără suflu. E destul de clar pentru tine, *ducesă*?

— Da, şopti ea şi păru absolut copleşită.

— Bine, atunci. Şi acum o să fac dragoste cu tine toată noaptea, exact cum am spus, pentru că eu nu-mi încalc cuvântul, Emily. N-o să mai ştii de câte ori ajungi la punctul culminant. O să-ţi uiţi numele, oricare ar fi el. Nu mai vreau să discutăm de dat înapoi, aşteptat şi lăsat lucrurile în pace. Nu vreau să mai pierd o clipă din viaţa mea fără să te am lângă mine, în patul meu, la masa mea. O să-mi chem trăsura şi-o să te duc în noua ta casă şi-o să-mi petrec restul vieţii încercând să te fac fericită. Îşi coborî capul ca să îi lingă sânul. Ai înţeles?

Ea nu spuse da, dar scoase un mormăit încărcat de senzualitate, iar Ashland hotărî că oricum era un răspuns afirmativ. Se aplecă deasupra ei cu degetele şi buzele, cu limba şi dinţii. Zăbovi pe fiecare formă, fald şi unghi al

trupului ei, studie şi urmări fiecare suspin de plăcere, până ce ea începu să vibreze ca un instrument bine acordat sub mângâierile lui. Până ce ea ajunse să se cutremure şi să îi strige numele. Până ce trupul ei suplu se arcui şi carnea udă tresări în braţele eliberării. Şi, înainte ca ea să-şi revină, el o luă de la capăt, făcându-i lucruri pe care doar visase să le facă alături de o femeie, pierdut în minunea care era Emily.

Când, în cele din urmă, ea nu mai putu, când îl imploră să se oprească, Ashland se ridică, aduse prezervativul şi găsi propria plăcere, în vreme ce mădularul lui se cufundă în încleştarea udă şi senzuală a lui Emily. Ea îşi înfăşură braţele şi picioarele în jurul lui şi îl îndemnă să continue; el nu reuşi să reziste, ea nu îl lăsă să reziste. Juisă în spasme violente, se lăsă deasupra ei şi inspiră parfumul sudorii, al sexului şi al lui Emily. În clipa aceea, se imagină în sfârşit eliberat din purgatoriu şi lăsat să treacă de porţile raiului.

*

Emilie deschise ochii într-o beznă totală. Pentru o clipă, lungă şi înspăimântătoare, nu reuşi să se situeze în spaţiu. Unde era, cine era.

Răsuflă încet, îşi lăsă timp să se dumirească din adâncimea catifelată a somnului. Un parfum ciudat – bogat, intim şi puternic – îi luă cu asalt nasul. Un parfum minunat şi cunoscut; îşi dorea să îl simtă şi mai mult. Închise ochii din nou şi inspiră adânc, şi, pe măsură ce o făcea, deveni tot mai conştientă de greutatea masivă întinsă peste pieptul ei, de respiraţia regulată care îi sufla în păr, de trupul puternic care emana căldură pe pielea ei.

Ashland.

I se tăie răsuflarea, apoi începu să respire din nou.

Doamne, Dumnezeule, era *extraordinar* să-l simtă. Acela era parfumul *lui,* era învăluită de căldura *lui.* Senzaţia de înfiorare din membrele ei fusese provocată de mâinile, buzele şi felul în care o iubise, atent şi neobosit.

De câte ori ajunseseră împreună la orgasm noaptea trecută? Nici nu prea mai putea să-şi amintească. Mai întâi pe masă, tare, repede şi copleşitor; apoi din nou în pat, după ce el îi condusese trupul la extaz până ce Emilie abia dacă mai reuşise să se mişte. Dormiseră vreo oră sau aşa ceva, apoi Ashland se trezise, ceruse o cină rece şi o hrănise pe Emilie cu mâna lui, oferindu-i şampanie şi bucăţele de şuncă, printre săruturi, mângâieri şi râsete, până ce, la un moment dat, se împreunaseră din nou, legănându-se amândoi într-un ritm molcom, şoptindu-şi cuvinte indecente unul celuilalt. El o învăţase toate cuvintele care descriau organul apăsat în ea, toate numele părţilor ei feminine, toate numele actului în care erau prinşi, până ce sângele ei se învolburase într-atâta încât Emilie nu mai fusese în stare să gândească. El o întorsese cu spatele, şi atinseseră punctul culminant într-un ritm frenetic, ea lipită cu spatele de el, el cu dinţii înfipţi uşor în gâtul ei, într-o împreunare animalică. După aceea, Ashland o strânsese în braţe şi o mângâiase cu mâna lui lată şi iubitoare. Mai dormiseră, apoi unul din ei – Emilie nu reuşea să îşi aducă aminte cine – o luase de la capăt sau poate că totul se întâmplase de comun acord: se treziseră în acelaşi timp şi, după ce făcuseră dragoste, adormiseră în acelaşi timp.

El încă dormea. În inima întunecată a nopţii, ea îi ascultă răsuflarea, bătăile inimii… Auzise un vag sforăit? Ea zâmbi şi se bucură.

Îşi reaminti şi revăzu totul în minte, de la început până la sfârşit, clarificând detaliile. Clasificându-le. De patru ori, deci. Făcuse de patru ori dragoste cu ea. De patru ori, minunat, copleşitor, desăvârşit.

Nu era de mirare că mulţumirea părea să pulseze în corpul ei amorţit.

De patru ori în noaptea aceea, odată cu o săptămână în urmă. De cinci ori în total. Chiar nu era mult, ca să îi ajungă toată viaţa. Dar avea să îşi amintească fiecare secundă.

Întunericul mai dăinuia în încăpere. Trebuia să fie cu

mult înainte de ivirea zorilor.

Emilie trebuia să plece.

Înainte să se mai lase ispitită un minut, ori alte cinci, Emilie ridică braţul lui Ashland de pe talia ei – braţul lui drept, cu capătul rotunjit care i se părea atât de firesc acum, o parte normală şi frumoasă din trupul lui. La un moment dat, în noaptea ce trecuse, în timpul uneia dintre pauzele line şi somnoroase dintre clipele de dragoste, îl întrebase cum se simţea mâna lui fantomă. El îşi puse bontul sub sânul ei şi îi ridicase uşor rotunjimea lui moale, apoi spusese:

— De parcă şi-ar dori să te atingă, dar nu poate.

I se strânse inima la amintirea spuselor lui. Se ridică, îi aşeză cu grijă mâna pe cearşaf şi dădu la o parte aşternuturile, abia îndrăznind să respire de teamă să nu-l trezească. Ashland, cel veşnic treaz, cel veşnic vigilent.

El nu se trezi.

Emilie se furişă uşor din pat şi din dormitor. În salon era frig, focul aproape stins. Obişnuită cu coconul de căldură pe care îl împărţise cu Ashland, i se făcu pielea de găină. Tremurând, îşi trase hainele pe ea şi ieşi din încăpere. Lăsă pe poliţă eşarfa şi cocul fals.

Nu aveau să îi mai folosească.

Freddie o aştepta la grajduri, după cum insistase. Stătea ghemuit pe o grămadă de paie, într-un colţ, şi sforăia liniştit. Emilie se schimbă în hainele ei bărbăteşti, îşi puse rochia în rucsac şi scutură uşor umărul lui firav.

— I-ai spus? Freddie bâjbâi după ochelari.

— Nu.

El scoase o sudalmă.

— Unde ţi-e curajul? N-o să-ţi ia gâtul. Te iubeşte.

— Nu mă iubeşte. N-a susţinut niciodată că m-ar iubi.

— Păi, bineînţeles că n-a spus-o *cu voce tare.*

Freddie pufni.

— Mi-am dat jos eşarfa şi cocul. Nu m-a recunoscut. Nu m-a lăsat inima să-i spun. Ea ieşi din grajd, prin zăpadă, care era deja de vreo zece centimetri şi continua să se aştearnă. Pur şi simplu, n-am putut.

— Femeile, spuse el.

Înaintară cu greu şi în tăcere pe drumul pustiu, îndrumaţi doar de siluetele întunecate ale caselor. Zăpada strălucea vag pe jos, într-un peisaj fantomatic. Emilie merse cu capul plecat, şi totuşi fulgii înţepători îi căzură pe obraji, pe pleoape.

La Anvil, îşi recuperară caii şi îl răsplătiră generos pe băiatul de la grajduri.

— Iartă-mi observaţia, spuse Freddie şi încălecă, nu sunt prea priceput la chestiile astea, dar nu pari foarte fericită. Ţinând cont de toate.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Încă o dată, vorbesc fără experienţă, dar nu se presupune că femeile îndrăgostite trebuie să fie radioase, încântate şi tot aşa? Tu pari mai degrabă… întristată. El se opri discret când cotiră. Toate – tuşi – bune?

— Destul de bune. Noi…

Freddie ridică mâna.

— Doamne, nu! Fără detalii. Şi aşa e al naibii de ciudată situaţia!

— N-aveam de gând să-ţi dau detalii. Pentru numele Domnului… adăugă ea şi se înroşi la amintirea detaliilor. Voiam doar să spun că ne-am înţeles foarte bine. Dar, desigur, nu poate să se întâmple din nou.

— De ce nu?

— Pentru că mâine-dimineaţă sau, mai curând, în dimineaţa asta, după micul dejun, o să-i spun adevărul.

— Slavă Cerului! Bineînţeles, o să tune şi-o să fulgere, dar măcar daţi cărţile pe faţă. Gata cu secretul ăsta ridicol! Gata cu hoinăreala pe drumurile înzăpezite în toiul nopţii, gata cu evitarea agenţilor străini! Freddie răsuflă uşurat învolburând fulgii de nea din faţa lui într-un vârtej nebunesc.

— Freddie. Ea coborî privirea spre umbra întunecată a mâinilor ei. Nu înţelegi? N-o să pot să mai rămân aici. Deghizată, compromisă. O femeie nemăritată…

— Of, tata o să rezolve numaidecât treaba asta, sunt convins.

Ea nu răspunse. Cum să o facă? Îşi văzură de drum în tăcere; caii urmară din instinct drumul întunecat, în pas vioi, dornici să ajungă acasă. Aerul era rece şi înţepător; îi tăia răsuflarea lui Emilie la fiecare pas.

— Freddie, spuse ea în cele din urmă, nu pot să mă mărit cu tatăl tău. Chiar nu pot.

— De ce naiba nu poţi? Îl iubeşti, nu? Dumnezeu ştie de ce. Presupun că ai vreo preferinţă stranie pentru tovarăşii morocănoşi cu privire periculoasă.

— Nu-i vorba despre asta. Şi *vezi* cum vorbeşti. Sunt încă tutorele tău, măcar până mai târziu.

Freddie ridică vocea.

— Atunci, despre ce naiba e vorba? Credeam că dragostea adevărată învinge totul. De ce naiba nu te măriţi cu el?

— Freddie.

— Îmi cer iertare. De ce Dumnezeu?

— Dintr-o mulţime de motive. Pentru că el vrea să se însoare cu mine din… din dorinţă şi… dintr-un simţ al datoriei, nu din iubire. Şi pentru că…

— Prostii! Doar pentru că n-a folosit cuvintele potrivite…

— … Pentru că nu sunt o tânără obişnuită, care să se încadreze comod în viaţa voastră. În clipa asta, sunt în pericol de moarte, îţi aminteşti? Şi, în cele din urmă – ea coborî vocea –, pentru că l-am minţit, şi ce căsnicie poate să supravieţuiască în asemenea condiţii?

— Oh, *asta* era. O să înţeleagă.

— Nu cred.

— Pune-l la încercare! Ai să vezi.

O formă întunecată se ridică din zăpada albă ca laptele.

— Oricum, am ajuns, spuse Emilie. Încearcă să dormi puţin. Nu insist să fii la lecţii de la nouă.

De data asta, Freddie nu spuse nimic. Se duseră în grajduri şi îşi deşeuară caii, unul lângă altul, apoi le dădură ovăz şi apă. Mâinile lui Freddie se mişcară abile pe curele şi catarame, pe perii şi pături. Probabil îşi petrecuse mare

parte din copilărie acolo, îşi spuse Emilie.

Intrară pe uşa de la bucătărie, descuiată cu cheia ei. Freddie se întoarse spre ea la capătul scărilor de serviciu.

— Dă-i o şansă, Grimsby! Te rog! În lumina lămpii, ochii lui erau gravi şi plini de rugăminţi. Ai încredere în el, bine? Lasă-l să… Ei bine, dă-i o şansă. Are nevoie de asta.

Durerea din pieptul lui Emilie era prea greu de suportat. Îşi puse mâna pe obrazul lui Freddie.

— Am să fac tot posibilul, fură singurele cuvinte pe care reuşi să le rostească.

Coridorul de la etaj era încă liniştit şi tăcut. Un ceas anunţă ora patru cu bătăi stăruitoare când Emilie înaintă pe podeaua rece, cu conştiinţa încărcată şi tulburată, cu muşchii care încă fremătau după cele petrecute în patul lui Ashland. Găsi uşa de la camera ei, o deschise fără zgomot şi îşi lăsă rucsacul pe podea. Focul mai mocnea uşor în vatra micuţă. Emilie îşi scoase pelerina, o agăţă în cuier şi îşi trase de pe umeri sacoul negru. Se aşeză pe pat ca să-şi scoată cizmele.

Patul se mişcă.

Emilie sări în picioare.

— Oh, domnule! Oh, domnule, nu te speria! Sunt doar eu.

O siluetă se ridică de pe pernă. Lumina de la foc îi sublinia formele, îmbrăcate doar într-o cămaşă, sfârcuri feciorelnici care se aţinteau jubilând spre tavan.

— Lucy! exclamă Emilie. Ea apucă marginile vestei descheiate. Doamne sfinte, Lucy! *Hainele…* tale!

Lucy întinse braţele.

— Oh, domnule, să nu pleci niciodată! Doar… dar, vai de mine, domnule! Ce s-a întâmplat cu mustaţa dumitale?

— Am ras-o.

— Oh! Lucy clipi, trase adânc aer în piept şi continuă: Ei bine, m-am gândit… Oh, domnule, că păcătosul ăla de Freddie te-a dus la Anvil şi la… femeile alea stricate. Nu mai pot să suport, domnule, nu mai pot! Am şterpelit cheia de la doamna Needle…

— Ce-ai făcut?

Lucy sări din pat şi îşi scoase cămaşa dintr-o singură mişcare, încărcată de dramatism.

— Ia-mă, domnule! Ia-mă pe mine, în schimb!

Emilie se răsuci pe călcâie.

— Pentru numele Domnului, Lucy!

— Eu… mă gândesc că-s la fel de drăguţă ca destrăbălatele alea de la Anvil, nu? O să am mare grijă de tine, domnule. Poţi să… Putem să ne căsătorim, ducele o să ne lase, sunt sigură, şi…

Emilie se uită lung la peretele negru din faţa ei şi numără până la zece.

— Lucy, draga mea, ar fi *teribil* de nepotrivit.

— Nu-i mai greşit decât ce faci dumneata! Vocea lui Lucy fu înăbuşită de suspine. Noapte de noapte, vii acasă la orice oră pofteşti. Nu-i drept, domnule, nu pentru un gentleman ca tine. Aş fi mult mai bună pentru tine, domnule. Chiar aş fi. Nu-ţi cârpesc eu pantalonii şi îi aranjez pentru tine?

— Tu ai făcut asta?

— Nu-ţi aduc eu cele mai bune bucăţi de tort şi îi las Excelenţei Sale colţurile? Nu-ţi aduc eu întotdeauna cafea fierbinte şi nu-ţi perii frumos haina?

— Lucy, eu…

Scândurile din podea scârţâiră, iar Lucy o cuprinse de umeri pe Emilie.

— O, ia-mă, domnule, ia-mă! Braţele lui Lucy erau surprinzător de puternice. Emilie se trezi întoarsă cu faţa spre slujitoare. Ochii fetei erau închişi, capul lăsat pe spate, ca o martiră în faţa rugului. Purta doar boneta albă cu volănaşe şi nimic altceva. Fă-ţi de cap cu mine, domnule Grimsby!

— Lucy!

— Satisfă-ţi poftele necurate! Fă orice vrei cu mine!

Emilie îşi duse mâinile la tâmple.

— Lucy, Lucy. Ce fel de romane ai citit?

— Culege floarea nepreţuită a inocenţei mele!

— Lucy, revino-ţi! Ai băut din vinul de Xerex al Excelenţei Sale?

Se auzi un suspin revoltat.

— Vai, *niciodată,* domnule!

De oboseală, pe Emilie începu să o doară capul. Ea se întinse şi o bătu uşor pe umăr pe Lucy, cu privirea aţintită cu hotărâre în sus. Simţi mirosul vag al uleiului de lămâie al doamnei Needle.

— Lucy, draga mea. Îmbracă-te!

— Domnule?

— Mă tem că poftele mele necurate sunt cam adormite. Nu e nevoie… de niciun sacrificiu floral şi eroic din partea ta.

Lucy îşi încrucişă braţele peste sâni. Ochii ei se rotunjiră îndureraţi, ca ai unui căţeluş.

— Nu?

— Deloc, mă tem. Emilie zâmbi cu bunătate. Eşti foarte dulce… să te oferi… pasiunilor mele sălbatice într-un… mod atât de neaşteptat. Dar te asigur că nu ţi-am pus niciun gând rău, Lucy. Nici măcar unul.

Lucy pufni.

— Deloc?

— Deloc.

Buzele lui Lucy tremurară. Flutură din gene.

— Hai, nu plânge, Lucy…

Lucy îşi ridică mâinile şi lovi cu pumnii în pieptul legat al lui Emilie.

— Un nemilos, asta eşti, domnule! M-ai lăsat să cred că-ţi pasă de mine! Am văzut privirea din ochii tăi când mi-ai mulţumit pentru cafea! Ardeai în flăcările pasiunii pentru mine, chiar aşa! Şi după, dădeai fuga la Anvil şi îţi săturai poftele cu destrăbălatele de acolo!

Emilie apucă pumnii lui Lucy.

— Lucy, taci din gură! Te asigur…

Lucy se smuci, îşi luă cămaşa şi o îmbrăcă.

— Mama a avut dreptate, nu? „Să n-ai niciodată încredere într-un gentleman, Lucy”, mi-a spus. „Numa băieţii muncitori sunt cumsecade”.

— Hai, Lucy…

— Nu mă lua pe mine cu *Lucy,* domnule Grimsby! De

acum, să-ţi ţii păcătoasele alea de mâini acasă! Trase pe ea rochia şi o strânse la talie cu smucituri dramatice. Ridică lumânarea de pe noptieră, o aprinse la cărbuni şi se duse iute spre uşă. Desfrânatule! spuse ea dezgustată şi se întoarse în prag.

Emilie se lăsă pe pat.

— A, şi domnule Grimsby?

— Ce este, Lucy? şopti obosită Emilie, fără să-şi ridice capul din mâini.

— Fără mustaţă arăţi ca o doamnă.

Uşa se trânti, şi Lucy se făcu nevăzută.

Emilie privi lung în podea. O durea capul de la oboseală, dar gândurile i se învolburau chinuite. Ashland. Freddie. Familia ei. Afurisita de *Lucy.*

Ce Dumnezeu avea să facă ea cu toată harababura aia?

Îşi întoarse faţa şi se uită cu jind la pernă. Urma capului lui Lucy se mai zărea; poate mai era caldă încă.

Emilie se ridică, clătinându-se. Bine măcar că exista la Ashland Abbey un loc unde era sigură că reuşea să aibă linişte şi pace.

*

Un lacheu somnoros descuie uşa la cinci şi jumătate, după un minut de bătăi puternice. Ducele de Ashland intră grăbit, cu zgomote năvalnice de cizme pe marmură.

— Scuzele mele, Lionel! Trezeşte-l imediat pe valetul meu. Am nevoie de o baie şi trebuie să mă schimb. Am cerut să mi se pregătească trăsura.

Lionel schiţă o jumătate de plecăciune.

— Numaidecât, Excelenţă.

Ashland coti spre măreaţa sală de la intrare şi o luă pe coridorul care ducea la biroul lui, fără să se oprească o secundă. Un târşâit de pantofi răsună în urma lui, pe măsură ce Lionel se grăbi să îi urmeze ordinele. Deschise cu forţă uşa şi se îndreptă cu paşi mari spre birou.

— Tată!

Ashland tresări şi se întoarse.

— Freddie? Ce Dumnezeu?

Fiul lui se ridică de pe divan, frecându-se insistent la ochi. Un fir de pai se înălţa vizibil de pe ceafa lui.

— Te aşteptam, bineînţeles.

— Mă aşteptai? Ashland îşi lăsă mâna stângă pe birou. În panica simţită când se trezise într-un pat gol, în îngrijorarea nebună pentru Emily şi-n durerea aproape fizică ce urmase absenţei ei, în săptămâna agitată cu făcut de planuri şi de rezolvat de treburi, Ashland permisese ca gândul la Freddie să nu mai fie pe primul loc. Fu cuprins de remuşcare când văzu ochii încercănaţi ai fiului său. Îmi pare rău, Frederick! Am fost teribil de ocupat în ultimul timp. Ce mai faci? Toate bune cu domnul Grimsby?

Freddie îşi strânse mâinile între genunchi.

— Păi, vezi tu, tată, tocmai asta e. Grimsby… el…

Ashland se apucă de marginea biroului.

— Este bine, nu? S-a întâmplat ceva?

— Uşurel, tată! Grimsby e bine. E chiar foarte bine, exceptând…

Freddie se scărpină în cap.

— Exceptând ce?

— Ei bine, el nu e chiar ce m-am aşteptat să fie. Ce ne-am aşteptat noi să fie. Freddie tuşi. E plin de surprize Grimsby al nostru.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

Tensiunea rece începu să se potolească, înlocuită de nerăbdare. Ashland simţi ticăitul ceasului de pe poliţă, timpul care o îndepărta de el pe Emily la fiecare bătaie.

Freddie sări de pe divan.

— Hai să vorbim despre noua ta porumbiţă, tată!

— N-ai să te referi la ea cu un asemenea cuvânt, i-o tăie Ashland iute.

— Bine, bine. Îmi cer iertare şi tot ce trebuie. Această… această doamnă cu care te vezi în oraş. Nu te obosi s-o negi.

— Nici n-am de gând să neg. De fapt, chiar vreau să-ţi vorbesc despre ea.

— Ca să vezi! Ce coincidenţă fericită! Şi eu voiam să-ţi vorbesc despre acelaşi lucru. Freddie înălţă capul şi întâlni ferm privirea lui Ashland. Ce intenţii ai cu ea?

— *Intenţii?* Ashland încrucişă braţele la piept. Ce naiba vrei să spui cu asta? Intenţiile mele sunt onorabile. De fapt, am… Şi, în clipa aceea, cuvintele începură să se împotmolească şi să se amestece în gâtul lui Ashland. Ia ascultă, Freddie! N-am vrut să te anunţ aşa brusc…

— Anunţă-mă, tată, fii fără grijă!

Ashland îşi drese glasul.

— Vreau să fie clar: nu vreau s-o dezonorez pe mama ta. Dar după ce a trecut atâta timp şi… şi pentru că am prins drag…

— O să divorţezi în sfârşit de mama şi o să te însori cu ea?

— Asta sper, zise Ashland încet.

Chipul lui Freddie fu luminat de un zâmbet larg.

— Ei, ca să vezi! Este minunat! Ştiam că ţineai ceva în tine, tată. El traversă încăperea, trase câţiva pumni uşori în braţele încrucişate ale lui Ashland şi îi apucă mâna într-o strânsoare aprigă. Ce veste nemaipomenită!

— Eu… eu… Ashland se uită lung la mâna care îi era zgâlţâită cu putere. Mă… bucur că eşti de acord.

— Sunt de acord, pentru numele Domnului! Sunt încântat. Exact ce-ţi trebuie. Există doar… o complicaţie micuţă. Nimic de importanţă majoră, înţelegi tu. Sunt convins că ai să treci peste acest lucru în doi timpi şi trei mişcări şi o să rezolvi totul cât ai zice peşte. Sau poate în vreo săptămână sau aşa ceva, realist vorbind.

Ashland clătină amuzat din cap. Adevărat, nu dormise prea mult noaptea trecută, dar sigur întrevederea cu fiul lui trebuia să aibă mai mult sens. Cafea. Trebuia să fi cerut cafea.

— Complicaţie? spuse el amorţit. Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Păi, e cam greu să-ţi explic. Freddie lăsă mâna tatălui său şi îşi întinse braţele în sus, deasupra capului, într-un căscat de zile mari, asemenea unui leu tânăr şi

zvelt, mulţumit de ziua lui. Poate c-ar trebui să vezi cu ochii tăi.

*

Emilie învăţase să înoate la cincisprezece ani, la porunca domnişoarei Dingleby.

— Este o abilitate trecută adesea cu vederea de tinere, îi spusese guvernanta ei, şi totuşi poate să salveze şi viaţa ta, şi pe a altora. I se scosese rochia, fusese îmbrăcată într-un costum de baie ciudat şi fusese aruncată în apele reci din Holsteinsee într-o dimineaţă de mai, iar, de îndată ce îşi revenise de pe urma şocului, Emilie descoperise că îi plăcea foarte mult să înoate. Îi plăceau libertatea, felul în care dădea din mâini şi din picioare sub apă, senzaţia de putere măsurată. Îi plăcea felul în care restul lumii dispărea – toate capcanele, eticheta şi restricţiile din viaţa ei – şi că rămânea doar ea, Emilie, cufundată în forţele primordiale ale naturii.

Bineînţeles că bazinul ducelui de Ashland nu aducea deloc cu răcoarea munţilor din Holsteinsee. Apa îi mângâia trupul cu furnicături calde; o simţea ciudat de vie pe piele, uşura toate durerile nopţii ei pasionale petrecute în patul lui Ashland, o curăţa şi o înviora. Înotă înainte şi înapoi aproape o jumătate de oră şi, când se întoarse pentru ultima tură, se simţi de parcă ar fi putut să cucerească lumea.

Urma să se îmbrace, să urce în camera ei şi să îşi facă bagajul. Să îi scrie o scrisoare lui Ashland, care să îi fie înmânată după plecarea ei. Să se ducă apoi la gară, să-i dea de veste domnişoarei Dingleby, să ia trenul spre Londra şi să se ducă în biroul unchiului ei, cerându-i ca asasinii tatălui ei să fie găsiţi şi aduşi în faţa justiţiei. Avea să încheie un capitol extraordinar din viaţa ei şi… ei bine, să revină la viaţa ei de odinioară. Prinţesa Emilie de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, doar că un pic mai în vârstă şi mai înţeleaptă.

Cât despre Ashland…

Degetele ei atinseră marginea de piatră a bazinului. Pentru o clipă, se uită lung la ele: la oasele lungi şi delicate, la unghiile tocite, la picăturile de apă care se prelingeau printre articulaţii. Nişte mâini atât de feminine; cum de reuşise să îi păcălească pe toţi cu asemenea mâini?

„Oamenii văd ceea ce se aşteaptă să vadă”, îi spusese domnişoara Dingleby.

Îşi puse palmele pe pietrele netede din podea şi ieşi din apă. Sfârcurile ei se întăriră instantaneu în aerul rece. Dădu să apuce prosopul turcesc de pe taburetul din apropiere şi încremeni când văzu în faţa ei nişte picioarele încălţate în cizme.

Cizmele erau frumos lustruite, enorme, pironite ferm pe piatră, piele neagră pe marmura albă. Cunoştea mult prea bine acele cizme.

Emilie se întoarse şi îşi înfăşură prosopul în jurul trupului ud.

— Emilie, spuse ducele de Ashland. Vocea îi era mai scăzută decât o auzise vreodată, nu mai tare ca un murmur, şi totuşi perfect calmă, perfect controlată. Emilie *Grimsby,* aşa-i? Sau şi asta e o invenţie?

— Nu Grimsby, spuse ea.

— Atunci cum?

Ea nu răspunse.

— Ce prost am fost, spuse ducele de Ashland. Atât de multe indicii, şi le-am ratat pe toate. Eu, dintre toţi oamenii. Jos pălăria în faţa ta, draga mea. Ducele de Olympia te-a antrenat bine.

Emilie închise ochii strâns.

— N-am vrut niciodată să te rănesc.

— Spune-mi, Emilie! De ce eşti aici? Ce informaţie spera ducele de Olympia să afle prin tine?

— Niciuna, domnule. Eu… el… Nu de aia am venit.

— Atunci, de ce ai venit?

— Am venit ca să mă ascund.

— De cine, Emilie?

Ea trase adânc în piept aerul cald şi umed.

— De asasinii tatălui meu.

— Doamne sfinte!

Oare o credea? Ea coborî privirea spre prosopul alb care îi acoperea corpul, spre apa care începea să se strângă la picioarele ei. Aproape că putea să audă cum zbârnâiau rotiţele fin reglate în mintea lui Ashland, pe măsură ce asimila toate informaţiile şi făcea legăturile potrivite între ele.

— Afacerea Holstein-Schweinwald, spuse el în cele din urmă. Desigur. Eşti nepoata ducelui de Olympia.

— Da.

— Prinţesa… Emilie, bănuiesc.

— Aşa este.

Apa din prosop clipocea liniştită în tăcerea dintre ei.

— Ţi-ai jucat exemplar rolul, doamnă. Ai făcu aşa un sacrificiu extraordinar în numele datoriei.

— N-a fost un sacrificiu.

— Ah, da. Nu mi-ai putut rezista, nu-i aşa? *Domnul să mă ajute,* ţi-ai spus. Se auzi o lovitură uşoară, ca de mănuşi pe mânecă. Măcar am avut onoarea să-ţi fac prestaţia mai plăcută. Sau te-ai prefăcut şi la capitolul ăsta?

— Nu m-am prefăcut deloc. Trebuie să crezi asta.

El râse cu răceală.

— Ce să cred, doamnă? Mărturisesc că nu ştiu ce să cred.

— Ţi-am spus c-o să mă urăşti când o să afli adevărul. Ţi-am spus…

— Să te urăsc? Te înşeli, doamnă. Dacă te uram, m-aş fi întors pur şi simplu şi aş fi plecat, dând ordin să fii izgonită. În schimb, mă aflu în continuare aici, aştept să te întorci ca să discutăm faţă în faţă. Sau îţi par atât de respingător?

Ea se întoarse.

El era foc şi pară, ochiul lui albastru scăpăra agitat, trupul lui masiv era cutremurat de o putere suprimată. Picioarele lui încremeniră depărtate, cu pumnul strâns, cu mănuşa de piele prinsă pe încheietura palidă. Părul lui strălucea argintiu în lumina tremurătoare din bazin.

— Nu eşti respingător, spuse ea. Eşti… eşti…

— Ce sunt, Emilie?

— Totul.

El rămase cu ochii pironiţi la ea, de parcă încerca să ardă straturile pielii ei ca să citească adevărul ascuns dedesubt. Ea şi-ar fi dorit să i-l spună: „Te iubesc. Te ador. Aproape am murit când te-am minţit”.

— Presupun că încă eşti în pericol, spuse el. De aia te-a trimis ducele de Olympia la mine.

— Da.

— Hmm. Cred, dragă fată, că am fi scăpat de-o groază de necazuri dacă ducele de Olympia s-ar fi gândit să-mi trimită pacheţelul lui şi cu instrucţiunile de rigoare.

— N-a putut. Nu putea să mă trimită aşa cum eram, o doamnă nemăritată într-o casă fără stăpână…

Ashland îşi plesni piciorul cu mănuşa.

— Oricum, rezultatul e acelaşi. În loc să te protejez, te-am sedus.

— Poate c-a fost tocmai invers. Dacă-ţi aminteşti, eu am venit la tine.

— Nu contează. Îşi fixă mănuşa în piept cu încheietura dreaptă şi o trase pe stânga cu o dibăcie uimitoare. O să plec pe dată la Londra ca să văd ce-i de făcut. Tu rămâi aici. O să continui să te deghizezi. N-o să ieşi din casa asta, nici măcar până în grădină. O să le dau ordine oamenilor mei să încuie uşile, să nu primească pe nimeni, să te apere cu orice preţ.

Emilie răsuflă întretăiat.

— Nu poţi face asta.

— Ba pot.

— Dar oamenii ăştia, agenţii ăştia, ei ştiu că sunt aici. Ieri, chiar înainte să ajungi tu, eram afară cu Freddie, şi ne-am nimerit într-o ambuscadă. Un bărbat a ţâşnit din spatele Bătrânei Doamne; dacă Freddie nu ştia aşa bine mlaştinile, şi dacă omul nu ne pierdea urmele…

Ea nu îşi mai termină ideea.

Expresia lui Ashland nu se schimbă, dar tensiunea încordată din trupul lui deveni, dacă mai era posibil, şi mai evidentă.

— Înţeleg. Şi de câtă vreme fiul meu loial este la curent cu prefăcătoria ta?

— Din dimineaţa în care ai plecat la Londra. Ashland înjură în şoaptă. Deci, vezi, nu pot să rămân aici. E imposibil. Emilie strânse prosopul în mâini, scutul ei subţire şi nedemn în faţa mâniei glaciale a lui Ashland. Acum că ei ştiu unde sunt şi cum mă ascund.

— Şi cine anume, mai exact, sunt ei?

— Nu ştiu. Asta încercăm – eu, unchiul şi surorile mele – să aflăm.

— Înţeleg. Ashland îşi lovi uşor degetul de mâneca opusă. Chipul lui deveni aspru, cu o expresie calculată, aşa cum trebuia să fi arătat înainte de luptă, în misiunile lui clandestine din Afganistan. Foarte bine. Cum n-am oameni instruiţi aici la moşie, tu şi Freddie mă veţi însoţi la Londra. Te deghizezi la loc şi ne întâlnim în holul de la intrare, într-o jumătate de oră. O să asculţi de fiecare dintre indicaţiile mele, fără discuţie, altfel nu-ţi pot garanta siguranţa. Ne-am înţeles?

— Pentru numele Domnului, nu sunt unul dintre subordonaţii tăi din armată!

Ashland se întinse şi îi cuprinse bărbia în palma înmănuşată.

— Nu, nu eşti, spuse el cu o voce sumbră. Dar ducele de Olympia, blestemat fie pentru mintea lui intrigantă, mi-a încredinţat siguranţa ta. Nu eşti decât un pion, draga mea, şi trebuie să-ţi joci rolul, altfel pierzi jocul.

Pielea mănuşii lui Ashland era rece pe pielea ei. Chiar dacă mâna lui era blândă, îi cuprinse toată bărbia, emanând o putere latentă.

— Şi după ce e câştigat jocul? întrebă ea.

Ashland îi scrută chipul.

— După ce jocul este câştigat, Emilie, învingătorul îşi revendică prada.

Îşi trecu degetul înmănuşat peste buzele ei, se întoarse şi ieşi din încăpere, cizmele lui răsunând pe marmură într-un ritm ascuţit.

Capitolul 20

Ducele de Olympia privi cele două siluete aşezate înaintea lui cu o satisfacţie generoasă.

— O încântare de nedescris, repetă el şi zâmbi. Îşi împreună degetele. Nu prea speram la una ca asta.

— Prostii, i-o întoarse ducele de Ashland. Ai plănuit totul de la bun început. Cred că te întrebi de ce Dumnezeu mi-a luat atât de mult să mă prind.

— Ba chiar deloc, chiar deloc. Emilie a mea este un adversar redutabil. Ducele îşi întoarse zâmbetul spre tânărul cu mustaţă aşezat în celălalt scaun, gest care continuă să îl cutremure pe Ashland.

Chiar dacă ştia ce se afla dincolo de mustaţă şi de ochelari, de stratul neted de păr auriu acoperit cu pomadă, tot nu-i venea să creadă că era Emily. Emily a *lui,* al cărei trup suplu se avântase cu atâta nerăbdare ca să îl întâlnească, pe ai cărei sâni îi cântărise în mâna lui cu doar câteva ore înainte. Care îi murmurase cuvinte atât de tandre în ureche, care îl sărutase de parcă era sinceră.

Nu mai era Emily. Ci *Emilie.*

Îşi înghiţi amărăciunea care îi cuprinse pieptul.

Emoţia nu avea ce să caute acolo, în clipa aceea.

— Este, într-adevăr. Dar nu ne aflăm aici ca să aplaudăm realizările minţii tale ingenioase, nici măiestria cu care nepoata ta şi-a jucat rolul. Ne aflăm aici ca să vedem ce putem face ca să rezolvăm problema. Poate vei avea bunătatea să-mi prezinţi un rezumat sincer al situaţiei.

Îşi permise să accentueze uşor cuvântul *sincer.*

Zâmbind în continuare, ducele de Olympia se lăsă pe spate în fotoliul lui.

— Iartă-mă! Odată cu înaintarea în vârstă, am devenit sentimental, iar cazul tău m-a nedumerit atâta vreme. Da. Holstein-Schweinwald. O afacere afurisit de misterioasă. Cercetările mele nu s-au soldat cu aproape niciun rezultat.

Spatele drept al lui Emilie se mai îndreptă puţin.

— Unde e domnişoara Dingleby?

— Cine e domnişoara Dingleby? întrebă Ashland.

— Domnişoara Dingleby, spuse ducele, fără să-şi schimbe expresia, a fost mai mulţi ani agentul meu secret la Holstein-Schweinwald-Huhnhof, de când am identificat primele situaţii stranii în statul ăla.

Lui Emilie i se tăie răsuflarea.

— În tot timpul ăsta?

— Sigur ai bănuit ceva. Măcar în ultimele luni.

— Ştiam că ea… m-am gândit că poate… Emilie îşi muşcă buza. Ashland are dreptate, nu? Tu ai plănuit toate astea de la bun început.

Ducele de Olympia întinse mâinile larg înaintea lor.

— Depinde ce numeşti tu „de la bun început”. Am urmărit cu mare atenţie evoluţiile politice din ţara ta natală, draga mea, având un interes atât de personal acolo. Dispariţia frecventă a mamelor tale vitrege a trezit o oarecare suspiciune în mintea mea.

— Crezi c-au fost *ucise!*

Ducele de Olympia ridică din umeri.

— N-am nicio dovadă. Şi totuşi, există prin statele din Europa o organizaţie cam obscură, cu toţii anarhişti înflăcăraţi, angajaţi în eliminarea monarhiilor consacrate pe continent, mai întâi, apoi a guvernelor cu totul.

Ashland tresări.

— Te gândeşti că e lucrarea Sângelui Eliberat?

— După cum ştii, nu există catalizator mai eficient pentru instabilitatea politică decât un stat fără moştenitor legitim.

Emilie se făcu albă ca varul.

— Şi mama?

— După cum am spus, n-am nicio dovadă concludentă.

Ashland îl privea pe duce cu ochi pătrunzători.

— Dar ai ceva.

Ducele de Olympia se ridică de la birou şi se îndreptă spre un dulap, de unde scoase o cupă din argint. I-o întinse lui Emilie.

Ea o întoarse pe toate părţile.

— Blazonul Holstein, şopti ea.

— Domnişoara Dingleby mi-a trimis-o. A recuperat-o de pe noptiera ultimei voastre mame vitrege, în noaptea în care fratele tău vitreg s-a născut mort. După analize detaliate, s-a dovedit că drojdiile conţineau un abortiv puternic şi foarte toxic.

— Doamne sfinte!

— Ai observat că toate nevestele tatălui tău au murit în lăuzie şi năşteau copii morţi.

Ducele de Olympia îşi ridică delicat fracul extraordinar de fin şi se aşeză la loc.

Emilie continua să se uite lung la cupă. Degetele ei tremurau pe argintul pătat; buzele îi erau sângerii pe chipul palid. La vederea suferinţei ei, Ashland simţi cum i se strânge inima în piept şi i se taie răsuflarea.

— De ce n-ai spus nimic până acum? îşi întrebă ea unchiul.

Ashland îşi duse mâna la piept, încercând să se adune.

— Pentru că e mai bine să ţii genul ăsta de informaţie pentru tine până când vine momentul potrivit ca să ataci. Nu-i aşa?

— Corect, spuse ducele. Şi tu ai fost pe mâini excelente, cu domnişoara Dingleby, care chiar în clipa asta urmăreşte o pistă nouă. Vezi tu, noi am primit mesajul tău, despre ambuscada de ieri-dimineaţă. Ne-ai confirmat temerile.

— Ce temeri? întrebă Emilie.

— Cineva e implicat în investigaţia noastră. Cineva a descoperit unde te-am ascuns.

— Şi a reuşit acolo unde am eşuat eu, spuse tăios Ashland. O privi din nou pe Emilie. Îi aruncase priviri furişe în tot timpul zbuciumatei călătorii cu trenul până la Londra, în trăsura care îi dusese de la gară la Park Lane, şi misterul ei continua să îl intrige. Mintea lui, antrenată să accepte şi să acţioneze fără şovăială când primea informaţii surprinzătoare, nu prea reuşea să înţeleagă acel mister. Nu

era doar vorba că Grimsby era *Emilie;* simţise de la început o tandreţe stranie pentru tutore, ceea ce, slavă Cerului, făcea *oarecum* dovada că îi recunoscuse inconştient identitatea adevărată. Era vorba că Grimsby era Emilie, prinţesa germană, strălucitoare şi de neatins. Abia dacă îi adresase un cuvânt toată ziua. Nu ştia dacă să o sugrume pentru trădarea ei, să facă dragoste nebună pentru că se dezvăluia, în sfârşit, nemascată în faţa lui sau pur şi simplu să se uite la ea cu veneraţie şi jind.

Îşi găsise refugiul, aşa cum făcea de obicei, în tăcere.

— Nu te învinovăţi, tinere, spuse ducele de Olympia. Dacă ne scăpa şi cel mai mic indiciu, o miroseai de îndată. În orice caz, ni se prezintă o ocazie prielnică.

Ca de obicei, chipul blând al ducelui de Olympia nu trăda niciunul dintre gândurile lui. Dar el fusese maestrul de la care Ashland îşi învăţase meseria; Ashland auzi expresia *ocazie prielnică* şi înţelese ce însemna.

— Nu, spuse el. Nu o s-o pui în primejdie pe Emilie.

Ducele de Olympia îşi îndreptă uşor umerii bine clădiţi. Îl privi la rândul lui fără să clipească pe Ashland.

— Emilie, draga mea, eşti bună să mă laşi câteva minute între patru ochi cu prietenul nostru, ducele de Ashland?

— Nu.

— Mă gândeam eu că nu. Privirea îi rămase aţintită spre Ashland, întunecată şi rece. O să îmi ierţi sinceritatea când o să-l întreb pe duce ce anume, mai exact, îi oferă onoarea de a acţiona atât de hotărât în numele tău?

— Iar eu am să răspund cu aceeaşi sinceritate, domnule. Nepoata ta este logodnica mea.

Emilie sări ca arsă din fotoliul ei.

— Nu e adevărat!

— Nu e? Ducele de Olympia se uită, în cele din urmă, la ea, şi de data asta ochii lui se încreţiră uşor pe la colţuri. Nu prea pare o chestiune care să admită îndoieli. Ori eşti logodit, ori nu.

— Legile onoarei mă obligă. O să mă însor cu ea.

— Aiurea, spuse Emilie. Nu există aşa o legătură între

noi. Cu atât mai puţin acum, că totul s-a schimbat.

— Nu sunt de acord. Nimic esenţial nu s-a schimbat. Ashland i se adresă ducelui: în primul rând, am compromis-o.

— Ca să vezi, spuse ducele de Olympia.

— În al doilea rând, e posibil să poarte în pântece copilul meu.

— Chiar şocant. E adevărat, draga mea? E posibil?

— Eu… Emilie deschise gura şi o închise. Chipul ei palid fu invadat iute de o îmbujorare fermecătoare. Îi aruncă lui Ashland o privire neajutorată, apoi se uită din nou la unchiul ei. Nu este nicio diferenţă. Nu mă mărit cu el. N-o să mă mărit cu un bărbat care…

— *Nu* o să umbli în voie, aşteptând copilul meu…

— … Dintr-un sens demodat al onoarei, ca să nu spun o asemenea noţiune învechită…

— … Fără protecţia numelui meu…

— … O să regrete, fără îndoială, aşa un pas irevocabil…

— … Ca să nu mai vorbim de protecţia trupului meu…

— … Când am propriile mele resurse care ar trebui…

— *LINIŞTE!* Ducele de Olympia se ridică din fotoliu şi îşi puse mâinile pe birou. Nu contează dacă ajungeţi sau nu la altar înainte să vă sfâşiaţi între voi.

— Nu? spuse Emilie, cu un deget încă ridicat.

— *Nu?* spuse şi Ashland.

Se ridică şi întâlni privirea impunătoare a ducelui.

— E chiar neimportant. Nu trebuie decât să fiţi logodiţi, spuse Olympia. Să fiţi logodiţi public. Ducele de Ashland şi prinţesa de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, o poveste teribil de romantică. Un bal ar fi numai bun ca să celebrăm public vestea, nu credeţi?

Pe măsură ce îşi rosti ultimele cuvinte, un bâzâit ciudat se auzi din colţul biroului ducelui. Acesta îşi arcui sprâncenele.

— Mă iertaţi. Se aplecă să ridice la ureche un obiect care semăna mai degrabă cu un clopot lunguleţ.

Bâzâitul continua să răsune în urechea lui Ashland. Îşi

încrucişă mâinile pe piept, ca să se pregătească, în vreme ce ducele de Olympia rosti câteva cuvinte în şoaptă spre invenţia ciudată pe care o ţinea în mână. Emilie nu spuse nimic, dar putea să o simtă încordată lângă el, cu trupul ei tânăr şi înflăcărat plin de emoţie. „Lasă-mă pe mine să mă ocup”, şi-ar fi dorit să îi spună. „Asta e lumea mea. Stai liniştită! Lasă-mă să am grijă de tine”.

Receptorul ţăcăni la loc în cutia lui.

— Îmi cer iertare. Domnişoara Dingleby m-a informat cu privire la evoluţia situaţiei şi vine direct spre noi. Bun. Balul de logodnă. Cred că trei săptămâni ajung pentru pregătiri. Sezonul încă n-a început, dar mă gândesc că reuşim să convingem câteva suflete petrecăreţe să vină la capitală pentru ocazia asta. Emilie o să stea la mine, desigur. O scoatem numaidecât din costumul ei. Ai o casă la oraş, Ashland?

— Nu în prezent.

— Cred că sunt mai multe proprietăţi adecvate, disponibile pentru închiriere, în momentul ăsta. Desigur, o să chemi cât se poate de mult personal de la Yorkshire; nu ne dorim angajaţi noi care să hoinărească prin casă.

Ashland păşi înainte şi îşi apăsă arătătorul pe imaculata sugativă din piele a ducelui.

— După cum am spus mai devreme, n-o s-o pui pe Emilie în primejdie.

— Dragul meu, n-o să fie în pericol în casa mea. O să mă ocup personal de siguranţa ei.

— În primul rând, eu stau unde stă Emilie.

— Complet nepotrivit.

— Mă doare-n cot. În al doilea rând…

O bătaie răsună în aer.

— Intră, zise ducele de Olympia.

Ashland auzi deschizându-se uşa din spatele lui, apoi pocnetul ascuţit al tocurilor pe lemn, urmat de tăcerea covorului. Privirea ducelui licări la vederea nou-venitului.

— Ah! Domnişoară Dingleby.

— Întrerup?

— Chiar întrerupeţi, spuse ducele de Olympia. Ceva

de raportat?

Vocea ei era caldă şi pragmatică, după cum se şi aştepta Ashland.

Femeile agent ale ducelui erau mereu după acelaşi tipar.

— Mă tem că misiunea mea de dimineaţă a fost zadarnică. Dar camera lui Emilie de la etaj a fost securizată. Îmi pun patul astă-seară acolo. Între timp, l-am pus pe Hans să supravegheze atent exteriorul casei, în cazul în care i-ar fi urmărit cineva din Yorkshire până aici.

— Nu ne-a urmărit nimeni, zise Ashland, fără să se întoarcă.

— Sunteţi sigur? întrebă femeia din spatele lui.

El se întoarse.

— Sper că nu-mi puneţi la îndoială competenţa, domnişoară… îi trecu în revistă silueta lipsită de graţie. Dinble-bat, era?

Domnişoara Dingleby zâmbi binevoitoare.

— Aţi avut nevoie de multe săptămâni ca să o descoperiţi pe Emilie a noastră.

— Dacă vă făceaţi de la început treaba cum se cuvenea, doamnă, nu mai era nevoită să se ascundă.

— Îmi pare rău. Dar sunteţi conştient de duşmanul cu care ne confruntăm, Excelenţă?

— M-am infiltrat prin sectele cele mai însetate de sânge din…

— Încetaţi cu toţii! urlă Emilie.

Ashland se întoarse. Emilie stătea cu mâinile în şolduri, cu chipul îmbujorat, cu ochii albaştri pironindu-i pe amândoi din spatele strălucirii ochelarilor. Favoriţii ei falşi păreau să iasă în evidenţă pe maxilar.

— Încetaţi să vorbiţi şi să mai faceţi planuri pentru mine de parcă n-aş fi decât un pion pe o tablă de şah pe care îl tot mutaţi după bunul-plac! *Tu!* Arătă spre ducele de Olympia. Ai plănuit fiecare detaliu în povestea asta, ştiind prea bine c-am să cad pradă farmecului lui Ashland, atrăgându-l într-o… eventuală primejdie de *moarte,* care n-are nimic de-a face cu el! Riscându-i viaţa, cum ai făcut în

India, când aproape l-ai ucis! N-am să te las s-o mai faci o dată!

Ashland dădu să spună ceva, dar nu-şi găsi cuvintele. Pur şi simplu nu existau cuvinte cu care să riposteze în faţa unei femei extraordinare, a acestei prinţese înflăcărate care stătea acolo şi se lupta pentru *el,* cu toată furia din trupul ei regal.

— Şi tu! Emilie se întoarse şi îşi îndreptă degetul răzbunător spre Ashland. N-o să te pui în pericol implicându-te într-o *logodnă* oficială cu mine! N-o să dormi în *casa* asta cu mine!

Ashland îşi recăpătă cuvintele într-o clipită. O apucă de umăr.

— Pentru numele Domnului, o s-o fac!

— Ba n-ai s-o faci! Se uită lung şi fără să clipească la chipul lui distrus. În primul rând, ai deja o soţie! Sau ai uitat?

Ashland îşi retrase mâna.

— Pentru că eu n-am uitat, spuse ea. Şi mă îndoiesc ca societatea londoneză să fi uitat. N-ai cum să te logodeşti cu nimeni, nici public, nici altfel. Cu bal măreţ şi plin de anarhişti nebuni sau nu.

Ashland nu mai putea să respire. Durerea din piept devenea prea apăsătoare. Făcu un pas înapoi, şi piciorul lui păru să se afunde la nesfârşit în ţesătura covorului, care îl apuca strâns în mrejele lui.

— Desigur, ai dreptate. În prezent, n-am niciun drept.

Furia ei începu să se domolească.

— Ashland…

În spatele lui, ducele de Olympia tuşi delicat.

— A, da. Fosta ta căsnicie nefericită. Cu privire la asta, cred că am o soluţie.

— Nu există nicio soluţie, spuse Ashland, fără să se întoarcă. Ochii disperaţi ai lui Emilie se aţintiră spre el. Nici măcar tu n-ai putea să obţii atât de repede un divorţ. Şi, chiar dacă ai putea, graba logodnei ar fi scandalul secolului.

— Ah. Urmară un foşnet de hârtii şi un scârţâit de parchet sub covor. După ultima ta vizită, mi-am permis să

fac câteva investigaţii pe propriile mele canale. Am primit un răspuns după câteva ore, chiar în dimineaţa asta.

O bucată de hârtie flutură în faţa lui Ashland, chiar sub ochii lui. O tresărire ciudată îi străfulgera inima, fie teamă, fie speranţă sau aşteptare. Apucă hârtia fără să se uite şi aruncă privirea pe mesajul dactilografiat.

REGRET DUCESA DE ASHLAND A MURIT ÎN URMA UNEI FEBRE TIFOIDE ACASĂ PE VIA NATALE ROMA ITALIA PE 19 SEPTEMBRIE 1887 STOP TRUPUL ÎNGROPAT LA CIMITIRUL ANGLICAN PE 21 SEPTEMBRIE 1887

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, spuse ducele de Olympia.

*

Când Emilie îl găsi pe ducele de Ashland, el purta un palton din stofă groasă care îi făcea trupul masiv şi mai impunător, iar un lacheu îi întindea pălăria şi mănuşile.

— Ieşi? întrebă ea, de la baza scărilor.

El se întoarse, iar lui Emilie i se tăie răsuflarea. Chipul lui era aspru şi palid, iar masca părea o tăietură pe pielea lui.

La vederea ei, îmbrăcată din nou în haine de femeie, trupul lui masiv rămase nemişcat. Ea traversă coridorul.

— Pot să vorbesc puţin cu tine?

Îl făcu semn cu mâna spre micuţul salon cu vedere spre parc. Tăcerea lui o descurajă. Abia dacă mai rostise vreun cuvânt de când ducele îi arătase telegrama nefastă, în urmă cu o oră; chipul lui căpătase aceeaşi expresie pe care o purta acum şi înapoiase hârtia unchiului cu un uşor „Mulţumesc”.

Făcuse o plecăciune spre amândoi şi părăsise încăperea.

Nici acum nu spuse nimic, ci pur şi simplu o lăsă pe ea să i-o ia înainte spre salon. Focul încerca din răsputeri să alunge frigul târziu de ianuarie, sub o poliţă simplă de

marmură. Emilie traversă încăperea şi întinse mâinile deasupra cărbunilor scăpărători.

— Ai vorbit cu Freddie? întrebă ea.

— Da. A primit veştile cu uşurinţă.

— Sigur, n-a cunoscut-o niciodată. Mi-a spus cândva că nu i s-a părut niciodată cu adevărat vie. Era ca o fantomă pentru el.

— Da.

Emilie se întoarse. Ducele se afla lângă fereastră şi se uita lung la şirul scheletic de copaci din Hyde Park, de peste drum, cu pălăria şi mănuşile atârnate în mână, cu liniile severe şi frumoase ale chipului său perfect întors spre ea. O rază diafană a soarelui iernatic îi transformă părul de o nuanţă aproape eterică într-un alb diafan.

— Cine e bărbatul pe care domnişoara ta Dingleby l-a pus să păzească reşedinţa? Hans, cred?

Emilie tresări.

— Valetul tatii. El ne-a ajutat să scăpăm.

— Eşti sigură de loialitatea lui?

— Cum sunt sigură de inima mea, răspunse ea.

El privi decorul de afară cu un ochi cercetător.

— Unde te duci? întrebă Emilie.

— Am o treabă scurtă de făcut, spuse el, apoi mai am multe de pus la punct. O vizită la avocat, de trimis telegrame la Abbey. Mi-ar plăcea ca nunta să aibă loc în martie, dacă nu te deranjează.

— În martie!

El se întoarse în sfârşit. Umerii lui laţi aproape că blocau lumina slabă ce venea pe fereastră.

— Dacă trebuie neapărat să cheltuieşti excesiv, asta ar trebui să ne dea destul timp ca să facem pregătirile. Între timp, n-o să am linişte până nu descopăr şi nu anihilez primejdia care vă pândeşte pe tine şi pe familia ta. Mi se par complet nesatisfăcătoare eforturile pe care ducele de Olympia le-a făcut în acest sens până acum.

— Nu suntem…

— O să caut o casă în oraş. Nu cred c-o să vrei să stai în Yorkshire tot anul. Eşti bine-venită să vii să locuieşti cu

mine, din moment ce casa o să fie şi a ta. Personalul de la Ashland o să fie chemat aici pentru moment. Ai vreo obiecţie? O să cer cea mai mare discreţie cu privire la deghizarea ta.

Emilie inspiră adânc, dar fu oprită pe neaşteptate de corsetul care o înghionti în coaste. Nu putea să fie mânioasă, nu acum, după ce el primise o asemenea lovitură.

— N-am acceptat să mă mărit cu tine, Ashland. N-am acceptat nimic din toate astea. Logodna, balul, fiecare în parte o să vă pună în pericol pe tine şi pe fiul tău. O căsătorie, o casă în oraş, aşa departe de ţara mea.

El roti între degete borul pălăriei şi îl ascunse sub braţul drept.

— Nici eu nu mă dau în vânt după ideile unchiului tău. Nu văd de ce ţi-am risca viaţa la o afurisită de petrecere, dar ducele de Olympia a preferat mereu planurile lui grandioase în locul unei abordări mult mai subtile. Totuşi, măcar am avea ocazia să scăpăm de ameninţarea asta dintr-o lovitură, iar tu o să fii mai bine apărată. N-o să plec de lângă tine nici măcar o clipă.

Emilie se gândi la trupul pe jumătate îmbrăcat şi strălucitor al lui Ashland, izbindu-şi cu o putere maşinală pumnii în sacul de piele în subsolul de la Ashland Abbey.

— Eviţi întrebarea, Ashland. Ştii că nu vorbeam despre bal.

El o privi calm cu ochiul lui albastru şi trist. Focul strălucea cald în spatele ei, dar faţa îi era mai fierbinte: pielea chipului, a sânilor şi a pântecelui ardea sub privirea fermă a lui Ashland, de parcă era dezbrăcată în faţa lui. El făcu înadins doi paşi mari înainte, întinse mâna şi urmări linia maxilarului ei cu o blândeţe extraordinară.

Emilie nu reuşi să vorbească. Atingerea lui Ashland o străfulgeră. El îşi coborî mâna.

— Sigur, n-o să te forţez să te măriţi cu mine, spuse el, şi îşi băgă degetele în mănuşă. Un duce englez oarecare, de aproape patruzeci de ani, mutilat în război, văduv şi deja cu un copil poate fi o partidă slabă pentru o

prinţesă tânără şi deosebit de frumoasă din Germania. Dar, după ce am profitat de tine în modul cel mai josnic şi fiindcă te confrunţi cu o situaţie precară şi nesigură care nu ţine deloc de tine, te implor să-mi faci imensa onoare de a-mi permite să-mi dedic viaţa ţie, să mă îngrijesc de siguranţa şi de fericirea ta. O seară frumoasă, doamnă!

Ducele de Ashland făcu o plecăciune, îşi puse pălăria şi părăsi încăperea.

*

Vocea ascuţită a lui Alice pluti prin cameră ca un căţeluş neliniştit.

— Dar, vai, Excelenţă! Ce surpriză extraordinară!

Ashland se întoarse. Cumnata lui stătea în pragul uşii şi îşi răsucea mâinile pe talia acoperită de mătase albastră. Lampa îi învăluia o parte a feţei într-o umbră deformată.

— Într-adevăr, spuse el. Am avut o zi plină de surprize, chiar de la prima oră. De fapt, nu cred că mai pot rezista la încă una, aşa că, te rog, Alice, să fii cât se poate de sinceră cu mine. El înaintă până ce ajunse la o aruncătură de băţ de părul ei închis la culoare. Cât se poate de sinceră.

Alice se retrase înapoi cu un râs nervos.

— Vai, Excelenţă! Nu înţeleg ce vrei să spui. Am fost perfect sinceră cu tine.

— Ah! Atunci, bănuiesc că pur şi simplu ai uitat să mă anunţi că, de fapt, soţia mea e moartă de doi ani. A murit la Roma de febră tifoidă şi a fost îngropată acolo. Poate că şi banii pe care i i-ai trimis au fost revendicaţi de altcineva?

Gura lui Alice se deschise, se închise, apoi se deschise din nou.

— Domnule! Sunt sigură că nu...

Ashland îşi scoase ceasul din buzunar şi îi cercetă suprafaţa lină.

— Se face târziu, Alice. Mă tem că n-am timp de pierdut cu dezminţirile tale, urmate de ameninţările şi blestemele mele, apoi de inevitabila ta cedare şi

mărturisire. Trist, plicticos şi complet inutil. Te rog să iei loc şi să-mi explici problemele pe scurt şi fără ocolişuri, aşa cum sunt obişnuit. De fapt, nu trebuie să vorbeşti deloc.

Alice înaintă clătinat şi se aşeză tremurătoare pe un scaun.

— Mai întâi şi cel mai important: domnişoara Russell ştie de moartea mamei sale? Încuviinţează din cap pentru da şi scutură din cap dacă nu.

Alice clătină uşor din cap dintr-o parte în alta.

— Cum mă gândeam. Te eliberez, din acest moment, de datoria de tutore. Ceri să i se împacheteze lucrurile numaidecât şi tu o să părăseşti casa asta într-o săptămână. O să-ţi permit să-ţi păstrezi lucrurile şi toate economiile pe care ai reuşit să le strângi în timpul tutelei tale mincinoase, dar n-o să mai primeşti nicio alocaţie suplimentară şi n-o să mai ai vreo treabă cu Mary. E clar?

Alice rămase încremenită.

— Te rog să încuviinţezi din cap, Alice, dacă totul e clar în privinţa asta.

Alice încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Acum ridică-te, te rog, şi dă ordinele necesare! Mary şi guvernanta ei pleacă într-o jumătate de oră cu mine.

Alice se ridică de pe scaun, cu faţa albă şi cu o privire uimită.

— Dar, Excelenţă, ce ai de gând să faci cu ea?

— Să o cresc ca pe fiica mea, desigur.

— *Pe ea?* Dar nu e a ta. Este progenitura lui Isabelle cu contele ăla cu care te-a înşelat în propriul tău pat…

Ashland vorbi cu o precizie domoală:

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Lady Mary Russell a fost născută de soţia mea în timpul căsătoriei noastre. Este fiica mea legitimă şi şi-a trăit viaţa nerecunoscută şi nedorită de femeia de la care avea dreptul să se aştepte la iubire şi siguranţă. Nedreptatea asta n-o să continue. O trimiţi imediat la mine că să-i dau chiar eu de veste.

— Da, domnule.

Ea se îndreptă spre uşă, parcă în transă.

— Alice, spuse el încet.

Ea se opri.

— Chiar ai crezut că n-o să aflu? Chiar ai crezut c-o s-o duci aşa la nesfârşit?

Alice se răsuci pe călcâie.

— Şi ce mai contează dacă aşa am crezut? Isabelle a primit, în sfârşit, ce merita. V-a păcălit pe toţi, pe absolut toţi, şi totuşi umblaţi după ea ca nişte câini, adulmecându-i fustele. Nu puteaţi să vă abţineţi în preajma ei, nu? N-aţi văzut niciodată cine era cu adevărat. Nu puteaţi să credeţi că aşa o frumuseţe putea să fie… o, nu rea, nu asta, ci aşa o *copilă,* aşa o copilă egoistă. Poate ai crezut că primul ei iubit a fost contele, nu-i aşa? Poate ai crezut că puteai să cutreieri India cu regimentul tău şi Isabelle să se descurce fără atenţie, fără să fie admirată de cineva şi fără să se flirteze cu ea. Poate te-ai gândit că ţi-a fost fidelă, aşa cum i-ai fost tu.

Ashland îşi coborî privirea spre ea. Îşi încleştă şi descleştă pumnii de-o parte şi de alta a corpului.

— Poate aşa m-am gândit.

Alice se întoarse, înaintă, apoi se opri în pragul uşii. Spuse, pe un ton scăzut:

— N-a fost vina *ta,* Excelenţă. Ce a făcut ea, de ce te-a părăsit… Doar ca să ştii. A fost vina *ei.* Şi am crezut mereu că a fost cea mai mare proastă din lume când te-a părăsit.

Ashland îşi încrucişă braţele la piept. Alice coborî privirea în podea. Mâna atinse tocul uşii.

— Chiar i-am făcut lui Mary o favoare. N-a aflat niciodată ce târfă a fost mama ei.

— Nu, spuse Ashland. Şi, Domnul să mă ajute, dar nici n-o să afle vreodată.

*

Ferestrele erau deja întunecate când Ashland ciocăni la uşa lui Emily. Îi răspunse o femeie înaltă şi suplă, cu părul îngrijit şi cu ochii de un căprui extraordinar de

strălucitor.

— Ah! Domnişoara Dingleby. Îmi permiteţi un moment de intimitate cu logodnica mea?

Domnişoara Dingleby ridică din sprâncene. Gura ei rozalie – mult prea inocentă, se gândi Ashland, dar ducele de Olympia avusese dintotdeauna un extraordinar simţ al ironiei – se arcui amuzată în sus, şi ea aruncă o privire peste umăr spre centrul luminat al încăperii.

— E în regulă, domnişoară Dingleby, se auzi brusc vocea lui Emily. N-o să mă răvăşească aici, vă asigur.

Domnişoara Dingleby se întoarse spre Ashland.

— I-am mai băgat minţile în cap, slavă Cerului. Aşa că aş fi încântată dacă n-aţi distruge totul cu îndrăzneala dumneavoastră bărbătească şi toate cele.

— Vă asigur că n-am de gând să distrug nimic. El se opri. *Dumneavoastră* aveţi?

Domnişoara Dingleby ridică provocator o singură sprânceană şi trecu pe lângă el, lăsând cuviincios uşa întredeschisă.

Ashland o închise.

Se îndreptă spre locul în care Emilie era aşezată pe scaunul ei, în faţa unui frumos birou din mahon, cu stiloul în mână, lampa strălucind pe părul ei auriu şi mângâindu-i trăsăturile delicate. Stiloul tremura uşor între degetele ei. Lui Ashland i se strânse inima în piept. Găsi un scaun prin apropiere şi îl duse lângă ea, apoi se aşeză pe marginea lui. Lumina se răsfrângea în ochelarii ei, astfel că Ashland nu putea să citească nimic în ochii ei. Aşteptare, poate. Sau prudenţă. Îi luă mâna rece şi îşi apăsă degetele pe ea.

— Alteţă, vreau să îţi cer o favoare.

Capitolul 21

Marchizul de Silverton clipi nedumerit, îşi scoase ochelarii, îi şterse cu batista lui urâtă şi îi puse la loc pe nas.

— Doamne sfinte, Grimsby. Uită-te la tine!

Domnişoara Dingleby mai aranjă un pic corsetul lui Emily.

— *Nu* Grimsby. Alteţa Sa regală, prinţesa Emilie de Holstein-Schweinwald-Huhnhof. Ea făcu un pas înapoi, o cercetă din priviri pe Emilie şi se întoarse spre Freddie. Şi trebuie să vă amintiţi acest detaliu, Excelenţă. Cuvântul „Excelenţă” fu rostit cu dispreţ.

Freddie fluieră.

— Oricum, ai o rochie grozavă, Grimsby. Tata a văzut-o?

— Nu încă.

Emilie se legănă dintr-o parte în alta în faţa oglinzii şi speră ca nici Freddie, nici domnişoara Dingleby să nu observe îmbujorarea care se colora la repezeală pe afurisiţii ei de obraji, dând-o de gol.

— Atunci, o să aibă un şoc mâine-seară. Chiar sper ca sărmanul să fie în stare să-şi păstreze minţile. El schiţă un căscat teatral şi se bătu uşor cu palma la gură. Tare mi-aş dori să fiu acolo să-l văd.

— *Freddie.* Emilie se întoarse şi îşi înfipse mâinile în şoldurile elegant acoperite de mătase. Tu şi sora ta nu vă mişcaţi din casa tatălui vostru mâine. *Nici măcar un pas.* Ne-am înţeles? Balul e pentru *oamenii mari.* Ea se uită la el cu cea mai aspră dintre privirile lui Grimsby, încărcată de subînţeles şi de avertizare, ceea ce putea fi rezumat concis cu: „Nu da cu bâta-n baltă, că vezi tu dup-aia”.

— Nici măcar o plimbare prin grădină?

— Nu face pe ingeniosul! Dacă te prind cumva că pândeşti ascuns la bal în căutare de nebunii, o să… O să…

— O să îi spui tatii?

Emilie se uită la Mary, care era aşezată într-un colţ, desenându-i din creion rochia cu haşurări furioase.

— Mary, draga mea, încearcă să te asiguri că fratele tău o să se poarte frumos.

Mary îşi înălţă capul brunet şi zâmbi.

— Să-l închid în camera lui?

— Aşa se face. Emilie se întoarse înapoi spre oglindă.

Nu îşi permisese să se apropie de fetiţă, dar cum să se abţină? Freddie îşi târa sora peste tot, iar Emilie putea cu greu să îl ignore pe Freddie. Apoi, după vreo o săptămână sau aşa ceva, Mary începuse să renunţe la cumpătarea ei rezervată. Începuse să facă observaţii isteţe, glumiţe, să pună întrebări uimitoare şi, deodată, râdeau cu toţii şi vorbeau între ei, iar locul lipsă al surorilor ei începuse să se simtă din nou în inima lui Emily. Când Ashland intra în încăpere şi fruntea lui încruntată se netezea, chiar fără să spună ceva – abia dacă mai spunea ceva acum, de parcă fiecare discuţie era taxată pe cuvânt –, Emilie observa căldura din ochii lui, felul în care gura i se îmblânzea. Acum, Emilie era înconjurată din toate părţile, un ostatic în familia asta nouă care locuia cu ea, revendicându-şi drepturile asupra ei. Se semnaseră cu o săptămână înainte actele pentru o casă superbă, cu două frontoane, în Eaton Square, iar Mary şi Freddie tocmai se mutaseră acolo, chiar dacă îşi petreceau cea mai mare parte din timp în Park Lane, sub privirile vigilente ale ducelui de Ashland.

Ducele de Ashland, care, după cum spuneau ziarele, era atât de îndrăgostit de logodnica lui regală, că abia dacă îi permitea să iasă din casă.

Sau să mai doarmă.

— Ei bine, este o plictiseală de moarte în casa aia veche. Prea puţină mobilă şi, în afară de slujitori şi de guvernanta franţuzoaică, bătrână şi slăbănoagă a lui Mary, nu prea ai cu cine să stai. Doamne sfinte, aşa mă bucur că nu sunt fată. Guvernantele sunt o corvoadă blestemată.

Îi aruncă o privire plină de subînţeles domnişoarei Dingleby, privire pe care ea o ignoră.

— Domnişoara Duchamps nu e o slăbănoagă, spuse Mary. Are o siluetă prelungă şi elegantă.

Emilie studie colţul oglinzii, în care se reflecta jumătate din chipul lui Mary. De la fereastră, un soare palid de februarie dezvăluia o evidentă arcuire în colţul gurii ei. Emilie răspunse zâmbetului.

— Îţi poţi umple timpul cu învăţatul, Freddie. Sau ai uitat de examenele la Oxford?

— Oxford? Cui naiba îi mai pasă de asta acum?

Domnişoara Dingleby bătu din palme.

— Afară, acum, amândoi! După cum vedeţi, rochia este minunată şi trebuie să o scot de pe Alteţa Sa înainte să verse ceai pe ea şi să o distrugă. Hai, plecaţi, plecaţi!

După ce Mary şi Freddie se năpustiră afară din cameră, domnişoara Dingleby se apucă să dezlege infinitatea de panglici de la spatele lui Emilie.

— Sunteţi foarte bună la asta, spuse Emilie.

— La ce? S-o fac pe slujnica?

Emilie zâmbi.

— Şi la asta. Dar mă refeream la a interacţiona cu oamenii. Când eram tutorele lui Freddie, am folosit adesea tot felul de trucuri. Tonul vocii dumneavoastră.

Corsetul slăbi în cele din urmă, şi domnişoara Dingleby o ajută să-şi scoată rochia voluminoasă, cu mulţimea ei de jupoane care foşneau.

— Eşti pregătită pentru chinul de mâine?

— Cred că da. Bănuiesc că, dacă nu pot să am încredere în dumneavoastră, nu pot să am în nimeni.

— Foarte adevărat.

— Chiar credeţi că oamenii aceia o să dea lovitura? N-a existat nici urmă de primejdie de când am ajuns la Londra.

Domnişoara Dingleby îi întinse rochia de zi, din pânză trandafirie.

— Asta s-ar putea să nu însemne nimic. Dar unchiul tău ştie ce face. Genul ăsta de evenimente ademenesc organizaţiile. Sunt nişte ţinte renumite într-un cadru nepăzit, le oferă aglomerări de oameni în care să se ascundă, nenumărate oportunităţi ca să se infiltreze şi să dea lovitura. Mai important de atât, sunt evenimente care le fac publicitate. Se gândesc la asasinarea ţarului. Se gândesc la bomba de la operă.

— Ambele au fost atacuri *reuşite.*

Domnişoara Dingleby atacă nasturii de la rochia de zi cu o măiestrie nemiloasă.

— Dar noi o să fim pregătiţi. Ducele tău are instincte

de câine de pază, şi o să avem agenţi amplasaţi peste tot. Atâta vreme cât nu te transformi într-o domnişorică. Nu vreau aere şi mofturi de ultim moment.

— Sigur că nu.

— N-o să invoci vreo indispoziţie din capul scărilor?

— *Serios,* domnişoară Dingleby.

Emilie îşi înclină bărbia.

— Foarte bine. Pentru că nu v-am târât prin Europa pe tine şi pe surorile tale, în toiul nopţii, cu agenţii după noi, ca să mă dezamăgeşti în situaţii de criză. Domnişoara Dingleby prinse şi ultimul nasture cu degete reci şi abile, apoi o întoarse pe Emilie cu faţa la ea. Ochii ei căprui erau tipici pentru Dingleby: strălucitori şi scrutători, reuşeau să descopere secretele lui Emilie asemenea străfulgerărilor aprinse ale farului de pe canal. Şi acum, draga mea, vreau să-ţi pun o întrebare cam impertinentă.

— Dumneavoastră, domnişoară Dingleby? Sunt şocată.

— Trebuie să fii foarte sinceră cu mine, Emilie, draga mea. Nu pot să te ajut dacă nu eşti sinceră cu mine.

— Nu-mi dau seama ce vreţi să spuneţi.

Domnişoara Dingleby cuprinse mâna lui Emilie între mâinile ei şi o strânse.

— Draga mea, sunt instruită să observ detalii şi, după ce am trăit atât de aproape de tine în ultimele luni – am dormit chiar în dormitorul tău –, nu mi-a scăpat faptul că nu ţi-au mai venit musafirii, aceia care de obicei nu lipsesc şi îşi fac apariţia în mod regulat. Hmm?

Emilie încercă să îşi retragă mâna.

— Aveţi dreptate. Este o întrebare extrem de impertinentă.

— Ducele este la curent cu această anomalie?

— Despre ce duce vorbiţi?

Domnişoara Dingleby ridică dintr-o sprânceană.

— Oricare din ei.

Încăperea păru să devină rece, în ciuda căldurii mâinilor domnişoarei Dingleby, în ciuda luminii înflăcărate din ochii guvernantei.

— Nu e nevoie să vorbesc nimănui despre asta, spuse Emilie. Musafirii n-au întârziat foarte mult.

— Cât timp?

Emilie şovăi.

— O săptămână. Poate două.

— Două săptămâni. Destul de mult, în cazul ăsta. Domnişoara Dingleby insistă. Şi ce ai de gând în privinţa asta?

— Eu… Nu ştiu. Nu prea am avut timp să mă gândesc. După bal…

— După bal s-ar putea să fie târziu. Vino, ia loc! Domnişoara Dingleby o trase spre divanul elegant de un verde-deschis, aflat la capătul patului. Acum. Să nu vorbeşti despre asta cu nimeni, m-ai înţeles?

— Trebuie să-i spun lui Ashland, dacă… dacă situaţia nu se rezolvă de la sine.

— Aiurea. Ce-o să se întâmple dacă îi spui? O să fii obligată să te măriţi cu el. Dacă n-ai grijă, campania asta a lui, cu prezenţa lui constantă şi cu ademenitoarea lui familie de-a gata, o să se încheie cu tine devenind ducesă de Ashland.

Emilie se chinui să schiţeze un zâmbet.

— Chiar nu este un destin aşa crunt. Mă împac pe zi ce trece cu ideea asta.

Domnişoara Dingleby îşi lăsă brusc capul pe spate.

— Doamne sfinte, Emilie! Te-am salvat de curtea aia nemţească sufocantă, de căsătoriile regale, de convenienţe şi de societate, şi tu te arunci cu capul înainte în aceleaşi lanţuri de care te-am scăpat? Un *duce* englez, Emilie? *Mă gândeam* la mai mult pentru tine. Te-am învăţat mai mult de atât.

— Ashland nu e aşa.

— Nu fi limitată în gândire! Poate ai impresia că eşti îndrăgostită de el.

— Şi dacă aş fi?

— Atunci bucură-te de el, prin orice mijloace, dar nu face greşeala de a te mărita cu el.

Emilie îşi trase smucit mâna şi se ridică.

— Nu pot să cred că-mi spuneţi lucrurile astea, domnişoară. Dumneavoastră, care m-aţi învăţat despre virtute, datorie şi *onoare.*

— Gândeşte-te bine, Emilie! Gândeşte-te la ce ţi-am permis. La cărţile pe care ţi le-am dat. La discuţiile noastre din miezul nopţii. Când ţi-am împiedicat eu ambiţiile?

Emilie rămase tăcută; inima îi bătea într-un ritm nebunesc.

— Nu vrei cu adevărat să te măriţi cu el, nu? Să cazi din lac în puţ. Nu spun decât lucrurile pe care le gândeşti tu însăţi.

— *Chiar* îl iubesc. Vreau o viaţă cu el. Vreau…

— Dar după propriile tale condiţii, nu? Fără piedici, fără obligaţii. În calitate de soţ, ar putea să-ţi controleze fiecare mişcare.

— El n-ar face asta.

— Te cerţi cu tine acum. Vino, ia loc!

Domnişoara Dingleby lovi uşor pernuţa de lângă ea. Emilie rămase în picioare.

— Foarte bine. Ascultă la mine: ai făcut o greşeală nefericită, dar există mijloace prin care să o îndrepţi, fără să afle cineva.

Dintr-un motiv oarecare, cuvintele domnişoarei Dingleby nu răsunară atât de şocant pe cât ar fi trebuit. Emilie le auzi distant, ca pe o stare de fapt, de parcă amândouă reveniseră în sala de clasă de la palat şi făceau iar lecţii. Luisa ar fi ascultat atent, cu creionul pregătit, iar Stefanie s-ar fi uitat pe fereastră, admirând un fluture. Pieptul lui Emilie se strânse de dor.

— Vreţi să spuneţi să scap de copil, zise ea în cele din urmă. Dacă într-adevăr există un copil.

Domnişoara Dingleby stătea pe divan, cu mâinile încrucişate în poala rochiei negre din gabardină, cu fruntea încordată de speranţă.

„Dacă într-adevăr există un copil”. Emilie nu îşi permisese să se gândească la acea posibilitate. Îndepărtase bănuiala, se concentrase asupra altor lucruri. Aşteptase în fiecare zi să primească semne că totul era firesc, că totul

era în regulă, dar în fiecare zi semnele întârziau, şi totuşi, cumva, se convinsese că era o greşeală, că însăşi ideea de a purta copilul ducelui de Ashland era absurdă.

Absurdă.

Abdomenul îi era complet plat. Se simţea la fel ca de obicei. Poate că sânii îi erau un pic mai tensionaţi, mai umflaţi, dar ăsta era cu siguranţă rezultatul corsetului, trupul ei fiind din nou strâns şi modelat conform regulilor; sau poate pentru că musafirii întârziaţi erau gata să se întoarcă dintr-o clipă într-alta.

Numai de-ar fi fost ea atât de norocoasă încât să conceapă un copil. Copilul lui Ashland, copilul pe care şi-l dorea el. Emilie încercă să vadă imaginea în minte: Ashland aşezat lângă o fereastră, ţinând în braţele lui enorme un bebeluş adormit. Inima ei începu să încetinească, să bată într-un ritm greoi şi constant, emanând căldură în pântecele şi în membrele ei.

Copilul lui Ashland. Copilul *lor.*

— Nu fiţi ridicolă, spuse ea.

— E perfect rezonabil. Femeile fac asta tot timpul.

— Poate că ele o fac. Dar eu n-aş putea să fac aşa ceva fără să-i spun, zise Emilie.

Domnişoara Dingleby îşi aruncă mâinile în aer.

— Tu auzi ce spui? Îţi pui gâtul de bunăvoie pe eşafod, după tot ce am făcut ca să te eliberez.

— Nu văd niciun motiv pentru care să acţionez încă. De îndată ce se termină balul…

Domnişoara Dingleby se ridică.

— De îndată ce se termină balul, şi trece primejdia, n-o să mai ai scăpare. O să fii uşurată, o să-i fii recunoscătoare lui Ashland, o să faci tot ce-ţi cere. Mi-e foarte ruşine cu tine, Emilie! Credeam că eşti făcută dintr-un material mai tare. Am crezut că dacă-ţi ofer gustul independenţei…

Emilie strânse pumnii.

— Da! Da… Îmi dau seama că toată lumea crede că ştie ce-i cel mai bine pentru mine. Fiecare face planuri pentru mine. Fiecare mă mişcă după bunul-plac, ca să mă

potrivesc propriilor scopuri. Dar am propria voinţă şi am de gând să o pun în aplicare chiar din clipa asta. Domnişoară Dingleby, veţi pleca imediat din cameră şi îmi veţi permite să iau propriile decizii.

Domnişoara Dingleby nu se clinti. Gura ei delicată şi rozalie se strânse aproape insesizabil la colţuri; o privi pe Emilie fără să clipească.

— Brava, spuse ea în cele din urmă şi ieşi din încăpere.

*

Ducele de Ashland, coborând două câte două treptele grandioasei scări de la reşedinţa din Park Lane a ducelui de Olympia, nu fu deosebit de încântat să o întâlnească pe îngrijită domnişoară Dingleby atunci când ajunse în capul scărilor.

El se dădu într-o parte.

— Bună seara, domnişoară Dingleby.

— Bună seara, Excelenţă. Aţi venit să o vedeţi pe Alteţa Sa? întrebă ea, de parcă întreba: „Ai venit să şterpeleşti Graalul Domnului de pe altarul lui sacru, javră fără scrupule?"

— Da.

— Presupun că nu vă deranjează să aflaţi că Alteţa Sa se odihneşte în camera ei chiar în clipa asta, nu?

— N-am s-o deranjez mult timp.

— Sigur că nu. Am toată încrederea în simţul onoarei şi al decenţei dumneavoastră, Excelenţă, spuse domnişoara Dingleby şi se opri succint după fiecare cuvânt. La revedere.

Uşa de la apartamentul lui Emilie era întredeschisă. Cu toate astea, el ciocăni.

— Cine este?

— Ashland.

O uşoară pauză.

— Intră!

El deschise uşa. Emilie stătea la geam, cu degetele

apăsate pe pervaz. Lumina slabă arunca o nuanţă albăstrie pe pielea ei.

— Nu porţi ochelarii, spuse el.

— Mă dor ochii.

— Eşti bine?

— Da. Ea îl privi. Muşchii feţei ei erau încordaţi; trupul ei transmitea o tensiune agitată. Bătea uşor cu un deget în rama de lemn a ferestrei. Ai venit să-i duci pe Freddie şi pe Mary la Eaton Square?

— Da. Desigur, mă întorc mai pe seară. Unde s-a dus domnişoara Dingleby? N-ar trebui să fii lăsată singură.

Ea traversă încăperea până la el.

— Pot să vin cu tine? Abia dacă am ieşit afară în ultimele trei săptămâni.

— Aş prefera să nu vii. Am de rezolvat ceva înainte să mă întorc.

— Înţeleg.

— Emilie. El îşi strânse mâinile la spate ca să nu o atingă. Sigur eşti bine?

— Da.

— Dacă ai îndoieli pentru mâine, pot să opresc totul. O să-i spun ducelui de Olympia…

— Nu! Nu. Vreau să ducem totul la bun sfârşit.

— Nu-mi place. Ştii asta. Există şi alte căi.

— E decizia mea, spuse ea.

Se ridică apoi cu o eleganţă regală, cu spatele drept şi cu bărbia sus. Părul ei auriu era frumos aranjat şi strălucea supus înainte să dispară într-un coc frumos la ceafă. Îi amintea de o cetate, numai piatră netedă şi metereze înalte. Ashland îşi dori să-şi arunce cârligul şi să o escaladeze, dar gândul i se păru un act de profanare. De parcă ar fi putut să lase semne, să distrugă cetatea perfectă care era Emilie.

Unde era Emily, în spatele zidurilor lustruite ale lui Emilie? Unde era Grimsby?

— Există şi alte căi, repetă el. În clipa asta, am o licenţă specială în buzunar. Ai trecut de vârsta majoratului; putem să ne căsătorim înainte de cină. Putem să plecăm

oricând doreşti.

— Prostii! Vreau să duc povestea asta până la final. De dragul surorilor mele dacă nu de altceva.

O străfulgerare alburie se strecură printre degetele mâinii ei drepte: o batistă mototolită.

— Foarte bine. Oricum ar fi, am făcut pregătirile necesare. Între timp, am ceva pentru tine.

El scoase un plic din buzunarul de la haină şi i-l întinse.

— Ce este?

Ea îşi ascunse batista în mânecă şi luă plicul. El îi privi încheietura. Îşi dorea să smulgă manşonul acela, să îi sfâşie rochia, să se înfrupte din goliciunea ei. Voia să o arunce pe spate, sau pe burtă, în patul acela, şi să facă dragoste cu ea până ce ar fi urlat de plăcere, până ce ar fi ajuns să râdă cu gura până la urechi, până ce ar fi redevenit *ea.*

Ashland înghiţi în sec.

— A ajuns la Eaton Square, e pentru tine.

Ea se uită la mâzgălitura neagră de pe plic şi oftă adânc.

— O recunoşti?

Ea ridică privirea spre el, cu ochii mari de emoţie. Teama dispăruse.

— Este de la sora mea.

Capitolul 22

Lumina străvezie a lămpilor se revărsă în treacăt pe chipul lui Ashland când trăsura coti spre Cheyne Walk, târziu în noaptea aceea, făcându-i chipul distrus să pară mai înspăimântător decât de obicei. Expresia lui mânioasă nu ajuta prea tare.

— Sunt nebun c-am acceptat să mă las tras în treaba

asta.

— Eşti în siguranţă. Eşti cu mine, şi nimeni din Londra nu mă ştie ca Grimsby. Bine, cu excepţia lui Freddie, iar el nu prea e un anarhist, în orice caz, nu unul cu convingeri ferme.

— Nu e timpul să faci glume.

— Ba da, este. Îşi stăpâni cu greu râsul. Se uită pe fereastră la umbrele trecătoare ale caselor, la luminile felinarelor, care se reflectau pe jos. Am să o văd pe sora mea. Sora mea, Ashland! N-ai idee ce înseamnă asta pentru mine.

Ea se întinse şi îşi puse mâna pe genunchiul lui mare.

— Eşti sigură că e scrisul ei? Nu trebuie să facem nicio greşeală…

El îi ignoră mâna.

— La fel de sigură pe cât sunt de-al meu.

— Tipul ăsta cu care vine… Ea se pricepe cât de cât să citească oamenii? N-ai idee cine e?

— Trebuie să fie bărbatul la care a trimis-o unchiul meu, şi ştii că judecata ducelui de Olympia e impecabilă.

Un geamăt cutremură pieptul lui Ashland.

— Nu-mi place.

— Nu trebuie să-ţi placă. Doar încearcă să te bucuri pentru mine, bine?

Trăsura se clătină peste un şanţ, iar mâna lui Emilie alunecă, iar ea îşi pierdu echilibrul. Ca un şarpe, Ashland îşi întinse braţul ca să o stabilizeze. Strânsoarea lui îi cuprinse tot umărul.

— Un sfert de oră, zise el. Nu mai mult.

Trăsura încetini. Albert Bridge se dezvăluia înaintea lor.

Ashland băgă mâna înăuntrul hainei, scoase un pistol şi îl aşeză în poală.

— Ai stiletul?

— Pune deoparte pistolul. Da, îl am.

Ea îşi întinse capul spre fereastră şi încercă să distingă ceva prin formele de afară, cufundate în ceaţa groasă ce se ridica dinspre râu. Trăsura se opri deodată şi

Emilie dădu să apuce mânerul chiar când mâna lui Ashland se strânse pe a ei.

— Ies eu mai întâi, spuse el. El apucă pistolul cu stânga şi îl înclină cu o mişcare rapidă, făcută cu mâna boantă. Schiţă un semn scurt din bărbie şi o îndemnă să îi deschidă portiera de la trăsură.

Aerul umed al Tamisei învălui obrajii lui Emilie. Ashland sări afară cu o mişcare sprintenă şi tăcută, asemenea enormei pisici sălbatice pe care şi-o imaginase ea, în biblioteca de la Ashland Abbey. Aruncă un singur cuvânt şoptit spre vizitiu.

— Aşteaptă, îi spuse lui Emilie. Rămâi în trăsură până te chem eu.

Mâna lui Emilie se strânse pe marginea portierei. Ashland făcu un pas, apoi un altul.

— Holstein, strigă el, cu voce scăzută şi apăsată.

— Huhnhof, se auzi slab răspunsul.

Ashland făcu o mişcare rapidă cu braţul drept. Emilie sări de pe scara trăsurii şi veni în spatele lui, privind pe lângă umărul lui spre petele întunecate ale digului.

O siluetă îşi făcu apariţia.

— Ashland, pentru numele Domnului!

— Hatherfield?

Ashland coborî pistolul.

— Ea e chiar în spatele tufişurilor… începu să spună vocea bărbatului, dar restul cuvintelor lui se pierdură într-o invazie de paşi, un proiectil de material şi piele umedă zburând pe lângă Ashland şi cuprinzând-o pe Emilie într-o îmbrăţişare nimicitoare.

— Stefanie! spuse Emilie cu răsuflarea întretăiată, îmbrăţişând-o la rândul ei, plângând, tremurând. Îşi îndreptă spatele şi o apucă de obraji pe sora ei. Tu eşti!

*

Marchizul de Hatherfield tuşi discret.

— Asta pare mai degrabă… straniu, nu-i aşa?

Ashland se uită la cele două siluete care se îmbrăţişau

pe bancă, la vreo zece metri depărtare, pe ale căror patru picioare îmbrăcate în pantaloni licărea vag lumina felinarelor. Emilie îşi scosese pălăria melon, iar Stefanie îi atingea părul şi se mira de cât era de scurt.

El lovi cu piciorul în pietriş.

— Chiar e roşcată?

— Fără îndoială, spuse Hatherfield cu blândeţe.

Un ţipăt de bucurie se auzi de pe bancă, urmat de un altul, la fel de ascuţit.

— Despre ce naiba vorbesc? întrebă Ashland.

— Despre noi, bătrâne. Despre noi.

— De unde ştii?

— Am patru surori. Şi o mamă vitregă.

O birjă trecu iute, într-o învălmăşeală de copite şi roţi. Ashland o urmări traversând digul, spre Cheyne Walk. Ceaţa se înteţea, el resimţind-o rece şi unsuroasă pe piele.

— Cinci minute, spuse el încet.

Cele două siluete de pe bancă nu îl luară în seamă. Se ţineau de mâini acum şi sporovăiau ca nişte vrăbiuţe. Vorbele li se amestecau şi li se suprapuneau, într-o încâlceală uimitoare de cuvinte. Cum Dumnezeu se înţelegeau?

— Femeile, spuse Hatherfield.

Îşi înfipse mâinile în buzunarele de la haină.

— Aţi avut probleme? întrebă Ashland.

Hatherfield scoase un oftat obosit.

— N-am avut *decât* probleme, bătrâne. Voi?

— Mă refer la genul ăsta de probleme. Ashland făcu un semn din cap spre umbrele groase şi tăcute din jurul lor. Ameninţări, atacuri. V-a descoperit cineva?

— Nu, nu. Am stat ascunşi.

— Să rămâneţi ascunşi, Hatherfield. Să rămâneţi ascunşi. Ai aflat de balul de mâine?

— Am primit invitaţia acum o săptămână.

— Nu te duce. Nu o lăsa să se ducă. M-ai înţeles?

Chicotelile lui Stefanie răsunară în aer. Sau Ashland presupuse că era Stefanie. Sigur nu o auzise niciodată pe Emilie scoţând un asemenea sunet.

— Înţeleg, spuse Hatherfield. Da.

Altă birjă trecu zgomotos pe lângă ei, urmată de o a doua. O voce de beţiv se auzi stins dinspre bărcile ancorate lângă râu.

Ashland strigă iar.

— Două minute.

Pe ultima silabă, o vagă mişcare îi atrase atenţia: un zgomot sau poate intuiţia, pentru că mişcarea se simţi dinspre partea lui dreaptă, cea cu ochiul lipsă.

El se întoarse. O sclipire ştearsă răsări din umbra învăluită în ceaţă a unui pâlc de copaci.

— Ai grijă de femei, îi spuse lui Hatherfield şi se avântă spre copaci.

Un pocnet puternic străpunse aerul. Strigăte veniră dinspre banca din spatele lor.

După încă un pas, Ashland se adânci în întuneric şi se ciocni de un corp masiv, îmbrăcat într-o haină groasă.

— Au, spuse omul.

Arma căzu. Ashland o împinse deoparte cu cizma şi trase cu pumnul stâng o lovitură în maxilarul bărbatului. Capul lui fu proiectat în spate; bărbatul se prăbuşi la pământ ca un copac tăiat.

Ashland se aplecă şi strânse cu putere gulerul bărbatului.

— Cine eşti? Cine te-a trimis?

Bărbatul îşi mişcă mâna; o străfulgerare metalică se zări în licărirea felinarelor. Dintr-o singură mişcare, Ashland eliberă gulerul şi lovi cu cotul drept în încheietura bărbatului. Un scârţâit slab, şi pumnalul căzu pe pietre cu un zornăit. Bărbatul urlă de durere.

— Cine te-a trimis?

Bărbatul dădu să se ridice. Ashland îi mai trase un pumn în maxilar, iar de data asta bărbatul rămase nemişcat la pământ.

— La naiba, mormăi Ashland.

Un strigăt uşor se auzi din spatele lui. El se întoarse pe călcâie.

În învălmăşeala de trupuri întunecate care se mişcau

prin ceaţă, nu putea să-şi mai dea seama de nimic. Patru oameni, poate cinci. Simţi impactul puternic al pumnului care îl lovise. Un urlet. Vocea lui Emilie care striga ceva.

Ashland îşi împinse pistolul între coastele omului, dar era prea aproape ca să tragă. Se aplecă după pumnalul din iarbă, sări înainte şi se aruncă spre primul corp.

Lat, masiv; nu era un trup de femeie. Ashland era cu cel puţin douăzeci de centimetri mai înalt decât bărbatul acela. Îşi înfipse cotul drept în clavicula lui, iar atacatorul se prăbuşi la pământ fără să scoată vreun sunet.

În întunericul de nepătruns, se zări chipul palid al lui Emilie, în timp ce era strânsă de gât de un braţ învelit în material gros.

Ochiul lui Ashland scăpără. Scoase un mârâit înăbuşit, flutură pumnalul şi îşi avântă înainte mâna boantă cu o precizie ucigătoare, chiar în dreapta lui Emilie, direct în stomacul atacatorului.

Strânsoarea omului slăbi. Emilie îl lovi cu cotul între coaste. El îi dădu drumul cu un icnet, şi, chiar înainte ca Emilie să se repeadă în faţă, Ashland îl înşfăcă pe bărbat de piept şi îi puse pumnalul la gât.

— Cine eşti? mârâi el. Cine te-a trimis? Când bărbatul mormăi ceva, Ashland întrebă: Ce-ai spus?

Se auzi o împuşcătură. Privirea i se înnegură.

— La naiba cu toate! spuse Ashland. El îl trânti puternic pe bărbat la pământ şi o apucă pe Emilie de braţ. La trăsură!

— Nu pot s-o las pe Stefanie! află ea.

— De acolo. Auzi vocea lui Hatherfield, calmă şi hotărâtă. Împuşcătura a venit dinspre râu.

— Du femeile la trăsură! Te acopăr eu.

Ashland îşi scoase pistolul.

— S-a făcut. Hatherfield plecă iute, ţinându-le împreună pe Emilie şi pe Stefanie, iar Ashland se întoarse spre râu. Era învăluit într-o ceaţă fantomatică şi de nepătruns. Cum naiba de reuşise cineva să tragă de acolo?

Se mai auzi o împuşcătură. Un glonţ şuieră pe lângă urechea lui. Nu dinspre râu. Ci dinspre *pod.* Ashland

blestemă. La picioarele lui, omul se agită convulsiv, dar nu avea timp să se ocupe de el. Ashland se grăbi spre trăsură, pe jumătate alergând, ţinându-şi pistolul aţintit spre Albert Bridge…

Hatherfield le înghionti pe femei înăuntru, protejând portiera cu corpul lui.

— Ia-o spre sud, îi spuse Ashland vizitiului şi se ivi în spatele lui Hatherfield. Îndepărtează-te de nenorocitul ăsta de pod!

Trăsura o porni zdruncinându-se chiar când el închidea portiera. Ashland o găsi pe Emilie, o ridică şi o strânse cu putere la piept.

*

— N-o să fie niciun bal mâine, spuse Ashland. Ţinea pumnalul în mână întorcându-l când pe o faţă, când pe alta în dârele de lumină care veneau prin ferestrele trăsurii. Tocmai îi însoţiseră pe Stefanie şi pe marchiz spre o birjă de pe Brompton Road, iar aerul din interiorul trăsurii era îngreunat de starea de şoc survenită după ambuscadă.

— Nu putem să-l anulăm acum.

El o privi.

— Eşti nebună? Aproape că era să fii ucisă adineauri.

— Nu încercau să mă ucidă. Dacă voiau asta, eram deja moartă.

— Atunci ce făceau?

— Încercau să mă ia cu ei. Să mă răpească.

Ea vorbi pe nerăsuflate. Mintea îi era înfierbântată, incapabilă să îşi păstreze logica. Încercă să-şi amintească exact desfăşurarea întâmplărilor, dar nu reuşi decât să pună laolaltă impresii întretăiate. Euforia revederii lui Stefanie, faptul că o atinsese şi vorbise cu ea, de parcă ar fi fost despărţite de câteva ore, nu luni. Atacul neaşteptat, braţul strâns în jurul gâtului ei, lumina de la trăsură. Chiar se întâmplaseră toate astea? I se întâmplaseră ei, liniştitei şi monotonei Emilie?

— Oh, de o mie de ori mai bine, atunci.

Ashland ascunse pumnalul în buzunarul de la haină, şi pe chip i se văzu o tresărire aproape imperceptibilă.

— Eşti rănit!

— Nu-i nimic. O zgârietură.

Ea îl apucă de mâneca stângă. O crăpătură se vedea prin pânza de pe braţ; marginile erau umede.

— Nu e o zgârietură! Te-au tăiat!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Emilie. Am trecut prin lucruri mai rele de atât.

Emilie ridică privirea spre chipul lui cu cicatrici. Se simţi cuprinsă de vină.

— Da, dar nu mai eşti în pustiul afgan. Eşti la Londra. Eşti cu mine.

El îi atinse obrazul.

— Da.

Lumina de la un felinar i se furişă pe chip. Expresia era îmblânzită de dor, la fel cum arătase când Emilie îşi scosese, pentru prima dată, eşarfa de la ochi în camera de hotel de la Ashland Spa.

Cu săptămâni în urmă, cu o viaţă în urmă. Cât de dor îi era de Ashland cel deschis şi sincer! Emilie îşi descheie haina, sacoul şi vesta, lăsând la vedere cămaşa albă. Scoase din pantaloni o parte din cămaşă. Înainte ca Ashland să protesteze, ea luă pumnalul din buzunarul lui şi începu să taie materialul.

— La naiba, Emilie! mai avem un sfert de oră până acasă. N-o să sângerez de moarte.

Dar Ashland o lăsă să îi scoată braţul din haină şi din vestă. O lăsă să îi ridice mâneca de la cămaşă şi să dezvăluie o tăietură, nu prea lungă, nici prea profundă – slavă Cerului pentru hainele groase de iarnă –, dar care sângera. Ea şterse sângele şi îi legă braţul.

— Gata! E mai bine, nu?

Braţul lui rămase nemişcat în mâinile ei, fără ca măcar un muşchi să se încordeze.

— Mult mai bine.

Vocea lui era răguşită. Ea ridică privirea, iar ochii ei se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău, Ashland. Îmi pare atât de rău pentru asta. Nu meriţi nimic din ce s-a întâmplat.

— Nu, nu merit. Nu te merit pe tine.

Ea şopti:

— Oh, blegule!

Emilie îi eliberă braţul şi îi cuprinse obrajii între palme. Erau calzi şi umezi, de la efort şi de la necruţătoarea ceaţă londoneză. Masca de piele se modelase pe pielea lui.

— Blegule! Eşti prea bun pentru mine. Blegule! Ea se ridică de pe banchetă şi îl încălecă. Blegule!

Îl sărută apăsat.

— Emilie.

Cuvântul răsună ca un huruit în pieptul lui.

Buzele lui Ashland o degustară, mult prea încet. Ea îşi împinse limba între ele şi mângâie linia de mătase a gurii lui.

Dintr-odată, braţele lui îi cuprinseră spatele. O apropie cu putere de trupul lui; o sărută de parcă voia să o devoreze. Emilie îl cuprinse ferm şi puternic între picioare.

— Te vreau, îi spuse ea. Acum.

— Emilie…

— *Acum,* Ashland. Te rog!

Degetele lui Ashland traseră de betelia pantalonilor ei şi bâjbâiră la încheietoare. O deschise, iar mâna lui alunecă uşor înăuntru ca să o mângâie; degetul mare dezmierdă mugurele feminităţii, arătătorul alunecă spre interiorul buzelor şi o pătrunse. Ea ţipă de plăcere.

— Doamne, eşti udă, eşti atât de udă, spuse el uluit.

Ea se ridică în genunchi. El trase de pantalonii ei cu smucituri brutale şi îi coborî spre glezne. Aerul se simţea rece pe pielea ei, dar Emilie abia dacă mai observă când degetele fierbinţi ale lui Ashland alunecară în sus ca să îi cuprindă fesele. Ea îi rupse încheietoarea de la pantaloni şi îi descheie. Oasele ei se cutremurară când simţiră forma întărită a mădularului lui.

Degetele lui se adânciră în crăpătura dintre fesele ei. Ea îi cuprinse mădularul în mâini. Nu se mai putea abţine.

— Ia-mă de gât, Emilie, spuse el.

Răsuflarea lui Ashland năvăli în rafale fierbinţi pe maxilarul ei. Mărgeluţe de sudoare se iviră pe fruntea lui, de parcă era prins în vreo bătălie nevăzută. Ea îşi înfăşură mâinile pe după gâtul lui, se sprijini, iar el o lăsă uşor pe spate şi o apropie de vârful membrului lui întărit.

— Ashland.

Mintea lui Emilie se opri în loc sub greutatea nevoii.

— Uşurel, acum. Îi deschise faldurile feminităţii cu două degete şi se cuibări între pereţii intrării ei. Nu-ţi da drumul.

— Nu pot, spuse ea gâfâind, încovoindu-se disperată spre el.

El o prinse ferm de fese ca să o ţină în frâu. Vocea lui sună aspru:

— Nu-ţi da drumul.

Ea alunecă uşor în jos, cerşind delicat desfătarea nesfârşită, mărimea lui tare şi copleşitoare.

— Asta e. Asta e.

Îşi rosti cuvintele ca pe un geamăt.

El se adânci tot mai mult. Trăsura se zdruncină, dar Ashland o sprijini, fără să se despartă de ea, şi, cu o înclinare uşoară din şolduri, se afundă pe deplin înăuntrul ei.

— O, Dumnezeule, spuse ea.

O pătrunse adânc, până în străfundurile feminităţii ei. Emilie îşi mişcă şoldurile ca să aline durerea, dar nu avea unde să se retragă.

— Emilie.

El îi sărută gâtul, maxilarul, urechea cu frenezie şi tandreţe.

Ea se ridică uşor. Trupurile lor scoaseră un sunet lunecos, de carne udă pe carne, uluitor de senzual.

Zdruncinarea trăsurii o coborî din nou. Cotiră deodată, şi Ashland blestemă groaznic, încercând să o ţină deasupra lui. Ridică şoldurile, în căutarea şoldurilor ei, iar Emilie coborî cu putere şi se trânti din nou, cu un geamăt neomenesc de satisfacţie la plăcerea şi durerea trezite de mişcare, la căldura copleşitoare resimţită când Ashland o

penetră pe deplin. Călări febril mădularul lui înflăcărat, în vreme ce el îi murmură cuvinte pasionale în ureche, în ritmul nebunesc al mişcărilor ei: îi spuse cum să îl folosească, îi mărturisi cât îl înnebunea.

Trăsura făcu mai totul. Îi zdruncina pe amândoi făcându-i să se frece erotic; îi îndepărta, îi împreună şi îi împingea ca pe nişte animale înnebunite de poftă. Ashland continuă să îi murmure în ureche, să o înflăcăreze, degetele lui explorau cu blândeţe marginea feminităţii ei, iar întunericul în care erau cufundaţi se umplu cu răsuflările şi suspinele împreunării, cu mirosul teluric al dorinţei umane.

Nu era perfect. Era dezordonat şi incoerent, lipsit de ritm şi brutal. Aerul deveni greoi şi jilav. Buzele lui Ashland se apăsau pe pielea ei, braţele îi cuprindeau trupul, mădularul se mişca înăuntru şi în afară, înnebunit de nevoie, frecându-se la nesfârşit de acel loc splendid de sensibil. Emilie se apucă de umerii lui şi se lăsă pradă fiecărei pătrunderi, răsuflând din greu, încordându-se cu toată puterea ei, aproape ajungând, aproape, *aproape, o, Dumnezeule...*

Trăsura o luă spre dreapta, chiar la momentul nepotrivit. Un scâncet de frustrare explodă de pe buzele ei.

Braţele lui Ashland o traseră înapoi.

— *Fă-o,* Emilie! Dă-ţi drumul *acum,* îi ceru el.

Cu degetul pe mugurul ei, se apăsă adânc, şi Emilie atinse instantaneu culmile plăcerii, incandescent, tot trupul ei vibrând de la şocul eliberării.

În clipa când ea atinse punctul culminant, Ashland o ridică în braţe şi o puse pe banchetă, apoi, cu o mişcare iute, îşi scoase batista şi îşi eliberă convulsiv sămânţa fierbinte, în vreme ce braţul drept strângea cu putere la piept trupul ei înfiorat.

*

Mintea lui Ashland se avântă spre culmile plăcerii. Emilie rămase lipită de el, cu răsuflarea grea, cu mâna lipită de haina lui groasă.

Doamne sfinte! Tocmai făcuseră nebuneşte dragoste într-o trăsură.

Abia dacă mai putea să se mişte. Fiecare muşchi se relaxă într-o toropeală mocnită. Cu greu îşi băgă batista în buzunar şi o aşeză mai comod pe Emilie deasupra. Ea se agită greoi, înălţă capul, iar Ashland îşi aminti că pantalonii ei rămăseseră încurcaţi la glezne.

— Îmi pare rău, reuşi el să spună.

Se aplecă şi îi trase pantalonii la loc; îşi băgă mădularul pe jumătate întărit în pantaloni şi se încheie la nasturi.

— Nu spune asta. Să nu-ţi pară rău.

Îl luă de gât. Inima lui crescu în piept de la simplitatea gestului. *Aceea* era femeia pe care o cunoştea el; aceea era femeia *lui,* Emilie a lui.

Şi ar fi ucis pe oricine încerca să îi facă vreun rău.

Trăsura mai coti o dată. El se uită pe fereastră chiar la timp cât să surprindă la repezeală statuia ducelui de Wellington pe cal.

— Hyde Park, îi spuse el la ureche. Aproape am ajuns.

Ea se ridică.

— Nu trebuia să faci asta. Batista ta.

Mintea lui Ashland era la fel de înceţoşată pe cât era Londra.

— Ce să nu fac?

— Ashland, eu… trebuie să-ţi spun ceva…

Trăsura încetini, se zdruncină când trecu peste o groapă şi îi despărţi.

— Mai târziu, spuse el.

O conduse spre uşa de la intrare, de la care avea cheie, şi făcu un semn din cap spre silueta lui Hans, care tocmai cobora scările. Niciunul din ei nu vorbi în timp ce se furişară spre bucătărie, apoi urcară pe scara din spate. Un ceas bătu ora unu când ajunseră la etajul doi, unde era camera lui Emilie.

Ea se întoarse spre uşa de la camera ei.

— Nu poţi să intri. Domnişoara Dingleby doarme cu mine. Aşteaptă să mă întorc, sigur e trează.

— Ştiu. Dorm în camera de alături.

— Poftim?

El o sărută pe buze.

— Să dormi. Vorbim mâine. Eşti bine?

— Da.

— Am fost prea brutal?

Ea lăsă capul în jos.

— Nu. *Nu!* Ai fost perfect. *Eu* am fost brutală. Am vrut asta. Aveam nevoie să… să scap de toată…

— Îţi stau la dispoziţie, doamnă. El o sărută din nou. Să faci o baie caldă mâine-dimineaţă. Mi-e teamă să nu fii inflamată. Dacă nu era afurisita ta de domnişoară Dingleby…

— Trebuie să vorbim, Ashland.

— Mai târziu. Mâine. Trebuie să te odihneşti.

— Tu trebuie să te odihneşti.

— Urc după ce vorbesc cu unchiul tău. Somn uşor. O să am grijă să fii în siguranţă în noaptea asta. În fiecare noapte.

Ea încercă să vorbească, dar el făcu semn spre uşă, rosti afectat „domnişoara Dingleby” şi o deschise pentru ea.

După ce ea ajunse în siguranţa camerei ei, şi uşa se închise, auzi vocea stăruitoare a domnişoarei Dingleby începând să pună întrebări şi pe Emilie răspunzând cu voce clară şi fermă. Ashland coborî scările şi se îndreptă spre biroul ducelui de Olympia, unde se întrezărea o licărire de lumină.

Îşi linişti mintea. Îşi recăpătă forţa în picioare; era mânat de hotărâre. Deschise uşa dintr-o mişcare, fără să bată.

Încăperea era goală, cu excepţia lui Ormsby, majordomul, care stingea lămpile.

— Unde este Excelenţa Sa? întrebă Ashland.

Ormsby ridică privirea.

— Îmi pare foarte rău. Ducele a ieşit.

Capitolul 23

Freddie aruncă ziarul pe birou.

— Uite, Grimsby! Sunt pe prima pagină!

— Excelenţă, vă veţi retrage imediat din camera Alteţei Sale, spuse domnişoara Dingleby. Trebuie să ne pregătim pentru bal.

Emilie smulse ziarul. Titlul spunea cu majuscule de-o şchioapă:

PRINŢESA PIERDUTĂ ÎŞI GĂSEŞTE IUBIREA ÎN ANGLIA; URMEAZĂ SĂ SE MĂRITE CU DUCELE DE ASHLAND, ÎNTR-O POVESTE DE IUBIRE CA-N BASME; BALUL REGAL ARE LOC. ASTĂ-SEARĂ LA PARK, ÎNTRU CELEBRAREA LOGODNEI; SUNT AŞTEPTAŢI PRINŢUL ŞI PRINŢESA DE WALES.

Ea se uită la fotografia neclară de pe pagina din faţa ei: făcută, se părea, pe scările de la biserică în urmă cu o săptămână. Nu avea habar cum de reuşiseră să o facă. Ducele de Olympia se ivise la dreapta ei; Ashland privise ameninţător la stânga ei. Fusese practic flancată de doi duci falnici care semănau cu nişte zei.

— *Tu* unde eşti?

Freddie se apropie şi puse degetul pe fotografie.

— Chiar aici! Nu mă vezi?

— Aia e o ureche.

— Urechea *mea.* El smulse hârtia de la ea. Chiar bine imortalizată. Poţi să observi linia ei nobilă.

— Excelenţă, vă rog! Vocea domnişoarei Dingleby răsună cu autoritatea unui guvernator. Mă întreb de ce Alteţa Sa vă permite să veniţi aici. Este cât se poate de nepotrivit.

— Nepotrivit? Freddie părea cu adevărat indignat. Se întoarse neputincios spre Emilie. Ce naiba e nepotrivit la asta? În câteva zile, o să fie mama mea!

— *Hmm,* i-o întoarse domnişoara Dingleby. Se îndreptă spre uşă şi o deschise. Afară!

Freddie se cocârjă. Se târî spre uşă, cu ziarul care atârna în mână.

Inima lui Emilie cedă. Încercase toată ziua să vorbească între patru ochi cu Ashland, dar el plecase din casă dimineaţă devreme, revenise doar cu o oră înainte şi se dusese direct în biroul ducelui de Olympia. Din personalul casei, ocupat cu pregătirile pentru bal, doar domnişoara Dingleby rămăsese în slujba ei. Sau, mai bine spus, să o păzească în celulă. Îşi petrecuse ultima oră umblând dintr-o parte în alta prin încăpere, asemenea unui animal în cuşcă, privind curgerea neînduplecată a timpului pe ceasul aşezat deasupra şemineului.

Şi iată că Freddie era acolo, când înăuntru, când afară, ca o gură de aer proaspăt, şi rostea cuvinte precum *mamă.*

Năzdrăvanul de Freddie.

— Freddie, stai! Emilie îl urmă până la uşă. Vorbi cu o voce scăzută: Te rog să ai grijă de sora ta în noaptea asta. Şi, dacă se întâmplă ceva, dacă tatăl tău sau eu… dacă se întâmplă ceva, să ai grijă de ea.

— Bineînţeles.

Emilie se aplecă în faţă şi îl sărută pe obraz.

— Fugi! Tatăl tău vă aşteaptă să vă ducă înapoi la Eaton Square.

— Ba nu, nu, aşteaptă! E închis cu ducele de Olympia şi tot fac scheme. Ne duce Hans.

— Hans, atunci. Şi fii cuminte, pentru numele Domnului! Să nu te pui în primejdie.

Freddie îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse direct spre silueta care aştepta la uşă.

— Doamne sfinte, spuse el. *Lucy!* Ce naiba cauţi aici?

*

Ducele de Olympia scoase dopul din cristal al sticlei de vin de Xerex şi făcu un semn spre Ashland.

— Calmează nervii, spuse el.

Ashland ridică mâna.

— Nervii mei sunt perfect calmi, mulţumesc.

Ducele de Olympia îşi turnă un pahar.

— Cu toată harababura asta, o să fiu foarte fericit după ce se termină totul şi putem să ne întoarcem la treburile noastre de zi cu zi.

— Mi-e teamă să întreb ce înseamnă pentru tine treburile de zi cu zi.

— Fel de fel de lucruri. Ducele de Olympia îşi flutură mâna şi îşi bău vinul de Xerex. Era deja îmbrăcat pentru bal, în alb imaculat şi negru strălucitor. Părul lui grizonant strălucea în lumina lămpilor.

— Dacă am putea totuşi să revenim la ce discutam. Ashland făcu o ajustare de ultim moment la manşeta albă şi apretată de la mâneca de un negru ceremonios. Mi-am petrecut dimineaţa făcând investigaţii despre ce s-a întâmplat azi-noapte.

Ducele îşi ridică paharul de vin de Xerex în lumina lămpii şi urmări atent jocul licăririlor strălucitoare în multitudinea de faţete.

— Desigur, vorbim mai târziu despre cât de înţelept a fost să o duci pe nepoata mea la o întâlnire în miezul nopţii, ca să nu mai spun că nici măcar nu m-ai informat înainte. Dacă ştiam, puteam să te scutesc de o groază de necazuri.

— Mă pregăteam să o apăr, şi am făcut-o. Şi a vrut să-şi vadă sora.

— Cu o ameninţare teribilă planând asupra ei, dorinţa asta a lui Emilie era tot ce lipsea.

— Nu sunt de acord.

— Pentru că eşti îndrăgostit de ea.

— Pentru că am văzut ce i-au făcut cele câteva săptămâni petrecute ca o prizonieră, închisă în casa asta. Este onorabilă, este ascultătoare, nu s-a plâns. Dar nu este fericită. Nu este *ea.*

Paharul ducelui de Olympia ateriză pe biroul lui cu ceva mai multă putere decât era necesar, şi câteva picături preţioase de vin de Xerex se împrăştiară pe mahonul închis la culoare.

— De câte ori, Ashland, te-am avertizat să nu

amesteci *sentimentele* cu munca?

Ducele de Olympia rosti cuvântul *sentimentele* printre dinţi, de parcă ar fi ingerat din greşeală vreo fiertură din râme şi sânge de liliac.

Ashland îi întoarse netulburat privirea.

— Fericirea celorlalţi ar trebui să fie scopul final al oricărui efort. Nu-i aşa?

— Hmm.

Ducele de Olympia îşi scoase batista şi şterse vinul de Xerex vărsat.

— Vrei să-mi ţii un discurs despre firea mea excesiv de emoţională sau eşti interesat de investigaţiile pe care le-am făcut în dimineaţa asta?

— Ultima, desigur.

— Foarte bine. M-am întâlnit cu Hatherfield.

— Ah, da. Ducele de Olympia se aşeză mai bine în fotoliul lui. Povesteşte-mi despre dragul meu prieten Hatherfield!

— Cred că ştii mai multe decât mine. Ce mişcare inteligentă să ne implici pe toţi în proiectul tău! În orice caz, n-a dat peste nicio primejdie în – hmm – asocierea lui cu prinţesa Stefanie, dar a primit o serie de scrisori bizare. Ashland scoase o hârtie din buzunar şi o aşeză pe biroul din faţa lui. Mi-a dat-o să o examinez pe asta. Recunoşti scrisul?

Ducele de Olympia luă scrisoarea şi o netezi cu grijă.

— Nu.

— Observă cât de bizar este. Să ştii că mă face să mă gândesc la scrisul gotic.

— Înţeleg unde baţi.

— Nu-ţi trezeşte nicio suspiciune în mod special?

Ducele ridică privirea şi împinse scrisoarea înapoi pe birou.

— Dragul meu Ashland, să nu uiţi că organizaţia asta are membri prin toată Europa. Putem să atribuim un asemenea scris multor oameni.

— Nu te îngrijorează faptul că cineva pare să fi descoperit adevărata identitate a prinţesei Stefanie? Că

deghizările astea isteţe ale tale par să nu-i fi păcălit pe adversarii noştri?

Se auzi o bufnitură, apoi un strigăt slab. Ashland ridică dintr-o sprânceană. Ducele de Olympia flutură mâna.

— Muzicienii, cred. Se aranjează.

— Eşti sigur de ei?

Ashland împături hârtia şi o puse la loc în buzunar.

— Toţi sunt agenţi instruiţi, spuse ducele. De aceea şi… hmm… dificultatea cu care se aranjează… hmm… muzical vorbind.

— Sunt şi alţii în afara personalului? Mâncarea a fost verificată?

— Dragul meu, nu sunt un amator. Am revăzut detaliile astea de nenumărate ori.

Ashland se aplecă în faţă.

— Încă o întrebare. Hans ăsta… Valetul tatălui lui Emilie… Ce ştii despre el?

— Destule.

— Poate să scrie în engleză?

— A fost dedicat regretatului prinţ. Verificat de însăşi domnişoara Dingleby.

— Ah, da. Redutabila domnişoară Dingleby. Îşi bagă coada peste tot, se pare. Verifică valeţii. Protejează prinţesele de primejdii de moarte.

Ducele de Olympia îşi împreună degetele pe birou şi îşi flutură degetele mari într-un fel de morişcă. Un parfum slab de trabuc şi vin de Xerex pluti dinspre el – un miros familiar şi liniştitor. Miros de bărbaţi înstăriţi, de cluburi şi birouri personale.

— Nu îţi place de domnişoara Dingleby?

— Se bucură de încrederea ta. Trebuie să fie ireproşabilă. Ashland îşi aşeză palma lată pe picioarele încrucişate. Purta pantaloni până le genunchi, adecvaţi unui eveniment fastuos, iar muşchii coapselor stăteau să explodeze sub mătasea albă şi strălucitoare. Fără să-şi modifice cu nimic expresia, studie chipul ducelui: liniile adâncite din jurul ochilor albaştri, unghiul intransigent al bărbiei. Câte secrete se ascundeau în mintea lui?

Ducele de Olympia oftă şi se lăsă pe spate în fotoliul lui.

— Ai un fin simţ al observaţiei. Poate ar trebui să încep cu începutul.

Ashland schiţă un zâmbet.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

*

Domnişoara Dingleby făcu un pas înapoi ca să admire rezultatele unei ore de muncă asiduă.

— Minunată treabă, Lucy! Doamna Needle a avut mare dreptate; te pricepi de minune la aranjat părul. Poate bucla din dreapta să fie un pic mai sus?

Ea făcu un semn cu degetul.

— Da, doamnă. Lucy reveni cu cleştele, care şuieră aproape de urechea lui Emilie.

— Excelent, excelent, zise domnişoara Dingleby. Abia dacă te mai recunosc, draga mea. Arăţi ca la balul de logodnă al surorii tale de anul trecut. Ce eveniment minunat! Cu excepţia logodnicului, desigur. Un tip fără sare şi piper, Peter, dar totul ţine de trecut acum.

— Nu era un tip fără sare şi piper. Era chiar simpatic.

Domnişoara Dingleby îşi sublinie lipsa de simpatie pentru tinerii domni dându-şi ochii peste cap.

— Ridică-te acum, draga mea!

Emilie se conformă. Lucy se dădu înapoi, la o distanţă respectuoasă. Domnişoara Dingleby se ocupă de fustele lui Emilie, aranjând fiecare fald la locul lui.

— Excelent, excelent, murmură ea şi se îndreptă în cele din urmă. Se dădu înapoi şi înclină capul într-o parte. Îşi lovi uşor buzele cu degetul. Ce zici, Lucy? Cum arătă Alteţa Sa regală?

— Destul de frumos, spuse Lucy.

— Hmm. Da. Înţeleg ce vrei să spui. Domnişoara Dingleby se întinse şi îi scoase ochelarii lui Emilie. Oh, gata. Mult mai bine, nu crezi? Dragul nostru duce de Ashland n-o să fie în stare să-şi ia ochii de la tine.

Lucy tuşi uşor şi chinuit.

— Da, Lucy? spuse domnişoara Dingleby, fără să se uite la ea.

— Doar… un fir de praf, doamnă.

Lucy puse cleştele pe masă.

— Atunci, ia un pahar cu apă! Domnişoara Dingleby pocni din degete. De fapt, este o idee grozavă. Revin de îndată cu băuturi pentru toată lumea. Am o reţetă specială pentru calmat emoţiile.

— Sunt perfect calmă, spuse Emilie – şi era adevărat.

Se simţea extrem de liniştită şi de stăpână pe sine, de parcă era un fel de păpuşă, un mecanism învelit în gheaţă, o prinţesă de Holstein-Schweinwald-Huhnhof. Nicidecum vreo ştrengăriţă care să se fi iubit pătimaş cu un duce într-o trăsură la miez de noapte.

Roţile destinului erau puse în mişcare acum, şi nu exista lucru pe lume pe care să-l mai poată face ea.

— Prostii! Mă întorc imediat.

Domnişoara Dingleby se îndreptă spre uşă şi ieşi din încăpere.

Emilie privi uşa închisă cu o urmă de amuzament, apoi se duse spre masa de toaletă, îşi ridică ochelarii şi îi puse la loc pe nas. Se uită lung la reflexia din oglindă.

Trebuia să recunoască, era o rochie nemaipomenită. Silueta ei prelungă fusese învăluită într-o clepsidră din satin albastru, atât de pal şi de glacial, că părea alb. Mânecile erau ridicate spre umeri în valuri împodobite cu rozete din satin albastru, iar fustele ei sclipitoare se adunau la spate într-o trenă lungă ce se revărsa, de un albastru rece. Decolteul corsetului abia dacă respecta limita decenţei, iar marginea unui jupon creponat se ivea discret între tivul albastru şi podea. O panglică din acelaşi albastru se încolăcea prin buclele frumos aranjate.

În dreapta ei, Lucy îşi făcea de lucru cu cleştele şi cu acele de păr, chipul fiindu-i colorat într-un roşu-aprins.

— Mulţumesc pentru ajutor, Lucy, spuse Emilie.

— Da, doamnă. Îmi pare foarte rău, doamnă. Adică Alteţă. Pentru ce s-a întâmplat în Yorkshire. N-am ştiut… nu

m-am gândit niciodată…

— Lucy, draga mea. Ce tot spui?

Lucy ridică privirea şi îi privi chipul în oglindă.

— În ultima noapte, doamnă…

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Yorkshire, zici? Prinţesa Emilie de Holstein-Schweinwald-Huhnhof n-a fost niciodată în Yorkshire.

Emilie ridică uşor din umeri ca să sublinieze subînţelesul din cuvintele ei. Lucy clipi nedumerită.

— Doamnă?

— Totuşi, întâmplarea face ca venirea ta să fie cât se poate de neprevăzută. Am nevoie de o cameristă.

Lucy deschise uimită gura.

— Dar doamnă… Alteţă… N-am fost niciodată instruită să…

— N-are nicio importanţă. Interesul meu pentru modă este minor. Mai presus de toate, cer discreţie şi loialitate. Ea se întoarse dinspre oglindă şi întâlni privirea uluită a lui Lucy. Discreţie, draga mea, şi loialitate. Oferă-mi asta, şi o să te răsplătesc pe măsură.

— O, doamnă!

Lucy răsuflă uşor.

— Discreţie şi loialitate, Lucy. Ai aceste calităţi?

— Da, doamnă.

— Atunci e bine. Emilie se întoarse spre oglindă. Acum, dacă ai vrea să mă ajuţi cu pantofii ăştia. Se pare că nu reuşesc să-mi găsesc picioarele în toate jupoanele astea.

Uşa se deschise din nou, în vreme ce capul lui Lucy era încă aplecat spre fustele lui Emilie.

— Draga mea. Domnişoara Dingleby puse tava pe birou. Am pierdut-o deja pe sărmana fată?

Lucy se ridică, cu părul vâlvoi.

— Doamnă?

— Nu contează. Emilie, draga mea, ţi-am pregătit elixirul meu special. Linişteşte emoţiile, reîmprospătează simţurile.

Domnişoara Dingleby ridică unul din paharele de pe

tavă şi i-l întinse.

— V-am mai spus. Emoţiile mele sunt sub control.

— Şi totuşi…

Domnişoara Dingleby flutură uşor paharul. Lumina i se reflectă în valuri pe chip şi parcă ochii ei îşi schimbară culoarea în verde şi apoi îşi reveniră.

— Nu acum, domnişoara Dingleby. Nu mi-e deloc sete.

Domnişoara Dingleby oftă şi puse paharul la loc.

— Vai, uită-te la tine! Chiar trebuie să-ţi scoţi ochelarii, draga mea. Este petrecerea ta de logodnă. Ducele tău te aşteaptă jos; însuşi prinţul de Wales se va afla printre musafiri. Ea se îndreptă spre Emilie, îi scoase ochelarii şi îi plie cu grijă. Vezi?

— Tocmai, nu văd. Ăsta e scopul ochelarilor.

— Ashland o să-ţi fie alături toată seara. N-ai nevoie să vezi perfect. Serios, trebuie să arăţi impecabil, spre binele lui. Vrei să fie mândru de tine, nu-i aşa?

— Cred că Excelenţa Sa este mândru, cu sau fără ochelari, spuse Lucy. Şi mintea e cu mult mai importantă decât frumuseţea, spunea mereu mama mea.

— Vai, mulţumesc, Lucy, zise Emilie. Ce măgulitor!

— Vai de mine! Se pare că personalul de la Yorkshire este încurajat să-şi dea cu părerea. Domnişoara Dingleby zâmbi – o arcuire uşoară a buzelor ei perfecte, de culoarea trandafirilor. Ridică paharul cu elixir, după propria ei reţetă. Hai, acum! Trebuie să bei ceva. O să te simţi mult mai bine.

Emilie luă paharul şi îl ridică în lumină. Băutura era roz şi destul de tulbure în paharul mare din cristal rafinat, amintindu-i ciudat de ceaţa groasă care plutise pe râu cu o noapte în urmă. O aromă de grepfrut îi gâdilă nasul. Domnişoara Dingleby preamărise dintotdeauna beneficiile grepfrutului. Insistase ca fiecare prinţesă să mănânce câte o jumătate, atent tăiată şi fără zahăr, la micul dejun din fiecare dimineaţă, indiferent de anotimp. Guvernanta mânca apoi cealaltă jumătate; detesta risipa de orice fel.

Mirosul de grepfrut se ridică înţepător spre nările lui Emilie, amintindu-i de dimineţile acelea petrecute în jurul

mesei, în camera unde luau micul dejun, cu fructul neîndulcit care aştepta pe farfuria ei, de rutina şi de începutul ceremonios al fiecărei rutine şi al fiecărei zile. De fiecare oră care curgea asemenea picăturilor de ploaie pe fereastră, exact la fel ca ziua anterioară. Mirosul, amintirea însăşi îi dădură o stare de rău.

— Hai odată, spuse domnişoara Dingleby, cu ochii căprui strălucind pe chipul tăios. Puse un deget la baza paharului şi îl împinse spre gura lui Emilie. Până la fund.

I se făcu greaţă. Gura i se umplu de salivă. Înghiţi greoi şi puse paharul pe masa de toaletă cu o lovitură fermă.

— Cred că nu, spuse ea.

Capitolul 24

Lacheul rămase la uşa de la biroul ducelui de Olympia, părând mai degrabă un câine de pază îmbrăcat în alb şi negru.

— Vai, Lionel, spuse Emilie. Văd c-ai fost chemat la datorie şi în seara asta.

— Alteţă. El îşi înclină capul cu gravitate. Chipul lui nu trăda nimic. Aş fi recunoscătoare, Lionel, dacă te-ai da la o parte şi m-ai anunţa imediat înălţimilor lor.

În clipa aceea, o urmă de durere se zări pe chipul grav al lui Lionel.

— Urmez ordine stricte, Alteţă. Nu trebuie să las pe nimeni să intre.

— Ptiu! spuse Emilie. Sau pfiu. Oricum ar fi. Sunt prinţesa de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, prietenă bună cu însăşi împărăteasa, sunt nepoata ducelui de Olympia şi logodnica ducelui de Ashland, persoanele pe care le păzeşti în acest moment. Te asigur, eşti pe deplin autorizat să-mi deschizi uşa.

— Alteţă…

— Ca să nu mai vorbim de rang, desigur, adăuga ea.

— Alteţă…

— Oh, pentru numele Domnului, Lionel. În amintirea vremurilor bune, măcar.

Lionel şovăi, oftă şi apucă mânerul uşii.

Cei doi bărbaţi săriră brusc în picioare la intrarea ei, chiar dacă Emilie nu avea ochi decât pentru ducele de Ashland: imposibil de înalt, absolut impecabil în pantalonii albi până la genunchi şi în fracul lui de un negru profund. Vesta lui din satin alb strălucea pe pliurile apretate ale cămăşii. Privirea ei pluti în sus, spre lăţimea umerilor lui formidabili, şi se aţinti, în cele din urmă, spre chipul lui neclar, pe maxilarul rigid, pe masca neagră, pe părul alb tuns scurt, pe ochiul lui de un albastru glacial, care se făcu mare, de parcă voia să o cuprindă dintr-o privire.

— Draga mea, spuse ducele de Olympia, încet, parcă din altă lume, care nu avea legătură cu lumea ei, arăţi minunat!

Într-o fracţiune de secundă, el se ivi lângă ea, îi sărută mâna, iar ea murmură ceva politicos, în vreme ce imaginea lui Ashland se imprima perfect în mintea ei.

Unchiul ei preferat o luă de mână şi o trase prin cameră.

— Dragul meu băiat, ţi-o dau pe nepoata mea, spuse el, şi îi aşeză mâna în palma lată a ducelui de Ashland, care o cuprinse pe de-a-ntregul.

— Alteţă.

Când el îşi făcu plecăciunea, Emilie zări triunghiul mic şi alb al batistei lui, corect aranjată în buzunarul de la vestă, şi îşi uită şi propriul nume.

— Draga mea, te înroşeşti, spuse ducele de Olympia. Nu ai niciun cuvânt de dragoste pentru cel care-ţi va deveni soţ?

Cuvânt de dragoste? Ea ridică privirea de la batista lui, alungând din minte amintirea batistei din noaptea de dinainte, şi întâlni privirea severă a lui Ashland.

Doamne sfinte! Bărbatul acela extraordinar, care emana o putere stăpânită, fusese înlănţuit într-o împerechere frenetică alături de ea. Cu o noapte în urmă.

în întunericul trăsurii.

Sunetele, mirosurile îi reveniră în minte. Zdruncinatul trăsurii, penetrării line a corpului lui într-ai ei. Cuvintele murdare pe care i le şoptise la ureche. Mişcarea convulsivă a şoldurilor lui atunci când îşi dăduse drumul în batistă.

În batista lui.

Se auzi vocea lui, adâncă şi puternică.

— Emilie, unde-ţi sunt ochelarii?

Ea scutură uşor din cap.

— În cameră. Mi s-a spus că astfel de obiecte sunt nepotrivite la baluri. Ea schiţă un zâmbet. La urma urmei, trebuie să arăt cât mai bine.

Ashland coborî privirea spre ea, fără să clipească.

— Vă rog să mă iertaţi, spuse el, şi plecă din încăpere.

— Unde s-o duce?

Ducele de Olympia îşi întinse mâinile.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Ashland reveni în mai puţin de un minut, cu ochelarii în mână, şi îi puse lui Emilie pe nas cu infinită tandreţe.

— Mult mai bine.

O înţepau ochii. Încercă din răsputeri să se abţină. Prinţesele nu plângeau, sigur nu în faţa celorlalţi.

— Îţi mulţumesc, Excelenţă. Unchiule, pot să vorbesc între patru ochi cu logodnicul meu?

Cuvântul *logodnic* păru să capete o anumită intimitate în lumina lămpilor din încăpere.

— Draga mea, musafirii noştri ajung în câteva clipe…

Vocea lui Ashland se auzi deodată:

— Alteţa Sa doreşte un minut cu mine, domnule.

Ducele de Olympia scoase un suspin obosit.

— Foarte bine. Vă rog să nu abuzaţi de mobilă.

El plecă într-o fracţiune de secundă, înainte ca Emilie să desluşească înţelesul cuvintelor lui şi să se înroşească din nou.

— Doamne! De ce naiba ar spune una ca asta?

Ashland chicoti.

— Îmi imaginez că are legătură cu expresia de pe chipul tău.

Ea se uită în sus, şi privirea lui deveni minunat de limpede: nu mai era glacială, ci caldă şi amuzată.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Serios? Pentru că, dacă nu mă-nşel, ne gândeam la acelaşi lucru. Acelaşi lucru la care mă gândesc de când m-am trezit de dimineaţă. Vocea lui căpătă o cu totul altă tonalitate, undeva între un geamăt şi o tânguire senzuală. La tine, în poala mea azi-noapte, tremurând când m-ai primit înăuntrul tău.

— Domnule!

El păşi mai aproape.

— Trăsura care ne izbea unul de celălalt pe măsură ce ne iubeam cu disperare. Mi-ai spus să te pătrund…

— Domnule! Lacheul este la uşă!

— … Mai tare şi mai repede…

— Am spus asta?

— Ai spus. O prinse de mijloc şi o trase spre corpul lui îmbrăcat frumos în alb şi negru. Vrei să ştii la ce mă gândesc, scumpo?

— Nu pot să-mi dau seama.

— Mă gândesc că, de îndată ce ne căsătorim, ar trebui să facem câte o plimbare nocturnă cu trăsura cel puţin o dată pe săptămână.

— Ne-am scandaliza vecinii.

— Schimbăm cartierul.

Ea încercă să se retragă, dar Ashland o ţinu strâns.

— Atâta frivolitate într-o clipă ca asta. Am venit să vorbesc serios cu tine, să discutăm în detaliu despre corvoada din seara asta, despre suspiciunile mele şi să încerc să te conving să nu te pui într-o asemenea primejdie…

El o ridică în braţe – la naiba cu fustele ei din satin albastru şi cu buclele maiestuoase! — şi o purtă spre divanul Chesterfield din piele maro.

— Oh, asta era. Totul e sub control. Am avut o discuţie cât se poate de utilă cu unchiul tău. N-ai de ce să te temi.

— Ce-nseamnă asta? Ea se trase din braţele lui, dar

Ashland se aşeză pur şi simplu pe divan şi o puse în poala lui. Ashland, erau oameni cu pistoale aseară. Pistoale! Şi domnişoara…

— Totul e sub control. Până la miezul nopţii, toată banda asta afurisită o să fie nimicită. El se aplecă şi o sărută. Şi o să cer să ne căsătorim cât mai repede, altfel nu mai răspund de faptele mele.

— De faptele tale? spuse ea cu răsuflarea întretăiată, pentru că buzele lui calde înăbuşeau punct cu punct lunga discuţie pe care Emilie şi-o imaginase, înainte să coboare. Era ceva despre domnişoara Dingleby, ceva important…

— În primul rând, să fac dragoste cu tine cât mai des. În trăsuri, pe divanuri. Până şi-n pat, dacă e nevoie. Degetul lui alunecă în corsajul ei – cel mai util corsaj decoltat pe care îl avea, împodobit cu cea mai subţire margine din dantelă – şi îi mângâie sfârcul.

— Ashland! Mi-a luat o oră întreagă să-mi pun rochia şi n-o s-o distrugi tu… Cuvintele ei fură înăbuşite de un alt sărut. Emilie renunţă şi îl prinse de gât. La urma urmei, ce putea să fie mai important decât să-l sărute pe Ashland?

O bătaie ascuţită se auzi în uşă.

— Ignor-o! spuse Ashland, din colţul gurii lui pricepute.

— Eşti sigur… Emilie se înfioră când el îi dezmierdă limba. Eşti sigur că nu e nicio primejdie? Pentru că eu cred că… domnişoara Dingleby…

— Totul e sub control, te asigur. Şi n-o să te las singură nicio clipă. N-ai de ce să-ţi faci griji, decât pentru corsajul tău scandalos de decoltat.

Îi sărută cu măiestrie pieptul.

Altă bătaie, repetată cu putere.

— Ashland, ce Dumnezeu e cu tine? Nu e deloc tipic pentru tine.

Mâna ei alunecă pe braţul lui.

— Pentru că mi-am dat seama că sunt liber. Scăpat de trecutul meu nenorocit, scăpat de ameninţarea iminentă a unei hoarde de asasini care să te ia de lângă mine. Liber să mă însor cu tine şi să te duc în pat…

— Presupun că nu neapărat în ordinea asta.

— Doamne fereşte! Sunt prea bătrân ca să mai ascult de bunele maniere.

Mâna lui, după ce părăsise corsajul, începuse să îşi croiască drum prin hăţişul jupoanelor care foşneau pe la gleznele ei. Ashland o lăsă să alunece pe pernele mari de pe divan şi se întinse lângă ea.

— Da, chiar aşa. Ceea ce mă duce la ultimul punct despre care voiam să vorbesc cu tine… într-adevăr, foarte important…

Uşa se deschise.

— La naiba cu toate, Ashland, spuse ducele de Olympia. Ţi-am dat instrucţiuni clare cu privire la mobilă.

*

Euforia şuierătoare din sângele ducelui de Ashland se păstră mult timp după ce se încheiase al treilea vals cu logodnica lui. Totul decurgea conform planurilor, până la urmă. Cu Emilie care stătea hotărâtă şi graţioasă lângă el, şirul nesfârşit al oaspeţilor nu fusese chiar chinul la care se aşteptase; în general, oaspeţii de vază îi strânseseră mâna stângă fără vreo stânjeneală deplasată.

Şi Emilie arăta splendid în satinul ei albăstriu, aranjat la loc de Lucy, care fusese chemată în grabă după scena din birou.

Chiar înainte să coboare vijelios scările – ducele de Olympia avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru intrările grandioase –, scosese safirele Ashland din buzunar şi i le pusese la gât, unde străluceau nestânjenite în lumina candelabrelor.

„I se potrivesc”, îşi spuse el în gând, în vreme ce o învârtea pe lângă adunarea absorbită a văduvelor, strânse într-un colţ din sala de bal a reşedinţei ducelui de Olympia. Safire demne de o prinţesă.

Îi zise asta şi lui Emilie.

— Chiar că demne de o prinţesă, spusese ea. Sau poate de soţia unui bancher. Sunt încântător de indecente.

El se aplecă spre urechea ei.

— În noaptea nunţii noastre, o să le dau o întrebuinţare şi mai bună.

Ashland îşi atrase o lovitură uşoară şi iute de evantai din partea ei, dar îmbujorarea ei fermecătoare merita cu vârf şi îndesat pedeapsa. El coborî privirea ca să urmărească felul în care rozaliul avansa spre sânii ei.

Valsul se apropie greoi de sfârşit.

— Doamne, şi când te gândeşti că unchiul putea să găsească muzicieni mai buni, spuse Emilie. Asta a fost un fiasco.

— Sunt afoni, presupun.

El aruncă o privire tăioasă spre locul în care se afla ducele de Olympia. Acesta era prins într-o discuţie cu o femeie frumoasă, oarecum în vârstă, strălucitoare de la diamante, dar simţi apăsarea privirii lui Ashland. Îşi întoarse uşor capul, se trase o dată de lobul urechii şi reveni la discuţia lui.

Ashland o trase pe Emilie prin încăpere şi înşfăcă două pahare de şampanie de la un chelner ce trecea pe lângă ei, prinzându-le picioarele între degetele abile de la mâna stângă.

— Pare că-ţi e cam cald, scumpo, spuse el. Hai să facem o plimbare prin grădină!

— Nu mi-e deloc cald, dar cred că-l văd pe vărul meu drag, Penhallow, lângă muzicieni…

Ashland se aplecă spre ea şi îi şopti ceva la ureche.

— Oh! Bine. Ea îşi mângâie părul. Atunci, mergem în grădină. Sarcina lui Ashland (şi era, de departe, cea mai agreabilă misiune pe care o primise vreodată) era pur şi simplu să o ţină pe Emilie ocupată, în vreme ce ducele de Olympia acţiona în sala de bal. Începuse chiar din bibliotecă, o sedusese cu toată exuberanţa lui neruşinată, iar acum îi captase întru totul atenţia. Drept dovadă, ea nu observase niciuna dintre acţiunile de fundal care se petreceau în sala de bal. Ea se simţise bine, băuse şampanie şi dansase doar cu el. Ridicase privirea spre el cât valsaseră prin încăpere, iar inima lui se oprise sub

căldura strălucitoare din ochii ei.

Căldură pentru *el.*

Era cel mai norocos bărbat din lume.

Cu mâna pe spatele lui Emilie, aruncă o ultimă privire peste umăr când se strecurară pe uşile franceze spre umezeala răcoroasă din grădina ducelui de Olympia.

Capul argintiu al ducelui se îndrepta spre panoul ascuns în peretele din spatele orchestrei, acolo unde domnişoara Dingleby stătea la pândă.

Totul era pregătit. Ashland nu mai trebuia decât să o ţină pe Emilie departe de sala de bal.

Şi era adevărat că, cu cât se adânceau mai mult în grădină, cu atât mai ocupate erau mintea şi corpul ei – şi se afla mai în siguranţă.

Era sarcina lui, de fapt.

— Oh, e atât de frig! spuse ea. Hai să ne întoarcem! Trebuie. Musafirii noştri o să se întrebe unde suntem.

Ashland lăsă paharele din mână, îşi scoase fracul negru şi îl aşeză pe umerii ei.

— Am rezolvat problema. Bea-ţi şampania, ca o fată cuminte!

El ridică paharul şi i-l întinse.

— Chiar n-ar trebui…

Ashland îi puse mâna pe spate şi o împinse înainte.

— Există o zicală veche, draga mea. Când o femeie spune că n-ar trebui, cu siguranţă o s-o facă.

— Mă scuzi. Unde ai învăţat tu asta?

— Am fost în armată.

— Scuza asta începe să mi se pară destul de slabă.

Dar Emilie zâmbea, era fericită. Îi permitea să o îndrume în întunericul grădinii, unde lumina din sala de bal se stingea printre umbre. Desigur, băncile erau goale, trandafirii fuseseră tăiaţi fără milă şi arbuştii se ghemuiau în frigul de februarie. Un şir de cimişir se găsea înaintea lor, tăiaţi în formă de globuri de grădinarii ducelui, iar Ashland o conduse abil pe lângă ei, spre o seră micuţă, cu pereţi din sticlă, care se afla în apropiere şi care era plină cu plante semănate pentru la primăvară.

— Oh, îmi amintesc de asta! exclamă ea. Obişnuiam cu surorile mele să dăm sindrofii aici, când veneam în vizită la începutul verii. Ce distractiv era! Mi-aş dori să aruncăm o privire înăuntru, dar presupun că e închisă iarna.

Ashland îşi trecu braţul pe lângă ea şi scoase un obiect din buzunarul interior al fracului, asigurându-se că îi atinge în treacăt şi sânii. Apoi flutură obiectul în faţa ei.

— Oh! Cum Dumnezeu ai făcut rost de cheie?

— Mă pricep la chestii din astea.

Băgă cheia în broască.

— E senzaţional. Mă întreb dacă mai există înăuntru şezlongul vechi din răchită. Îl foloseam ca să mai tragem câte un pui de somn.

— Mai e.

— Cum… Oh!

Ea se opri în pragul uşii. El se lipi de spatele ei şi o cuprinse în braţe.

— Îţi place?

— Cum ai reuşit…? Oh, este minunat!

Ea păşi înăuntru, spre umbrarul de flori; crini şi trandafiri parfumaţi, gardenii tăiate şi debordante în vazele lor, orhidee senzuale se ridicau din ghivece.

— Unele sunt ale unchiului tău. Am pus câţiva slujitori să cutreiere după celelalte pe la florării.

Ea se răsuci în braţele lui.

— Oh, dar nu putem! Balul!

— Şampania curge. Cred că nici n-o să se observe că am plecat.

El îşi coborî buzele pe ale ei şi le savură tandru. Ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

— Ashland, eşti un romantic.

— Muşcă-ţi limba! Sunt un duce morocănos şi taciturn din Yorkshire.

El o ridică în braţe şi o purtă spre şezlong. Safirele Ashland sclipiră misterios spre el.

— E şocant. Chiar ar trebui să ne purtăm mai cuviincios până la nuntă. Ea oftă visătoare şi îşi lăsă capul pe spate, pe măsură ce limba lui explora pielea delicată din

scobitura gâtului.

— Ai încredere în mine! Nunta o să aibă loc cât de repede putem noi să punem detaliile la punct, spuse el.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Mă bucur c-ai ajuns la concluzia mea. Ashland trase în jos decolteul rochiei. Era mulată pe ea, croită exact pe măsură, dar sânii lui Emilie păreau extraordinar de plini în seara aceea, aproape că se revărsau din corsaj şi, după un efort susţinut, Ashland dezvălui un sfârc rozaliu.

Ea scoase un chicot.

— Chiar n-am de ales.

El era ocupat să îi sugă tandru sfârcul şi nu apucă să îi răspundă. Doamne, era delicioasă! Spatele ei se arcui, hrănindu-i lăcomia, iar mădularul lui se întări în pantaloni.

— Ashland, serios acum. Nu e un moment potrivit pentru asta. Planurile unchiului…

— Nu-ţi bate capul cu planurile unchiului.

El chiar vorbea serios.

— Dar e ceva… Trebuie să vă spun amândurora ceva despre domnişoara Dingleby…

Ashland îşi înălţă capul şi îi cuprinse obrazul în mână.

— Ştim totul despre domnişoara Dingleby. Ai încredere în mine. Unchiul tău se ocupă de aceste lucruri chiar în clipa asta.

— Oh!

Ochii ei se făcură mari în lumina lunii. El îi sărută colţul ochilor, buzele.

— Îmi mai permiteam să las garda jos măcar o clipă dacă erai în pericol? Sigur că nu. Ducele de Olympia mi-a explicat totul. Tu, domnişoara Dingleby, totul. El se ocupă chiar acum de toate. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Ştii *totul?* întrebă ea neliniştită.

— Totul.

Trupul ei se relaxă în braţele lui Ashland.

— Şi eşti fericit?

— Perfect mulţumit.

Emilie îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Ashland, sunt aşa fericită. N-ai idee ce consolare e

pentru mine. M-am simţit atât de captivă, în ultimele luni, ştiind că aveam să te atrag în primejdie, când nimic din toate astea nu ţine de alegerea ta. N-am vrut să te vâr în cursă şi pe tine. N-am vrut să spun nimic până nu eram sigură…

Supunerea ei dulce îl trimitea pe culmile plăcerii.

— S-a terminat totul, scumpo. Sau aproape totul. Nu ne aşteaptă decât o fericire nesfârşită. Când ea deschise din nou gura, el îşi lipi degetul de ea. Gata cu grijile! Acum lasă-mă să fac dragoste cu tine! Lasă-mă să-ţi ofer plăcere!

Emilie îi dădu degetul la o parte şi zâmbi.

— Nu voiam să spun decât că, de data asta, n-o să mai ai nevoie de batistă.

Pentru o clipă, Ashland nu răspunse. Se simţea de parcă soarele îi răsărise în piept. Se aplecă deasupra ei.

— Da.

În ciuda învolburării sângelui, el o seduse lent, aşteptând ca ea să devină lunecoasă şi pregătită, înainte să îşi descheie pantalonii şi să se adâncească înăuntrul ei. O pătrunse într-un ritm delicat. Se chinui să o ducă pe culmile extazului, cu un autocontrol necruţător, preocupat de sensibilitatea ei, după euforia nopţii de dinainte. Timpul se dilată în jurul lor; Ashland era înconjurat de satin şi jupoane rigide, de safire şi piele moale, de parfum de flori rare şi de feminitatea lui Emilie, care se mula de minune pe el. Efectul era atât de plăcut, de languros, că, atunci când ea atinse punctul culminant, gâfâind şi cutremurându-se, ferocitatea instantanee a propriului său extaz îl ului.

El zvâcni din şolduri într-o ultimă lovitură apăsată şi totul fu dat uitării – ducele de Olympia, domnişoara Dingleby şi muzicienii din sala de bal. Nu mai existau decât Emilie şi răsuflarea ei dulce pe gâtul lui, trupul ei delicat care mai fremăta sub el când Ashland se eliberă înăuntrul ei.

*

— Sunt atât de fericită! şopti ea, câteva clipe mai

târziu.

El stătea culcat lângă ea, amândoi rămaşi fără suflu şi ghemuiţi pe lăţimea incomodă a şezlongului; el era pe jumătate deasupra ei, pe jumătate sprijinit în cot, transpirat, îmbujorat şi somnoros.

Emilie nu voia să se gândească dacă şezlongul vechi din răchită putea să îi mai ţină multă vreme.

— Foarte fericită.

— A fost o prostie din partea mea. Să o bănuiesc pe domnişoara Dingleby! Ea râse. Dar, când a urcat cu băutura aia stranie, îndemnându-mă să o beau, am fost îngrozită. „Bea până la fund!” mi-a spus, cu o privire tăioasă. Cred c-am fost atât de neliniştită în ultima perioadă că…

Ashland înălţă capul.

— Băutură? Vocea lui avea un ton ciudat, cu răguşeala provocată de excitare şi de eliberare. Ce băutură?

— Oh, una dintre fierturile de grepfrut, presupun. Şi nu m-am gândit decât că a fost în palat cu mamele mele vitrege, că a descoperit băuturile care le-au făcut pe ele să piardă sarcinile şi că i-am mărturisit suspiciunile despre copil…

Ashland se ridică brusc. Pieptarul alb şi tare era ruşinos de nearanjat sub fracul lui.

— Copilul?

— Ei bine, ea a bănuit ceva mai înainte, desigur, dar…

— Aştepţi un *copil*?

Un gheţar păru a se înfige în inima lui Emilie, trimiţând aşchii de gheaţă prin sângele ei. Ea deschise gura, care se uscase dintr-odată.

— Dar, vai, da. Vreau să spun, eu… s-ar putea să aştept. Cred că aştept. Credeam că ştii. Când ai spus…

Ashland îşi îndreptă privirea şocată spre pieptul ei, spre pântecele ei şi înapoi spre chip.

— Aştepţi un *copil*? Cu *mine*?

Emilie respiră întretăiat şi se ridică, dându-l iute la o parte pe Ashland. El se chinui să se ridice la rându-i.

— Cu tine, bineînţeles! Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Îmi… sigur că eu… sunt doar şocat… Doamne sfinte! Un copil. Doamne sfinte!

El îşi trecu mâna prin părul scurt. Prin fereastră, o rază de lună îi surprinse chipul, făcându-i părul să pară aproape alb, iar masca mai neagră ca noaptea.

— Păi, atunci ce *credeai* c-am vrut să zic? Emilie îşi dădu seama că sânii ei goi se revărsau peste corsaj, mai mult decât necuviincios, îi împinse înăuntru. *Tu* ce-ai vrut să zici?

— Sigur n-am vrut să zic *asta.* Eu… El scutură din cap. Ce spuneai despre băutură?

Emilie se ridică.

— Domnişoara Dingleby. Mi-a adus o băutură, o băutură rozalie, chiar înainte să mă văd cu tine.

— Ai băut-o?

— Nu! Ţi-am spus, am avut o senzaţie stranie. Am lăsat-o jos şi m-am dus în bibliotecă să mă văd cu tine şi cu ducele de Olympia, ca să vă spun de suspiciunea mea. Şi mi-ai spus că totul e sub control. Unde te duci?

— Înapoi în nenorocita aia de sală de bal, dacă nu e prea târziu!

El se împletici când ocoli ghivecele de flori, încercând înnebunit să se încheie la pantaloni. Ea i-o luă pe urme.

— Ce s-a întâmplat? Care e problema?

El se întoarse şi o prinse de umeri.

— S-a întâmplat c-am crezut că domnişoara Dingleby e de partea noastră. Am crezut că este agent sub acoperire, că se preface a fi parte din grupul lui Hans…

— Hans!

— Da, Hans! El e omul infiltrat în interior. El se ascunde în spatele poveştii ăsteia; el este spionul. Dar Dingleby l-a convins că ea lucrează cu Sângele Eliberat, când, de fapt, a pus la cale măreţul eveniment din seara asta ca să îi prindă în act…

— Doamne, Dumnezeule!

— Doar că se pare că ne-a întins nouă o capcană!

El îi dădu drumul cu un gest aproape violent şi se întoarse.

— Aşteaptă, Ashland!

— Stai aici! îi porunci el peste umăr şi deschise uşa de la seră.

— Ba nu! Vin cu tine! E ţara mea, e vorba despre tatăl şi surorile mele…

Ea se îndreptă spre el, încercând să-l ocolească şi să iasă pe uşă. Aerul rece din grădină izbi înflăcărarea pielii ei cu o rafală bine-venită.

El se întoarse şi îi cuprinse faţa în masiva lui mână stângă.

— Porţi *copilul* nostru în pântece, Emilie. Pentru numele Domnului, rămâi aici!

— Dar eu…

El se puse în mişcare chiar în vreme ce ea îşi rostea riposta. Cu viteza luminii, se aplecă spre uşa serei, o închise şi o încuie cu cheia.

— Ashland!

El dispăruse deja în întuneric. Ea trase de mâner, bătu în geam, trase din nou de mâner. Sângele i se învolbura în vene într-un iureş chinuitor. Se duse într-o parte şi ajunse în faţa unei vaze pline cu trandafiri de un roz-portocaliu. Lovi vaza cu piciorul.

O încuiase. O încuiase pe dinăuntru.

Ea se întoarse şi trase iar de mâner. Cheia era încă în broască, ispititor de aproape. Ea împinse geamul cu degetul. Se auzi un foc de armă? Un pistol? Sau era doar petrecerea?

Domnişoara Dingleby. Mintea ei se strădui să priceapă totul. Domnişoara Dingleby lucrase pentru ei în tot timpul ăsta? Sau trecuse, la un moment dat, de cealaltă parte, după ce stătuse atâta vreme închisă în castelul Holstein, unde viaţa era monotonă şi ridicolă, cu obiceiuri învechite, cu bogăţie şi cu putere absolută asupra ţăranilor din ţinut?

Domnişoara Dingleby. Doamne sfinte, cum reuşise? Să crească trei fete, apoi să le ucidă tatăl. Şi totul pentru o cauză, o cauză nebunească şi imposibilă, un vis sângeros.

Trădătoare.

Emilie lovi geamul cu pumnul. Privirea ei rătăci prin

seră, spre şezlongul pe care ea şi Ashland tocmai făcuseră dragoste. Fracul ceremonios şi negru al lui Ashland încă zăcea între perne, mototolit.

Un sunet îndepărtat îi ajunse la urechi. Un trosnet.

Emilie se îndreptă spre şezlong. Ridică fracul lui Ashland şi îl înfăşură în jurul mâinii stângi, apoi se întoarse în grabă printre straturile de flori.

Fără o clipă de şovăială, lovi geamul, chiar lângă mâner, întinse mâna şi descuie uşa.

*

Lui Ashland îi luă jumătate de minut să alerge pe cărarea din grădină şi să urce scările spre uşile care străjuiau sala de bal şi, între timp, mintea lui se gândi şi renunţă la o mulţime de planuri.

Se întâmpla ceva, atâta măcar putea să spună. Sunetele muzicii şi râsetele răsunătoare, zumzetul discuţiilor, toate se transformaseră într-o hărmălaie.

Urlete, ţipete, izbituri. Cristal spart. Ashland ajunse pe ultima treaptă şi surprinse scena prin fereastră: o încăierare de rochii din mătase şi pumni care zburau prin aer. Uşa se deschise deodată înaintea lui şi un bărbat alergă pe lângă el spre grădină. Ashland îl prinse de guler.

— Ce s-a întâmplat? Care-i treaba?

Tipul vorbi repede şi nedesluşit:

— E răzmeriţă, omule! Dispari cât mai poţi!

— Cine?

— Lacheii! Muzicienii! O nenorocită de răzmeriţă!

Ashland îl lăsă pe bărbat şi alergă în sala de bal.

Vocea răsunătoare a ducelui de Olympia îl întâmpină:

— Linişte, toată lumea! Am chemat poliţia! Linişte! Nu sunteţi în primejdie!

Dar, pentru prima dată, nimeni nu dădea vreo atenţie măreţului ton ducal. O femeie se prinse de pieptul lui Ashland.

— Salvaţi-mă, domnule! O să fiu ucisă!

Ashland îi smulse mâinile de pe cămaşa lui şi o dădu

deoparte.

— Liniştiţi-vă, doamnă! Totul este sub control.

Un fluierat ascuţit seceră aerul, apoi se auzi o învălmăşeală tropăitoare de paşi. De la cei aproape doi metri pe care îi avea, Ashland văzu un şuvoi albastru care năvăli din coridor spre sala de bal. Aruncă o privire spre capul argintiu al ducelui de Olympia.

— Ce naiba s-a întâmplat? E Dingleby, nu?

— Ea nu era aici. Nu era nici prinţesa care să-i atragă în cursă. Unde este Emilie?

— E încuiată în seră. Mi-a spus… Oh, la naiba cu totul! Dingleby lucrează pentru ei, la urma urmei! Ea a pus totul la cale!

Ashland se uită în jur, dar nu reuşi să vadă decât agenţi de poliţie.

— E o încurcătură desăvârşită, mormăi ducele de Olympia. Lacheii, cei pe care i-a organizat Hans, s-au neliniştit când a dispărut prinţesa. Cineva a tras cu un pistol. Băieţii mei au sărit din spatele orchestrei şi… La naiba! Îşi şterse fruntea. Mai zi-mi o dată!

— Dar unde este Dingleby?

— Dumnezeu ştie. Sunt un prost de zile mari. Trebuia să-mi fi dat seama.

Ashland ocoli un poliţist prăbuşit la podea.

— Cred că s-a cărat. Emilie a descoperit-o, chiar înainte să vină în bibliotecă.

— Emilie!

— I-a oferit un fel de băutură, şi Emilie s-a gândit că era ca să scape de copil, care bănuiesc că ar fi blestematul de moştenitor…

— Copil!

— Oh, la naiba! Trebuie s-o găsim pe Dingleby!

Ducele de Olympia se întoarse şi scoase un fluierat. Un bărbat veni în goană, îmbrăcat în haine de gală – dintre muzicieni.

— Facem tot ce se poate, domnule. Nemernicii ăştia au atacat mai devreme. Noi aşteptam semnalul dumneavoastră.

— Da, la naiba! Uite, Dingleby a dat bir cu fugiţii. Poliţiştii fac ordine în harababura asta; vreau să-ţi iei oamenii şi să cutreieri oraşul, mă auzi? Găseşte-o pe Dingleby!

— Da, domnule.

Ducele de Olympia se întoarse spre el, păşi într-o parte ca să îl lase pe un poliţist care-şi flutura bastonul să treacă în goană pe lângă el şi spuse:

— Deci aşa. Du-te şi ia-o pe Emilie şi du-o sus! Să n-o laşi singură nici măcar o clipă, mă auzi? Siguranţa întregii Europe s-ar putea să atârne de un fir de aţă. Dacă îi lăsăm să o prindă…

Dar Ashland o luase deja la fugă, sângele îi îngheţase în vene. Dacă Dingleby stătuse la pândă până atunci, dacă îl văzuse când o dusese pe Emilie în grădină?

Dacă aranjase chiar ea ambuscada, aşteptase să înceapă, pentru ca Ashland să o lase singură pe Emilie?

Cheia. Lăsase nenorocita de cheie în broască, pentru ca Emilie să nu fie închisă acolo dacă i se întâmpla lui ceva.

Traversă iute terasa şi coborî scările. Alergă pe cărarea din grădină. Plămânii îi ardeau. Se opri brusc în faţa uşii de la seră.

Geamul spart strălucea în lumina lunii. Uşa era întredeschisă şi se legăna uşor în bătaia vântului.

— Emilie! urlă el.

Când vocea lui se pierdu în urletele îndepărtate din sala de bal, auzi nişte paşi grăbiţi.

El se întoarse.

— Domnule! Oh, domnule!

O slujitoare venea în fugă spre el, îşi ţinea apăsat boneta pe cap, cu uniforma ei albă cu negru ţâşnind dintre umbre.

— Cine-i acolo? lătră el.

— Oh, domnule! Sunt eu, Lucy. Lucy de la Abbey, domnule!

El o prinse de umeri. Ea se chinuia să răsufle.

— Care-i problema? Ce s-a întâmplat?

— E vorba despre Alteţa Sa, domnule! Am venit să vă

spun! Aţi alergat aşa repede prin grădină, că n-am putut să vă prind din urmă!

Ashland trase adânc aer în piept, dorind să se liniştească, dorindu-şi ca pulsul să se mai domolească.

— E în regulă, Lucy. Cu totul în regulă. Ce-ai venit să-mi spui?

— E vorba despre Alteţa Sa, domnule. Sunt sigură că e bine, dar mi s-a părut aşa ciudat, domnule. Cu toată petrecerea şi învălmăşeala.

— Ce părea ciudat, Lucy? Spune-mi!

Inima lui bătea nebuneşte în piept.

— Vai, e vorba despre domnul Simpson, domnule.

— Domnul Simpson? Majordomul? Este la Eaton Square, nu-i aşa? Lucy clătină grav din cap.

— El a venit aici. A venit aici, domnule, chiar înainte să înceapă balu'. Apoi i-am văzut… pe el şi pe Alteţa Sa…

— Ce, Lucy?

— Au plecat împreună, domnule. Într-o trăsură frumoasă, iute ca gândul.

Capitolul 25

— Slavă Domnului că l-aţi pus pe birjar să ne aştepte după grajduri, domnule Simpson, spuse Emilie. Trăsurile au blocat cu totul Park Lane.

— Într-adevăr, Alteţă, spuse domnul Simpson.

Ea îşi întinse gâtul ca să arunce o privire pe după urechile calului. Vântul rece o izbi în faţă, îngreunat de ceaţă.

— Nu poate să meargă mai repede? Fiecare secundă contează!

— Ba sigur, doamnă.

— Lucy a plecat să-l caute pe duce. Oh, Doamne! Dacă i-au rănit pe Freddie şi pe Mary în vreun fel, n-am să mi-o iert niciodată. Coborî privirea spre hârtia mototolită din mână, zdrobită în groaza cu care citise cele câteva

rânduri.

— Dacă bănuiam conţinutul scrisorii, doamnă, sigur rămâneam să-l apăr pe Excelenţa Sa.

Domnul Simpson părea calm, dar oricum era instruit să rămână calm în situaţii de criză.

După cum era şi ea, îşi aminti Emilie. Se lăsă pe spate pe banchetă şi încercă să nu se gândească la Freddie şi la Mary în mâinile lui Hans, în mâinile domnişoarei Dingleby. „În vreme ce citiţi acest bilet, Lord Frederick Russell şi Lady Mary Russell au fost luaţi în custodie de Brigada Revoluţionară a Sângelui Eliberat. Vă veţi duce pe dată pe Eaton Mews North Street, la numărul 28, şi veţi aştepta instrucţiuni ulterioare”.

„Instrucţiuni ulterioare”. Ce însemna *asta?*

O luară iute la trap spre est de Belgrave Square. Circulaţia se rărise întrucâtva, şi Emilie trase adânc aer în piept, de parcă încordarea propriilor muşchi putea să îi facă să meargă mai repede.

— Nu era nimeni acasă când aţi plecat?

Domnul Simpson tuşi.

— Nu, doamnă. Lacheii, slujitoarele – cu toţii erau la Park Lane astă-seară. Doar doamna Needle mai era la reşedinţă când a ajuns biletul pentru dumneavoastră. Mi-am permis să vi-l aduc.

— Îmi pare teribil de rău. E doar vina mea. Ea ştia că o s-o descopăr, şi probabil a dat fuga acolo, conştientă de cât de mult… cât de mult… Vocea îi tremură. Nu putu să spună cuvintele „îi iubesc”, nu în faţa domnului Simpson. Cât de mult ţine Excelenţa Sa la fiul lui, încheie ea şi se prinse de marginea de lemn a portierei.

— Mă tem că nu prea înţeleg, doamnă.

— Nu, sigur că nu. La naiba cu toate! Nu se poate să mergem mai repede?

Bătu în trapă. Vizitiul deschise.

— Da, doamnă?

— Ne grăbim groaznic de tare. E o urgenţă. Să mergem cât poate de repede calul dumneavoastră, vă rog! Se uită la Simpson. Aveţi vreun ban la dumneavoastră?

— Da, doamnă.

Afişă un aer jignit.

— Slavă Domnului pentru asta măcar!

Simpson ascultă cuvintele ei deloc delicate fără ca să clipească măcar.

— Da, doamnă.

Birja se zdruncină peste un şanţ şi făcu stânga spre Belgrave Place. Mai dura doar un minut, poate două. Simpson căuta banii în buzunar. Emilie închise ochii şi ascultă zăngănitul roţilor, tropăitul calului, care îi ducea tot mai aproape de… ce?

„Poate să fie o capcană”. Şopti cuvintele în gând. Ei bine, sigur era o capcană. Aceea era şi ideea, nu?

Să capete control asupra lui Emilie. Freddie, Mary, Ashland, Simpson, sărmana doamnă Needle nu erau decât victime colaterale. Toate planurile şi primejdia, toată suferinţa… toate se întâmplau din cauza ei, din cauza identităţii ei.

Ea îi lăsase să se pună în pericol. Era vina ei.

Birja coti iar, cu un smucitură bruscă, şi Emilie deschise ochii. Drumul era presărat cu gropi, iar vehiculul se zdruncina pe măsură ce avansau la trap de-a lungul clădirilor.

— Douăzeci şi opt, aţi spus? se auzi vocea vizitiului de dincolo de trapă. Am ajuns.

Birja se opri. Simpson împinse banii, iar Emilie sări din cabină chiar în clipa în care vizitiul deschise portiera, încurcându-se în rochia de bal din satin albastru cu trena ei somptuoasă. Clădirea se înălţa înaintea ei, cu poarta mare pentru trăsuri la stânga şi cu intrarea slujitorilor la dreapta. Câteva mănunchiuri de paie zăceau moi şi murdare pe jos.

Pantofii ei bâjbâiră pe caldarâmul jilav. Strânse apăsat fracul lui Ashland pe umeri şi se împletici spre uşa în care bătu cu pumnul.

Uşa se deschise.

Înaintă pe coridorul care mirosea a umezeală.

— Freddie! Mary!

Glasul inconfundabil al marchizului de Silverton se

auzi de undeva de sus:

— Întoarce-te, Grimsby! Pleacă-acum!

Ultimul cuvânt fu întrerupt de o bocănitură.

— Freddie! Vin!

— Nu, Grimsby! Pleacă! Găseşte-l pe tata! Noi suntem bine!

Un strigăt scurt de fată, întrerupt brusc.

— Mary! Oh, Dumnezeule!

Coridorul era cufundat într-o beznă aproape deplină. Emilie se împletici prin întuneric, cu mâinile întinse în faţă, încercând să găsească scările. Din spate se auziră paşii lui Simpson, apoi şuieratul gazului şi, deodată, un cerc fantomatic de lumină se aprinse.

Doi cai îşi împinseră boturile surprinse peste uşile boxelor. Frumosul landou negru al ducelui se afla în mijlocul încăperii, lustruit şi pregătit pentru plimbarea de dimineaţă prin parc. Unde erau rândaşii, slujitorii? La Park Lane?

— Freddie?

— *Pleacă*, Grimsby! Altă bocănitură puternică, urmată de un geamăt de durere. Emilie ridică înnebunită privirea în direcţia din care venise sunetul. Freddie şi Mary stăteau spate în spate în podul cu fân, legaţi amândoi cu o funie. Un Hans ameninţător se ridica deasupra lor şi legăna capătul funiei.

Un pistol flutura în cealaltă mână.

— Dă-le drumul, Hans! Îţi *ordon!* urlă Emilie în germană.

— Cu ce drept? întrebă el.

— Sunt *prinţesa* ta, prin voia Domnului!

— Prin voia Domnului, nu eşti. Hans vorbi calm, cu o convingere desăvârşită. Eşti o tirană, şi ăştia ca tine au fost stăpâni peste poporul german prea multă vreme. Ţi-a trecut vremea, şi nici măcar n-o ştii. Uită-te la rochia ta, la bijuteriile tale, la metrii ăia ridicoli de material. Ce-ai făcut pentru binele omenirii? Cu ce drept domneşti peste altcineva?

— Ascultă, spuse Freddie, nu înţeleg niciun cuvânt din ce ai zis, dar ştiu că nu poţi să vorbeşti aşa cu mama mea

vitregă.

O voce se auzi din pragul uşii.

— Uşurel, uşurel, Excelenţă. Nu aşa se duce o negociere atât de delicată.

Emilie se răsuci pe călcâie. În clipa în care lumina lămpii pâlpâi în întuneric, silueta domnişoarei Dingleby se ivi înaintea ei: cu ochi strălucitori, cu o mână întinsă spre lampă şi cu cealaltă ţinând un pistol.

*

Ashland o găsi pe doamna Needle în spălătoria de la Eaton Square, legată şi cu un căluş în gură.

— Unde sunt? întrebă el în clipa în care scoase cârpa din gura femeii.

— O, domnule! Îmi pare atât de rău! I-a luat, chiar i-a luat. A intrat într-o clipită, chiar pe uşa aia.

Îşi dezmorţi maxilarul şi făcu o grimasă. Ashland îi desfăcu disperat cu stânga funiile pe care le avea legate în jurul încheieturilor.

— Cine? Cine i-a luat?

— Un neamţ mare. Nu vorbea o iotă englezeşte. Oh, domnule. El îi luase pe Lord Freddie şi pe domnişoară?

— Mă tem că da, doamnă Needle. Trebuie să-mi spuneţi tot ce ştiţi. Mai era cineva cu el? O femeie înaltă, cu părul negru?

— Nu, nu mai era nimeni, domnule. Au ieşit prin spate, chiar aşa.

Funiile se desfăcură în cele din urmă. Ashland le înlătură şi frecă uşor încheieturile doamnei Needle.

— În spate! Spre grajduri, deci?

— Vai, da, domnule!

— Doamne, Dumnezeule! Ashland se ridică iute. Doamnă Needle, sunaţi numaidecât la Scotland Yard. Întrebaţi de un tip pe nume Parker, spuneţi-i că e urgent, spuneţi-i că e din partea mea. Parker va şti ce să facă.

— Da, domnule! Numaidecât, domnule!

Ashland se aplecă spre uşa ce dădea în coridor.

— Şi, doamnă Needle?

— Da, domnule?

— Dacă Simpson şi Alteţa Sa vin aici, pentru *numele* Domnului, să nu-i lăsaţi să plece.

*

Când se cufundă în întuneric, mintea lui Emilie se limpezi. Învăţase, în orele de discuţii pe care le petrecuse legată la ochi cu ducele de Ashland, cum să accepte pierderea vederii. Cum să compenseze pentru ea. Cum să asculte şi să adulmece, să treacă dincolo de capcana propriilor simţuri. Lângă ea, domnul Simpson întinse o mână protectoare spre braţul ei; deasupra, Mary ţipă.

Dar Emilie ştia că domnişoara Dingleby nu se mişcase de la intrare. Rămăsese în continuare acolo, cu pistolul într-o mână, incapabilă să ţintească şi să tragă în întuneric.

Ce aştepta?

— Domnişoară Dingleby! Emilie îşi auzi vocea răsunând, limpede şi încrezătoare, iar sunetul o ajută să prindă curaj. Aveţi ce vreţi. Sunt aici. Daţi-le drumul lui Freddie şi lui Mary şi vin cu dumneavoastră de bunăvoie.

Un târşâit uşor se auzi pe plăcile podelei.

— Draga mea, ce vrei să spui?

— Ştiu că lucraţi cu Hans. Ştiu că sunteţi în cârdăşie cu anarhiştii, ucigaşii tatii. Cred că aveţi un fel de plan pentru mine, pentru că, altfel, m-aţi fi ucis până acum. Orice ar fi, sunt gata. Lăsaţi-i să plece.

Domnişoara Dingleby râse în întuneric.

— Doamne sfinte! Ce minte ingenioasă ai! Planuri pentru tine? Planurile mele nu vor decât să te păstreze în siguranţă. Mi-am petrecut ultimele ore urmărindu-l pe amicul nostru neamţ până aici, de îndată ce am aflat că îşi părăsise postul de la Park Lane. Slavă Domnului că s-a gândit unul dintre noi să aducă şi-un pistol. Sau sperai să-l mituieşti cu safirele tale?

Emilie aproape că uitase de tot de safire. Îşi duse mâna la gât. Erau acolo, reci şi grele, valorând o avere. Îşi

prinse degetele în jurul lor, de parcă erau un fel de ancoră care putea să îi potolească gândurile.

— Băutura. Băutura pe care mi-aţi oferit-o înainte de petrecere.

— Ca să te înviorezi. Serios, Emilie! Ce Dumnezeu ai? Dă-te la o parte, te rog, ca să mă ocup de Hans fără să-mi fie teamă că te rănesc.

Emilie scutură din cap.

— Nu. Am văzut privirea dumneavoastră. Şi Ashland a spus… când a auzit de băutură…

— Draga mea fată, te-ai băgat într-o mare harababură. Dacă voiam să te răpesc, de ce Dumnezeu te trimiteam la Yorkshire? Luni în şir? Şi pe surorile tale. Nu le-aş fi răpit şi pe ele? N-are niciun sens ce zici.

Emilie se sili să gândească logic.

— Din cauza unchiului. Ca să-l faceţi să creadă că pericolul venea din altă parte, altfel vă afla secretul. V-ar fi oprit pe dată. Ea răsuflă întretăiat. Ducele de Olympia! El a fost adevărata ţintă din seara asta, nu-i aşa? Pe el aţi vrut să-l omorâţi. Aţi fi putut să-l împuşcaţi în seara asta şi nimeni nu v-ar fi bănuit!

— Măi să fie! exclamă Freddie.

— Ce n-a mers în seara asta, domnişoară Dingleby? Aţi crezut că v-am descoperit şi aţi schimbat planul? Sau n-a ascultat Hans de ordinele dumneavoastră când a venit la Eaton Square? Se întoarse spre pod şi ridică vocea în întuneric. Hans! spuse ea în germană. Care era planul din seara asta la Park Lane?

Linişte.

— Deci *chiar* lucrează cu dumneavoastră, spuse Emilie şi se întoarse la loc. A fost ideea dumneavoastră să mă ademeniţi aici în seara asta, în vreme ce toată lumea era la petrecere. Planul de rezervă, pentru că planul iniţial n-a ieşit când am refuzat băutura.

— Prostii! Hans! urlă domnişoara Dingleby în germană. Dă-le numaidecât drumul copiilor!

— Fräulein?

— Numaidecât, am spus.

Urmă o clipă de şovăială, apoi:

— Nein, fräulein.

— Dă-le drumul, Hans, spuse Emilie. Am o avere la gât. Bijuteriile sunt ale tale. Dă-le drumul, o să mă ai şi pe mine, şi bijuteriile. Ei n-au nicio vină. N-au nimic de-a face cu toate astea.

— Încetează, Grimsby!

Un zgomot înăbuşit se auzi din pod. O bufnitură. Mary ţipă.

— Aprindeţi luminile, *fräulein!* urlă Hans. Acum!

De îndată, lampa cu gaz învălui interiorul grajdului într-o strălucire difuză. Emilie se retrase împleticit, sprijinită doar de mâna dreaptă a lui Simpson, încercând să cuprindă cu privirea atât pe domnişoara Dingleby, cât şi podul cu fân.

Podul, unde Freddie era pe jumătate în picioare şi se lupta din răsputeri cu funiile legate în jurul lui, iar Hans rămăsese cu capătul funiei deasupra capului, pregătit să lovească.

Unde ducele de Ashland pluti peste căpriori, se aruncă la podea şi lovi pistolul din mâna unui Hans luat prin surprindere.

*

În India, în Afganistan, i se spusese Stafia. Li se păruse imposibil, o adevărată minune, că un bărbat atât de masiv şi de solid putea să se mişte fără vreo adiere, fără să mişte o pietricică de pe drum. Că putea să se apropie pe furiş de o santinelă într-o trecătoare şi să ucidă, fără ca vreunul din ei să scoată o şoaptă.

Imposibil, spuseseră afganii. Nu putea să fie om. Trebuia să fie un spirit, o stafie.

Puseseră un preţ pe capul lui şi crescuseră preţul la o sumă impresionantă.

Câţiva dintre britanici crezuseră că ar fi trebuit să plece acasă cât mai putea, că făcuse destule, că niciun om nu putea să îşi asume la nesfârşit asemenea riscuri. Dar

ducele de Olympia nu fusese de acord. „Nu ne putem descurca fără el, nu atâta vreme cât armata britanică este pregătită să avanseze dincolo de graniţă”.

Şi Ashland? Se crezuse de neînvins. Totul în viaţă îi venise de la sine: înfăţişarea, puterea, mintea, talentele, frumoasa lui soţie. Concepuse un moştenitor sănătos în noaptea nunţii. Era preferatul zeilor. Cum să fie el răpus?

Stafia fusese prinsă după o săptămână.

Dar corpul lui nu uitase. Muşchii lui cunoşteau micile trucuri, ştiau cum să alunece fără vreun zgomot de pe căpriorii din grajd, până ce ajunse la câţiva centimetri depărtare de ţinta lui.

Cum să rămână nemişcat, să aştepte momentul potrivit în care să atace, chiar când femeia pe care o iubea îşi oferea viaţa nepreţuită în schimbul copiilor lui.

Femeia pe care o iubea.

Când vocea lui Emilie pluti de jos spre el, liniştită şi fermă, simţi că trupul avea să îi explodeze de iubirea pe care o simţea pentru ea. Era copleşit de ea, era făcut din ea.

Lampa se aprinse din nou, iar el se aruncă la pământ.

Pistolul zbură zornăind pe podea, după o lovitură eficientă în cotul lui Hans. Ashland îl prinse.

— Dă-i drumul, Ashland! spuse răspicat domnişoara Dingleby.

Hans scoase un sunet înăbuşit. Scăpă capătul funiei şi îşi înfipse degetele puternice în braţul lui Ashland. O putere supranaturală cuprinse membrele lui Ashland: puterea luptei. Puterea unui bărbat care proteja ce iubea mai mult pe lume.

— Ashland, ai grijă! urlă Emilie.

— Dă-i drumul, pentru numele Domnului! Sau trag cu pistolul ăsta!

— Veţi rata, spuse el. Cu treisprezece ani în urmă, cu mâna încă întreagă, l-ar fi ucis pe Hans într-o clipită. Acum era o treabă complicată, un test neomenesc pentru braţul strâns pe gâtul gros al lui Hans. Mâna lui Hans coborî pe bâjbâite în haină. Un pumnal?

— Atunci, o să-l nimeresc pe Hans, şi n-o să aflăm niciodată cine e pe urmele prinţeselor!

— *Sunteţi* una dintre ei! urlă el.

— *Nu* sunt! Dar ucide-l acum, şi o luăm de la capăt! Şi cum rămâne cu Emilie? Cum rămâne cu surorile ei?

Ashland se opri. Să aibă încredere în ea sau nu? Ce avea ea să facă dacă îl ucidea pe Hans? Să îşi descarce pistolul în Emilie? Putea el să ajungă la timp la ea?

— Emilie, spune adevărul? întrebă el uşor.

— Nu ştiu! Eu…

Vocea lui Emilie era tulburată peste măsură.

Ashland se uită la pistolul de pe podea, ajuns la câţiva paşi depărtare.

— Foarte bine, spuse el. Într-o clipită, îl eliberă pe Hans cu o smucitură violentă, se aplecă după pistol, se rostogoli şi îl ţinti spre valetul neamţ.

— Acum, Hans. O să-mi dezlegi de bunăvoie fiul şi fiica.

— La naiba, tată! A fost grozav, spuse Freddie. Extrem de eficace.

Hans se ridică în coate.

— Emilie, zise Ashland, te rog să-i explici amicului nostru ce trebuie să facă.

Cuvintele în germană îi năvăliră în urechi. Ţinu pistolul aţintit spre ochii malefici ai lui Hans, care se mijiră în semn de înţelegere când Emilie termină de vorbit. Hans se uită la pistol, la Freddie şi la Mary, apoi înapoi la Ashland.

— Fă-o!

Tonul lui Ashland nu avea nevoie de traducere. Hans se ridică în genunchi şi se târî spre Freddie şi Mary.

— Asta e, tovarăşe, spuse Freddie. Ai grijă la noduri!

— Ţine mâinile la vedere. Emilie?

Emilie traduse iute. Hans îi aruncă o privire ucigătoare.

Mary se prăbuşi prima. Freddie sări eliberat şi începu să-şi frece încheieturile.

— Totul e bine, fetiţo. Ai văzut? Ţi-am spus că tata o să vină ca vântul şi ca gândul. Om de încredere tata ăsta.

— Şi totuşi, zise Mary, mi-aş dori să nu mai trec prin asta.

Umerii lui Ashland se relaxară uşor când auzi vocea calmă a lui Mary. O domnişoară de viţă nobilă, recent adoptata lui fiică.

— Acum, domnişoară Dingleby, spuse Ashland, fără să îşi mute privirea nici măcar cu vreun centimetru, ce ziceţi să facem ca să păstrăm intact creierul nepreţuit al lui Hans?

— Desigur, o să-l iau pe dată la întrebări, răspunse ea tăios. Dumneavoastră şi Emilie puteţi să plecaţi.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră! Şi dacă prefer să rămân?

— Nu prea văd scopul. Nu vorbiţi germana.

— Într-adevăr. Totuşi, poate ar trebui să aşteptăm să vină întăririle. Doar ca să fim siguri. Cu coada ochiului, văzu că Emilie dădea să se întoarcă spre domnişoara Dingleby, cu mâna dreaptă ascunsă în faldurile rochiei din satin. *Stiletul*. Îl avea cu ea?

Continuă să vorbească, să păstreze atenţia domnişoarei Dingleby îndreptată spre pod.

— Mă întreb, domnişoară Dingleby, de ce nu aţi insistat până acum să aflaţi detaliile astea. Desigur, asta dacă nu cumva dumneavoastră sunteţi cea care trage sforile. Atunci, totul ar căpăta sens. Atunci trebuie să încercăm să păstrăm intact creierul *dumneavoastră* nepreţuit.

Ea oftă.

— Cât de obositori sunteţi cu toţii! *Dumneata,* dintre toţi oamenii, Ashland, ar trebui să ştii că un agent inteligent nu face nimic ca să se dea de gol. Dacă îl presam pe Hans să-mi spună numele conducătorilor lui, m-ar fi bănuit numaidecât.

— Un agent inteligent are propriile căi prin care descoperă astfel de lucruri.

Emilie făcea ceva cu mâna stângă, o răsucea.

Ashland nu putea să vadă mai mult pentru că Simpson se afla chiar lângă ea, nemişcat, cu privirea

aţintită spre fereastra mică de lângă uşă.

— În orice caz, continuă Ashland, cred că o să-l las pe Freddie să îl lege pe amicul nostru. La urma urmei, aşa se cuvine.

— Cu mare plăcere.

Freddie ridică funia. Simpson urlă.

Ashland simţi vibrând lemnul de sub picioare, iureşul electric pe care îl cunoştea la fel de bine ca bătăile inimii.

Uşa se deschise brusc.

— *Acum,* băieţi! strigă cineva.

Hans se azvârli înainte. Ashland îşi pierdu echilibrul şi se dădu la o parte prea târziu. Mâna stângă apucă pistolul; se sprijini în umărul drept. Hans se năpusti asupra lui şi apăsă lama pumnalului la gâtul lui Ashland.

— Tată! urlă Freddie.

Un foc de armă zgudui aerul.

Hans făcu ochii mari. Mormăi ceva, dar niciun sunet nu îi ieşi pe gură.

Ashland îl îmbrânci cu putere, răsturnă trupul de pe pieptul lui şi sări în picioare.

Ducele de Olympia stătea lângă uşă, în vreme ce un grup de bărbaţi se agitară în jurul lui. În centrul încăperii, chiar lângă roata landoului, se afla domnişoara Dingleby cu pistolul ridicat, învăluit într-un nor de fum înţepător.

*

— La urma urmei, n-am rezolvat nimic, spuse domnişoara Dingleby, în vreme ce sorbea din vinul de Xerex, aşezată în cel mai confortabil fotoliu al ducelui de Olympia. Emilie este în siguranţă pentru moment, dar sunt şi alţii implicaţi în complot şi vor lovi din nou. Hans era cheia. Mi-am petrecut ani din viaţă instruindu-l şi câştigându-i încrederea.

Emilie se întoarse spre fereastră şi privi lung în întunericul nopţii. Capul o durea de la oboseală, dar gândurile se încăpăţânau să zburde încolo şi-ncoace în mintea ei. Capul lui Hans în momentul impactului. Ashland

cu un pumnal la gât. Mâna lui Simpson, care o sprijinea.

— Îmi pare teribil de rău că v-am încurcat planurile.

— Să nu-ţi pară, draga mea. Nu e vina ta.

Ducele de Olympia era aşezat impunător la birou. Paharul lui de vin de Xerex se afla chiar lângă sugativă, pe jumătate plin. Învârtea un stilou în mâna stângă.

Ashland se ridică de pe fotoliul lui şi puse mâna pe umărul lui Emilie.

— N-am să mai fac aşa o greşeală, promit. Eşti sigură că te simţi bine?

Mâna lui puternică îi încălzea umărul. Îşi dorea să se întoarcă spre el, să se lase cuprinsă de trupul lui liniştitor, dar membrele îi erau prea înţepenite, inima, prea grea în piept.

— Da, destul de bine. O noapte bună de somn, atâta-mi trebuie.

Domnişoara Dingleby puse jos paharul cu vin de Xerex şi se ridică.

— La fel şi mie. Vă rog să mă iertaţi! Desigur, vom discuta despre toate astea mâine-dimineaţă. Ce e de făcut. La urma urmei, pericolul pentru fete doar s-a redus. Trebuie să găsim altă cale.

Se ridică şi ducele de Olympia.

— Mulţumesc, draga mea, pentru curajul de astă-seară.

Ea îşi înclină capul.

— Cu plăcere.

Când uşa se închise în urma ei, Ashland se întoarse spre ducele de Olympia.

— Ei bine? Ce-i de făcut? Celelalte fete sunt deghizate, ceea ce ar putea să le mai apere o vreme, până când superiorii lui Hans îşi dau seama unde se află ele. Dar acum se ştie că Emilie e în viaţă şi trăieşte în casa asta. Ea este cea mai evidentă ţintă.

— Într-adevăr. Privirea tăioasă a ducelui de Olympia se întoarse spre Emilie. Mai ales dacă – din câte înţeleg – ar putea să poarte în pântece următorul moştenitor al principatului Holstein-Schweinwald-Huhnhof.

Emilie îşi întoarse privirea fără să spună ceva.
Mâna lui Ashland se strânse pe umărul ei.
— Desigur, ne vom căsători de îndată. Va avea protecţia numelui şi a corpului meu. Voi…
— Să mă mărit cu tine! Emilie se răsuci spre duce şi îi îndepărtă mâna de pe umăr. Uiţi, Excelenţă, că n-am fost niciodată de acord să mă mărit cu tine. Am fost de acord cu o logodnă de ochii lumii, nimic mai mult.
El o privi lung, cu ochiul lui albastru mărit de uimire.
— Să nu te măriţi cu mine!
— *Nu* sunt un pion care să fie mutat după bunul-plac al altora. Poate că am fi avut succes astă-seară dacă m-ai fi lăsat să asist la schemele tale. În schimb, te-ai prefăcut că faci dragoste cu mine, ţi-ai petrecut după-amiezile seducându-mă ca să mă ţii, pe neghioaba de mine, la distanţă de planurile tale teribil de sofisticate şi de importante…
— M-am prefăcut că fac dragoste cu tine!
— … Şi după aceea, fără vreo formalitate, anunţi că te însori cu mine numaidecât, că, după ce mi-ai furat inocenţa şi mi-ai făcut un copil, îţi faci datoria şi – cum era? — o să mă *protejezi,* mai ales din moment ce nu mai sunt un simplu obiect politic nepreţuit, ci vasala altcuiva!
— O vasală!
— Ce onoare pentru mine! Ce bucurie, să aştept cu nerăbdare un viitor în care să fiu măritată cu un aisberg arogant, protejată şi mutată de colo-colo şi folosită în scopul fiecăruia, mai puţin al meu! Să fac un copil pentru exact aceeaşi soartă! Pentru numele Domnului, mi-era mai bine ca tutore al fiului tău. Măcar aveam libertatea să acţionez în voie, să-mi părăsesc postul dacă voiam!
Răsufla din greu acum, cu pumnii strânşi între fuste. Se gândi pentru o clipă la cuvintele tandre ale lui Ashland, la atingerile lui blânde din seră, făcând dragoste cu ea de parcă era cea mai importantă fiinţă din univers. Şi totul nu fusese decât un joc, menit să îi distragă atenţia. La cuvintele lui fermecătoare, la odaia plină de flori, la gesturile lui romantice, când totul fusese menit să

păcălească. Să o atragă într-un extaz nebun care să o ţină departe de adevărata problemă stringentă din seara aceea.

Sângele îi clocotea prin vene şi abia dacă mai putea să gândească. Chipul lui Ashland era extraordinar de îmbujorat.

— *Datoria* mea! Crezi că vreau să mă însor cu tine din *datorie?* Chiar crezi că m-am *prefăcut* în seră? Că te-am *folosit?*

Ea pocni din degete.

— Oh, bineînţeles! Am uitat de pofta sălbatică şi absolut inexplicabilă pe care o simţi pentru mine. Îmi recunosc vina. Să nu ne lăsăm atraşi într-o căsnicie doar pentru poftele carnale.

Ducele de Olympia îşi înăbuşi tusea în batistă.

— Draga mea Emilie, nu pot să nu mă simt oarecum în plus în această… foarte edificatoare… discuţie. Poate ar trebui să mă retrag şi să vă las, pe tine şi… hmm… pe *aisbergul* tău *arogant* să continuaţi…

— Nu. Vocea lui Ashland îl întrerupse brusc pe duce. Privirea îi era în flăcări. Ochiul lui albastru părea înflăcărat, concentrat cu o extraordinară intensitate asupra chipului lui Emilie. Nu, domnule. Vreau să auzi asta. Vreau ca amândoi să auziţi ce am de spus.

Îngenunche.

— O luăm de la capăt, mormăi ducele.

— Iartă-mă, Emilie! Purtarea mea nu are scuze. N-am avut încredere în tine aşa cum meriţi. N-am fost deschis cu tine. În loc să întreb, am cerut.

— Nimic greşit până acum, spuse ducele de Olympia. Unei femei îi place să ştie ce şi cum, nu, fetiţo?

Ashland nu-l luă în seamă.

— Pot să-ţi spun de ce, Emilie?

Ea coborî privirea spre creştetul lui Ashland, cu părul lui alb şi tuns scurt, spre chipul lui mândru ridicat spre ea. Nu reuşea să se mişte. Încercă să dea din cap, dar nu îi ieşi decât o mişcare mai mult decât discretă.

— Pentru că mi-a fost frică, Emilie. Pentru că n-am simţit niciodată pentru vreo altă femeie o dragoste care să

se potrivească măcar un pic cu ce simt pentru tine. Nu eşti un pion pentru mine. Nu eşti un obiect politic. O *vasală,* Doamne sfinte! Tu eşti totul.

Mâna lui stângă se odihnea pe genunchi, se strângea şi se încorda. Emilie închise ochii, pentru că nu putea să îndure imaginea din faţa ei. Nu putea să îndure imaginea lui, a ducelui de Ashland, la picioarele ei, îmbrăcat elegant în cămaşă albă, vestă din satin şi pantaloni strălucitori. Toate imaculate, cu excepţia modelului desenat de picăturile cărămizii împrăştiate pe umărul drept.

— *Nu* eşti o vasală, Emilie. *Eu* sunt. Tot ce fac, tot ce am, tot ce sunt îţi aparţine. Nu… Emilie, nu pot să descriu în cuvinte. Nu pot să descriu desăvârşirea a ceea ce simt pentru tine. Eram îngheţat, amorţit, iar tu m-ai readus la viaţă. M-ai vindecat, m-ai făcut din nou întreg. Mă simţeam o bestie, singuratică şi mârâind în peştera mea, iar tu ai intrat acolo neînfricată şi m-ai îmblânzit.

— Ce amestec cutezător de metafore, dragul meu, spuse ducele de Olympia. Simt c-ar trebui să iau notiţe. Am în minte o melodramă pe care m-am tot gândit să o scriu, un fel de operă în acte, cu tragedie, trădare şi tuberculoză…

Ashland se întinse şi prinse mâna rece a lui Emilie.

— Mi-a fost teamă ca, dacă ţi-aş fi spus toate astea, ai fi plecat. Că era prea mult, că eu eram prea mult: prea mare şi prea plin de cicatrici, prea exigent şi prea plin de nevoia pentru tine. Pentru că am nevoie de tine, Emilie. De fiecare parte din tine. Am nevoie de iubirea ta, de mintea, de compania, de înţelepciunea, de alinarea trupului tău. Pasiunea animalică, Doamne sfinte! Nu e nici măcar jumătate din ce simt. Am nevoie de corpul tău, de corpul *tău,* Emilie, pentru că aşa mă contopesc cu tine. Nici nu mă despart bine de tine, că încep să visez la toate modurile în care să te iau din nou…

Din celălalt colţ al încăperii se auzi clinchetul carafei.

— Vrea cineva nişte vin de Xerex?

— … Şi nu doar din cauza acestei pofte animalice, a dorinţei ăsteia nebune dintre noi, ci pentru că mă uneşte cu

tine. Când te duc în pat, simt că fac parte din tine, sunt carne din carnea ta, într-o comuniune sfântă cu femeia pe care o ador. Sunt din nou om.

Ducele de Olympia aplaudă.

— Excelent! Solidă argumentare. Poftele carnale fac perechea perfectă. Nu e suficient, draga mea nepoată?

Emilie deschise ochii, iar privirea lui Ashland se aţinti asupra ei. Îl vedea parcă printr-o ceaţă de emoţie, deşi poate că erau doar aburii de pe ochelarii ei.

— În genunchi, Emilie, îţi cer mâna. Îţi cer să fii soţia mea, să fii mama copiilor mei. Ashland duse degetele ei la buze şi le ţinu acolo; închise apoi scurt ochii când le atinse. În schimb, îţi ofer inima mea, casa mea şi averea mea. Şi, da, protecţia numelui şi a corpului meu.

Ducele de Olympia gemu. Paharul cu vin de Xerex se izbi de birou.

— Pentru numele Domnului şi al creaturilor Lui, Emilie, spune-i *da.* Scoate-ne din neagra deznădejde.

Emilie nu reuşea să vorbească. Era prea copleşită de emoţii ca să spună ceva. Mâna lui Ashland era puternică pe mâna ei, răsuflarea lui era caldă şi calmă pe pielea ei.

El coborî capul peste mâna ei.

— Gata cu intrigile, Emilie! De acum înainte, tu eşti stăpâna mea. N-o să mai fac nimic fără ştirea ta şi fără consimţământul tău. Şi jur pe viaţa mea, Emilie, copilul tău – copilul nostru – nu va fi niciodată nevoit să treacă prin ce am trecut noi.

— Da, spuse ea.

Ashland ridică privirea.

— Slavă bunului Dumnezeu! zise ducele de Olympia. Să se pună la punct zestrea şi pregătirile, desigur, şi fireşte că o să fiu de acord să ofer cu dragă inimă fericita mireasa…

Dar ea nu mai auzi cuvintele lui. Două braţe de fier o ridicară şi o răsuciră în cercuri nebune şi o ploaie de săruturi îi mângâie bărbia, gâtul şi obrajii.

— Te iubesc, zise el. Te iubesc, Emilie. La naiba, am mai spus-o vreodată până acum? Te iubesc.

— Ai grijă la lampă acolo, îl avertiză ducele de Olympia.

Emilie cuprinse între mâini chipul lui Ashland şi îl sărută.

— Te iubesc. Te-am iubit cu disperare din prima clipă, mult prea mult ca să te târăsc în toată povestea asta…

— Dar nu ţi-am dat de ales.

— Nu. Ea îl sărută din nou. Şi, pentru că ţi-ai riscat viaţa pentru mine, primeşti drept recompensă şi mai mult din toate astea. O viaţă întreagă, dacă eşti deosebit de ghinionist.

— Ah, da. Ducele de Olympia oftă uşurat şi se îndreptă spre biblioteca din apropiere. Pericol de moarte şi alte fleacuri. M-am gândit la asta. Evident, ar fi cazul să-mi anunţ retragerea. Dacă nu pentru siguranţa lui Emilie, măcar pentru propria mea sănătate. Tinerii căsătoriţi au un efect oarecum nociv asupra digestiei mele.

Ashland o lăsă să alunece uşor din braţele lui, până ce picioarele ei se odihniră – fizic, măcar – pe nepreţuitul covor de Axminster.

— Retragerea? Ce propui?

Ducele de Olympia întinse mâna şi atinse globul pământesc de pe raft, pe care îl învârti alene.

— Din câte înţeleg, amândoi doriţi să vă căsătoriţi cât se poate de repede.

— Asta nu e treaba ta, unchiule. Ne priveşte doar pe noi doi.

Vocea lui Ashland răsună cu convingere:

— De fapt, cât mai repede posibil. Şi mâine, dacă putem să aranjăm lucrurile. Poftele mele sălbatice, înţelegeţi, nu pot fi ţinute în frâu.

— Aha. Da. Bun, atunci. Ducele de Olympia îşi învârti globul. Din pură întâmplare, iahtul meu este ancorat la Southampton, pregătit cu apă, cărbuni şi echipaj.

— Iahtul tău cu aburi! rosti Emilie pe nerăsuflate.

Mâna lată şi albă a ducelui opri globul pământesc. Se întoarse spre ei, îşi sprijini spatele de bibliotecă şi zâmbi.

— V-aţi gândit cumva la o lună de miere prelungită?

Epilog

Insulele Cook
August 1890

Emilie deschise ochii când umbra se mută de pe ea şi o lăsă în razele strălucitoare ale soarelui tropical.

Pentru o clipă, rămase nemişcată. Era moleşită de căldură, iar bătăile inimii ei erau lente şi fericite. Braţul soţului ei se afla sub sânii ei. Culcată aşa, putea să simtă cum trupul lui se ridică şi cobora în ritmul răsuflării ei. Îşi afundă degetele de la picioare în nisipul fin.

Soţul ei.

Savură cuvântul în minte pentru a mia oară.

— Ashland, şopti ea.

Trupul care dormea sub capul ei scoase un mormăit. Ea încercă din nou, mai tare.

— Ashland.

— Hmm? Pieptul lui se mişcă uşor; braţul lui se strânse în jurul ei. Ce-i?

— Umbră. A dispărut. O să ne ardem într-o clipită.

Soţul ei mirosea splendid a sare şi a nisip. Emilie voia să îi lingă parfumul de pe piele. El îşi frecă nasul de tâmpla ei şi spuse:

— Nu-ţi face griji pentru umbră.

Emilie râse şi se întoarse greoi în braţele lui. Nu purta decât cămaşa de corp, iar lenjeria subţire i se încurca între picioare.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. N-ai un bebeluş în pântece, care loveşte când simte lumina soarelui.

— Mmm. Ashland o sărută pe gât şi găsi tivul cămăşii cu braţele lui lungi. El era gol. Era gol în toată splendoarea lui, numai piele bronzată strălucitoare şi muşchi interminabili: privilegiul de a fi ancorat iahtul pe o insulă nelocuită şi de a-i fi trimis pe copii cu doctorul într-o

expediţie de recunoaştere, de partea cealaltă a insulei. El îşi petrecuse dimineaţa exersându-şi lent şi minuţios drepturile conjugale, din variate poziţii pline de creativitate (cele obişnuite deveniseră cam ciudate în ultima perioadă), iar acum, după ce se înviorase cu un picnic şi un pui de somn, i se părea că soţia lui era prea îmbrăcată. Cât de supărător, doamnă! Şi de câtă vreme te necăjeşte starea asta?

Emilie râse din nou şi îi împinse coatele, dar fără folos. Ashland îi descâlci cămaşa cu degetele lui iscusite şi o trase deasupra burţii, iar ea îşi lăsă mâinile înapoi în nisip.

— De mai multe luni, de fapt. Şi devine mai greu cu fiecare zi. La începutul lui octombrie, o să explodez probabil.

— Ce bestie de bărbat ai, să te aducă în asemenea hal.

— O adevărată bestie! Şi bănuiesc că nu simte nicio remuşcare.

Ashland îi scoase cămaşa peste cap şi o sărută.

— Niciuna?

— Niciuna. În schimb, mă priveşte cu cea mai nesuferită mulţumire de sine.

— Am fost prins cu musca pe căciulă?

El se apleca, şi limba lui desenă cercuri în jurul sfârcului ei. Umerii lui, laţi şi îngreunaţi de muşchi, sclipeau în lumina soarelui.

— Exact. Deşi nu prea înţeleg de ce, dar rămâne între noi. De la o vreme încoace, nu prea mai sunt uşoară ca o muscă.

— Presupun că bestia asta de bărbat crede tocmai invers. Fără îndoială că el, în nebunia lui, consideră că devii mai frumoasă pe zi ce trece.

Mâna lui imensă îi cuprinse pântecele; o sărută în capul pieptului.

— Atunci îl deplâng, pentru că, în mod evident, nu mai vede nici cu ochiul lui bun.

— Sau poate că vede mai bine ca niciodată.

Emilie chicoti zgomotos.

— Dumneata, domnule, ai devenit priceput la flirtat.
— Aiurea! M-am priceput de la bun început. Cu durere în suflet îţi spun că pe la douăzeci de ani eram cunoscut prin toată Londra.
O sărută iar pe sân.
— Fără îndoială. Bănuiesc că pe vremuri le aveai pe toate debutantele la picioarele tale, cu uniforma ta de Gardă a Reginei şi cu înfăţişarea de tânăr Apollo.
— Doar exersam pentru tine, Alteţă.
Emilie îşi petrecu braţele pe după gâtul lui. El rămase neclintit deasupra ei, şi muşchii arcuiţi nu trădară nici măcar o şovăială. Ea îşi trecu un deget peste adânciturile şi cicatricile de pe maxilarul lui.
— Frumoasă doamnă… Te iubesc…
Cornul unei corăbii care şuieră de trei ori îi purtă cuvintele departe.
— Ce Dumnezeu?
Ashland se sprijini în genunchi.
Emilie încercă să se ridice, dar nu reuşi, aşa că se învârti pe o parte şi încercă din nou. Inima îi tresări în piept.
— Sigur nu sunt copiii!
— Sunt însoţiţi de o escortă înarmată, care mai e şi doctor. Sunt convins că sunt bine.
Dar Emilie îi cunoştea vocea şi putea să simtă nota uşoară de îngrijorare ascunsă în spatele cuvintelor calme. În urmă cu patru luni, îl luaseră cu ei din Sydney pe domnul Yates, un doctor renumit, care să o supravegheze pe Emilie pe măsură ce sarcina avansa şi să se ocupe de naşterea programată în octombrie; în plus, era un naturalist devotat şi tutorele lui Freddie şi al lui Mary. Era sclipitor şi de încredere, şi devenise ca un membru al familiei. Sigur nu-şi asuma riscuri inutile.
Ashland trăgea deja pe el cămaşa şi pantalonii.
— Mă duc cu binoclul pe partea cealaltă. Ar trebui să fiu în stare să văd semnalele luminoase de acolo.
Emilie se chinui cu cămaşa ei. În timp ce ea îşi trecea capul prin guler, Ashland se îndrepta cu paşi repezi spre marginea stâncoasă a lagunei unde iniţiaseră idila lor de

dimineaţă, intenţionat ascunşi de măreţul iaht cu aburi al ducelui de Olympia şi de privirile personalului său curios.

Ea ajunse la Ashland chiar în clipa în care el cobora binoclul de la ochi.

— Ei bine? Ce e?

— E afurisitul tău de unchi, desigur. Ne pregătim imediat să ne ducem acasă.

— Să ne ducem acasă? spuse Emilie, de parcă ar fi spus: „Să ne ducem spre stâncile pline de pucioasă de la intrarea în lumea de dincolo”.

— Să ne ducem acasă. Ashland strânse binoclul şi îl vârî în brâul pantalonilor. Se întoarse spre ea, se aplecă şi o ridică în braţe. Dar să fiu al naibii dacă bătrânul ăsta afurisit nu poate să mai aştepte câteva ore.

Şi ducele de Ashland îşi purtă superba şi tânăra soţie înapoi spre nisipul alb şi fin de pe plajă, spre încântarea supremă şi de-a dreptul gălăgioasă.

Sfârşit

Notă istorică

În vreme ce Emilie, familia ei şi principatul Holstein-Schweinwald-Huhnhof sunt cu totul creaţii ale imaginaţiei, primejdiile cu care s-ar fi confruntat ea ca membră a unei familii regale din Europa anului 1890 sunt cu totul reale.

Dacă secolul al XVIII-lea a fost epoca marilor revoluţii, secolul al XIX-lea a fost martorul apariţiei micilor revoluţii. Şi nu din lipsă de idei măreţe. Pe vremea scurtei guvernări a Comunei din Paris, în 1871, nenumărate doctrine şi teorii au înflorit prin cafenele, pe străzile şi în universităţile din lumea occidentală, oferind soluţii ambiţioase pentru marile probleme legate de inegalităţile sociale şi politice. Ba, mai

mult, au căpătat scopuri internaţionale şi au conceput adesea mijloace violente pentru a le atinge.

Mişcarea anarhistă a îmbrăcat forme multiple, dar în esenţă anarhiştii refuzau statul pentru că îl considerau inutil şi rău, iar autoritatea însăşi era percepută ca o tiranie asupra individului. Pentru aceia care au văzut violenţa drept singurul mijloc eficient pentru răsturnarea statului şi a ierarhiei sociale, aşa-zisa *propagande par le fait* („propaganda faptei”) a reprezentat o atracţie irezistibilă. În deceniile ce au precedat izbucnirea Primului Război Mondial, în 1914, asasinatul a luat viaţa a numeroşi ţari, regi, împărătese, preşedinţi şi prim-miniştri din Europa şi din Statele Unite, preşedintele McKinley, ţarul Alexandru al II-lea al Rusiei şi frumoasa împărăteasă Elisabeta a Austriei numărându-se printre victime.

Şi totuşi, Brigada Revoluţionară a Sângelui Eliberat nu există şi nu a existat niciodată printre organizaţiile responsabile de aceste asasinate – ca să nu mai vorbim despre nenumăratele atacuri cu bombă, răpiri, revolte şi răscoale.